

ВЕРОНИКА РОТ БУНТОВНИЦИ

Част 2 от „Дивергенти“

Превод от английски: Анелия Янева, 2012

chitanka.info

На Нелсън, който си струваше всеки риск.

*Подобно на дивото животно, истината е
твърде силна, за да остане затворена в клетка.*

Из манифеста на
кастата на Прямите

ГЛАВА ПЪРВА

Събуждам се с неговото име на уста.

Уил.

Още преди да отворя очи, отново го виждам как се строполява върху паважа. Мъртъв.

Аз го направих.

Тобиас се навежда към мен, ръката му е на лявото ми рамо. Вагонът подскача по релсите, а Маркъс, Питър и Кейлъб стоят край вратата. Поемам дълбоко въздух и го задържам, опитвайки се да се отърся от напрежението, което се надига в гърдите ми.

Само преди час нищо от случилото се не ми се виждаше реално. Сега обаче е друго.

Издишвам, но напрежението остава.

— Хайде, Трис — обажда се Тобиас, погледът му търси моя. — Трябва да скочим.

Прекалено тъмно е, за да разбера къде се намираме, но щом е време за слизване, значи трябва да сме близо до оградата. Тобиас ми помага да се изправа и ме побутва към вратата.

Останалите скачат един подир друг: първо Питър, после Маркъс и след това Кейлъб. Хващам Тобиас за ръката. Вятърът ни подема, щом заставаме близо до отворената врата на вагона, сякаш някаква ръка ме тласка обратно там, където ще съм в безопасност.

Ние обаче се хвърляме в мрака и се приземяваме тежко. От удара раната от куршум в рамото ми ме пробощда. Прехапвам устни, за да не извикам от болка, и започвам да се оглеждам за брат ми.

— Добре ли си? — питам, когато го зървам да седи в тревата на няколко крачки от мен и да разтрива коляното си.

Той кимва. Чувам го да подсмърча, сякаш преглъща сълзите си, и извърщам глава.

Скочили сме в тревата близо до оградата, на няколко метра от отъпкания път, по който камионите на Миротворците доставят храна в града. Вратата, през която излизат — тя е затворена сега — ни пречи

да преминем оттатък. Оградата се извисява над главите ни, прекалено висока и нестабилна, за да се покатерим по нея, но и твърде здрава, за да я бутнем.

— Тук би трябвало да има стражи от Безстрашните — обажда се Маркърс. — Къде ли са?

— Сигурно са още под въздействието на симулацията — казва Тобиас — и сега са... — Замълчава. — Кой знае къде са и какво правят.

Ние прекратихме симулацията — тежестта на хард диска в задния ми джоб го напомня — но не останахме да видим какви са последиците. Какво ли е станало с нашите приятели, със съмишлениците ни, с лидерите и нашите касти? Вече няма как да разберем.

Тобиас приближава малка метална кутия отдясно на вратата и я отваря, откривайки клавиатурата вътре.

— Да се надяваме, че Ерудитите не са се сетили да сменят и този код — казва и набира поредица от числа. Спира на осмото поред и вратата се отваря.

— От къде на къде знаеш това? — пита Кейлъб. Гласът му е надебелял от връхлетелите го чувства, толкова е плътен, че се чудя как още не го е задавил.

— Работех в контролния център на Безстрашните, наблюдавах системите за сигурност. Сменяхме кодовете само два пъти годишно — отговаря Тобиас.

— Голям късмет — казва Кейлъб. После внимателно поглежда Тобиас.

— Късметът няма нищо общо с това — отвърща Тобиас. — Хванах се на тази работа, за да съм сигурен, че някога ще мога да се измъкна.

Потръпвам. Говори за измъкване, сякаш сме в капан. Никога преди не съм приемала нещата така, но изглежда, съм била същинска глупачка.

Движим се плътно един до друг. Питър притиска към гърдите окървавената си ръка — тази, която аз прострелях — а Маркърс е сложил длан на рамото му и го прикрепя. Кейлъб бърше бузите си през няколко секунди. Усещам, че плаче, но не знам как да го утеша, нито защо аз самата не плача.

Излизам начело на групата. Тобиас крачи мълчаливо край мен и макар да не ме докосва, успява някак да ме придържа.

Дребни светли точки в мрака са първият знак, че наближаваме централата на Миротворците. После малките квадратчета светлина се превръщат в светещи прозорци. В група дървени и стъклени постройки.

За да ги стигнем, първо трябва да минем през овощна градина. Краката ми затъват в рохкавата пръст, а над главата ми сплетените вейки образуват тунел. Сред листата висят тъмни плодове, готови да се откъснат от клоните. Острият и сладък мирис на гнили ябълки се смесва в носа ми с уханието на влажна пръст.

Когато наближаваме, Маркърс пуска рамото на Питър и излиза напред.

— Знам къде трябва да отидем — казва.

Превежда ни покрай първата постройка и ни насочва към втората сграда отляво. Всички къщи, с изключение на оранжериите са направени от едно и също тъмно небоядисано и необработено дърво. Дочувам смях през отворените прозорци. Контрастът между този смях и тежкия камък, затиснал сърцето ми, е разтърсващ.

Маркърс отваря някаква врата. Липсата на каквито и да е мерки за сигурност щеше да ме стъписа, ако не се намирахме в централата на Миротворците. Те често престъпват чертата между доверчивостта и глупостта.

Единственият звук в сградата е от скърцането на нашите подметки. Вече не чувам Кейлъб да плаче, но той и досега го правеше мълчаливо.

Маркърс спира пред една отворена врата. В стаята седи Йохана Рейес, представител на Миротворците, и гледа втренчено през прозореца. Разпознавам я, защото е трудно да забравиш лицето ѝ, независимо дали си го видял веднъж, или хиляди пъти. Плътната линия на белега, разсичащ едната ѝ страна, започва малко над дясната вежда и стига до горната устна; едното ѝ око е сляпо заради получената някога рана, която е и причина за фъфленето. Само веднъж я чух да говори, но го запомних. Ако не беше този белег, тя щеше да е красива жена.

— Слава богу! — възкликва Йохана, когато вижда Маркъс. Тръгва към него с разтворени обятия. Но вместо да го прегърне, само леко докосва раменете му, сякаш си е спомнила внезапно отвращението на Аскетите дори от най-обикновен физически контакт. — Останалите от вашата група пристигнаха преди няколко часа, но не бяха сигурни дали вие ще успеете — продължава тя. Явно говори за Аскетите, които бяха в скривалището заедно с баща ми и Маркъс. Дори през ум не ми беше минало да се тревожа за тях.

Тя поглежда над рамото на Маркъс, първо към Тобиас и Кейлъб, после към мен и най-накрая към Питър.

— Божичко! — възкликва, когато забелязва избилата кръв по ризата на Питър. — Ще извикам лекар. Мога да ви издействам разрешение да пренощувате, но утре нашата общност ще трябва единодушно да реши този въпрос. А тя... — Йохана спира поглед върху нас двамата с Тобиас — едва ли ще е във възторг от присъствието на Безстрашни в нашия лагер. Сега, разбира се, ще ви помоля да ми предадете оръжието си.

Внезапно ми хрумва: как така е разбрала, че и аз съм от Безстрашните. Все още съм облечена със сивата роба. Робата на баща ми.

В същия миг мирисът на неговото тяло, смес от сапун и пот, се надига и ме удря в носа, изпълва ме цялата с неговото присъствие. Свивам ръце в юмруци толкова силно, че ноктите се врязват в плътта ми. „Не сега. Не сега.“

Тобиас слага длан върху своя пистолет, но когато и аз посягам да измъкна скритото си оръжие, той сграбчва ръката ми и я дръпва. След това вплита пръсти в моите, за да маскира истинската си цел.

Давам си сметка, че е разумно да запазим поне един от двата пистолета. Въпреки това щях да почувствам огромно облекчение, ако бях предала и моя.

— Казвам се Йохана Рейес — представя се тя, протягайки ръка първо към мен, после към Тобиас. Поздравът на Безстрашните. Впечатлена съм, че познава обичаите на нашата каста. Все забравям колко са внимателни Миротворците, докато не се срещна лично с тях.

— Това е Т... — започва Маркъс, но Тобиас го прекъсва.

— Името ми е Фор — представя се. — Това са Трис, Кейлъб и Питър.

Само преди няколко дни единствена аз от Безстрашните знаех, че името му е Тобиас. Това бе частица от него, която той ми подари. Сега, извън територията на Безстрашните, си спомням защо крие истинското си име от света. То го свързва с Маркърс.

— Добре дошли в лагера на Миротворците. — Погледът на Йохана спира върху моето лице и тя ми се усмихва престолено. — Позволете ни да се погрижим за вас.

Позволяваме им. Медицинска сестра от Миротворците ми дава мехлем — изобретение на Ерудитите за ускорено лечение — за да си намажа рамото, после придружава Питър до болничното отделение да му оправят ръката. Йохана ни повежда към столовата. Там откриваме част от Аскетите, които бяха в скривалището с Кейлъб и баща ми. Съюзът също е тук, както и неколцина от доскорошните ни съседи — те са насядали край дървените маси, дълги почти колкото помещението. Посрещат ни — особено Маркърс — с едва сдържани сълзи и потиснати усмивки.

Вкопчвам се в ръката на Тобиас. Огъвам се под тежестта на хората от кастата на моите родители, на техния живот, на техните сълзи.

Един от Аскетите побутва чаша с димяща течност под носа ми и казва:

— Изпий това. Ще ти помогне да спиш, както помогна и на другите. Без съница.

Течността е розово-червена като ягода. Грабвам чашата и я изпивам на един дъх. За няколко секунди нейната топлина раздвижва вътрешностите ми и сякаш отново мога да изпитвам нещо. Докато пресушavam и последните капки, започвам постепенно да се отпускам. Някой ме отвежда по коридора до стая с легло. Това е всичко.

ГЛАВА ВТОРА

Отварям очи ужасена, вкопчила ръце в завивките. Но се оказва, че не тичам по улиците на града, нито из коридорите на централата на Безстрашните. Лежа в легло в базата на Миротворците, а миризмата на дървени стърготини изпълва въздуха.

Раздвижвам се и изкривявам лице, когато нещо се забива в гърба ми. Посягам отдолу и пръстите ми попадат на пистолета.

За миг отново виждам Уил да стои пред мен, двамата сме насочили пистолети един срещу друг — „Ръката, можех да го прострелям в ръката, защо не го направих, защо?“ — и едва не изкрещявам името му.

После образът изчезва.

Ставам от леглото, вдигам дюшека с една ръка и го подпирам с коляно. После пъхам пистолета отдолу и отново го пускам. Главата ми се избистря в мига, щом оръжието вече не е пред очите ми и не усещам допира му до кожата си.

Сега, когато адреналинът от вчера го няма и приспивателното вече не действа, острата болка в простреляното рамо се усилва. Облечена съм с дрехите от снощи. Крайчецът на хард диска се подава изпод възглавницата, където го пъгнах малко преди да заспя. В него са базата данни на симулацията, която контролира Безстрашните и запис на деянията на Ерудитите. Струва ми се толкова съдбоносно важен, че дори не смея да го докосна. Но въпреки това не мога да го оставя тук. Затова го сграбчвам и го пъхам между скрина и стената. Сигурно е по-добре напълно да го унищожа, но той съдържа единствения запис от смъртта на родителите ми, затова решавам да го скрия.

Някой чука на вратата. Присядам на ръба на леглото и се опитвам да пригладя косата си.

— Влез — казвам.

Вратата се отваря и Тобиас пристъпва с единия крак вътре, вратата разделя тялото му надве. Носи същите джинси от вчера, но сега вместо със старата черна тениска е с тъмnochервена, вероятно заета

от Миротворците. Този цвят е необичаен за него, твърде наситен. Когато опира глава върху рамката на вратата обаче, забелязвам, че от него синьото на очите му става по-ярко.

— Миротворците се събират след половин час. — Той повдига вежди и добавя с мелодраматичен тон. — За да решат съдбата ни.

Поклащам глава.

— Не съм допускала, че някога съдбата ми ще е в ръцете на група Миротворци.

— Аз също. А, нося ти нещо. — Той отваря капачката на малко шишенце и ми подава капкомер, пълен с прозрачна течност. — Болкоуспокояващо. Взимай по един пълен капкомер на всеки шест часа.

— Благодаря. — Изцеждам лекарството в гърлото си. То има вкус на престоял лимон.

Той пъха пръст в една от гайките на джинсите си и продължава:

— Как си, Беатрис?

— Добре ли чух — току-що ме нарече Беатрис?

— Реших да изпробвам как звучи. — Той се усмихва. — Зле ли беше?

— Става само за специални случаи. Като Изборната церемония или Деня на посвещаването... — Млъквам. За малко да изтърся имената на още няколко празника, но тях само Аскетите ги честват. Предполагам, че Безстрашните си имат свои празници, но не знам кои са те. А и самата мисъл точно в този момент да празнуваме нещо ми се вижда толкова нелепа, че се отказвам да продължа.

— Дадено. — Усмивката му угасва. — Как си, Трис?

На фона на всичко преживяно това е съвсем нормален въпрос. Аз обаче заставам нащрек, притеснена, че някак е успял да надзърне в главата ми. Още не съм му разказала за Уил. Не исках да премълчавам, но не знам какво точно да кажа. Само при мисълта да го произнеса гласно така натежавам, че има опасност да се продъня през дървения под.

— Аз... — Кимам с глава няколко пъти. — Не знам, Фор. Будна съм. Аз... — Продължавам да клатя глава. Той прокарва длан по бузата ми, единият му пръст се намества зад ухото. После навежда глава и ме целува, от което ме обливат горещи вълни. Прегръщам го и оставам

така колкото се може по-дълго. Когато ме докосва, празнината, настанила се в гърдите и стомаха ми, се смалява.

Не е необходимо да му разказвам. Вместо това ще се опитам да забравя — той ще ми помогне да забравя.

— Знам какво е — проговаря той. — Съжалявам. Изобщо не трябваше да те питам.

Известно време единственото, което се върти в главата ми, е: „Как изобщо е възможно да знаеш какво е?“. Но нещо в неговото изражение ме подсеща, че той знае какво е да загубиш близък. Загубил е майка си още съвсем малък. Не помня как беше починала, а само, че ходихме на погребението ѝ.

Внезапно го виждам как се е вкопчил в завесите в тяхната дневна, около деветгодишен, целият облечен в сиво, а мрачните му очи са затворени. Този образ бързо избледнява — може да е бил просто плод на въображението ми, а не реален спомен.

Тобиас ме пуска.

— Ще те оставя да се приготвиш.

Женската баня е през две врати по коридора. Подът е покрит с тъмнокафяви плочки, а всеки от душовете е отделен от централната част на помещението с дървени стени и полиетиленова завеса. Надпис на стената в дъното гласи: ПОМНИ! ЗА ДА СЪХРАНИМ ПРИРОДНИТЕ РЕСУРСИ, ВОДАТА ОТ ДУШОВЕТЕ ТЕЧЕ САМО ПО ПЕТ МИНУТИ.

Водната струя е студена, затова нямам намерение да се възползвам от допълнителните минути, въпреки че имам право на тях. Измивам се бързо само с лявата ръка, докато дясната виси неподвижно край тялото. Лекарството, което Тобиас ми даде, действа бързо — болката в рамото вече утихва, превръщайки се в тъпо пулсиране.

Когато се връщам след душа, на леглото ме чака чифт чисти дрехи. Някои от тях са в жълто и червено — цветовете на Миротворците, други в сиво, от Аскетите — съчетание, което рядко може да се види. Готова съм да се обзаложа, че дрехите е оставил някой от Аскетите. Те биха се погрижили за такова нещо.

Навличам тъмnochервения джинсов панталон — толкова е дълъг, че трябва да навия крачолите три пъти — и сивата риза от Аскетите,

която ми е прекалено широка. Ръкавите стигат до върховете на пръстите и аз навивам и тях. Всяко помръдване на лявата ръка предизвиква болка, затова гледам да я движа бавно и за кратко.

Някой чука на вратата.

— Беатрис! — Тихият глас е на Сюзън.

Отварям. Носи поднос с храна, който оставя върху леглото. Опитвам се да открия по лицето ѝ следи от претърпяната загуба — нейният баща, един от лидерите на Аскетите, не оцеля при нападението — но на него е изписана единствено кротка решителност, отличителен белег на предишната ми каста.

— Съжалявам, че дрехите не са ти по мярка — казва тя. — Сигурно ще намерим и по-подходящи, ако Миротворците позволят да останем.

— И така съм си добре — отговарям. — Благодаря ти.

— Чух, че са те простреляли. Искаш ли да ти помогна да се срешиш? Или да си obuеш обувките?

Каня се да ѝ откажа, но наистина имам нужда от помощ.

— Да, благодаря ти.

Сядам на стола пред огледалото и тя застава зад мен — очите ѝ покорно следят заниманието на ръцете, а не собственото отражение. Не вдига поглед дори за секунда, докато прокарва гребена през косата ми. Не задава въпроси за рамото ми, за това как са ме простреляли и какво е станало, след като напуснах скривалището, за да прекратя симулацията. Имам чувството, че ако успея някак да надникна в нея, тя и в самото си сърце ще се окаже истински Аскет.

— Успя ли вече да се срещнеш с Робърт? — питам. Брат ѝ Робърт предпочете Миротворците така, както аз избрах да се присъединя към Безстрашните, значи трябва да е някъде наоколо. Зачудих се дали тяхната среща би приличала по нещо на нашата с Кейлъб.

— Само за кратко, снощи — отговаря тя. — Оставих го да скърби с хората от неговата каста така, както и аз скърбях с моята. Но беше хубаво да се видим отново.

По тона ѝ усещам, че с това темата е приключена.

— Жалко, че това се случва точно сега — продължава Сюзън. — Нашите водачи тъкмо щяха да извършат нещо прекрасно.

— Така ли? И какво точно?

— Не знам. — Съюзън се изчервява. — Знаех само, че нещо има да става. Не че съм любопитствала, просто забелязах някои неща.

— Не бих те винила, дори да си любопитствала.

Тя кимва и продължава да ме разресва. Започвам да се питам какво ли са замисляли водачите на Аскетите, сред които е и моят баща. Не ми остава нищо друго, освен да се чудя и да се мая на увереността на Съюзън, че каквото и да са готвели, е било нещо прекрасно. Ще ми се и аз да можех пак да си върна вярата в хората. Ако изобщо съм имала някога такава.

— Безстрашните носят косата си разпусната, нали? — пита тя.

— Понякога — отговарям. — Можеш ли да ме сплетеш на плитка?

Пъргавите ѝ пръсти разделят косата ми на части и я сплитат на плитка, която ме гъделичка по гърба. Гледам втренчено отражението си, докато тя не приключва. Благодаря ѝ, когато всичко е готово, и тя си тръгва с лека усмивка, притваряйки вратата след себе си.

Продължавам да се вирам в огледалото, но не себе си виждам в него. Все още усещам пръстите ѝ да докосват тила ми, също както ме докосваха пръстите на мама в последната сутрин, която прекарахме заедно. Очите ми се пълнят със сълзи. Люлея се напред-назад на стола, опитвайки се да прогоня този спомен от мислите си. Боя се, че ако сега ревна, няма да спра, докато не се сбръчкам като стафида.

На скрина забелязвам комплект пособия за шиене. В него има ножици и два цвята конци — червени и жълти.

Чувствам се спокойна, докато разплитам плитката и я разресвам отново. Разделям косата си надве и се уверявам, че пада равно и е добре пригладена. После я отрязвам до линията на челюстта.

Как бих могла да изглеждам по същия начин, когато нея вече я няма и всичко се е променило? Невъзможно.

Гледам, доколкото мога, да режа по права линия, използвайки челюстта си за ориентир. Най-трудно е отзад, където не виждам хубаво, затова правя всичко опипом, стараейки се да стане добре. По пода около мен в полукръг се сипят светлоруси кичури.

Напускам стаята, без да погледна отражението си.

Когато малко по-късно Тобиас и Кейлъб пристигат да ме вземат, ме гледат, сякаш съм непозната.

— Отрязала си косата си — казва Кейлъб и веждите му скачат нагоре. Много ерудитско от негова страна да се вкопчи във фактите, когато е под стрес. Косата му е сплескана от страната, на която е спал, а очите му са кървяшали.

— Аха — отговарям. — Доста е... горещо за дълга коса.

— Така си е.

Тръгваме заедно по коридора. Дъските скърцат под краката ни. Липсва ми кълтящият звук от моите стъпки из тунелите в лагера на Безстрашните. Липсва ми прохладният въздух в подземията. Но най-много ми липсват страховете от последните седмици, които са нищо в сравнение със страховете сега.

Излизаме от сградата. Въздухът навън ме затиска, сякаш е възглавница, с която ме душат. Лъха на зеленина като от листо, което си стрил между пръстите.

— Всички ли знаят, че си син на Маркърс? — пита Кейлъб. — Поне от Аскетите, искам да кажа.

— Не, доколкото ми е известно — отговаря Тобиас и хвърля бегъл поглед към Кейлъб. — И ще съм ти благодарен, ако не го споменаваш.

— Няма нужда да го споменавам. Всеки, който има очи, може сам да го види. — Кейлъб го поглежда начумерено. — На колко години си, между другото?

— Осемнайсет.

— И мислиш, че не си прекалено възрастен за моята малка сестричка?

Тобиас се изсвива късо.

— Тя не ти е твоята малка.

— Престанете. И двамата — скастриям ги. Пред нас върви тъпа облечени в жълто хора и се насочва към широка ниска постройка, направена изцяло от стъкло. Отразените в нея слънчеви лъчи бодат очите ми като игли. Засланям лицето си с ръка и продължавам да крача напред.

Вратите на сградата са широко отворени. Покрай стените на овалната оранжерия, в коритата на канали и малки басейни никнат растения и дървета. Десетките вентилатори из помещението само

раздвижват горещия въздух и аз вече се потя. Но забравям за жегата, когато тълпата отпред оредява и зървам останалата част от помещението.

В центъра се извисява огромно дърво. Клоните се простират сред влажния въздух в парника, а коренището се надига над земята, образувайки гъста плетеница. Забелязвам, че между корените има не пръст, а вода и метални пръчки, които ги удържат на място. Не би трябвало да съм изненадана — животът на Миротворците е посветен на осъществяването на селскостопански подвизи като този тук, подкрепени от технологиите на Ерудитите.

Сред корените стои Йохана Рейес със спусната над обезобразената половина от лицето си коса. От часовете по история на кастите знам, че Миротворците нямат официален лидер — те гласуват по всеки въпрос и почти винаги постигат пълно единодушие. Приличат по-скоро на множество части от един-единствен разум, а Йохана е техният говорител.

Миротворците седят на пода, повечето с кръстосани или сплетени на възел крака, които далечно ми напомнят корените на дърво. Аскетите са разположени в стегнати редици от лявата ми страна. В продължение на няколко секунди обхождам с поглед насъбралите се, преди да си дам сметка какво търся: моите родители.

Преглъщам мъчително и се опитвам да забравя. Тобиас леко ме докосва по гърба и ме побутва към дъното на помещението, зад Аскетите. Преди да седнем, опира устни до ухото ми и прошепва:

— Косата ти ми харесва така.

Успявам да му се усмихна леко и когато сядаме, се облягам на него, опряла плътно ръка до неговата.

Йохана вдига двете си ръце и свежда глава. Още преди да съм си поела дъх, разговорите в залата утихват. Миротворците около мен седят в пълно мълчание, някои са със затворени очи, устните на други нашепват думи, които не долавям, трети са вперили поглед някъде далече напред.

Секундите се точат мъчително. Когато най-накрая Йохана вдига глава, аз вече съм на предела на търпението.

— Днес пред нас стои неотложен въпрос — започва тя. — Той е: как ние — хора, посветили се на мира — да се държим в тези размирни времена?

Всеки от Миротворците в залата се обръща към своя съсед и започва да говори.

— Как изобщо могат да докарат нещо до край по този начин? — казвам, когато времето за разговори свършва.

— Тях не ги е грижа за ефективността — отвръща Тобиас. — Интересува ги единствено съгласието. Наблюдавай.

На няколко крачки от нас две жени в жълти рокли се надигат от местата си и се присъединяват към трима мъже. Един млад мъж се извърща така, че техният малък кръг да образува по-голям със съседната група. Навсякъде из помещението малките групички започват да се разрастват и разширяват, а гласовете намаляват все повече и повече, докато накрая не остават да звучат само три-четири. Долавям само откъслечни думи от онова, което казват: мир — Безстрашни — Ерудити — скривалище — участие...

— Много странно — обаждам се.

— Според мен е красиво — отвръща той.

Поглеждам го.

— Какво? — засмива се леко той. — Всеки от тях има равен глас в управлението, всеки от тях носи еднаква отговорност с останалите. Това ги прави грижовни, това ги прави сърдечни. Мисля, че е красиво.

— Според мен пък е напълно несъстоятелно — казвам. — Това може да работи при Миротворците, но какво се случва, когато не всички искат да свирят на банджо и да отглеждат семена? Какво става, ако някой извърши ужасно престъпление и проблемът не може да се реши само с приказки?

Той свива рамене.

— Предполагам, че скоро ще разберам.

Най-накрая по един човек от всяка голяма група се надига и тръгва към Йохана, проправяйки си предпазливо път през дебелия корени на голямото дърво. Очаквам да се обърнат към всички нас, но вместо това говорителите образуват кръг заедно с Йохана и продължават тихо обсъждането. Започва да ме обзема чувството, че никога няма да разбера какво си приказват.

— Май няма да ни позволят да спорим с тях, а? — казвам.

— Съмнявам се — отвръща той.

Кое напълно ме разбива.

Когато всеки от тях си е казал думичките, те отново седат и оставят единствено Йохана да стои права в центъра на помещението. Тя се извързва към нас и скръства ръце на гърдите. Къде ще отидем, когато ни наредят да напуснем? Обратно в града ли, където никой не е в безопасност?

— Откакто се помним, нашата каста е в близки отношения с Ерудитите. Нуждаем се едни от други, за да оцелеем и винаги сме си помагали — започва Йохана. — Но в миналото сме имали здрави връзки и с Аскетите и не намираме за редно да отблъснем приятелска ръка, която от толкова време е протегната към нас.

Гласът ѝ е сладък като мед и така се точи — бавно и предпазливо. Отривам потта от челото си с опакото на ръката.

— Смятаме, че единственият начин да запазим отношенията си и с двете касты е като останем безпристрастни наблюдатели и спазваме неутралитет — продължава тя. — Вашето присъствие тук обаче усложнява нещата.

„Ето, започва се“, мисля си.

— Стигнахме до заключението, че при създадите се обстоятелства базата на Миротворците трябва да се превърне в убежище за членовете на всички касты — обявява Йохана. — Първо, на наша територия се забраняват оръжия от всякакъв род. Второ, в случай че възникне сериозен сблъсък — словесен или физически — всички замесени ще бъдат помолени да напуснат. Трето, конфликтът между кастите не бива да се обсъжда дори на четири очи на територията на нашата база. И четвърто, всеки, който пребивава тук, трябва да допринася с труда си за благоденствието на общността. Ще докладваме за нашето решение на Ерудитите, Прямите и Безстрашните възможно най-скоро.

Погледът ѝ се премества от Тобиас и се задържа върху мен.

— Може да останете, при единственото условие да се подчинявате на нашите правила — продължава. — Това е решението ни.

Сещам се за пистолета, който съм скрила под дюшека, за напрежението между мен и Питър, между Тобиас и Маркърс и устата ми пресъхва. Не съм чак толкова добра, че да избегна евентуални сблъсъци.

— Едва ли ще се задържим дълго тук — прошепвам нечуто към Тобиас.

Само преди миг той все още леко се усмихваше. Сега ъгълчетата на устата му са извити в горчива гънка.

— Да, едва ли.

ГЛАВА ТРЕТА

Щом се прибирам в стаята същата вечер, пъхам ръка под дюшека да се уверя, че пистолетът си е още на мястото. Пръстите ми се плъзват по спусъка и гърлото ми се свива, сякаш съм получила алергичен пристъп. Дръпвам ръка и падам на колене край леглото, поемайки си мъчително въздух, докато това усещане отмине.

„Какво ти става? — поклащам глава. — Я се стегни!“

Точно така се чувствам: сякаш трябва да стегна различните си части, като че са връзки за обувки. Задушavam се, но поне се чувствам силна.

С крайчеца на окото улавям някакво движение и обръщам глава към прозореца, който гледа към ябълковата градина. Там Йохана Рейес и Маркърс Итън крачат рамо до рамо, като поспират само край лехата с подправките, за да си откъснат по няколко листа мента. Изхвърквам от стаята още преди да си дам сметка защо искам да ги проследя.

Тичам покрай стената, за да не ги изпусна. Вече съм на открито и трябва да внимавам повече. Заобикалям оранжерията от далечния край и като виждам Йохана и Маркърс да се изгубват зад една редица овошки, тръгвам крадешком покрай съседната. Дано клоните ме скрият, ако някой от двамата се обърне назад.

— ... объркана относно избора на време за начало на атаката — дочувам да казва Йохана. — Дали Джанийн просто е приключила с планирането и е преминала към действие, или някакъв инцидент е провокирал нападението?

Зървам лицето на Маркърс през един раздвоен ствол. Той свива устни и казва само: „Хм“.

— Предполагам, че така и няма да разберем как е станало точно. — Йохана повдига здравата си вежда. — Нали?

— Най-вероятно да.

Йохана хваща ръката на Маркърс и се извъръща с лице към него. Замръзвам на място, уплашена да не ме види, но тя гледа право в него.

Прикляквам бързо и пропълзвам към едно от дърветата, чийто ствол може да ме прикрие. Кората дращи гърба ми, но аз не помръдвам.

— Ти обаче знаеш — продължава тя. — Известно ти е защо е атакувала точно в този момент. Аз може и да не съм вече от Прямите, но все още разбирам, ако някой премълчава истината.

— Прекаленото любопитство е егоизъм, Йохана.

Ако съм на нейно място, ще му дам да се разбере заради тази забележка, но тя отвърща с любезен тон:

— Моята каста очаква от мен да я съветвам. Ако ти разполагаш с толкова съдбоносно сведение, важно е да го знам, за да го споделя с хората си. Убедена съм, че разбираш това, Маркърс.

— Има си причина да не знаеш всичко, което знам аз. Преди много време на Аскетите беше поверена изключително важна информация — продължава Маркърс. — Джанийн ни атакува, за да я отнеме. Ако действам непредпазливо, тя ще я унищожи. Това е единственото, което мога да ти кажа.

— Но ти сигурно...

— Не — прекъсва я Маркърс. — Тази информация е много позначима, отколкото изобщо можеш да си представиш. Много от лидерите на този град пожертваха живота си, за да я опазят. Нямам намерение да рискувам точно сега само за да задоволя егоистичното ти любопитство.

Йохана мълчи известно време. Вече е толкова тъмно, че едва виждам по-далече от носа си. Въздухът ухае на пръст и ябълки, а аз се опитвам да не дишам прекалено шумно.

— Съжалявам — обажда се най-накрая Йохана. — Сигурно съм направила нещо, от което си решил, че не може да ми се има вяра.

— Последния път, когато доверих тази информация на представител на една от кастите, това доведе до избиването на всичките ми приятели — отговаря той. — Вече на никого нямам вяра.

Не мога да се удържа и надниквам иззад ствола на дървото. Йохана и Маркърс са така погълнати от разговора, че не забелязват раздвижването. Стоят близо един до друг, но не се докосват. Не съм виждала Маркърс така изтощен, а Йохана — толкова ядосана. После обаче нейното изражение се смекчава и тя пак посяга към ръката на Маркърс. Този път в движението ѝ е загатната и лека милувка.

— Най-важното е да имаме доверие един на друг, ако искаме да запазим мира — казва Йохана. — Затова се надявам да промениш мнението си. Нали знаеш, че винаги съм била твой приятел, Маркър — дори тогава, когато не ти бяха останали много.

Тя се навежда напред и го целува по бузата, после тръгва към края на овощната градина. Видимо изумен, Маркър остава на място още няколко секунди, после се отправя към базата.

От разкритията през последния половин час главата ми жужи. Досега си мислех, че Джанийн е атакувала Аскетите, за да спечели надмощие. Оказва се обаче, че ги е нападнала с цел да открадне информация. Информация, известна единствено на тях.

Главата ми престава да бърмчи, когато се сещам за още нещо, казано от Маркър: „Много от лидерите на този град пожертваха живота си заради нея“. Дали един от тези лидери не е и моят баща?

Трябва да го разбере. Трябва да науча кое е толкова важно, че един Аскет да пожертва живота си за него. А един Ерудит — да извърши убийство.

Спирам за малко пред вратата на Тобиас, преди да почукам, и се заслушвам какво става вътре.

— Не, не е точно така — казва през смях Тобиас.

— Какво искаш да кажеш с това „не е точно така“? Направих го също като теб. — Вторият глас е на Кейлъб.

— Напротив.

— Тогава го повтори пак.

Отварям вратата в мига, когато Тобиас, седнал на пода с изпънат напред крак, мята кухненския нож към отсрещната стена. Той се забива в голямата буца сирене, сложена върху скрина. Кейлъб стои зад него и гледа недоумяващо най-напред буцата сирене, после мен.

— Той трябва да е някакъв феномен сред Безстрашните — възкликва най-накрая. — Не ми казвай, че и ти можеш това.

Сега изглежда доста по-добре — очите му вече не са зачервени и в тях се мярка познатата искрица любопитство, сякаш отново е възвърнал интереса си към света. Кестенията му коса е разрошена, а ризата е закопчана накриво. Този мой брат е красив по един небрежен,

безгрижен начин, сякаш през повечето време не си дава сметка как изглежда.

— С дясната ръка сигурно и аз го мога — отговарям. — Но иначе Фор наистина е нещо като феномен сред Безстрашните. Мога ли обаче да попитам защо ти хвърляш ножове по буца сирене?

Тобиас улавя погледа ми, когато произнасям „Фор“. Кейлъб няма понятие, че прякорът на Тобиас е неизменното доказателство за неговото съвършенство.

— Кейлъб дойде да обсъдим нещо — отговаря вместо него Тобиас и обляга глава на стената, поглеждайки към мен. — А до мятането на ножове се стигна някак от само себе си.

— Както обикновено става — казвам, а по лицето ми прави опит да се прокрадне лека усмивка.

Той изглежда толкова спокоен с отметнатата назад глава и отпусната върху коляното ръка. Изпиваме се с очи още няколко секунди, доколкото благоприличието позволява. Кейлъб смутено кашля.

— Е, аз трябва вече да се връщам в стаята — казва, местейки поглед от Тобиас към мен и обратно. — Чета една книга за водопречиствателните системи. Детето, което ми я даде, ме взе за пълна откачалка, щом искам да я прочета. Отначало мислех, че е нещо като наръчник за поддръжката и ремонта им, но се оказа удивителна книга. — Той замълчава. — Съжалявам. Май и вие вече ме мислите за откачалка.

— Изобщо не е така — отвърща шеговито Тобиас. — И ти непременно трябва да прочетеш тази книга, Трис. Обзалагам се, че ще ти хареса.

— Мога да ти я заема — обажда се Кейлъб.

— Може би по-нататък — отвърщам. И поглеждам зверски Тобиас, когато вратата се затваря зад брат ми. — Много съм ти задължена — казвам. — Сега ще ми проглуши ушите за това как действа водопречиствателната система. Но това май е за предпочитане пред другото, за което искаше да говорим.

— Я гледай! И какво е то? — повдига вежди Тобиас. — Да не е случайно аквапоника^[1]?

— Аква какво?

— Това е един от начините, по които тук отглеждат храна. Не ти трябва да знаеш.

— Точно така, не ми трябва — отвръщам. — Той за какво искаше да приказвате?

— За теб — отговаря Тобиас. — Предполагам, че дойде при мен като твой по-голям брат. Нещо от рода на „Не се закачай със сестра ми“.

Той се надига от пода.

— А ти какво му каза?

Тобиас тръгва към мен.

— Разказах му как е започнало всичко между нас. Така се стигна до мятането на ножове — отговаря. — Освен това му казах, че не се закачам с теб.

Усещам как цялото ми тяло гори. Той обгръща хълбоците ми с ръце и нежно ме притиска към вратата. Устните му намират моите.

Вече не помня защо съм дошла при него.

Нито пък ме е грижа.

Прегръщам го със здравата си ръка и го придърпвам към себе си. Пръстите ми напипват края на тениската му и пропълзват отдолу, после плъзват към гърба. Изглежда толкова здрав и силен.

Той отново ме целува, този път по-настойтелно, ръцете му здраво стискат талията ми. Неговият дъх, моят дъх, неговото тяло, моето тяло — толкова сме близо, че вече няма разлика между едното и другото.

Той се дръпва леко назад, само на няколко сантиметра. Не ми се иска да го пускам толкова далече от себе си.

— Май не дойде за това при мен — казва.

— Не.

— Тогава за какво?

— На кого му пука?

Прокарвам пръсти през косата му и отново притеглям устните му към своите. Той не се съпротивлява, но след няколко секунди промърморва „Трис!“ близо до бузата ми.

— Добре де, добре. — Затварям очи. Дошла съм тук заради нещо важно: да му кажа за разговора, който дочух.

Сядаме един до друг на леглото и аз започвам от самото начало. Разказвам как съм проследила Маркъс и Йохана в овощната градина. Казвам му как Йохана попита за избора на време за атаката и какво

отговори Маркър, както и за последвалия спор. Докато говоря, наблюдавам изражението му. Не ми се вижда нито шокиран, нито заинтересован. Вместо това около устата му се появяват горчивите гънки, както става винаги, щом се спомене името на Маркър.

— Е, какво мислиш? — питам, след като съм приключила.

— Според мен Маркър иска да изглежда по-важен, отколкото е в действителност — отговаря предпазливо Тобиас.

Не такъв отговор съм очаквала.

— И тогава... какво? Значи според теб той просто дрънка небивалици?

— Предполагам, че Аскетите наистина разполагат с информация, до която Джанийн иска да се добере, но сигурно той силно преувеличава нейната значимост. Просто си придава важност. Прави се, че има нещо, което Йохана желае, а той няма да й го даде.

— Аз не... — Мръщя се. — Не мисля, че си прав. Той нямаше вид, че лъже.

— Не го познаваш толкова добре като мен. Той е изпечен лъжец.

Тобиас има право — не познавам добре Маркър, със сигурност не колкото него. Но интуицията ми подсказва да вярвам на Маркър, а тя обикновено не ме лъже.

— Сигурно си прав — продължавам. — И все пак не е ли по-добре да разберем какво става? Просто за всеки случай.

— По-важното сега е да се справим с конкретната ситуация — казва Тобиас. — Трябва да се върнем в града и да разберем какво наистина става там. Налага се да намерим начин да надделеem Ерудитите. Тогава, след като разрешим тези проблеми, може би ще разберем за какво говори Маркър. Става ли?

Кимвам. Това ми се вижда добър план — разумен план. И въпреки това не мога да му се доверя — не вярвам, че е по-важно да продължим напред, отколкото да открием истината. Когато научих, че съм Дивергент... Когато разбрах, че Ерудитите ще нападнат Аскетите... това промени всичко. Истината променя плановете и намеренията на хората.

Обаче е трудно да накараш Тобиас да направи нещо, което не иска. Още по-трудно е да му докажа колко основателни са моите предчувствия без никакви доказателства, основавайки се единствено на интуицията си.

Затова се съгласявам с него. Но без да променям мнението си.

---

[1] Метод за екологично отглеждане на растения с минимален разход на вода и енергия. — Б.р. [↑](#)

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Биотехнологиите съществуват от много време, но невинаги са давали резултат — казва Кейлъб и подхваща коричката на препечената филийка. Най-напред изяжда средата, прави така още от дете.

Седи срещу мен на най-близката до прозореца маса в столовата. Издълбаните близо до ръба на масата букви „Д“ и „Т“, свързани със сърце, са толкова дребни, че едва ги забелязвам. Прокарвам пръсти по тях, докато Кейлъб продължава да говори.

— Неотдавна обаче изследователите Ерудити откриват този високоефективен минерален разтвор. Той се оказва по-добър за растенията в сравнение с обикновената почва — обяснява той. — Това е и по-ранна версия на мехлема, с който ти намазаха рамото — той ускорява създаването на нови клетки.

Очите му горят от вълнение заради наученото току-що. Не всички Ерудити са жадни за власт и са лишени от съвест като своя лидер Джанийн Матюс. Някои от тях приличат на Кейлъб: вълнуват се от всичко около себе си и не намират покой, докато не открият как точно действа.

Опряла съм брадичка на ръката си и го наблюдавам с усмивка. Тази сутрин изглежда весел. Радвам се, че е открил нещо, с което да разсее мъката си.

— Значи, Ерудитите и Миротворците работят заедно, така ли? — питам.

— Те са много по-близки помежду си в сравнение с другите касти — отговаря той. — Не си ли го спомняш от учебника по история на кастите? Там ги наричаха „жизненоважните касти“ — без тях нямаше да можем да оцелеем. Някои от текстовете на Ерудитите ги наричат „обогатяващите касти“. Една от мисиите на Ерудитите като каста е да постигнат и двете — да станат жизненоважни и най-богати.

Аз лично не мога да преценя доколко Ерудитите са жизненоважни за нашето общество, за да функционира. Но те наистина са важни — без тях нито селското стопанство, нито

здравеопазването щяха да се развиват, нито пък щеше да има технологичен напредък.

Забивам зъби в ябълката си.

— Няма ли да си ядеш препечената филийка? — пита Кейлъб.

— Този хляб има странен вкус — отговарям. — Вземи я, ако искаш.

— Удивен съм от начина на живот тук — продължава той, докато взима филията от моята чиния. — На пълна самоиздръжка са. Имат собствени източници на енергия, собствени водни помпи, сами пречистват водата си и сами се снабдяват с храна... Те са напълно независими.

— Независими — повтарям — и незамесени. Сигурно не е зле.

Определено не е зле, поне доколкото мога да преценя. Огромните прозорци край нашата маса пропускат толкова много слънчева светлина, сякаш седим под открито небе. По останалите маси на групички са се настанили Миротворци, а дрехите им изглеждат още по-ярки на фона на загорелите лица. На мен жълтото ми стои като избеляло.

— Доколкото схващам, Миротворците не са сред кастите, към които имаш наклонност — продължава той и се ухилва насреща ми.

— Не. — Групичка Миротворци през няколко маси избухва в смях. Дори не са погледнали към нас, откакто седнахме да се храним. — Само че не го разправяй наляво и надясно, става ли? Точно сега не искам всички да го научат.

— Извинявай — казва той и се накланя още по-близо към мен, за да можем да говорим по-тихо. — Е, тогава към кои имаш наклонности?

Цялата се напрягам и заставам нащрек.

— Защо ти е да го знаеш?

— Трис, аз съм ти брат — отвръща той. — На мен всичко можеш да кажеш.

Зелените му очи ме гледат втренчено. Сега вече не е с безполезните очила, които носеше като послушник при Ерудитите. Вместо тях е със сивата роба на Аскетите и характерната за кастата късо подстригана коса. Изглежда точно като преди няколко месеца, когато стаите ни бяха врата срещу врата и двамата бяхме решили да сменим кастата си, но не ни достигаше кураж да го споделим един с

друг. Тогава не му се доверих и това беше грешка, която не искам да повтарям отново.

— Аскетите, Безстрашните — отговарям — и Ерудитите.

— Цели три касти?! — Веждите му се вдигат високо на челото.

— Да. Какво от това?

— Виждат ми се доста — казва. — По време на инициацията при Ерудитите всеки от нас трябваше да си избере фокусна изследователска група и аз участвах в проучването на симулацията за теста за определяне на наклонностите. Ето защо знам доста неща за това как е устроена. Почти невъзможно е някой да получи два резултата — програмата на практика не го допуска. Но да имаш три... Представа нямам как се е случило.

— Е, при мен провеждащият теста трябваше да измени симулацията — казвам. — Тя беше принудена да включи в нея ситуацията в автобуса, за да може да изключи Ерудитите. Възможно е обаче Ерудитите да не са били изключени.

Кейлъб подпира брадичката си с юмрук.

— Значи е саботирала програмата — казва. — Чудя се откъде провеждащата теста е знаела как да го направи. Това не е нещо, което всеки може.

Свивам вежди. Тори беше татуист и провеждаше теста за наклонности като доброволец. Тогава откъде е знаела как да промени програмата? Дори да е била добра в работата с компютър, то е било само хоби. Съмнявам се да ѝ е помогнало да подправи симулацията, създадена от Ерудитите.

После в спомените ми изплува нещо от разговорите с Тори. „И двамата с брат ми сме трансфери от Ерудитите.“

— Тя е родена Ерудит — казвам. — Трансфер е от тази каста. Сигурно това е обяснението.

— Възможно — съгласява се той, барабанейки с пръсти по бузата си. Закуската стои между двамата почти забравена. — А това каква връзка има с мозъчната ти дейност? Или с твоята анатомия?

Изсмивам се.

— Представа нямам. Единственото, което знам, е, че не губя контрол по време на симулация и понякога дори мога да я прекъсвам. Случвало се е симулацията изобщо да не ме лови. Както стана със симулацията по време на атаката.

— Как така прекъсваш симулацията? Какво правиш?

— Ами аз... — Опитвам се да си спомня. Сякаш е минало много време, откакто за последно бях под въздействието на симулация, макар да са само няколко седмици. — Трудно ми е да ти обясня, защото симулациите при Безстрашните бяха програмирани да прекъсват, щом си възвърнеш самообладанието. При една от тях обаче... същата, при която Тобиас разбра каква съм всъщност... направих нещо невъзможно. Разбих стъклена стена само като опрях ръка в нея.

Изражението на Кейлъб е някак отнесено, сякаш се е пренесъл на далечно място. Нищо не подсказва, че и на него се е случило същото при теста за определяне на наклонностите. Сигурно сега просто се чуди какво ли е усещането, или как е възможно да стане това. Страните ми пламват — той анализира мозъка ми като че е някакъв компютър или машина.

— Ей — подвиквам. — Слушаш ли ме?

— Извинявай — казва, фокусирайки погледа си върху мен. — Това е просто...

— Шашващо. Наясно съм. Когато си шашнат, изглеждаш така, сякаш някой ти е изпил мозъка.

Той се размива.

— Все пак дай да си приказваме за нещо друго — предлагам. — Тук може и да няма шпиони на Ерудитите или Безстрашните, но пак ми е трудно да говоря за това пред хора.

— Дадено.

Преди да успее да продължи, вратата на столовата се отваря и вътре влиза група Аскети. И те като мен са облечени в дрехи на Миротворците, но и на тях им личи от коя каста са всъщност. Държат се скромно, но не са мрачни — усмихват се на Миротворците, покрай които минават, кимат с глава, неколцина дори се спират да разменят любезности.

Сюзън сядат до Кейлъб с лека усмивка. Косата ѝ е прибрана назад в обичайното кокче, но иначе блести като златна. Макар да не се докосват, двамата с Кейлъб са малко по-близо един до друг, отколкото се полага за приятели. Поздравява ме с кимване на глава.

— Извинете — казва. — Прекъснах ли ви?

— Не — отговаря Кейлъб. — Как си?

— Добре. Ами ти?

Тъкмо се каня да духна от столовата, само и само да не се наложи да участвам в този предпазлив любезен аскетски разговор, когато влиза Тобиас с изтормозен вид. Изглежда е работил в кухнята цяла сутрин — част от споразумението ни с Миротворците. Утре е мой ред да се трудя в пералното.

— Какво става? — питам, щом сяда до мен.

— В еуфорията при изготвянето на резолюцията относно конфликта Миротворците явно са забравили, че да си вреш носа в чужди работи, е много по-взривоопасно — отговаря той. — Ако се задържим по-дълго тук, ще ме предизвикат да наръгам някого и гледката никак няма да е красива.

Кейлъб и Сюзън го поглеждат едновременно с явна изненада. Неколцина от Миротворците по съседните маси прекъсват разговора и се вторачват в него.

— Добре ме чухте — заявява им Тобиас. Всички отклоняват очи.

— Та да повтора въпроса — продължавам, покривайки уста с длан, за да скрия усмивката си: — какво става?

— Ще ти разкажа по-късно.

Явно има връзка с Маркъс. Тобиас никак не обича недоверчивите погледи на Аскетите, когато говори за жестокостта на Маркъс, а Сюзън седи точно срещу него. Стискам ръце в скута си.

Аскетите сядат на нашата маса на почтителна дистанция през две места, въпреки че повечето ни поздравяват с кимване. Всички те са семейни приятели, съседи или колеги и доскоро присъствието им би ме накарало да седя тихо и да не привличам вниманието върху себе си. Сега то ме подтиква да говоря по-високо, за да се разгранича колкото се може повече от предишната си същност и болката, която я съпътства.

Тобиас замръзва на място, когато една ръка се стоварва върху рамото ми и предизвиква болезнени бodeжи в дясната ръка. Стискам зъби, за да удържа стенанието.

— Простреляна е в рамото — казва Тобиас, без да поглежда към мъжа зад мен.

— Моите извинения. — Маркъс сваля ръката си от рамото ми и сяда от лявата ми страна. — Здравсти.

— Какво искаш пък ти? — питам.

— Беатрис — обажда се тихо Сюзън, — не е необходимо да...

— Сюзън, моля те — тихо я прекъсва Кейлъб. Тя стиска плътно устни в права линия и поглежда встрани.

Свивам вежди и се обръщам към Маркъс.

— Попитах те нещо.

— Искам да обсъдя нещо с теб — отговаря Маркъс. На вид е спокоен, но очевидно е вбесен — отсечената интонация го издава. — Заедно с останалите Аскети решихме, че не бива да оставаме тук. При неизбежното разрастване на конфликта в града би било егоистично да сме от тази страна на оградата, когато малцината оцелели от нашата каста са вътре. Молбата ни е да ни съпроводиш.

Това не го очаквах. Защо Маркъс ще иска да се върне в града? Дали това наистина е само решение на Аскетите, или той цели нещо друго — нещо, което е свързано с информацията, съхранявана от кастата?

Наблюдавам го втренчено няколко секунди, после поглеждам Тобиас. Той малко се е поуспокоил, но още седи със забити в масата очи. Представа нямам защо се държи така в присъствието на баща си. Никой, дори Джанийн, не е способен да накара Тобиас да трепери.

— Ти какво мислиш? — питам.

— Според мен трябва да напуснем вдругиден — отговаря Тобиас.

— Добре. Благодаря ви — казва Маркъс. После става и отива в другия край на масата, при останалите Аскети.

Премествам се сантиметър по-близо до Тобиас. Не знам как да го успокоя, без да влоша още повече положението. Взимам ябълката в лявата си ръка, а с дясната хващам неговата под масата.

Но не мога да откъсна очи от Маркъс. Искане ми се да науча повече за онова, за което си говореха с Йохана. А щом искаш да научиш истината, понякога се налага да бъдеш настоятелен.

ГЛАВА ПЕТА

След закуска казвам на Тобиас, че отивам да се поразходя, но вместо това тръгвам подир Маркъс. Очаквам да поеме към спалните помещения за гости, но той минава направо през полето зад столовата и влиза във водопречиствателната станция. Застоявам се на първото стъпало. Наистина ли искам да направя това?

Изкачвам стълбището и влизам през вратата, която току-що се е затворила зад Маркъс.

Водопречиствателната станция е малка постройка, едно помещение с няколко огромни машини в него. Доколкото ми е известно, едни събират мръсната вода от базата, други я пречистват, трети я изследват, а последната група я изпомпват обратно. Всички тръби са под земята, с изключение на една, която върви на повърхността и отвежда водата в електроцентралата близо до оградата. Електроцентралата обслужва целия град, използвайки комбинация от вятър, вода и слънчева енергия.

Маркъс стои пред машините, които пречистват водата. Тръбите им са прозрачни. Мога да видя как кафявата вода минава през тях и изчезва в машината, а после излиза бистра. Двамата наблюдаваме пречиствателния процес, а аз се питам дали и той мисли същото като мен: че ще е добре и в живота да съществува подобна система, която да премахва от нас мръсотията на делата ни и да ни връща обратно в света пречистени. Има обаче мръсотия, от която няма как да се отървеш.

Втрънено гледам тила на Маркъс. Трябва да направя това сега. Точно сега.

— Чух те онзи ден — изтърсвам.

Маркъс извърща глава.

— Какво правиш тук, Беатрис?

— Проследих те. — Кръстосвам ръце пред гърдите си. — Чух те, като каза на Йохана какво е подтикнало Джанийн да нападне Аскетите.

— От Безстрашните ли се научи да не зачиташ уединението на другите хора, или сама го постигна?

— Аз съм любопитен по природа човек. И не сменяй темата!

Челото на Маркърс се набръчква, особено дълбока е гънката между веждите и линиите покрай устата. Прилича на човек, който през по-голямата част от живота си е постоянно намръщен. Може да е бил красив като млад — сигурно все още привлича жените на неговата възраст като Йохана например — но единственото, което аз виждам в него, са черните кухни на очите от зоната на страха на Тобиас.

— Щом си подслушала разговора с Йохана, тогава знаеш, че дори на нея не го казах. Защо си мислиш, че бих споделил тази информация точно с теб?

Отначало не знам какво да отвърна. Но после отговорът сам идва.

— Баща ми — казвам. — Баща ми е мъртъв. — Изричам това за първи път, откакто, пътувайки насам, казах на Тобиас, че родителите ми са загинали, за да ме спасят. Тогава „мъртви“ за мен беше просто факт, лишен от емоции. Но сега, когато се смесва с блъбукащите и клокочещи звуци в помещението, то ме поразява като удар с чук в гърдите и събуденото чудовище на скръбта забива нокти в очите и гърлото ми.

Насилвам се да продължа.

— Той може и да не е загинал точно заради информацията, за която ти говореше — казвам, — но искам да знам дали е рискувал живота си за нея.

Устните на Маркърс треперят.

— Да — отвръща той, — така беше.

Очите ми се пълнят със сълзи. Примигвам, за да ги прогоня.

— Е — продължавам, като едва не се задавям, — тогава какво, по дяволите, е това? Дали е нещо, което се опитвате да съхраните? Или пък да откраднете? Какво е?

— То беше... — Маркърс поклаща глава. — Нищо повече няма да ти кажа.

Пристъпвам към него.

— Но си го искаш обратно, нали? А сега то е в ръцете на Джанийн.

Маркърс е изпечен лъжец. Или поне умее да пази тайна. Затова не реагира. Ще ми се като Йохана или като Прямите да мога да проникна отвъд неговата фасада. Ще ми се да мога да чета по изражението му. Може би е на крачка от това да признае истината пред мен. Дали ако натисна малко по-силно, няма да се пречупи?

— Мога да съм ти от помощ — казвам.

Горната устна на Маркърс се извива.

— Само ако знаеш колко нелепо звучи. — Той сякаш изплюва думите насреща ми. — Може и да си прекратила симулацията на атаката, малката, но това си е било чист късмет и няма нищо общо с твоите умения. Направо ще получа сърдечен удар, ако скоро успееш да направиш нещо смислено.

Ето това е онази страна на Маркърс, която само Тобиас познава. Същият Маркърс, който добре знае точно къде да удари, за да причини максимални щети.

Гневът разтърсва тялото ми.

— Тобиас е бил прав — отвърщам. — Ти си просто един арогантен боклук.

— Той ли ти го каза? — Маркърс вдига вежди.

— Не — отвърщам. — Той не говори толкова често за теб. Но аз и сама се досетих. — Стискам зъби. — Ти за него си никой, бъди сигурен. Колкото повече време минава, толкова повече се смаляваш.

Маркърс не отговаря. Просто се обръща към водопречиствателната машина. Стоя известно време с победоносен вид зад него, шумът от течащата вода се смесва с думкането на сърцето в ушите ми. После излизам от пречиствателната станция и едва на половината път през полето си давам сметка, че не аз съм победителят в тази схватка. А Маркърс.

Каквато и да е истината, ще трябва да я разбера от някой друг. Него повече нямам намерение да го питам.

Тази нощ ми се присънва, че съм в полето и се натъквам на ято врани, накацали по земята. Когато прогонвам няколко от тях, си давам сметка, че са се струпали върху някакъв човек и кълват сивите му като на Аскетите дрехи. После внезапно се вдигат във въздуха и аз виждам, че този човек е Уил.

След това се събуждам.

Заравям лице във възглавницата и вместо неговото име от устата ми се откъсва ридание, силата на което запраща тялото ми в дюшека. Отново усещам чудовището на скръбта да се гърчи в дупката, където доскоро бяха сърцето и стомахът ми.

Едва си поемам дъх и притискам с длани гърдите си. Сега чудовищното създание е вкопчило ноктестите си лапи в гърлото ми и спира дъха ми. Обръщам се настрани и пъхам глава между коленете; дишам, докато не се отърсвам от чувството, че ме душат.

Макар въздухът да е топъл, аз треперя. Ставам от леглото и повличам крака по коридора към стаята на Тобиас. Вратата изскърцва, като я отварям — достатъчно силно, за да го събуди. Той ме гледа втренчено в продължение на секунда.

— Влизай — казва. Още е сънен и говори завалено. Дръпва се навътре в леглото, за да направи място и за мен.

Трябваше да съобразя. Спя с тениска, която ми зае един от Миротворците. Тя едва покрива дупето ми, а аз не се сетих да сложа някакви панталонки, преди да дойда тук. Погледът на Тобиас се плъзга по голите ми крака и кара бузите ми да пламнат. Лягам с лице към него.

— Пак ли кошмари? — пита.

Кимвам.

— Какво стана?

Разтърсвам глава. Не мога да му кажа, че Уил е в кошмарите ми, защото ще трябва да обясня причината. Какво ли ще си помисли за мен, ако разбере какво съм направила? Как ще ме гледа след това?

Той задържа дланта си върху бузата ми и бавно прокарва пръст по челюстта.

— Всичко е наред с нас двамата, така да знаеш — казва. — За теб и за мен. Ясно?

Гърдите ми горят и аз само кимвам.

— Нищо друго не е наред. — Дъхът му гъделичка ухото ми. — Но ние двамата сме добре.

— Тобиас — започвам, но тутакси забравям какво съм искала да му кажа. Притискам устни към неговите, защото знам, че така всичко останало ще изчезне.

Той отвърща на целувката ми. Ръката му тръгва надолу от бузата ми, докосва леко тялото отстрани и ме обгръща през кръста; после се плъзва по бедрата и продължава по голия ми крак, което ме кара да потръпна. Притискам се още по-силно към него и го обгръщам с крак. Главата ми бучи от напрежение, но тялото ми, изглежда, знае точно какво да прави, защото всичко е подчинено на единен ритъм, всяка частица се стреми към едно и също: да изчезне и да се слее с Тобиас.

Устните му търсят моите и ръката му пропълзвява под тениската. Не го спирам, макар да знам, че трябва. Вместо това простенвам леко и страните ми пламват засрамено. Той или не ме е чул, или не обръща внимание, защото притиска длан в гърба ми и ме придърпва още по-плътнo. Пръстите му бавно тръгват нагоре, следвайки гръбнака. Тениската ми се надига към гърдите, но аз не я дърпам надолу дори когато усещам нощния хлад върху корема си.

Той ме целува по шията, а аз се вкопчвам в рамото му, за да се овладеея, събирайки тениската му в юмрук. Ръката му е стигнала раменете ми и той обвива пръсти около врата ми. Тениската ми се е усукала около дланта му, а целувките ни стават отчаяни. Давам си сметка, че ръцете ми треперят от натрупаното в мен напрежение, затова още по-здраво се вкопчвам в раменете му, за да не забележи.

После пръстите му случайно докосват превръзката на рамото ми и ме пронизва болка. Не е много силна, но е достатъчна, за да ме свали на земята. Не може да съм с него точно сега, когато една от причините да потърся близостта му е, за да разсее скръбта ми.

Отпускам се назад и придърпвам тениската, за да се покрия колкото мога. За секунда просто лежим един до друг, а трескавият ни дъх се смесва. Нямам намерение да плача — сега не е време за сълзи. Това трябва да спре — но не мога да се овладеея, колкото и да примигвам.

— Съжалявам — проронвам.

— Няма защо да се извиняваш — отвърща почти строго. После изтрива влагата от бузите ми.

Известно ми е, че приличам на врабче, слабо и дребно, създадено да лети, крехка и с тънка талия. Но когато той ме докосва така, сякаш дори за миг не е способен да откъсне ръка, вече не съжалявам за вида си.

— Не исках да ти цивря на рамото — казвам и гласът ми секва.
— Просто се чувствам... — поклащам глава.

— Това не е справедливо — отвърща той. — Няма значение дали родителите ти сега са на някое по-добро място — те просто не са тук с теб и това не е справедливо, Трис. Такива неща не бива да стават. На теб не трябваше да ти се случва. И всеки, който твърди обратното, е лъжец.

Ридание разтърсва отново тялото ми и той ме прегръща толкова силно, че чак ми е трудно да дишам, но това сега няма значение. Отказвам се да хлипам благоприлично и грозно се разреждавам, устата ми е широко разтворена, лицето ми е сгърчено, а в гърлото ми сякаш вие смъртно ранено животно. Ако продължава така, ще се разпадна на съставните си части и това може да е за добро — да се пръсна и да не ми се налага да понасям повече нищо.

Тобиас мълчи дълго, докато риданията ми не утихват.

— Заспивай — казва накрая. — Аз ще разгонвам кошмарите, ако пак те нападнат.

— С какво?

— С голи ръце очевидно.

Обгръщам кръста му с ръка и дълбоко вдишвам, забила лице в рамото му. От него се носи дъх на пот, свеж въздух и мента, идващ от мехлема, с който понякога маже тялото си, за да отпочинат уморените мускули. Лъха на сигурност и безопасност, като слънчев лъч в овощна градина и мълчалива закуска в столовата. Миг преди да се унеса, аз почти съм забравила за раздирания от междуетности град и новите беди, които ще ни сполетят, ако не успеем да ги изпреварим.

Миг преди да се унеса, го чувам да шепне: „Обичам те, Трис“.

Сигурно щях да му отвърна със същото, ако вече не се намирах много, много далече.

ГЛАВА ШЕСТА

Тази сутрин се събуждам от шум на електрическа самообръсначка. Тобиас стои пред огледалото, а главата му е отметната така, че да вижда извивката на челюстта си.

Обгръщам с ръце коленете си, покрити с чаршафа, и го наблюдавам.

— Добро утро — казва той. — Как спа?

— Добре.

Ставам, когато той отново отмята глава и се съсредоточава върху челюстта си, обвивам ръце около тялото му и притискам чело към гърба там, където изпод ризата се подават татуировките му на Безстрашен.

Той оставя самообръсначката и слага ръце върху моите. Никой от нас не нарушава тишината. Аз се заслушвам в ритъма на неговото дишане, той лениво гали пръстите ми. За миг предстоящата ни задача е забравена.

— Аз също трябва да се приготвя — казвам след малко. Никак не ми се тръгва, но днес трябва да работя в пералното и не искам Миротворците да ме обвинят, че не изпълнявам моята част от споразумението.

— Ще ти донеса нещо за обличане — казва той.

Няколко минути по-късно крача боса по коридора, облечена в тениската, с която спях, и къси панталонки, които Тобиас взе назаем от един от Миротворците. Когато се прибирам в стаята, заварвам Питър да стои край леглото ми.

Инстинктивно заставам нащрек и оглеждам стаята за тъп предмет.

— Изчезвай — казвам с цялата твърдост, на която съм способна. Трудно ми е обаче да удържа гласа си да не трепери. Няма как да забравя погледа му, когато ме провесил над бездната, стиснал гърлото ми, или как ме блъскаше в стената в лагера на Безстрашните.

Той се обръща да ме погледне. Напоследък в очите му няма обичайната злоба към мен — сега изглежда просто изтощен, стойката му е отпусната, а ранената ръка виси на превръзка през врата. Това обаче не може да ме заблуди.

— Какво правиш в стаята ми?

Той пристъпва по-близо.

— А ти защо преследваш Маркърс? Видях те вчера след закуска.

Отвърщам втренчено на вперения му поглед.

— Това не ти влиза в работата. Изчезвай!

— Тук съм, защото не разбирам защо точно ти трябва да съхраняваш хард диска — казва. — Напоследък си доста неуравновесена.

— Значи аз съм неуравновесена, така ли? — изсмивам се. — Това звучи доста странно от твоята уста.

Питър свива устни и нищо не отговаря. Присвивам очи.

— Защо си толкова загрижен за хард диска, между другото?

— Не съм толкова тъп. Знам, че на него се съхранява много повече от базата данни за симулацията.

— Май наистина не си толкова тъп, а? — отговарям. — Смяташ, че ако го доставиш на Ерудитите, те ще ти простят измяната и ще си възвърнеш благоволенieto им.

— Не ми трябва тяхното благоволение — отвърща той и отново пристъпва към мен. — Ако го исках, нямаше да ти помогна в лагера на Безстрашните.

Забивам показалец в гърдите му толкова силно, че нокътят ми потъва.

— Помогна ми, защото не искаше да те прострелям повторно.

— Може и да не съм любимец на Аскетите, след като предадох собствената си каста — той хваща пръста ми, — но няма да позволя някой да ме командва, особено Ерудитите.

Дръпвам ръката си и я извивам така, че да не може да я задържи. Дланите ми са потни.

— Не съм и очаквала да го разбереш. — Бърша ръце в края на тениската си, приближавайки неусетно към скрина. — Бас ловя, че ако атаката беше срещу Прямите вместо срещу Аскетите, щеше да позволиш да застрелят семейството ти между очите, без гък да кажеш. Само че аз не съм такава.

— Внимавай какво говориш за семейството ми, Дървената. — Той тръгва заедно с мен към скрина, но аз се изпречвам така, че да съм между него и чекмеджетата. Няма да издам къде е скривалището на хард диска, като го извадя, докато той е в стаята, но и няма да оголя пътя към него.

Погледът му се приковава в скрина зад мен, по-специално в лявата част, където е скрит хард дискът. Поглеждам го със свити вежди, после забелязвам нещо, което не съм видяла досега — правоъгълна подутина в един от джобовете му.

— Върни ми го — казвам. — Веднага.

— Няма.

— Връщай го, или ще те убия, докато спиш.

Той се хили самодоволно.

— Само ако можеше да се видиш колко си нелепа с тия заплахи. Приличаш на някое момиченце, което се заканва да ме удуши с въжето си за скачане.

Тръгвам към него, но той се изплъзва в коридора.

— Не смей да ми викаш момиченце.

— Ще ти викам както си поискам.

Атакувам и се целя с левия юмрук там, където ще го заболи най-много: огнестрелната рана в ръката. Той избягва удара, но вместо да опитам отново, аз сграбчвам ръката му и я усуквам с всичка сила на една страна. Питър започва да пищи с пълно гърло, а докато вниманието му е насочено към болното място, аз го ритам здраво по коляното и той пада на земята.

Коридорът се изпълва с хора, облечени в сиво и черно, жълто и червено. Превит надве, Питър се втурва към мен и ме удря в стомаха. И аз се превивам, но болката не ме спира — издавам нещо средно между стенание и писък и на свой ред се хвърлям към него. Левият ми лакът е вдигнат на нивото на устата, така че да мога да го забия в лицето му.

Един от Миротворците ме сграбчва за ръцете и почти ме повдига над земята, дърпайки ме по-далече от Питър. Раната в рамото ми пулсира, но бушуващият в кръвта адреналин заглушава болката. Съпротивлявам се, без да обръщам внимание на стъписаните физиономии на Миротворци и Аскети около мен — включително Тобиас — нито на жената, коленичила край Питър и нашепваща нещо

с успокоителен тон. Опитвам се да не обръщам внимание на болезнените му стенания и на чувството за вина, от което стомахът ми се свива. Мразя го. Не ми пука. Мразя го.

— Трис, успокой се! — казва Тобиас.

— Хард дискът е у него! — крещя. — Той го открадна! Сега е в него!

Тобиас приближава Питър, игнорирайки коленичилата край него жена, и слага крак върху гърдите му, за да не мърда. После посяга към джоба и изважда хард диска.

— Няма да се крием тук цял живот. Не беше особено умно да правиш това — казва му Тобиас много тихо. После се обръща към мен и добавя: — Ти също не постъпи много умно. Да не искаш сега да ни изритат от тук?

Гледам го мрачно. Миротворецът, който ме държи за ръката, ме повлича по коридора. Гърча се в опити да се освободя от хватката му.

— Какви ги вършиш?! Махни се от мен!

— Вие нарушихте условията на нашето споразумение — спокойно отвръща той. — Налага се да спазим протокола.

— Върви с него — обажда се Тобиас. — Трябва да се успокоиш.

Оглеждам лицата в насъбралата се тълпа. Никой не оспорва думите на Тобиас. Очите им отбягват моите. Затова се оставям в ръцете на двама мъже от Миротворците и те ме повеждат по коридора.

— Внимавайте къде стъпвате — казва единият. — Тук дъските на пода са неравни.

Главата ми пулсира — знак, че започвам да се успокоявам. Мъж от Миротворците с посивяла коса отваря една врата от лявата ми страна. Табелата на вратата гласи: ЗАЛА ЗА КОНФЛИКТИ.

— Да не ме вкарвате в изолатор или нещо подобно? — озъбвам се. Това би било типично за Миротворците — да ме бутнат в карцера, а после да ме учат как да правя пречистващо дишане и да мисля позитивно.

Светлината в стаята е толкова ярка, че замижавам. На срещуположната стена има огромен прозорец, който гледа към овощната градина. Въпреки това помещението изглежда малко — вероятно е заради тавана, който също като стените и пода е покрит с дървени дъски.

— Моля, седнете — казва по-възрастният от двамата мъже и посочва стол в средата на стаята. И той, както цялата мебелировка в базата на Миротворците, е от необработено дърво и изглежда стабилен, сякаш закован към пода. Аз обаче не сядам.

— Боят приключи — казвам. — Това няма да се повтори. Поне не тук.

— Трябва да следваме протокола — казва по-младият мъж. — Моля, седнете, за да обсъдим случилото се, а после ще ви позволим да напуснете.

Гласовете на всички са толкова меки. Те не шепнат като Аскетите, които непрекъснато ходят по свещена земя и се стараят да не я обезпокоят. Миротворците говорят кротко, утешително, по-тихи са от тревата — започвам да се питам дали не ги учат на това по време на инициацията. Как да говориш, да се движиш, да се усмихваш и да поддържаш мира най-добре.

Въпреки че нямам желание да сядам, все пак се подчинявам. Отпускам се на ръба на стола, готова всеки момент да скоча, ако се наложи. По-младият мъж застава пред мен. Зад гърба ми изскърцват панти. Поглеждам през рамо — по-възрастният рови нещо на плота отзад.

— Какво правите?

— Приготвям чай — казва.

— Не вярвам пиенето на чай да е разрешението на този въпрос.

— Тогава ни кажете — обажда се по-младият, привличайки отново вниманието ми към прозорците — какво е решението според вас?

— Да изхвърлите Питър от базата.

— На мен обаче ми се струва — внимателно продължава мъжът, — че вие го нападнахте първа. Нещо повече — именно вие го простреляхте в ръката.

— Идея нямате какво направи той, за да го заслужи. — Бузите ми пламват и пулсът ми се ускорява. — Опитва се да ме убие. А на един друг... Избоде окото на един друг човек... с кухненски нож! Той е същински дявол. Имам пълното право да го...

Усещам остра болка във врата си. Върху лицето на мъжа пред мен започват да играят тъмни петна и го скриват от погледа ми.

— Съжалявам, скъпа — казва той. — Просто следваме протокола.

По-възрастният мъж държи спринцовка. Няколко капки от онова, с което ме е инжектирал, са още вътре. Светлозелени, цветът на тревата. Започвам да мигам бързо и тъмните петна изчезват, но всичко все още се върти пред очите ми, сякаш се клатушкам напред-назад на люлеещ се стол.

— Как се чувствате? — пита по-младият мъж.

— Чувствам се... — „Бясна.“ Точно това се канех да кажа. Бясна на Питър. Бясна на Миротворците. „Но това не е истина, нали?“ Усмивам се. — Чувствам се добре. Усещането е малко като... сякаш се нося по вода. Или се люлея. А вие как се чувствате?

— Замайването е страничен ефект от серума. Сигурно ще искате да си починете днес следобед. А аз съм добре. Благодаря, че попитахте — казва той. — Сега, ако желаете, може да си вървите.

— Ще ми кажете ли къде да открия Тобиас? — питам. Щом си представя лицето му, обичта ми започва да бълбука и аз желая само едно — да го целуна. — Искях да кажа Фор. Той е красавец, нали? Просто не мога да си обясня защо ме харесва толкова. Аз не съм чак толкова хубава, а?

— Май наистина е така — отвърща мъжът. — Но ако се постараете, може да бъдете хубава.

— Благодаря — казвам. — Много мило от ваша страна.

— Мисля, че ще го намерите в овощната градина — продължава той. — Видях го навън след сбиването.

Изсмивам се кратко.

— Сбиването. Ама че глупава работа...

Наистина сега ми се вижда голяма глупост да стовариш юмрука си върху някой друг. То е като милувка, но доста по-здрава. Милувката е много по-приятна. Може би трябваше да погаля Питър по ръката. Така и двамата щяхме да се почувстваме по-добре. И сега кокалчетата на юмрука ми нямаше да ме болят.

Ставам и тръгвам към вратата. Налага се да се подпра на стената, за да запазя равновесие. Поемам пак по коридора, като се препъвам — сама се кискам на залитането си. Непохватна съм, каквато бях като малко дете. Мама често ми се усмиваше и казваше: „Внимавай къде стъпваш, Беатрис. Не искам да се нараниш“.

Излизам навън и сега зеленото на дърветата ми се вижда още по-зелено. Толкова е наситено, че почти мога да го вкуся. Сигурно наистина мога да го усетя върху езика си, също като тревата, която дъвчех като малка, за да проверя каква точно е на вкус. Заради замайването едва не се търкувам по стълбището и избухвам в смях, когато тревата започва да гъделичка босите ми ходила. Тръгвам неуверено към овощната градина.

— Фор! — провиквам се. Защо крещя някакво си число? А, да. Защото това е неговото име. Провиквам се пак: — Фор! Къде си?

— Трис! — разнася се глас откъм дървото вдясно. Все едно самото дърво ми говори. Изсмивам се, но това е просто Тобиас, който се е навел сред клоните.

Втурвам се към него, земята се накланя на една страна и аз едва не падам. Ръката му ме подхваща през кръста и ми помага да застана здраво на крака. Докосването му предизвиква тръпка по цялото ми тяло и вътрешностите ми пламват, сякаш пръстите му са ги подпалили. Пристъпвам още по-близо, притискам се плътно до тялото му и повдигам лице към неговото да го целуна.

— Какво са ти... — започва той, но аз запушвам устата му с устни. Той отвърща бегло на целувката ми и аз въздъхвам тежко.

— Това беше неубедително — казвам. — Е, добре де, не точно неубедително, ама...

Надигам се на пръсти да го целуна пак, но той опира пръст до устните ми, за да ме спре.

— Трис — повтаря, — какво са направили с теб? Държиш се като луда.

— Не е много любезно от твоя страна да го казваш — отвърщам. — Просто ми повдигнаха настроението, това е всичко. А сега искам да те целуна истински, затова защо не се отпуснеш...

— Няма да те целувам. Искам да разбера точно какво става — казва.

Нацупвам се за кратко, но после пак се ухилвам насреща му, защото парчетата от пъзела се подреждат в главата ми.

— Ето защо ме харесваш — възкликвам. — Защото и ти самият не си чак толкова добър. Сега вече ми стана ясно.

— Хайде стига вече! — срязва ме той. — Отиваме при Йохана.

— Аз също те харесвам.

— Това звучи много обнадеждаващо — отвръща той с равен тон.
— Хайде. За бога, трябва ли да те нося?!

Той ме залюлява в прегръдката си — едната му ръка е под коленете ми, другата е обгърнала гърба. Обвивам ръце около врата му и го целувам по бузата. После установявам, че въздухът приятно докосва стъпалата ми, щом залюлея крака, и ги размахвам нагоре-надолу, докато ме носи към сградата, в която работи Йохана.

Когато стигаме нейния кабинет, тя седи зад бюрото с куп книжа пред себе си и дъвче гумата на молива. Вдига поглед към нас и долната ѝ челюст леко увисва. Кичур тъмна коса покрива лявата страна на лицето.

— Не е нужно да криеш белега си — казвам. — По-красива си, когато косата не пада върху лицето ти.

Тобиас ме пуска на земята доста грубо. Ударът е рязък и рамото леко започва да ме боли, затова пък много ми харесва звукът от стъпките ми по пода. Разсмивам се, но нито Тобиас, нито Йохана се присъединяват към мен. Странно.

— Какво сте ѝ направили? — пита Тобиас с недвусмислен тон.
— Какво, за бога, сте ѝ причинили?

— Аз... — Йохана се обръща намръщено към мен. — Явно са ѝ дали много повече. Тя е съвсем дребна и най-вероятно не са отчели ръста и теглото ѝ.

— Дали са ѝ много повече какво? — настоява той.

— Имаш хубав глас — обаждам се.

— Трис, моля те, стой тихо — обръща се той към мен.

— От умиротворителния серум — отвръща Йохана. — В малки дози той има умерено успокояващо действие и повдига настроението. Единственият страничен ефект е леката замаяност. Предписваме го на членове от нашата общност, които имат проблем със спазването на реда.

Тобиас изсумтява.

— Да ти приличам на идиот? Всеки член от вашата общност има проблем със спазването на реда, защото това са хора. Най-вероятно пускате серума във водата за пиене.

Йохана мълчи известно време. Вместо отговор скръства ръце пред гърдите си.

— Със сигурност знаеш, че не е вярно, иначе изобщо нямаше да се стигне до този сблъсък — казва най-накрая. — Но каквото и да правим тук, решението за това е взето от всички нас като каста. Ако имах възможност да дам от този серум на всички в града, щях да го направя. И тогава нямаше да се озовем в положението, в което се намираме в момента.

— Спор няма — отвърща той. — Естествено, че да дрогираш цялото население, би било най-доброто решение на проблема. Страхотен план.

— Сарказмът ти не е уместен — спокойно отговаря тя. — Съжалявам, че на Трис погрешка са й дали по-голяма доза, наистина. Но тя наруши условията на нашето споразумение и се боя, че вие няма да може да останете още дълго тук. Сбиването между нея и онова момче Питър не е нещо, за което можем да си затворим очите.

— Не се безпокой — казва Тобиас. — И без това се канехме да си тръгнем възможно най-скоро, доколкото това е в човешките способности.

— Хубаво — отвърща тя с лека усмивка. — Мир между Миротворците и Безстрашните е възможен само ако са далече едни от други.

— Това обяснява много неща.

— Моля?! — сопва се тя. — За какво намекваш?

— Това обяснява — оголва зъби той — защо под предлог, че спазвате неутралитет, ако такова нещо изобщо е възможно, ни оставихте да измрем в ръцете на Ерудитите.

Йохана тихо въздъхва и поглежда през прозореца. Пред него има малък двор с лози. Техните ластари са полазили по ръба на прозореца, сякаш искат да влязат при нас и да се включат в разговора.

— Миротворците не биха направили нещо подобно — обаждам се. — Това е подло.

— Не се включихме в конфликта единствено в името на мира — подхваща Йохана.

— Мир — Тобиас почти просъсква думата. — Убеден съм, че всичко ще е мирно и тихо, когато всички ние или измрем, или сме наврени в миша дупка пред заплахата да ни промият мозъците или да ни държат в непрекъсната симулация.

Лицето на Йохана се сгърчва и аз повтарям изражението ѝ, за да видя какво е усещането. Не е много приятно. Не разбирам защо ѝ трябва да го прави.

— Това не зависи от моето решение — започва бавно тя. — Ако беше така, сега сигурно щяхме да водим съвсем различен разговор.

— Нали не твърдиш, че си се опълчила?

— Казвам — отвърща тя, — че не бих могла да оспоря публично официалното решение на моята каста, затова пък мога да изразя несъгласие от свое име, когато така го чувствам със сърцето си.

— Двамата с Трис напускаме до два дни — казва Тобиас. — Надявам се твоята каста да не промени решението базата ви да се превърне в убежище за всички.

— Ние не променяме лесно решенията си. Ами Питър?

— Ще трябва с него отделно да се разправяте — отговаря той. — Защото Питър не идва с нас.

Тобиас ме хваща за ръка и допирът на кожата му е приятен, макар тя да не е мека и гладка. Усмивкам се извинително на Йохана, но нейното изражение не се променя.

— Фор — казва тя, — ако ти и приятелите ти искате да останете... незасегнати от нашия серум, избягвайте хляба.

Тобиас ѝ благодари през рамо и двамата тръгваме по коридора, като аз подскачам на един крак.

ГЛАВА СЕДМА

Действието на серума изчезва след пет часа, тъкмо когато слънцето започва да клони към залез. Тобиас ме заключва в моята стая и идва да ме наглежда на всеки кръгъл час. Когато влиза този път, аз седя на леглото и гледам стената.

— Слава богу! — казва той и опира чело във вратата. — Вече започвах да си мисля, че никога няма да те пусне и ще трябва да те оставя тук... да миришеш цветята или каквото там ти се прииска, докато си под въздействието на тоя боклук.

— Ще ги убия — казвам. — Ще ги убия.

— Не го приемай лично. Така или иначе скоро заминаваме — казва той и затваря вратата след себе си. После вади хард диска от задния си джоб. — Мисля, че можем да скрием това зад скрина ти.

— Точно там беше първия път.

— Именно. Затова Питър няма да го търси пак там.

Тобиас дърпа скрина напред с една ръка, а с другата пъха хард диска зад него.

— Защо ми подеждат умиротворителният серум? — питам. — След като мозъкът ми е толкова необикновен, че да устои на симулационния серум, защо сега не успя?

— Наистина нямам представа защо стана така — отвърща той. После се тръшва до мен на леглото, размествайки дюшека. — Изглежда, че за да устоиш на серума, трябва да го искаш.

— Е, очевидно и сега съм го искала — казвам ядосано и не толкова убедително. Наистина ли го исках обаче? Или ми беше приятно да забравя гнева си, болката и всичко останало поне за няколко часа.

— Понякога — казва той, плъзвайки ръка през раменете ми — на човек просто му се иска да е щастлив, дори да не е реално.

Прав е. Ето дори сега — спокойствието помежду ни се дължи на това, че избягваме определени теми — Уил, моите родители, как едва не застрелях Тобиас в главата, Маркър. Нямам намерение да го

развалям, като говоря само истината — вкопчила съм се в него като удавник за сламка, това ми е опората.

— Сигурно имаш право — казвам тихо.

— Нима отстъпваш?! — възкликва той и долната му челюст увисва в престорено недоумение. — Май ще се окаже, че от този серум все пак е имало някаква полза.

Блъсвам го с всичката си сила.

— Вземи си думите обратно. Веднага си вземи думите обратно!

— Добре де, добре! — Той вдига ръце. — Просто... Аз също не съм много добър, както знаеш. Затова те харесвам толкова...

— Вън! — изкрещявам, сочейки вратата.

Засмян, Тобиас ме целува по бузата и излиза от стаята.

Вечерта съм твърде смутена от случилото се, за да отида на вечеря, затова се покатервам в короната на едно ябълково дърво в най-отдалечения край на овощната градина и обирам зрелите ябълки. За да ги стигна, се качвам толкова високо, колкото ми позволява куражът, и мускулите ми горят. Установих, че ако стоя без работа, скръбта намира начин да ме превземе цялата, ето защо гледам непрекъснато да съм заета с нещо.

Тъкмо съм седнала на един клон и попивам потта от челото с края на тениската си, когато долавям някакъв звук. Отначало е съвсем слаб и се слива с дзидзикането на цикадите. Заставам неподвижно и се ослушвам, а след миг осъзнавам откъде идва: коли.

Миротворците притежават около десетина камиона, с които разкарват стоката, но го правят само през почивните дни. Космите на врата ми настръхват. Щом не са Миротворците, тогава сигурно са Ерудитите. Но първо трябва да се уверя.

Вкопчвам се в клоните над мен с две ръце, но се издърпвам нагоре само с лявата. Изненадана съм, че все още съм способна да го направя. Заставам приведена, а клонките и листата се оплитат в косата ми. Когато премествам тежестта си от единия на другия крак, по земята се посипват няколко ябълки. Ябълковите дървета не са особено високи и едва ли ще мога да видя надалече.

Използвам най-близките клони като стъпала, а с ръцете пазя равновесие, докато се промъквам и извивам през лабиринта на

короната. Спомням си как се катерех по виенското колело на кея с разтреперани мускули и пулсиращи от болка ръце. Сега съм ранена, но съм и по-силна, затова катеренето не ме затруднява.

Клоните постепенно стават все по-тънки и неустойчиви. Облизвам устни и се оглеждам къде да стъпя. Трябва да се изкача колкото се може по-високо, но клонът, към който съм се насочила, ми се вижда къс и податлив. Стъпвам върху него, за да изпробвам здравината му. Той се огъва, но издържа. Започвам постепенно да прехвърлям и другия крак върху него, когато той се чупи.

Ахвам, политайки надолу, и в последния момент успявам да се вкопча в ствола на дървото. Явно по-нагоре няма да мога да стигна. Надигам се на пръсти и присвивам очи в посоката, откъдето идва шумът.

Отначало виждам само ширналата се селскостопанска земя, ивицата необработена площ и оградата, отвъд която има поле и се мерзелят първите постройки. Към портата обаче приближават няколко точици — сребристи, щом светлината се отрази в тях. Автомобили с черни покриви — слънчеви батерии, което може да означава само едно. Ерудити.

Дъхът ми със свистене излиза през зъбите. Не си разрешавам да мисля: просто премествам единия крак по-надолу, след това другия; правя го толкова бързо, че кората се бели и пада на земята. Щом стъпвам долу, побягвам.

Броя редиците дървета, когато минавам покрай тях. „Седем, осем.“ Клоните са надвесени ниско и аз се промушвам отдолу. „Девет, десет.“ Притискам дясната си ръка към гърдите, когато започвам да тичам още по-бързо; раната от куршум в рамото тъпо боли при всяка крачка. „Единайсет, дванайсет.“

Когато стигам тринайсетия ред, се втурвам надясно по една от пътеките. На тринайсетия ред дърветата са по-близо едно до друго. Клоните им са се сплели, образувайки лабиринт от вейки, листа и ябълки.

Дробовете ме болят от недостиг на кислород, но вече съм близо до края на овощната градина. Потта се стича по веждите ми. Стигам столовата и отварям рязко вратата, проправям си път през група Миротворци и той е там. Тобиас седи в единия край заедно с Питър,

Кейлъб и Сюзън. Едва мога да ги видя през рояка тъмни петна, които играят пред очите ми, но Тобиас ме докосва по рамото.

— Ерудити — успявам само да кажа.

— Тук ли идват? — пита той.

Кимвам.

— Има ли време за бягство?

Не мога да отговоря категорично.

Вече сме успели да привлечем вниманието на Аскетите в другия край на масата. Те се скупчват около нас.

— Защо трябва да бягаме? — пита Сюзън. — Миротворците обявиха това място за убежище. Тук са забранени всякакви конфликти.

— На Миротворците ще им е трудно да отстояват това решение — обажда се Маркъс. — Как можеш да прекратиш конфликт, без да участваш в него?

Сюзън поклаща глава в знак на съгласие.

— Но ние не можем да тръгнем точно сега — обажда се Питър. — Нямаме достатъчно време. Ще ни видят.

— Трис има пистолет — казва Тобиас. — Може да се опитаме да си проправим път.

Той тръгва към спалните.

— Чакай — спирам го. — Хрумна ми нещо. — Оглеждам групата Аскети. — Хайде да се маскираме. Ерудитите не знаят със сигурност, че сме тук. Можем да се престорим на Миротворци.

— Нека тези от нас, които не са облечени като Миротворци, да отидат в спалните помещения — предлага Маркъс. — Останалите разпуснете косите си и се опитайте да се държите като тях.

Облечените в сиво Аскети напускат столовата вкупом и прекосяват двора към спалните помещения за гости. Стигнала най-послед до стаята си, аз се втурвам вътре, заставам на четири крака край леглото и пъхам ръка под дюшека за пистолета.

Търся го пипнешком няколко секунди, а когато го намирам, гърлото ми се свива и не мога да преглътна. Не желая да докосвам пистолет. За нищо на света не бих го пипнала отново.

„Хайде, Трис.“ Затъквам пистолета в колана на червения си панталон. Добре че е толкова широк. Забелязвам шишенцата с лековит мехлем и болкоуспокояващо на нощното шкафче и ги пъхам в джоба си, в случай че успеем да се измъкнем.

После пъхам ръка зад скрина да взема хард диска.

Ако Ерудитите ни заловят, което е твърде вероятно, ще ни претърсят и не бих искала с лека ръка да им предоставя обратно симулацията на атаката. Този хард диск обаче съдържа и пълния запис на нападението. Всички наши загуби. Смъртта на родителите ми. Единственото, останало ми от тях. А тъй като Аскетите изобщо не се снимат, това е едничкият ми спомен за това как са изглеждали.

След години, когато спомените ми започнат да избледняват, какво ще ми напомня за техните образи? Чертите на техните лица постепенно ще се променят в съзнанието ми. Никога вече няма да ги видя.

„Не оглупявай точно сега. Това не е важно.“

Стискам хард диска толкова силно, че ръката ме заболява.

„Тогава защо го чувствам като нещо много важно?“

— Не оглупявай — произнасям гласно. Стискам зъби и грабвам лампата от нощното шкафче. Издърпвам щепсела от контакта, хвърлям абажура на леглото и слагам хард диска на пода. Със сълзи на очи стоварвам стойката на лампата отгоре му и го огъвам.

Удрям с лампата отново, и отново, и отново, докато хард дискът не се разлика на парчета по пода. Изритвам останките под скрина, връщам лампата на мястото ѝ и излизам в коридора, бършейки очи с опакото на ръката си.

Няколко минути по-късно малка група облечени в сиво мъже и жени — Питър е с тях — се събира в коридора, разпределяйки купчина дрехи.

— Трис — обръща се към мен Кейлъб, — ти си още в сиво.

Вкопчвам се в робата на баща ми и се поколебавам.

— На татко е — казвам. Ако се преоблека сега, ще трябва да я оставя тук. Хапя устни, та болката да не ми позволи да рухна. Трябва да се отърва от нея. Това е просто една роба. Нищо повече.

— Ще я облека под моята риза — казва Кейлъб. — Така няма да я видят.

Кимвам и грабвам една червена риза от намаляващата купчина дрехи. Тя е достатъчно широка, за да скрие подутината от пистолета. Вмъквам се в най-близката стая да се преоблека, а когато се връщам в коридора, подавам сивата роба на Кейлъб. Една врата се отваря и аз

виждам как Тобиас натиква дрехите на Аскетите в контейнера за боклук.

— Мислиш ли, че Миротворците биха излъгали, за да ни прикрият? — питам го, подавайки се през отворената врата.

— Категорично — само за да избегнат конфликта — отговаря Тобиас.

Облечен е с червена риза и джинси с протрити колене. Тези дрехи му стоят съвсем нелепо.

— Хубава риза — казвам.

Той сбърчва нос насреща ми.

— Само тя може да скрие татуировките на врата ми, ясно?

Усмивам се нервно. Съвсем бях забравила за моите татуировки, но ризата ми ги покрива напълно.

Автомобилите на Ерудитите влизат в двора. Пет на брой, всичките сребристи с черни покриви. Двигателите им сякаш ръмжат, докато колелата подскачат по неравната земя. Вмъквам се обратно вътре, оставяйки вратата отворена зад себе си, а Тобиас започва да се занимава с резето на контейнера за боклук.

Колите спират една по една, вратите се отварят и вътре се мяркат най-малко петима мъже и жени, облечени в синьото на Ерудитите.

Други петнайсетина са в черните дрехи на Безстрашните.

Когато Безстрашните приближават, забелязвам сините ленти на ръцете им, което може да означава само едно — тяхната вярогност към Ерудитите. Кастата, поробила умовете им.

Тобиас ме хваща за ръка и ме повежда към спалните помещения.

— Не съм предполагал, че нашата каста може да се окаже толкова глупава — казва. — Нали пистолетът е в теб?

— Да — отговарям. — Само че не знам колко точно мога да стрелям с лявата ръка.

— Ще трябва да се поупражняваш — казва той. Вечният инструктор.

— Дадено — отговарям и леко потрепервам, когато добавям: — Ако оживеем.

Дланите му леко докосват голите ми ръце.

— Просто върви с полюляваща се походка и от време на време потрепервай — казва той и ме целува по челото, — сякаш те е страх от техните оръжия. — Още една целувка, този път между веждите. —

Дръж се като някоя попарена теменужка, каквато никога не би могла да бъдеш — целувка по бузата, — и всичко ще бъде наред.

— Добре — отговарям. Ръцете ми треперят, когато се вкопчвам в яката на ризата му. Придърпвам устата му към моята.

Разнася се биене на камбана — веднъж, два пъти, три пъти. Това е сигнал за събиране в столовата, където Миротворците се съвещават по не толкова официални поводи като срещата, на която присъствахме и ние. Вливаме се в тълпата на преобразените като Миротворци Аскети.

Дръпвам фибите от косата на Сюзън — прическата ѝ е прекалено скромна за вкуса на Миротворците. Тя леко ми се усмихва с благодарност, когато косата ѝ свободно се разпилява по раменете. За първи път я виждам така. Тази прическа смекчава линията на квадратната ѝ челюст.

Очаква се да съм по-смела от Аскетите, но те не изглеждат така притеснени като мен. Разменят си усмивки и крачат мълчаливо — прекалено мълчаливо. Проправям си път през групата им и смушквам една от по-възрастните жени в ребрата.

— Кажете на децата да играят на гоненица — казвам ѝ.

— На гоненица? — повтаря тя.

— Сега се държат прекалено смирено и... като Дървени — казвам, предъвквайки думата, която беше мой прякор при Безстрашните. — Децата на Миротворците биха вдигали врява. Просто им кажете това, става ли?

Жената докосва леко по рамото едно от децата на Аскетите и му прошепва нещо. Само след няколко секунди малка група деца се втурват по коридора, крият се между краката на Миротворците и крещат:

— Пипнах те! Ти гониш! Не, това беше ръкавът ми!

Кейлъб схваща идеята и сръгва Сюзън в ребрата, а тя изпищява и се залива от смях. Опитвам да се успокоя и да вървя с полюляваща се походка, както ме посъветва Тобиас, размахвайки свободно ръце, докато завивам зад ъгъла. Удивително е как опитът да се представиш за член на друга каста променя всичко — дори походката. Сигурно затова е толкова странно, че лесно мога да се впиша в три различни касты.

Докато прекосяваме двора пред столовата, настигаме групата Миротворци пред нас и се смесваме с тях. Гледам Тобиас винаги да е в границите на периферното ми зрение, защото не искам да го изгубя в тълпата. Миротворците не задават въпроси: просто ни оставят да се разтворим сред тяхната каста.

Двама изменници от Безстрашните стоят до вратата на столовата с пистолети в ръце и аз замръзвам на място. При вида им се чувствам напълно безпомощна и обезоръжена, подкарана като стадо в сградата заедно с останалите, обкръжени от Безстрашни и Ерудити. Ако ме разобличат, няма да имам път за бягство. Ще ме застрелят на място.

Решавам да се отърся от тези мисли. Но къде наистина бих могла да избягам, за да не ме заловят? Старая се да дишам равномерно. Почти ги подминавам — „Не поглеждай, не поглеждай!“. Няколко крачки още — „Гледай настрани, настрани!“.

Сюзън ме хваща под ръка.

— Разказвам ти виц — прошепва тя, — който е много смешен.

Прикривам устата си с ръка и се насилвам да се изкикотя — смехът ми прозвучава високо и неестествено, но ако съдя по нейната усмивка, май се е получило правдоподобно. Държим се за ръце, както правят момичетата на Миротворците, поглеждаме Безстрашните и пак избухваме в смях. Не мога да повярвам как успявам да го направя, защото имам чувството, че цялата съм пълна с олово.

— Благодаря — промърморвам, когато вече сме вътре.

— За нищо — отвърща тя.

Тобиас сяда насреща ми на една от дългите маси, а Сюзън се настанява до мен. Останалите от Аскетите се пръскат из помещението. Кейлъб и Питър са през няколко места от мен.

Барабания с пръсти по коляното си в очакване нещо да се случи. Дълго време просто седим и аз се преструвам, че слушам онова, което разказва отляво момиче от Миротворците. От време на време поглеждам към Тобиас и той отвърща на погледа ми, сякаш си прехвърляме страха един на друг.

Най-накрая пристига Йохана заедно с една жена от Ерудитите. Яркосинята ѝ блуза сякаш свети в контраст с лицето, което е тъмнокафяво. Тя оглежда помещението, продължавайки да говори с Йохана. Затаявам дъх, когато погледът ѝ се спира на мен — и си отдъхвам, щом отклонява очи без следа от колебание. Не ме позна.

Поне засега.

Някой удря с ръка по масата и се възцарява тишина. Това е. Сега или ще ни издаде, или няма да го направи.

— Нашите приятели от Ерудитите и Безстрашните издирват едни хора — започва Йохана. — Няколко члена на Аскетите, трима от Безстрашните и един бивш послушник при Ерудитите. — Тя се усмихва. — В знак на нашето безрезервно сътрудничество аз им казах, че хората, които търсят, наистина бяха тук, но си заминаха. Те искат разрешение да претърсят помещенията, което означава, че трябва да гласуваме. Има ли някой против претърсването?

Напрежението в гласа ѝ подсказва, че дори да има някой против, трябва да си държи езика зад зъбите. Не знам дали Миротворците схващат това, но никой от тях не обелва и дума. Йохана кимва към жената от Ерудитите.

— Трима от вас да останат тук — нарежда тя на охраната от Безстрашни, скупчили се на входа. — Останалите да претърсят всички сгради и да докладват, ако открият нещо. Тръгвайте.

Има доста какво да открият. Парчетата от строшения хард диск. Дрехите, които забравих да изхвърля. Подозрителното отсъствие на дрънкулки и украса в нашите стаи. Усещам пулса си в очните ябълки, когато тримата охранители от Безстрашните, които останаха, започват да крачат между масите.

Космите на врата ми настръхват, когато единият минава зад мен, стъпките му са шумни и тежки. Не за първи път ми се случва да благодаря, че съм дребничка и незабележима. Никога не съм привличала погледите на хората.

Но с Тобиас не е така. Гордостта лъха от стойката на тялото му, от начина, по който погледът му подчинява всичко, върху което се спре. Това не е присъщо на Миротворците. Той може да е единствено от Безстрашните.

Жената от Безстрашните, която върви натам, веднага го забелязва. Присвива очи, докато приближава, после спира право при него.

Вече ми се иска яката на ризата му да беше още по-висока. Искане ми се да нямаше толкова много татуировки. Искане ми се...

— Косата ти е прекалено къса за Миротворец — констатира тя.
... да не си беше остригал косата като Аскет.

— Горещо е — отговаря той.

Обяснението можеше и да мине, ако беше подбрал правилния тон, но той направо ѝ се сопва.

Тя протяга ръка и с показалеца си дърпа яката на ризата му, за да види татуировките.

Тобиас вече действа.

Той сграбчва китката на жената и я дръпва напред. Тя губи равновесие, удря главата си в ръба на масата и пада. От другата страна на помещението се разнася изстрел, някой изпищява и всички се изпокриват под масите или се свиват край пейките.

Всички, освен мен. Седя на мястото, където бях и преди изстрела, вкопчена в ръба на масата. Знам къде се намирам, но вече не виждам столовата. Пред очите ми е уличката, по която избягах, след като мама загина. Гледам пистолета в ръцете си и гладката кожа между веждите на Уил.

В гърлото ми нещо клокочи. Щеше да се превърне във вик, ако зъбите ми не бяха толкова здраво стиснати. Връхлетелият ме спомен избледнява, но аз все още не мога да се движа.

Тобиас сграбчва жената от Безстрашните за врата и силно я дръпва да се изправи на крака. Вече държи нейния пистолет в ръка. Използва я като щит, докато стреля над дясното ѝ рамо във войника на Безстрашните в другия край на помещението.

— Трис! — крещи той. — Имам нужда от помощ!

Вдигам нагоре ризата си, колкото да измъкна пистолета. Пръстите ми опират метала. Толкова е студен, че ми причинява болка. Това не се връзва, тук е толкова горещо. Мъжът от Безстрашните отсреща на свой ред насочва револвера си към мен. Черната дупка на дулото приближава и аз чувам сърцето в ушите си, но нищо повече.

Кейлъб се протяга и сграбчва моя пистолет. Държи го с две ръце и стреля в коленете на Безстрашния, който е само на крачка от него.

Безстрашният изпищява и пада, притискайки крака си с ръце, което дава възможност на Тобиас да го застреля право в главата. Смъртта му е мигновена.

Цялото ми тяло се тресе, не мога да се овладее. Тобиас все още стиска за гърлото жената от Безстрашните, но този път е насочил пистолета към жената от Ерудитите.

— Само една дума — казва, — и ще те застрелям.

Устата на жената от Ерудитите се отваря, но от нея не излиза звук.

— Всички, които са с нас, трябва да бягат — казва Тобиас и гласът му изпълва помещението.

Всички Аскети като един се измъкват изпод масите и покрай пейките и се отправят към вратата. Кейлъб ме дръпва от пейката. Аз също тръгвам към вратата.

После го забелязвам. Някакво помръдване, загатнато движение. Жената от Ерудитите е вдигнала малък пистолет и го е насочила в мъж с жълта риза пред мен. Инстинктът, а не разумът ме подтиква да действам. Блъскам мъжа и куршумът уцелва стената вместо него. Вместо мен.

— Свали пистолета — нарежда Тобиас, насочвайки револвера към жената от Ерудитите. — Прицелил съм се много добре и бас ловя, че ти не си.

Примигвам няколко пъти, за да избистря погледа си. Питър се е втренил в мен. Току-що спасих живота му. Той не ми благодари и аз не очаквам това от него.

Жената от Ерудитите хвърля пистолета. Двамата с Питър заедно тръгваме към вратата. Тобиас ни следва, вървейки гърбом, за да държи под прицел жената от Ерудитите. В последната секунда преди да прекрачи прага, блъсва вратата между себе си и нея.

Всички побягваме.

Препускаме задъхано в тълпа по централната пътека на овощната градина. Нощният въздух тежи над нас като метнато одеяло и мирише на дъжд. Зад нас се разнасят изстрели. Хлопва се врата на кола. Втурвам се още по-бързо, отколкото изобщо мога да тичам, сякаш вдишвам адреналин вместо въздух. Мъркането на моторите ме преследва сред дърветата. Ръката на Тобиас хваща моята.

Тичаме през царевичната нива в дълга редица. Колите вече ни настигат. Фаровете им проблясват измежду високите стебла, осветявайки ту листо, ту стебло.

— Разпръснете се! — провиква се някой, гласът прилича на Маркърс.

Разделяме се и се пръскаме из полето като прииждаща вода. Сграбчвам ръката на Кейлъб. Чувам как Сюзън едва си поема въздух зад него.

Втурваме се сред царевичните стебла. Острите листа режат бузите и ръцете ми. Не откъсвам очи от раменете на Тобиас, докато тичам. Дочувам тъп звук и писък. Писъци се разнасят отвсякъде — и отляво, и отдясно. Изстрели. Пак загиват Аскети, също както умираха, докато се преструвах, че съм под въздействието на симулацията. А аз все бягам.

Най-накрая стигаме оградата. Тобиас хуква покрай нея и я блъска от време на време, докато не открива отвор. Държи мрежата, докато Кейлъб, Сюън и аз се провираме през дупката. Преди да побегнем отново, спирам и поглеждам към нивата, откъдето идваме. Светлините на фаровете мъждукат в далечината. До слуха ми обаче не достига нищо.

— Къде са останалите? — прошепва Сюън.

— Няма ги вече — отговарям.

Сюън изхлипва. Тобиас грубо ме дръпва към себе си и тръгва напред. Лицето ми гори заради плитките прорези от царевичните листа, но очите ми са сухи. Смъртта на Аскетите е още един товар, който никога няма да мога да сваля от плещите си.

Избягваме черния път, по който Ерудитите и Безстрашните пристигнаха в базата на Миротворците и следваме оставения от камионите коловоз към града. Наоколо няма нищо, което да ни скрие — нито дървета, нито сгради — но сега това няма значение. Ерудитите така или иначе не могат да минат с колите през оградата и ще им отнеме време да стигнат портата.

— Трябва... да спра... — обажда се Сюън някъде в мрака зад мен.

Спираме. Сюън се поваля с плач на земята и Кейлъб се надвесва над нея. Двамата с Тобиас продължаваме към града, който все още е осветен, защото няма полунощ. Ще ми се да чувствах нещо. Страх, гняв, мъка. Но не усещам нищо. Единственото, от което имам нужда, е да продължавам да се движа.

Тобиас се обръща към мен.

— Какво беше това, Трис? — пита.

— Кое? — отвърщам и се засрамвам колко немощно звучи гласът ми. Нямам представа дали говори за Питър, за онова, което се случи по-рано, или за нещо друго.

— Ти се вкамени. Щяха да те застрелят, а ти просто си седеше!
— Той вече крещи. — Мислех, че мога да разчитам на теб да опазиш поне собствения си живот!

— Ей! — прекъсва го Кейлъб. — Остави я да се съвземе, става ли!

— Не — казва Тобиас и ме гледа втренчено. — На нея не ѝ трябва да се съвзема. — Гласът му омеква. — Какво стана?

Той продължава да вярва, че аз съм силна. Достатъчно силна, че да не се нуждая от неговото съчувствие. Доскоро си мислех, че е прав, но сега вече не съм сигурна. Кашлям, за да прочистя гърлото си.

— Паникьосах се — казвам. — Няма да се повтори.

Той вдига вежди.

— Няма — повтарям, този път по-високо.

— Добре. — Обаче не изглежда убеден. — Сега трябва да отидем на някое безопасно място. Те ще се прегрупират и ще започнат да ни търсят.

— Мислиш ли, че им пука за нас? — питам.

— За нас — определено — отговаря той. — Ние сме единствените, които наистина искат да хванат. Освен Маркъс, но той най-вероятно е мъртъв.

Не знам как точно съм очаквала да го каже — може би с облекчение, защото Маркъс, негов баща и кошмарът на живота му, най-сетне го няма. Или пък с болка и тъга, защото баща му вероятно е убит, а понякога скръбта е безсмислена. Но той го произнася просто като факт, сякаш указва посоката, в която да се движим, или съобщава часа.

— Тобиас... — започвам, но после си давам сметка, че не знам какво да кажа.

— Време е да продължим напред — казва той през рамо.

Кейлъб вдига Сюзън на крака. Тя се движи само защото ръката му, праметната през раменете ѝ, я насочва напред.

До този момент не съм си давала сметка, че инициацията при Безстрашните ме е научила на нещо много важно: как да продължа напред.

ГЛАВА ОСМА

Решаваме да следваме железопътната линия до града, защото никой от нас не се ориентира добре. Аз прескачам от траверса на траверса, Тобиас балансира върху релсата, като само от време на време губи равновесие. Кейлъб и Сюън се тътрят подир нас. Потръпвам при всеки шум и заставам нащрек, докато не осъзная, че е било просто полъх на вятъра или скърцането на подметките на Тобиас по релсата. Искане ми се да бяхме продължили да тичаме, но е цяло чудо, че краката ми все още изобщо се движат.

После долавям нисък тътен откъм железопътната линия.

Навеждам се, опирам длани до релсата и затварям очи, за да се съсредоточа върху усещането за метал под ръцете си. Вибрирането преминава като тръпка по цялото ми тяло. Втренчвам поглед между коленете на Сюън надолу по линията, където не се вижда никаква светлина на локомотив, но това все още нищо не означава. Влакът може да пътува без светлини и свирка, които предупреждават за приближаването му.

Накрая далече от нас забелязвам проблясването на малък вагон, който бързо приближава.

— Идва — казвам. Трябва да положи голямо усилие да стана на крака. Сега искам само да поседна за малко, но въпреки това се изправям, бършейки ръце в джинсите. — Мисля, че трябва да се качим.

— Дори ако е управляван от Ерудитите ли? — пита Кейлъб.

— Ако Ерудитите управляваха влака, те биха дошли с него да ни търсят при Миротворците — казва Тобиас. — Според мен си струва да рискуваме. В града имаме по-голям шанс да се скрием. Тук можем само да чакаме, докато ни открият.

И четиримата се отдръпваме от релсите. Кейлъб обяснява на Сюън стъпка по стъпка как да се качи на движещ се влак, както само един бивш Ерудит може да го направи. Наблюдавам приближаването на локомотива: вслушвам се в ритмичното трополене на вагоните при

преминаването над траверсите, в свистенето на металните колела върху релсите.

Когато първият вагон ме подминава, се затичвам. Не обръщам внимание на пламналите от болка мускули на краката. Кейлъб първо помага на Сюзън да се качи в средния вагон, после и сам скача вътре. Трескаво си поемам въздух и се хвърлям странично вдясно, падам на пода, а краката ми продължават да се люлеят отвън. Кейлъб стиска лявата ми ръка и ме издърпва вътре. Тобиас хваща дръжката и се мята след мен.

Вдигам поглед и дъхът ми секва.

В мрака проблясват нечий очи. Различавам тъмни сенки, настанени във вагона, по-многобройни от нас.

Безкастови.

Вятърът свири във вагона. Всички са скочили на крака и са въоръжени — освен нас двете със Сюзън, ние нямаме оръжие. Един мъж от безкастовите с превръзка на око е насочил пистолета си към Тобиас. Питам се откъде ли го е взел.

До него една по-възрастна жена от безкастовите стиска нож — същия, какъвто използвам да режа хляб. Отзад някой е вдигнал дървена сопа, от която стърчат пирони.

— Никога досега не съм виждала въоръжени Миротворци — казва безкастовата с ножа.

Безкастовият с пистолета ми се вижда познат. Покрит е с дрипи в различни цветове — черна тениска с протритото сако на Аскет, сини джинси, закърпени с червен конец и кафяви ботуши. Пред мен са всички отличителни цветове на кастите: черен панталон на Прям, съчетан с черна риза на Безстрашните; жълти рокли със сини пуловери върху тях. Някои от дрехите са износени и покрити с петна, но има и съвсем нови и чисти. Явно откраднати наскоро, мисля си.

— Това не са Миротворци — казва мъжът с пистолета. — Безстрашни са.

Едва тогава го разпознавам. Това е Едуард, с когото заедно преминавахме инициацията при Безстрашните и който напусна, когато Питър му извади окоето с кухненския нож. Ето защо носи превръзка.

Помня как държах главата му, докато той лежеше на пода и виеше от болка, и как после чистих кръвта му от дъските.

— Здравей, Едуард — казвам.

Той извърща глава към мен, но не сваля пистолета.

— Трис.

— Каквито и да сте — намесва се жената, — ще трябва да слезете от влака, ако ви е мил животът.

— Умолявам ви — обажда се Сюзън с трепереща долна устна. Очите ѝ са пълни със сълзи. — Ние бягаме... Всички останали са мъртви и аз не мога... — Тя отново се разридава. — Едва ли ще мога да продължа...

Обзема ме странен порив да блъсна главата си в стената. Чувствам се много зле, когато някой плаче. Може и да е егоистично, но е факт.

— Бягаме от Ерудитите — казва Кейлъб. — Слезем ли, ще ни открият по-лесно. Затова ще сме ви благодарни, ако позволите да пътуваме до града с вас.

— Така ли? — накланя глава Едуард. — Ами вие какво сте направили за нас?

— Помогнах ти, когато никой друг не смееше да го направи — обаждам се. — Не помниш ли?

— Ти може и да си, ами останалите? — настоява Едуард. — Едва ли са помогнали с нещо.

Тобиас пристъпва напред и пистолетът на Едуард почти опира в гърлото му.

— Името ми е Тобиас Итън — казва. — Едва ли искаш да ме изгониш от този влак.

Въздействието на това име върху хората във вагона е незабавно и озадачаващо: те свалят оръжието и си разменят многозначителни погледи.

— Итън? Наистина ли? — пита Едуард с вдигнати вежди. — Признавам, изобщо не предполагах. — Той кашля, за да прочисти гърлото си. — Добре, ти може да останеш. Но като стигнем града, ще дойдеш с нас.

После леко се усмихва.

— Познаваме един човек, който отдавна те търси, Тобиас Итън.

Двамата с Тобиас седим на ръба на вагона и краката ни се люлеят отвън.

— Имаш ли представа кой може да бъде?

Тобиас кимва.

— Е, кой е?

— Трудно е за обяснение — отвърща. — Имам много неща да ти разказвам.

Облягам се на него.

— Така, значи — казвам. — Аз също.

Губя представа колко време е минало, преди да ни наредят да слезем. Когато стъпваме на земята, се озоваваме в онази част на града, която обитават безкастовите — на малко повече от километър от квартала, където израснах. Познавам всяка сграда, покрай която минаваме, защото по този път се връщах, когато изпусна автобуса от училище за вкъщи. Ето я тази с оронените тухли. И другата — с повалената улична лампа, която се е опряла в стената ѝ.

Стоим край отворената врата на вагона — и четиримата, подредени в редица. Сюън хленчи.

— Ами ако се нараним — проплаква тя.

Сграбчвам ръката ѝ.

— Скачаме заедно. Ти и аз. Правила съм го десетки пъти и нито веднъж не пострадах.

Тя кима и толкова силно стиска пръстите ми, че боли.

— Правим го на три. Едно — произнасям. — Две. Три.

Скачам и я дръпвам след себе си. Краката ми се удрят в земята и аз продължавам да тичам, но Сюън пада върху паважа и се претъркулва настрани. Ако не броим охлузеното коляно, изглежда, всичко друго ѝ е наред. Останалите скачат без затруднение — даже Кейлъб, който, доколкото ми е известно, е скачал от движещ се влак само веднъж преди това.

Представа нямам кой от безкастовите може да познава Тобиас. Възможно е да са Дрю или Моли, които се провалиха на инициацията при Безстрашните, но те дори не знаят истинското му име. Освен това Едуард може вече да ги е убил, като се има предвид, че едва не

застреля и нас. Сигурно е някой от Аскетите или пък съученик от училище.

Сюзън вече се е поуспокоила. Сега върви редом с Кейлъб, сама, без чужда помощ, а бузите ѝ са сухи и по тях не текат сълзи.

Тобиас крачи до мен и леко ме докосва по рамото.

— Отдавна не съм проверявал рамото ти — казва. — Как е?

— Добре. За щастие, си взех болкоуспокояващото — отговарям. Доволна съм, че темата, която засегна, е необвързваща — доколкото това изобщо е възможно. — Но едва ли ще имам голяма полза от него — постоянно движа ръката си или падам на нея.

— Ще имаш достатъчно време да се излекуваш, когато всичко това приключи.

— Аха. — „Или пък няма да има значение дали съм се излекувала — добавям наум, — защото ще съм мъртва.“

— Ето, вземи — продължава той и вади малък нож от задния си джоб. — Просто за всеки случай.

Пъхам го в джоба си. Това обаче, вместо да ме успокои, ме кара да се чувствам още по-нервна.

Безкастовите ни водят по улицата, после завиват наляво в мрачна пресечка, която вони на мръсотия. Пред нас с ужасени писъци се разбягват плъхове и аз успявам да зърна само опашките им, които изчезват сред изоставени празни кофи за боклук и подгизнали картонени кашони. Дишам през устата, за да не повърна.

Едуард спира пред една от порутените тухлени постройките и със сила отваря стоманената врата. Трепвам, очаквайки сградата да се срути върху нас, ако блъсне малко по-силно. Прозорците са толкова зацапани, че през тях не прониква почти никаква светлина. Следваме Едуард в усойното помещение. На трептящата светлина на фенер забелязваме... хора.

Хора, които седят край сгънатите си завивки. Хора, които надничат в отворени консерви с храна. Хора, които отпиват от бутилки с вода. И деца, които сноват между възрастните, но не са облечени в никакъв определен цвят — безкастови деца.

Намираме се в хангар на безкастови и те, които би трябвало да са пръснати, изолирани един от друг, без своя общност... са заедно вътре. Заедно, като една каста.

Не знам какво съм очаквала, но съм изненадана колко нормални изглеждат. Те нито се карат помежду си, нито странят един от друг. Някои дори се шегуват, други си приказват тихичко. Лека-полека обаче всички забелязват, че ние не сме на мястото си.

— Хайде — казва Едуард и ни дава знак с извит на кука показалец. — Тя е там отзад.

Съпроводени сме от втренчени погледи и мълчание, докато Едуард ни води навътре в сградата, която би трябвало да е изоставена. Повече не мога да сдържам въпросите си.

— Какво става тук? Защо всички сте заедно, на едно място?

— А ти защо си мислиш, че те... ние трябва да сме пръснати? — отвръща през рамо Едуард. — Е, известно време наистина са живели така. Били са прекалено гладни, за да мислят за нещо друго, освен за набавянето на храна. После обаче Дървените започват да ги хранят, дават им дрехи, инструменти, всичко. Тогава те стават по-силни и започват да чакат. Така ги заварих и те ме приеха сред тях.

Влизаме в тъмен коридор. Чувствам се като у дома, на тъмно и тихо, защото тук е като в тунелите в централата на Безстрашните. Тобиас обаче навива около пръста си конец от подгъва на ризата, навива и развива отново и отново. Той знае с кого предстои да се срещнем, но аз все още нямам представа. Колко малко знам за момчето, което твърди, че ме обича — момчето, чието име е толкова влиятелно, че само благодарение на него оцеляхме във вагон, пълен с врагове.

Едуард спира пред една метална врата и започва да блъска с юмрук по нея.

— Чакат — обаждат се Кейлъб. — Ти каза, че те чакат. Какво точно?

— Светът да се разпадне — отговаря Едуард. — И ето че това най-после стана.

Вратата се отваря и на прага застава жена със суров вид и едно мързеливо око. Здравото ни оглежда и четиримата подред.

— Скитници? — пита тя.

— Нищо подобно, Тереза. — Едуард посочва с палец през рамо, към Тобиас. — Този тук е Тобиас Итън.

Тереза гледа втренчено Тобиас няколко секунди, после кимва.

— Наистина е той. Почакайте.

Тя отново затваря вратата. Тобиас преглъща мъчително, адамовата му ябълка подскача.

— Ти знаеш кого ще доведе тя, нали — обръща се към него Кейлъб.

— Кейлъб — отвърща Тобиас, — ще те помоля да си затваряш устата.

За моя голяма изненада брат ми успява да овладее любопитството си на Ерудит.

Вратата отново се отваря и Тереза отстъпва, за да ни пусне да влезем. Попадаме в старо котелно помещение, чиято машинария едва се вижда в мрака и аз непрекъснато удрям лактите и коленете си в нея. Тереза ни превежда през лабиринт от метал и стигаме дъното, където няколко голи крушки се люлеят над една маса.

Изад масата се изправя жена на средна възраст. Има къдрава черна коса и маслинова кожа. Чертите ѝ са непривлекателни и толкова ъгловати, че е почти грозна, но не точно.

Тобиас стиска ръката ми. В този момент осъзнавам, че той и жената имат еднакъв нос — орлов, малко несъразмерно голям на нейното лице, но съвсем на място на неговото. Освен това и двамата имат една и съща решителна, характерна извивка на челюстта, тънка горна устна, щръкнали уши. Само очите ѝ са различни — не са сини, а толкова тъмни, че изглеждат почти черни.

— Евелин — казва той с леко треперещ глас.

Евелин се казваше жената на Маркърс, майката на Тобиас. Отпускам пръстите на ръката, с която държа Тобиас. Само преди няколко дни си спомних за нейното погребение. Нейното погребение. Ето че сега тя стои пред мен, а очите ѝ са по-студени от очите на всички жени от кастата на Аскетите, които някога съм виждала.

— Здравей. — Докато заобикаля масата, тя го оглежда. — Изглеждаш по-възрастен.

— Така е. Времето обикновено така се отразява на хората.

Той е знаел, че тя е жива. Преди колко ли време го е разбрал? Тя се усмихва.

— Ето че най-накрая дойде...

— Не и заради това, което предполагаш — прекъсва я той. — Преследвах ни Ерудити и единственият начин да им се изплъзнем беше да кажа името си на твоите зле въоръжени лакеи.

Явно тя успя да го ядоса някак. От главата ми не излиза мисълта, че ако открия майка си жива, след като години наред съм я мислела за мъртва, никога не бих ѝ говорила така, както сега говори с майка си Тобиас. Каквото и да е сторила.

Тази мисъл ми причинява болка. Отърсвам се от нея и се съсредоточавам върху онова, което се случва пред мен. На масата зад Евелин е разгъната голяма карта, цялата покрита с маркери. Очевидно това е карта на града, но не мога да разбера какво обозначават маркерите. На стената отзад виси черна дъска с някаква диаграма върху нея. Не мога да разчета информацията; изписана е със стенографски знаци, които не познавам.

— Ясно. — Евелин продължава да се усмихва, но вече без следа от веселост. — Запознай ме с твоите приятели бегълци, тогава.

Погледът ѝ спира върху вплетените ни пръсти. Тобиас освобождава ръката си и посочва първо мен.

— Това е Трис Прайър. Брат ѝ Кейлъб. И тяхната приятелка Сюзън Блек.

— Прайър — повтаря тя. — Познавам няколко души с това име, но никой от тях не се казва Трис. Беатрис обаче...

— Аз също познавам няколко живи членове на семейство Итън — отвърщам, — но никой от тях не се казва Евелин...

— Предпочитам името Евелин Джонсън. Особено сред стадо Аскети.

— Аз пък предпочитам името Трис — отвърщам. — Освен това не сме Аскети. Поне не всички.

Евелин поглежда Тобиас.

— Интересни приятели имаш.

— Това тук броя на населението ли показва? — обажда се Кейлъб иззад мен. Той пристъпва напред с отворена уста. — И... какво още? Убежища на безкастовите ли? — Посочва първата линия на диаграмата, на която е написано 7.....Grn Hse. — Говоря за отбелязаните на картата места. Те са убежища като това тук, нали?

— Много въпроси станаха — отвърща Евелин и повдига едната си вежда. Познавам това изражение. То е същото като на Тобиас, както е обща и неприязънта им към въпросите. — От съображения за сигурност няма да отговоря на нито един от тях. Между другото, време е за вечеря.

Тя посочва вратата. Сюзън и Кейлъб тръгват към нея, двамата с Тобиас вървим след тях, майка му е последна. Отново минаваме през лабиринта от машини.

— Не съм глупачка — започва с нисък глас тя — и си давам сметка, че не желая да имаш нищо общо с мен, макар все още да не разбирам защо е така...

Тобиас изсумтява в отговор.

— Въпреки това — продължава тя — пак ще повторя поканата си. Тук твоята помощ ще е от полза, а знам, че и отношението ти към кастовата система е като нашето...

— Евелин — прекъсва я Тобиас. — Аз избрах Безстрашните.

— Всеки избор може да бъде променен.

— Какво те кара да мислиш, че от тук нататък ще искам да се навъртам край теб? — пита той.

Чувам как стъпките му спират и забавям крачка, за да чуя нейния отговор.

— Аз съм твоя майка — казва тя и гласът ѝ, необичайно уязвим, почти секва наред думата. — А ти си мой син.

— Явно изобщо не схващаш — отговаря той. — Изглежда, нямаш ни най-малка представа какво ми причини. — Гласът му звучи напълно безчувствено. — Нямам намерение да се забърквам с твоята нищожна банда безкастови. Искам да се махна от тук колкото може по-бързо.

— Моята нищожна банда безкастови е двойно по-голяма на брой от Безстрашните — уточнява Евелин. — Затова ще е най-добре да ги приемеш на сериозно. Техните действия може да са решаващи за бъдещето на града.

С тези думи тя минава пред нас. Казаното отеква в мислите ми: „Двойно по-голяма на брой от Безстрашните“. Кога са станали толкова многобройни?

Тобиас ме поглежда със свъсени вежди.

— От колко време знаеш за това? — питам.

— От около година. — Той се обляга на стената и затваря очи. — Изпрати ми кодирано съобщение при Безстрашните да се срещнем при стрелките на железопътната линия. Отидох, защото ми беше любопитно, и тя се появи. Жива. Това беше една щастлива среща, както сигурно се досещаш.

— Защо е напуснала Аскетите?

— Имаше любовна връзка. — Той поклаща глава. — Нищо чудно, след като баща ми... — Той пак поклаща глава. — Както и да е. С една дума Маркърс не беше по-мил с нея, отколкото с мен.

— Ето защо... Затова ли си й ядосан — защото не му е била вярна?

— Не. — Тонът му е прекалено строг, очите му се разширяват. — Не за това съм й ядосан.

Тръгвам към него, сякаш доближавам диво животно — внимателно отмервам крачките си по бетонния под.

— Защо тогава?

— Трябвало е да се махне от баща ми, това го разбирам — отговаря той. — Но дали изобщо е помислила да ме вземе със себе си?

Свивам устни.

— О! Тя те е изоставила при него.

Оставила го е самичък пред лицето на най-страшния му кошмар. Нищо чудно, че я мрази.

— Точно така. — Той стоварва крак върху пода. — Точно така направи.

Ръката ми намира неговата, намества се в дланта му и той сплита пръсти с моите. Давам си сметка, че засега трябва да престана с въпросите, затова мълча, докато той не решава да наруши тишината.

— Струва ми се — казва, — че е по-добре да сме на страната на безкастовите, отколкото техни врагове.

— Сигурно е така. Каква ще е цената на това приятелство обаче? — отвърщам.

Той поклаща глава.

— Не знам. Но може да не ни остане друг избор.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Някой от безкастовите е запалил огън, за да си подгреем храната. Тези, които искат да ядат, са насядали в кръг около голям метален казан, където гори огънят, и първо затоплят консервите, а после раздават вилици и лъжици и започват да си предават металните кутии от ръка на ръка, за да може всеки да опита от всичко. Старая се да не мисля колко болести и зарази има опасност да се предадат по този начин, когато потапям лъжицата си в кутията със супа.

Едуард се стоварва на мястото до мен и взима консервата със супа от ръцете ми.

— Значи всички сте Аскети, така ли? — Той натъпква фиде и няколко парчета морков в устата си и предава консервата на жената от лявата си страна.

— Някога бяхме — отговарям. — Но очевидно ние двамата с Тобиас сме трансфери, а... — Внезапно ми минава през ум, че на никого не трябва да споменавам за преминаването на Кейлъб към Ерудитите. — А Кейлъб и Сюзън са си още Аскети.

— Кейлъб ти е брат, значи — уточнява той. — Излиза, че си зарязала семейството си, за да станеш една от Безстрашните?

— Говориш точно като Прямите — отвръщам раздразнено. — Може ли да запазиш преценките за себе си?

Тереза се надвесва над нас.

— Всъщност той е бил Ерудит, не е от Прямите.

— Да, знам — отговарям. — Аз...

— Аз също — прекъсва ме тя. — Но се наложи да се махна.

— Какво стана?

— Не бях достатъчно умна. — Тя свива рамене и поема консервата с фасул от Едуард, после дълбоко загребва с лъжицата от нея. — Не ми достигна бал при теста за интелигентност по време на инициацията. Тогава ми казаха: „Или цял живот ще чистиш научноизследователските лаборатории, или напускаш“. И аз напуснах.

Тя свежда поглед и облизва до блясък лъжицата си. Взимам консервата фасул от нея и направо я предавам на Тобиас, който гледа втренчено огъня.

— Много ли от хората тук са били Ерудити? — питам.

Тереза поклаща глава.

— Най-много са от Безстрашните. — Тя прави знак с глава към Едуард, който гледа навъсено. — После са от Ерудитите, след това от Прямите и само шепа хора са от Миротворците. Никой не се проваля на инициацията при Аскетите, затова те са най-малко, като изключим оцелелите по време на симулационната атака, които дойдоха при нас като бегълци.

— Сигурно не би трябвало да съм изненадана за броя на Безстрашните — казвам.

— Така си е. Вашата инициация е една от най-гадните, пък и оная работа с възрастните.

— Оная работа с възрастните ли? — повтарям. После хвърлям поглед към Тобиас. Той вече ни слуша и в светлината на огъня пак изглежда като преди, с тъмни и замислени очи.

— Щом някой от Безстрашните достигне определено ниво на физическа немощ — включва се в разговора той, — го молят да напусне. По един или друг начин.

— Кой е другият начин? — Сърцето ми бие до пръсване, сякаш вече знае отговора, който аз отказвам да приема.

— Нека просто кажем, че за някои смъртта е за предпочитане пред това да останат безкастови — отговаря Тобиас.

— Тия хора са пълни идиоти — включва се Едуард. — Аз бих предпочел да съм безкастов, отколкото един от Безстрашните.

— Тогава си истински късметлия, че си тук — студено отвръща Тобиас.

— Късметлия, значи? — изсумтява Едуард. — Така е. Голям късметлия съм, че ми остана поне едно око.

— Май сега си спомням за слуховете, че ти си предизвикал нападението — казва Тобиас.

— Какви ги приказваш? — възкликвам. — Просто Едуард беше победителят, а Питър не можа да го преглътне, затова...

Тогава забелязвам самодоволната усмивка на Едуард и млъквам. Може пък да не съм наясно с всичко, което се е случило по време на

инициацията.

— Наистина имаше един инцидент, при който Питър не се оказа победител — казва Едуард. — Но това не е основание за кухненски нож в окото.

— Няма спор — потвърждава Тобиас. — Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, той също беше прострелян в ръката от една крачка разстояние по време на симулационната атака.

Това очевидно разведрява Едуард, защото самодоволната усмивка се разлива по цялото му лице.

— Кой го направи? — пита той. — Ти ли?

Тобиас поклаща глава.

— Трис беше.

— Добра работа — казва Едуард.

Кимвам, но се чувствам зле, че ме поздравяват за такова нещо. Е, не чак толкова зле. Това е Питър в края на краищата.

Втрещам поглед в пламъците, които обгръщат цепениците — тяхната храна. Те играят и трепкат също като мислите ми. Спомням си кога за първи път си дадох сметка, че не виждам възрастни хора сред Безстрашните. И кога осъзнах, че баща ми е твърде стар, за да се изкатери по пътеките на Ямата. Сега вече знам повече, отколкото би ми се искало.

— Знаеш ли нещо повече за ситуацията в момента? — обръща се Тобиас към Едуард. — Всички Безстрашни ли минаха на страната на Ерудитите? Прямите реагираха ли по някакъв начин?

— Безстрашните са разделени на два лагера — отвърща с пълна уста Едуард. — Едните са в централата на Ерудитите, другите — при Прямите. Оцелелите от Аскетите са с нас. Нищо особено не е ставало напоследък. С изключение на това, което ви е сполетяло, предполагам.

Тобиас кимва. Изпитвам известно облекчение, че поне половината от Безстрашните не са изменници.

Поглъщам лъжица след лъжица, докато си напълня стомаха. После Тобиас намира отнякъде дюшеци и одеяла за нас, а аз намирам свободен ъгъл, където да легнем. Когато се навежда да си развърже обувките, забелязвам емблемата на Миротворците, татуирана на кръста му, а клоните, които тръгват от нея, се вият нагоре по гърба. Той се изправя, аз пристъпвам към него и го прегръщам, прокарайки пръсти по татуировката.

Тобиас затваря очи. Надявам се гаснещият огън да ни прикрива и притискам длан към гърба му, галейки слепешката всяка от татуировките. Представям си всевиждащото око на Ерудитите, наклонените везни на Прямите, събраните длани на Аскетите и пламъците на Безстрашните. С другата ръка откривам огъня, татуиран върху гърдите му. Усещам насеченото му дишане върху бузата си.

— Искан ми се да бяхме сами — проговаря той.

— Аз почти винаги го искам — отговарям.

Унасям се под ромона на далечни разговори. Напоследък заспивам по-лесно, когато около мен е шумно. Така мога да се съсредоточа в долитащите звуци вместо в мислите, които кръжат из главата ми, когато е тихо. Шумът и различните занимания ме спасяват от болката от загубата и чувството за вина.

Събуждам се, когато от огъня е останало само слабо сияние и едва неколцина безкастови са още на крак. Отнема ми няколко секунди да разбера какво ме е събудило: чувам гласовете на Евелин и Тобиас на няколко крачки от мен. Лежа неподвижно, надявайки се да не са забелязали, че съм будна.

— Ще трябва да ми обясниш какво точно става тук, ако очакваш да ви помагам — казва той. — Въпреки че още не съм много сигурен за какво ти трябва.

Забелязвам как сянката на Евелин върху стената подскача заедно с отблясъците на огъня. Тя е стройна и силна, също като Тобиас. Прокарва пръсти през косата си, докато говори.

— Какво точно искаш да знаеш?

— Каж ми каква е тая диаграма. И картата.

— Приятелят ти имаше право, че картата и диаграмата отбелязват всички наши убежища — казва тя. — Но греши за броя на населението... или поне отчасти. Цифрите не показват всички безкастови — само определени хора от тях. Обзалагам се, че и сам може да се досетиш кои точно.

— Не съм в настроение да отговарям на гатанки.

Тя въздъхва.

— Дивергентите. Документираме Дивергентите.

— Как може да сте сигурни кои точно са те?

— Преди симулационната атака част от Аскетите съдействаха за едно проучване сред безкастовите, което изследваше определена генетична аномалия — отговаря тя. — Това проучване понякога включваше неофициален тест за определяне на наклонностите. Друг път беше по-сложно. Обясниха ни, че може би сред нас е най-многобройната група Дивергенти в целия град.

— Не разбирам. Защо...

— Защо сред безкастовите има най-много Дивергенти ли? — Гласът ѝ звучи така, сякаш се усмихва самодоволно. — Очевидно тези, които не могат да се ограничат само с един определен тип мислене, са първите, които напускат кастите или се провалят при инициацията.

— Не това се канех да питам — казва той. — Искам да знам защо ти се интересува колко Дивергенти има.

— Ерудитите се нуждаят от човешка сила. Временно я откриха при Безстрашните. Сега обаче ще им трябват още попълнения. Най-логично е да търсят при нас, стига да не разберат, че тук има най-много Дивергенти. В случай че още не са го открили, искам да знам колко от нашите хора ще устоят на симулацията.

— Има логика — замислено казва той. — Но защо Аскетите издирват Дивергенти? Едва ли искат да помагат на Джанийн.

— Разбира се, че не е затова — отговаря тя. — Но се боя, че и аз не знам защо. Аскетите не споделят охотно информация, само и само да задоволят нечие любопитство. Казаха ни толкова, колкото прецениха, че трябва да знаем.

— Странно — промърморва той.

— Може би трябва да питаш баща си — предлага тя. — Точно той ми каза за теб.

— За мен ли? — повтаря Тобиас. — И какво по-точно?

— Подозира, че ти също си Дивергент — отговаря тя. — Непрекъснато те наблюдаваше. Следеше поведението ти. Винаги беше толкова загрижен за теб. Затова... Реших, че ще си на сигурно място при него. И в по-голяма безопасност, отколкото с мен.

Тобиас не отговаря.

— Сега разбирам, че не съм била права.

Той продължава да мълчи.

— Искан ми се... — започва тя.

— Да не си посмяла да се извиняваш. — Гласът му трепери. — Това не е нещо, което ще поправиш с една-две думи и прегръдка.

— Добре — отстъпва тя. — Няма да го правя.

— Защо се обединяват безкастовите? — продължава да разпитва Тобиас. — Какво сте намислили?

— Искаме да узурпираме властта на Ерудитите — отговаря тя. — Щом веднъж се отървем от тях, вече няма пречка да контролираме правителството.

— За това ли съм ти нужен? Искаш да свалиш едно корумпирано правителство и да го замениш с тиранията на безкастовите. — Той изсумтява. — Няма да стане.

— Ние не искаме тирания — казва тя. — Искаме да изградим ново общество. Такова, в което няма касти.

Устата ми пресъхва. Без касти? Един свят, в който никой не знае кой е и към кого принадлежи? Дори не мога да го проумея. Представям си единствено хаос и разцепление.

Тобиас се изсмива.

— Ясно. И как точно имате намерение да вземете властта от Ерудитите?

— Понякога драстичната промяна изисква драстични мерки. — Сянката на Евелин вдига рамене. — Предполагам, че ще се стигне до сериозно унищожение.

Потрепервам при думата „унищожение“. Моята тъмна половина жадува за унищожение, когато става дума за Ерудитите. Но сега, след като съм видяла какво може да означава това — облечени в сиво тела, повалени край бордюрите и по тротоарите; застреляни пред къщите си лидери на Аскетите, паднали на поляната до пощенските кутии — тази дума вече има друг смисъл за мен. Толкова силно забивам лице в сламеника, че болка прорязва челото ми — само и само да прогоня тази картина от спомените си. Вън, вън, вън!

— Питаш защо си ни нужен — продължава Евелин. — За да изпълним всичко това, ще ни трябва подкрепата на Безстрашните. Те разполагат с оръжие и са обучени да се сражават. Ти можеш да си връзката между нас и тях.

— Защо мислиш, че имам влияние над Безстрашните? Това изобщо не е така. Аз съм просто човек, който не се плаши лесно.

— Предполагам, че занапред ще си спечелиш влияние сред тях — отговаря тя. После се изправя и сянката ѝ се просва върху стената от пода до тавана. — Сигурна съм, че ще намериш начин как да стане, стига да го искаш. Обмисли го добре.

Тя отмята назад къдравата си коса и я събира в кок.

— Вратата винаги е отворена за теб.

След няколко минути той отново лежи до мен. Не ми се ще да се издавам, че съм ги подслушвала, но искам да му кажа, че нямам вяра на Евелин или на друг, който с лека ръка говори за унищожението на една цяла каста.

Но преди да събера кураж да го заговоря, дишането му става равномерно и той заспива.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Прокарвам ръка по тила си, за да вдигна кичурите, които са залепнали за него. Цялото тяло ме боли, особено краката, които горят от умората на мускулите дори когато не се движа. Не мириша особено хубаво. Имам нужда от душ.

Тръгвам надолу по коридора и влизам в банята. Явно не съм единствената, на която е хрумнало да вземе душ — група жени са се подредили пред умивалниците, половината от тях са голи, а на останалите това изобщо не прави впечатление. Откривам свободен умивалник в ъгъла, пъхам глава под кранчето и оставям студената вода да се стича покрай ушите ми.

— Здравей — поздравява Сюзън. Извърщам глава към нея. Водата се стича по бузата ми и влиза в носа. Тя носи две кърпи — едната бяла, другата сива, и двете оръфани по краищата.

— Здравсти — отговарям.

— Хрумна ми нещо — продължава тя. Обръща се с гръб към мен и разгъва кърпата, която ме скрива от останалите в банята. Отдъхвам си облекчено. Уединение. Поне доколкото това е възможно сега.

Бързо се разсъбличам и грабвам сапуна до умивалника.

— Как си? — пита тя.

— Добре. — Известно ми е, че пита само защото така повеляват законите на кастата. Предпочитам да говори свободно с мен. — А ти как си, Сюзън?

— По-добре. Тереза ми каза, че в едно от убежищата на безкастовите има голяма група бегълци от Аскетите — нарежда тя, докато аз сапунивам главата си.

— Така ли? — отвръщам. После пак пъхам глава под кранчето, като този път разтривам скалпа с лявата ръка, за да отмия сапуна. — При тях ли искаш да отидеш?

— Да — отвръща Сюзън. — Стига ти да не се нуждаеш от помощта ми.

— Благодаря за предложението, но мисля, че твоята каста има по-голяма нужда от теб — казвам и спирам водата. Ще ми се да не трябваше да се обличам. Прекалено горещо е за джинси. Но все пак вдигам другата кърпа от пода и бързо се подсушавам.

Навличам отново червената риза. Не ми се иска да съм със старите дрехи след банята, но нямам чисти за смяна.

— Сигурно някои от безкастовите жени имат резервен чифт дрехи — казва Сюзън.

— Може да си права. Е, сега е твой ред.

Разгъвам кърпата си и прикривам Сюзън, докато се мие. След малко ръцете започват да ме болят, но щом тя го направи за мен, държа да ѝ върна жеста. Водата облива глезените ми, докато тя си мие косата.

— Никога не съм предполагала, че ще сме заедно в такава ситуация — казвам след малко. — Мием се над умивалник в изоставена сграда, криейки се от Ерудитите.

— Аз си мислех, че ще живеем близо една до друга — отговаря Сюзън. — Че заедно ще ходим на сбирките на общността. И заедно ще изпращаме децата си до автобусната спирка.

Прехапвам долната си устна. Вината това вече да е немислимо, разбира се, е моя. Нали избрах друга каста.

— Извинявай, не исках да засягам тази тема — бързо казва Сюзън. — Само съжалявам, че не съм била по-внимателна. Тогава сигурно щях да забележа какво преживяваш. Такава егоистка съм била.

Изсмивам се кратко.

— Сюзън, в поведението ти няма нищо, за което да се обвиняваш.

— Готова съм — обявява тя. — Ще ми подадеш ли кърпата?

Обръщам се и със затворени очи ѝ протягам кърпата. Тереза влиза в банята, сплитайки косата си на плитка, и Сюзън я моли за чисти дрехи.

Когато излизаме от банята, аз вече съм с джинси и черна тениска, чийто отвор за главата е толкова широк, че оголва раменете ми. Сюзън е облечена с торбести джинси и бяла риза от Прямите. Закопчала я е чак до брадичката. В името на скромността Аскетите са готови да жертват дори собственото си удобство.

Когато се връщам в общото помещение, виждам някои от безкастовите да поемат нанякъде с кофи боя и бояджийски четки.

Изпращам ги с поглед, докато вратата се затваря след тях.

— Отиват да напишат послание към хората от другите убежища — казва Евелин зад гърба ми. — Ще го оставят на един от билбордовете. Кодирането е на базата на лична информация — нечий любим цвят, домашния любимец в детството на друг...

Не проумявам защо е решила да ми каже принципа на кодиране на безкастовите, докато не заставам лице в лице с нея. Тогава забелязвам в очите ѝ нещо познато — същият поглед като на Джанийн, когато каза на Тобиас за изобретения от нея серум, чрез който може да го контролира: горделивост.

— Хитро — отвръщам. — Твоя ли беше идеята?

— Всъщност да. — Тя небрежно повдига рамене, но мен няма как да заблуди. Може да е всичко друго, но не и равнодушна към собствените си постижения. — Преди да се присъединя към Аскетите, бях Ерудит.

— О! — отговарям. — Явно не ти е понесъл животът в академичните среди.

Тя обаче не се хваща на въдицата.

— Да, нещо такова. — Прави пауза. — Предполагам, че и баща ти е напуснал по същата причина.

Почти съм обърнала гръб с намерението да приключа разговора, но думите ѝ стискат черепа ми като в менгеме. Поглеждам я втренчено.

— Ти не знаеше ли? — Тя свива вежди. — Съжалявам. Забравила съм, че членовете на кастата рядко обсъждат откъде са дошли.

— Какво? — едва произнасям с пресипнал глас.

— Баща ти е роден Ерудит — продължава тя. — Родителите му са били приятели с родителите на Джанийн Матюс. Той и Джанийн са си играли заедно като деца. Виждах как си разменят книги в училище.

Пред очите ми изплува картината как баща ми, вече зрял мъж, седи до Джанийн, вече зряла жена, и двамата обядват заедно в старата ми училищна столова, а между тях лежи книга. Това ми се вижда толкова нелепо, че аз издавам нещо средно между сумтене и смях. Не може да е истина.

Обаче.

Обаче: той никога не е споменавал семейството си или своето детство.

Обаче: той никога не се е отличавал със смиреното поведение на човек, израснал сред Аскетите.

Обаче: омразата му към Ерудитите беше толкова страстна, че в нея трябва да е имало нещо лично.

— Съжалявам, Беатрис — обажда се Евелин. — Не исках да отворям стари рани.

Свъсвам вежди.

— И въпреки това го направи.

— Какво искаш да кажеш с...

— Виж какво — започвам, понижавайки глас. Поглеждам през рамо дали Тобиас не е някъде наблизко, за да ни чуе. Забелязвам само Кейлъб и Сюън, които седят в своя ъгъл и си подават един на друг буркан с фъстъчено масло. Тобиас не се вижда. — Не съм глупачка — продължавам. — Много добре разбирам, че се опитваш да го използваш. Затова ще му го кажа, ако вече и сам не се е досетил.

— Мило момиче — отвърща тя. — Аз съм неговото семейство. И това е завинаги. А ти си временно явление.

— Ясно — отговарям. — Майка му го е зарязала, а баща му редовно го е пребивал. Как да не е верен до гроб на такова семейство!

Отдалечавам се с треперещи ръце и сядам на пода до Кейлъб. Сюън вече е в другия край на помещението и помага на една от безкастовите да почисти. Той ми подава буркана с фъстъчено масло. Спомням си редовете с фъстъци в парниците на Миротворците. Отглеждат ги, защото са богати на протеини и мазнини, от които най-вече се нуждаят безкастовите. Загребвам малко масло с пръсти и го облизвам.

Дали да му кажа какво научих току-що от Евелин? Не бих искала да му внушавам, че той е Ерудит по рождение. Няма да му давам основание да се върне при тях.

Решавам засега да го премълча.

— Трябва да ти кажа нещо — започва Кейлъб.

Кимам мълчаливо, защото още облизвам с език фъстъченото масло от небцето си.

— Сюън иска да се види с Аскетите — продължава той. — Аз също. Пък и държа да се убедя, че тя е в безопасност. Но не искам да те оставям.

— Всичко с мен ще бъде наред — успокоявам го.

— Защо не дойдеш и ти? — пита той. — Аскетите ще те приемат обратно, сигурен съм.

Аз също — Аскетите не са злопапетни. Но в момента едва се крепя на ръба над бездната на скръбта; върна ли се в кастата на родителите си, тя ще ме погълне.

Поклащам глава.

— Трябва да се добера до централата на Прямите и да разбера какво става — отвърщам. — Ще откача, ако не знам каква точно е ситуацията. — Насилвам се да се усмихна. — Но ти трябва да отидеш със Съюзън. Сега тя изглежда по-добре, но въпреки това има нужда от теб.

— Добре. — Кейлъб кимва. — Но ще се постарая скоро да дойда при теб. Все пак внимавай.

— Не съм ли била винаги внимателна?

— Не. Според мен по-подходящата дума е „безразсъдна“.

Кейлъб леко стисва здравето ми рамо. Аз пак загребвам с върха на пръстите си фъстъчено масло.

Няколко минути по-късно Тобиас се появява откъм мъжката баня, сменил е червената риза от Миротворците с черна тениска, а късата му коса още лъщи мокра. Очите ни се срещат и аз знам, че е време да тръгваме.

Централата на Прямите е толкова голяма, че вътре би се побрал целият свят. Или поне на мен ми изглежда така.

Това е просторна бетонна сграда, която се издига над бившето корито на реката. Надписът гласи: СТОК А БОРСА, което навремето е било „Стокова борса“, но повечето хора го четат като Жестока борса, защото Прямите са жестоки, но честни. И изглежда, охотно приемат прякора си.

Не знам какво ме чака, защото никога не съм влизала вътре. Двамата с Тобиас спираме пред вратата и се споглеждаме.

— Давай — казва той.

Не виждам нищо, освен собственото си отражение в огромната стъклена врата. Изглеждам уморена и мръсна. За първи път ми минава през ум, че не сме длъжни да правим каквото и да било. Може просто да се скрием при безкастовите и да оставим другите касти да оправят

тая бъркотия. Така ще станем едни от многото, ще сме заедно и в безопасност.

Тобиас все още не ми е казал за разговора с майка си от миналата нощ. Не мисля, че изобщо се кани да го направи. Изглежда толкова решен да проникне в централата на Прямите, че се питам дали не крои нещо тайно от мен.

Не мога да си обясня защо минавам през вратата. Може би смятам, че след като сме стигнали дотук, все пак може да разберем какво става. Но по-вероятната причина е, че знам кое е възможно и кое — не. Аз съм Дивергент, а не просто една от многото. За мен няма такова понятие като „безопасност“ и мислите ми са заети с нещо много по-голямо от това да си играя на семейство с Тобиас. Същото, очевидно, важи и за него.

Фоайето е просторно и добре осветено, с черен мраморен под, който стига чак до асансьорите. В ограден с бял мрамор кръг в центъра е емблемата на Прямите: наклонени везни, символизиращи тежестта на истината пред лъжите. Навсякъде гъмжи от въоръжени Безстрашни.

Жена войник от Безстрашните, чиято ръка виси на превръзка пред гърдите, тръгва към нас с насочено оръжие, чиято цев гледа право в Тобиас.

— Идентифицирайте се — нарежда тя. Млада е, но не достатъчно, за да познава Тобиас.

Останалите се събират зад нея. Някои ни гледат подозрително, други — с любопитство, но в очите на неколцина забелязвам странен блясък. Разпознали са ни. Може би са виждали Тобиас, но откъде ще знаят за мен?

— Фор — отговаря той. После кимва към мен. — А това е Трис. И двамата сме от Безстрашните.

Очите на жената войник от Безстрашните се разширяват, но тя не сваля оръжието.

— Някой ще дойде ли насам? — казва високо тя. Неколцина от Безстрашните пристъпват напред, но го правят предпазливо, сякаш сме опасни.

— Проблем ли има? — пита Тобиас.

— Въоръжен ли си?

— Разбира се, че съм въоръжен. Аз съм Безстрашен в края на краищата!

— Сложи ръце на тила! — Произнася го яростно, сякаш очаква да окажем съпротива. Поглеждам Тобиас. Защо всички се държат така, сякаш очакват да ги нападнем?

— Влязохме през главния вход — казвам бавно и отчетливо. — Мислите ли, че щяхме да го направим, ако идвахме с лоши намерения?

Тобиас не ме поглежда, само сключва пръсти на тила. След секунда и аз правя същото. Войниците на Безстрашните се скупчват около нас. Един от тях проверява крачолите на Тобиас, докато друг измъква затъкнатия в колана му пистолет. Трети, кръглолико момче с розови бузи, ме поглежда гузно.

— Имам нож в задния джоб — казвам. — Но само смей да ме докоснеш, и ще те накарам да съжаляваш за това.

Той мънка някакво извинение. Пръстите му предпазливо хващат дръжката на ножа, така че да не ме докоснат.

— Какво става тук? — пита Тобиас.

Жената войник се споглежда с останалите.

— Съжалявам — казва, — но ми е наредено да ви арестуваме още с пристигането.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Наобикалят ни, но не ни слагат белезници, а само ни съпровождат до асансьорите. Колкото и да ги питам защо сме арестувани, никой от тях не отговаря, нито ме поглежда. Накрая се предавам и млъквам, също като Тобиас.

Стигаме трето ниво, където ни отвеждат в малка стая с бял вместо черен мраморен. Няма никакви мебели, с изключение на пейка край отсрещната стена. Всяка каста има килии, където затварят нарушителите, но никога досега не съм попадала на такова място.

Вратата се затваря зад нас и ключалката щраква. Отново сме сами.

Тобиас сяда на пейката, челото му е набраздено от бръчки. Аз крача напред-назад пред него. Ако знаеше защо сме тук, щеше да ми каже, затова не питам. Правя пет крачки напред и пет крачки назад, пет крачки напред и пет крачки назад с равномерно темпо, надявайки се това да ми помогне да разсъждавам трезво.

Щом като Ерудитите не контролират Прямите — а Едуард ни каза, че е точно така — тогава защо Прямите ни арестуват? Какво може да сме им сторили?

Щом като Ерудитите не ги контролират, тогава единственото престъпление е да си на тяхна страна. Направила ли съм нещо, което да се тълкува като подкрепа за Ерудитите? Толкова силно забивам зъби в долната си устна, че изкривявам лице. Да, направила съм такова нещо. Застрелях Уил. И още няколко от Безстрашните. Те бяха под въздействието на симулацията, но може би Прямите не го знаят или не приемат това като основателна причина за убийствата.

— Ще се успокоиш ли най-накрая? — обажда се Тобиас. — Изнервяш ме така.

— Точно това е начинът да се успокоя.

Той се навежда напред, опира лакти на коленете и забива поглед между носовете на кецовете си.

— Раната на долната ти устна говори друго.

Сядам край него, свивам колене към гърдите и ги обгръщам с лявата ръка; дясната виси до тялото ми. Той дълго време не проговаря и ръката ми все по-силно и по-силно стиска коленете. Имам чувството, че колкото повече се смалявам, толкова по-защитена съм.

— Понякога се тревожа, че ми нямаш достатъчно доверие — обажда се накрая той.

— Имам ти доверие — казвам. — Естествено че ти имам доверие. Защо мислиш иначе?

— Струва ми се, че има нещо, което премълчаваш. На теб съм казвал неща... — Той поклаща глава. — На никой друг не съм говорил за тях. С теб обаче става нещо, а ти още не си ми казала.

— Много неща се случиха. И сам го знаеш — отвърщам. — Ами ти впрочем? Аз бих могла да кажа същото и за теб.

Той ме докосва по бузата, заравя пръсти в косата ми. И не отговаря на въпроса така, както аз не отговорих на неговия.

— Ако причината за това е единствено смъртта на твоите родители — меко продължава той, — просто ми кажи и аз ще ти повярвам.

Очите му би трябвало да гледат диво, с мрачно предчувствие, като се има предвид къде сме попаднали, но те са все така спокойни и тъмни. Пренасят ме на познати места. Там, където съм в безопасност и по-лесно бих признала, че съм застреляла един от най-добрите си приятели; където няма да ме е страх как ще ме погледне Тобиас, когато разбере какво съм извършила.

Слагам ръка върху неговата.

— Само това е — произнасям немошно.

— Добре, тогава — отвърща той. После допира устни до моите. Стомахът ми се свива на топка от чувството за вина.

Вратата се отваря. Влизат няколко души — двама въоръжени Прями; по-възрастен тъмнокож мъж от Прямите; жена от Безстрашните, която не познавам. И накрая — Джак Канг, представителят на Прямите.

Според стандарта на повечето касти е млад за лидер — само на трийсет и девет. За Безстрашните обаче това не е от значение. Ерик стана един от техните лидери на седемнайсет. Сигурно затова останалите касти не приемат сериозно нашето мнение и решенията ни.

Джак освен това е и красавец — с къса черна коса, високи скули и дръпнати като на Тори очи. Въпреки привлекателния му вид, никой не би казал за него, че е чаровен. Сигурно защото е Прям, а тяхната каста смята чара за измамен. Убедена съм, че направо ще ни каже какво става, без любезни извъртания. А това никак не е малко.

— Казаха ми, че сте изглеждали смутени от ареста — започва той. Гласът му е дълбок, но някак странно слаб, сякаш не би могъл да произведе ехо дори в дъното на празна пещера. — Това ме кара да мисля, че сте или несправедливо обвинени, или много добре се преструвате. Единственото...

— В какво сме обвинени? — прекъсвам го.

— Той е обвинен в престъпления срещу човечеството. Ти си обвинена като негов съучастник.

— Престъпления срещу човечеството ли? — Тобиас май най-накрая се е ядосал. — И какви?

— Гледахме запис на нападението. Ти командваш симулацията на атаката — отговаря Джак.

— Как е възможно да сте гледали записа — нали ние го взехме.

— Взели сте само едно от копията. Всички данни от централата на Безстрашните по време на атаката са разпратени до компютрите в целия град — уточнява Джак. — Всички ние видяхме, че ти контролираш симулацията, а нея едва не я преби до смърт, преди тя да се предаде. Последва малко неочаквано любовно помирение и заедно откъгнахте хард диска. Една от възможните причини е, че до този момент симулацията вече беше приключила и не си искал да сложим ръка на нея.

Едва не избухвам в смях. Това е единственият подвиг в живота ми, най-важното нещо, което съм направила досега, а те мислят, че съм работила за Ерудитите.

— Симулацията не беше приключила — намесвам се. — Ние я прекратихме, а вие...

Джак вдига ръка.

— В момента не се интересувам от вашето мнение. Истината ще излезе наяве, когато и двамата бъдете подложени на серума на истината и разпитани.

Кристина веднъж ми разказа за серума на истината. Каза, че най-трудната част от инициацията при Прямите е да те инжектират със

серума на истината и да отговаряш на много лични въпроси пред цялата каста. Не е нужно да навлизам в най-дълбоките и потайни кътчета на душата си, за да съм наясно, че сега най-малко имам нужда от серум на истината в кръвта.

— Серум на истината ли? — тръсвам глава. — Не, това няма да стане.

— Има ли нещо, което искате да скриете? — учудено пита Джак и повдига вежди.

Иска ми се да му кажа, че всеки, у когото е останало поне зрънце достойнство, би желал да запази някои неща само за себе си, но нямам намерение да предизвиквам неговото подозрение. Затова поклащам глава.

— Добре, тогава. — Той поглежда часовника си. — Сега е точно дванайсет на обед. Разпитът ще започне в седем. Не си правете труда да се подготвяте за него. Невъзможно е да премълчите каквото и да било, когато сте под въздействието на серума на истината.

Той се обръща на пети и излиза от стаята.

— Колко приятен човек — казва след него Тобиас.

В ранния следобед група въоръжени от Безстрашните ме ескортират до банята. Стоя дълго там, докато ръцете ми не почервяват под кранчето с гореща вода, и гледам втренчено отражението си. Когато все още бях от Аскетите и не ми позволяваха да се оглеждам, си мислех, че човек може да се промени много за три месеца. Този път обаче са били достатъчни само няколко дни.

Изглеждам по-възрастна. Може да е заради късата коса. Или защото всичко, което се случи, е отбелязано върху лицето ми. Винаги съм чакала с нетърпение мига, когато вече няма да изглеждам като дете. Но сега усещам само буца в гърлото. Вече не съм дъщерята, която родителите ми знаят. Те не биха ме разпознали, ако ме видят сега.

Обръщам гръб на огледалото и бутам силно с длани вратата към коридора.

Когато Безстрашните ме връщат обратно в килията, опирам гръб на вратата. Тобиас изглежда като в деня, когато го видях за първи път — черна тениска, къса коса, непреклонно изражение. Видът му ме

изпълва с нервна възбуда. Припомням си как само за няколко секунди стиснах ръката му пред залата за тренировки, как седяхме един до друг на скалите край бездната и ме пронизва болезнен копнеж по онова, което би могло да бъде.

— Гладна ли си? — пита той. После ми подава сандвич от подноса до него.

Взимам го и сядам. Остава ни единствено да чакаме. Това и правим. Ядем, докато храната не свършва. Седим, докато не се схващаме в тази поза. После лягаме един до друг на пода, опрели рамене, и се втрещваме в една и съща точка върху белия таван.

— Какво се боиш да кажеш? — пита той.

— Каквото и да е. Всичко. Не искам да разкривам нищо.

Той кима. Затварям очи и се правя на заспала. В стаята няма часовник и не мога да отброявам минутите, които остават до разпита. Тук времето може и да е спряло, но аз усещам как ме притиска с приближаването на седмия час, направо ме залепва в плочите на пода.

Времето сигурно нямаше да ми тежи толкова, ако не изпитвах вина — вината, че знам истината, а съм я натикала толкова дълбоко, та никой да не я види, даже Тобиас. Може би не трябва да се страхувам от самопризнанието, защото то ще свали товара от плещите ми.

Най-накрая, изглежда, съм заспала, защото рязко се събуждам от шума на отворена врата. Вътре нахлуват няколко от Безстрашните и един ме извиква по име, докато двамата с Тобиас се изправяме на крака. Кристина си проправя път между тях и ме прегръща. Пръстите ѝ се забиват в раната на рамото ми и аз изкрещявам.

— Простреляха ме — казвам. — В рамото. Оу!

— Божичко! — Тя ме пуска бързо. — Извинявай, Трис.

Тя не изглежда като Кристина, която помня. Косата ѝ сега е покъса, като на момче, а кожата е сивкава вместо шоколадовокафява. Усмивка ми се, но усмивката не стига до очите, които гледат уморено. Опитвам се да отвърна на усмивката ѝ, но съм прекалено нервна. Кристина ще присъства на разпита. Ще чуе какво сторих на Уил. И никога няма да ми прости.

Освен ако не превъзмогна серума и не премълча истината — стига да е възможно.

Но това ли искам в действителност? Дали ще е по-добре да я запазя само за себе си и това да ме трови цял живот?

— Добре ли си? Разбрах, че си тук, и поисках да се включа в конвоя — казва тя, докато напускаме килията. — Знам, че не си го направила. Ти не си предател.

— Добре съм — отвръщам. — И ти благодаря. А ти как си?

— О, аз... — Гласът ѝ се пречупва и тя хапе устни. — Някой каза ли ти... Сигурно не точно сега е времето, но...

— Защо? Какво е станало?

— Ами... Уил загина по време на атаката — отговаря тя.

Поглежда ме разтревожено и сякаш очаква нещо от мен. Какво ли?

О! Аз не съм изненадана от вестта за смъртта на Уил. Мога да изобразя престорена покруса, но едва ли ще го направя убедително. По-добре да призная, че вече знам. Но как да го направя и в същото време да премълча останалото?

Внезапно ми прилошава. Наистина ли обмислям как по-умело да излъжа приятелката си?

— Разбрах — казвам. — Видях го на мониторите, докато бях в контролната зала. Съжалявам, Кристина.

— О! — Тя кимва. — Ами... радвам се, че вече знаеш. Не ми се искаше да ти го съобщавам в коридора.

Кратък смях. Бегла усмивка. Никой от тях вече не е същият като преди.

Влизаме в асансьора. Усещам втренчения поглед на Тобиас върху себе си — той знае, че не съм видяла Уил на мониторите и едва сега научава, че Уил е мъртъв. Гледам право пред себе си и се преструвам, че погледът му не ме изгаря.

— Не се притеснявай от серума на истината — успокоява ме Кристина. — Всичко ще мине лесно. Докато ти действа, почти не си даваш сметка какво става. Чак като се съвземеш, разбираш какво си казал. Като дете ме подложиха на тая процедура. Това е нещо обичайно при Прямите.

Другите Безстрашни в асансьора само се споглеждат. При нормални обстоятелства някой сигурно щеше да я скастри, че коментира предишната си каста, но това не са нормални обстоятелства. Едва ли друг път в живота си Кристина би конвоирала към мястото за публичен разпит най-добрата си приятелка, обвинена в предателство.

— Всички останали добре ли са? — питам. — Юрая, Лин, Марлийн?

— Всички са тук — отговаря тя. — С изключение на брата на Юрая, Зийк, който е с другите Безстрашни.

— Какво?! — Зийк, който отговаряше за безопасността ми, когато се спусках по стоманеното въже от върха на небостъргача, е станал изменник?!

Асансьорът спира на последния етаж и другите слизат.

— И аз така се почувствах — казва тя. — Никой не разбра как е станало.

Тя ме хваща за ръка и ме повежда към вратата. Вървим по коридор, облицован с черен мрамор — никак не е трудно да се загубиш в централата на Прямите, защото тук всичко изглежда по един и същи начин. Завиваме по друг коридор и преминаваме през поредица двойни врати.

Отвън Стоковата борса е квадратен блок с тясна издигната централна част. Отвътре тази издигната част представлява висока колкото три етажа зала с празни дупки в стените вместо прозорци. Виждам над себе си потъмняващото беззвездно небе.

Тук мраморният под е бял с черна емблема на Прямите в центъра, а стените са осветени от редица жълти мъждиви лампи, които карат цялото помещение да сияе. Всеки глас отеква в него.

Повечето Прями и останалите от Безстрашните вече са се събрали. Някои седят по наредените амфитеатрално край стените на залата пейки, но те не стигат за всички и останалите са се струпали около емблемата на Прямите. В средата ѝ, между наклонените блюда на везните, има два празни стола.

Тобиас хваща ръката ми. Аз преплитам пръсти с неговите.

Охраната от Безстрашни ни води към центъра на залата, където ни посрещат с мърморене, в най-добрия случай, или с присмех и подигравки — в най-лошия. Забелязвам Джак Канг на първия ред от пейки.

Напред излиза възрастен тъмнокож мъж с черна кутия в ръце.

— Името ми е Найлс — казва той. — Аз ще ви разпитвам. Ти... — той посочва Тобиас. — Ти ще бъдеш първи. Ако обичаш, пристъпи напред...

Тобиас стисва ръката ми, преди да я пусне, и аз оставам с Кристина в края на емблемата на Прямите. Въздухът в залата е топъл — влажен летен въздух по залез — но на мен ми е студено.

Найлс отваря черната кутия. В нея има две игли — една за мен и една за Тобиас. Той вади антисептична кърпичка от джоба си и я подава на Тобиас. Безстрашните не си усложняват живота с подобен род неща.

— Инжекцията ще бъде направена във врата ти — казва Найлс.

Единственото, което усещам, докато Тобиас бърше врата си с антисептичната кърпичка, е полъхът на вятъра. Найлс пристъпва и забива иглата във врата му, вкарвайки мътната синкава течност във вените. Последният, когото видях да инжектира нещо на Тобиас, беше Джанийн. Тя изпробва върху него своето изобретение на симулация, която действала даже на Дивергентите — или поне самата тя смяташе, че е така. Тогава си мислех, че съм го изгубила завинаги.

Потръпвам.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Ще ти задам поредица прости въпроси, за да привикнеш към серума, докато започне да действа — казва Найлс. — И така, как ти е името?

Тобиас седи с отпуснати рамене и сведена глава, сякаш тежестта на тялото му е непосилна. Той се мръщи и извива на стола, докато накрая през стиснати зъби отговаря: „Фор“.

Сигурно няма как да излъжеш под въздействието на серума на истината, но все пак можеш да избереш коя версия на истината да кажеш: Фор е неговото име, но и не е името му.

— Това е прякор — казва Найлс. — Как е истинското ти име?

— Тобиас — отвърща той.

Кристина ме смушква с лакът.

— Знаеше ли това?

Кимвам.

— Как се казват родителите ти, Тобиас?

Тобиас отваря уста да отговори, но после стиска зъби, сякаш да попречи на думите да излязат.

— Това каква връзка има? — пита той.

Прямите около мен започват да мърморят, някои се мръщят. Вдигам въпросително вежди към Кристина.

— Много е трудно да не отговориш веднага на въпроса, когато си под въздействие на серума — казва тя. — Това доказва, че той има изключително силна воля. А също и нещо, което иска да скрие.

— Може досега да не е имало връзка с разпита, Тобиас — отговаря Найлс, — но след като отказваш да отговориш, вече се превръща в проблем. Имената на твоите родители, моля.

Тобиас затваря очи.

— Евелин и Маркърс Итън.

Фамилията е просто допълнително средство за идентификация и се използва единствено с цел да се избегне объркване в официалните документи. Когато сключваме брак, единият от съпрузите трябва да

вземе фамилията на другия, или и двамата приемат съвсем нова фамилия. Но ако не се налага да се идентифицираме като семейство или каста, рядко употребяваме фамилното си име.

Фамилното име на Маркъс обаче знаят всички. Разбирам го по врявата, която се надига в залата след думите на Тобиас. Прямите до един го познават като най-влиятелния член на правителството. Някои от тях са чели статията на Джанийн, в която се описва неговата жестокост към собствения му син. Това е една от малкото истини в нейните изявления. А сега вече всички са наясно, че именно Тобиас е неговият син.

Тобиас Итън е влиятелно име.

Найлс изчаква да се въдвори тишина, после продължава.

— Значи, ти си кастов трансфер, така ли?

— Да.

— Преминал си от Аскетите към Безстрашните, нали?

— Да — рязко отвърща Тобиас. — Не е ли очевидно?

Прехапвам устни. Той трябва да се успокои; прекалено явно се издава. Колкото повече се противи да отговаря, толкова по-настойтелно Найлс ще търси отговора.

— Една от целите на този разпит е да се установи твоята лоялност — продължава Найлс, — затова трябва да попитам защо смени кастата си?

Тобиас гледа Найлс и не проговаря. Минават секунди в пълна тишина. Колкото по-дълго се опитва да устои на серума, толкова му е по-трудно: страните му почервеняват, дишането се учестява и става тежко. Като го гледам, гърдите ми се свиват. Някои случки от неговото детство трябва да си останат погребани там, щом той така иска. Прямите постъпват жестоко, като го принуждават да ги признае гласно, и така отнемат свободата му.

— Това е ужасно — обръщам се разпалено към Кристина. — И не е редно.

— Кое по-точно? — отвърща тя. — Това е съвсем прост въпрос.

Поклащам глава.

— Ти нищо не разбираш.

Кристина леко ми се усмихва.

— Теб наистина те е грижа за него.

Цялото ми внимание е погълнато от Тобиас и не й отговарям.

— Пак ще повторя въпроса — обажда се Найлс. — За нас е важно да разберем до каква степен си верен на избраната от теб каста. И така, защо се прехвърли при Безстрашните, Тобиас?

— За да се защита — отговаря Тобиас. — Прехвърлих се, за да се предпазя.

— От какво искаше да се предпазиш?

— От баща си.

Всички разговори в залата секват и настъпилата тишина е потискаща дори от доскорошното осъдително мърморене. Очаквам Найлс да продължи да дълбае, но той не го прави.

— Благодаря за прямотата — казва Найлс. Прямите го повтарят шепнешком. Навсякъде около мен се носи: „Благодаря за прямотата“, произнесено с различна сила и височина. Гневът ми започва да се топи. Тези прошепнати думи сякаш приветстват Тобиас, обгръщат го и го освобождават от най-мрачната му тайна.

Изглежда, Прямите са водени не от жестокост, а от желанието да разберат, да проумеят. Но това не разсейва страха ми какво ще стане с мен под въздействието на серума на истината.

— Верен ли си на сегашната си каста, Тобиас? — пита Найлс.

— Верен съм на всеки от нея, който не подкрепя атаката срещу Аскетите — отвърща той.

— Щом вече стана дума за това, според мен трябва да се съсредоточим върху случилото се в този ден — казва Найлс. — Какво си спомняш от времето, докато си бил под въздействието на симулацията?

— Отначало не бях под въздействието на симулацията — отговаря Тобиас. — Тя не проработи при мен.

Найлс кратко се изсмива.

— Как така не е проработила?

— Една от характерните черти на Дивергентите е, че тяхното съзнание е устойчиво на симулациите — казва Тобиас. — А аз съм Дивергент. Затова симулацията не проработи при мен.

Вълна от негодувание. Кристина ме сръгва с лакът.

— И ти ли си такава? — прошепва тя близо до ухото ми, за да не я чуят другите. — Затова ли остана будна?

Поглеждам я. През последните няколко месеца се боях от думата „Дивергент“, ужасена, че някой може да разбере каква съм. Но вече

няма да мога да го крия. Затова кимвам.

Очите ѝ сякаш всеки момент ще изскочат — толкова големи стават. Трудно ми е да разгадая изражението ѝ. Дали е потрес? Или страх? Или пък страхопочитание?

— Знаеш ли какво означава? — питам.

— Чувала съм за това като малка — отвърща с благоговееен шепот тя.

Определено е страхопочитание.

— Разказвах го като приказка — продължава. — Носеше се слух, че сред нас има хора със свръхестествена сила. Нещо от този род.

— Е, не е приказка и не е чак толкова невероятно — уточнявам. — По-скоро е нещо като симулацията в зоната на страха: оставаш буден, докато си под въздействието ѝ, и можеш да я контролираш. С тази разлика, че с мен е така при всеки вид симулация.

— Но, Трис, това е невъзможно — произнася тя и слага ръка на лакътя ми.

Найлс стои в центъра на залата с вдигнати ръце и се опитва да усмири тълпата, но отвсякъде се носи шушукане, в което се улавят и враждебност, и ужас, и страхопочитание — също като на Кристина. Накрая Найлс скача на крака и се провиква:

— Ако не запазите тишина, ще бъдете приканени да напуснете!

Най-после всички утихват и Найлс сяда.

— Като казваш „устойчив на симулация“, какво имаш предвид? — продължава той.

— Обикновено означава, че оставаме в съзнание по време на симулация — отговаря Тобиас. Изглежда, понася по-леко серума на истината, когато отговаря на фактологични, а не свързани с чувствата му въпроси. Сега изобщо не личи, че е под въздействието на серума, въпреки че отпуснатата стойка и шарещите безцелно очи подсказват друго. — Симулацията по време на атаката обаче беше различна. При нея беше използван друг серум и широкообхватни предаватели. Но изглежда, и широкообхватните предаватели не действат на Дивергентите, защото онази сутрин се събудих с ясно съзнание.

— Спомена, че не си бил под влияние на симулацията отначало. Ще обясниш ли какво означава това?

— Означава, че после ме разкриха и ме отведоха при Джанийн. Тя ми инжектира по-усъвършенствана версия на симулационния

серум, разработена специално за Дивергенти. Останах в съзнание по време и на тази симулация, но от това нямаше особена полза.

— Записът от контролната зала на Безстрашните показва, че ти ръководиш симулацията — мрачно казва Найлс. — Как ще обясниш това?

— По време на симулацията очите ти продължават да виждат и да разпознават реалността, но мозъкът вече не обработва подадените сигнали. До някаква степен, разбира се, съзнанието продължава да отчита какво виждаш и къде се намираш. Естеството на този нов вид симулация е, че тя регистрира моята емоционална реакция на различни външни дразнители — продължава Тобиас, притваряйки очи за няколко секунди — и след това променя вида на външния дразнител. Под въздействието на симулацията враговете ми стават приятели, а приятелите — врагове. В контролната зала си мислех, че прекратявам симулацията. А всъщност съм получавал инструкции как да я ръководя.

Кристина кима при всяка негова дума. Започвам да се успокоявам, когато забелязвам, че повечето от събралите се правят същото. Ето каква е ползата от серума на истината, осъзнавам. Така самопризнанията на Тобиас са неопровержими.

— Видяхме запис, който показва какво в края на краищата се случи с теб в контролната зала — казва Найлс, — но той е доста объркващ. Моля да ни го опишеш.

— Някой влиза в контролната зала и аз си мисля, че това е войник на Безстрашните, който иска да ми попречи да унищожа симулацията. Започвам схватка с нея и... — Тобиас се мръщи, опитвайки да се съпротивлява. — После тя се отказва да се бие и аз съм объркан. Щях да съм объркан дори да бях буден. Защо тя се предава? Защо просто не ме убие?

Очите му се местят от лице върху лице в тълпата, докато не откриват моето. Сърцето ми се качва в гърлото, страните ми горят.

— Все още не мога да разбера — тихо продължава той — откъде е знаела, че това ще подейства.

Вече пулсират и върховете на пръстите ми.

— Предполагам, че конфликтът в моите емоции е объркал симулацията — продължава той. — После чух гласа ѝ. Това по някакъв начин ми помогна да преборя симулацията.

Очите ми горят. Досега се опитвах да не мисля за момента, в който смятах, че окончателно съм изгубила Тобиас и че скоро аз самата ще бъде мъртва; мига, когато единственото ми желание бе да усетя ударите на сърцето му. Опитвам се да не мисля за него и сега. Преглъщам сълзите си.

— Най-накрая я познах — разказва Тобиас. — Двамата се върнахме в контролната зала и прекратихме симулацията.

— Как е името на тази личност?

— Трис — отговаря той. — По-точно Беатрис Прайър.

— Познаваше ли я, преди това да се случи?

— Да.

— Как се запозна с нея?

— Отначало бях неин инструктор — казва той. — Сега сме заедно.

— Имам един последен въпрос — приключва Найлс. — Сред Прямите е прието, че преди някой да бъде въведен в нашата общност, той трябва напълно да разголи душата си пред останалите. Предвид бедственото положение, в което се намираме, искаме същото и от теб. И така, Тобиас Итън, за какво най-горчиво се разкайваш?

Оглеждам го от глава до пети: от протритите кецове до дългите пръсти на ръцете и правите вежди.

— Разкайвам се... — Тобиас накланя глава и въздъхва. — Разкайвам се за своя избор.

— Кой избор?

— Безстрашните — отговаря той. — Роден съм Аскет. Имах намерение да напусна Безстрашните и да стана безкастов. Но после срещнах нея и... Почувствах, че може все още да има смисъл от този мой избор.

Нея.

За миг пред мен сякаш седи съвсем непознат човек, приел образа на Тобиас, чийто живот не е толкова праволинеен, както съм си мислела. Искал е да напусне Безстрашните, но е останал заради мен. Никога не ми го е казвал.

— Да отида при Безстрашните, за да се спася от баща си, беше постъпка на страхливец — продължава той. — Съжалявам за това свое малодушие. Мисля, че не съм достоен за моята каста. И винаги ще се разкайвам за това.

Очаквам при тези думи Безстрашните да нададат възмутени викове или да започнат да чупят пейки, превръщайки ги в трески. Способни са и на още по-крайни постъпки. Но те нищо такова не правят. Седят в пълно мълчание с каменни лица и гледат втренчено младия мъж, който не ги предаде, но и никога не се е чувствал напълно един от тях.

Известно време всички седим мълчаливо. Не разбирам откъде най-напред тръгва шепотът — сякаш се появява от нищото, без някой определен човек да е бил първи. Въпреки това отнякъде се дочува: „Благодарим ти за прямотата“ и всички в залата започват да го повтарят.

— Благодарим ти за прямотата — шепнат.

Аз не се присъединявам към тях.

Аз съм единствената причина той да остане в кастата, която е искал да напусне. Не го заслужавам.

Може би той заслужава да научи това.

Найлс стои в центъра на залата с игла в ръка. Светлините отгоре я карат да блести. Всички наоколо, Безстрашни и Прями, очакват да се изправя пред тях и да изкажа и майчиното си мляко.

Пак ми минава тази мисъл: „Може пък да устоя на серума“. Не съм сигурна обаче дали си струва да опитвам. Дали не е по-добре да съм начисто с хората, които обичам.

Излизам сковано в центъра на залата, когато Тобиас напуска. Докато се разминаваме, той ме хваща за ръката и стиска пръстите ми. После отминава и оставаме само аз, Найлс и иглата. Избърсвам врата си с антисептичната кърпичка, но когато той посяга с иглата, се дръпвам.

— Предпочитам сама да го направя — казвам и протягам ръка. Откакто позволих на Ерик да ме инжектира със симулационния серум на атаката след последното изпитание в инициацията, повече няма да дам някой да ме боцка. Макар че не мога да променя съдържанието на спринцовката, поне сама ще стана оръдие за собственото си унищожение.

— Знаеш ли как? — пита Найлс, вдигайки рунтавите си вежди.

— Да.

Найлс ми подава спринцовката. Аз я опирам във вената на врата, забивам иглата и натискам буталото. Почти не усещам убождането. Нивото на адреналина ми е прекалено високо.

Някой ми подава кошче за боклук и аз хвърлям иглата в него. Веднага след това усещам действието на серума. От него кръвта във вените ми се превръща в олово. Едва не припадам, докато вървя към стола — налага се Найлс да ме хване за ръка и да ме отведе до него.

Секунди по-късно главата ми се изпразва. „За какво си мислех преди малко?“ Изглежда, това сега няма никакво значение. Вече нищо няма значение, с изключение на стола отпред и мъжа, който седи насреща ми.

— Как е името ти? — пита той.

В мига, в който задава въпроса, отговорът изскача от устата ми.

— Беатрис Прайър.

— Но те знаят като Трис.

— Да.

— Как се казват родителите ти, Трис?

— Андрю и Натали Прайър.

— Ти също си кастов трансфер, нали?

— Да — отговарям, но някаква мисъл се върти в главата ми. „Също?“ Това означава, че има още някой такъв, а в нашия случай това може да е само Тобиас. Мръщя се и се опитвам да си го представя, но се оказва трудно да възстановя чертите му в съзнанието си. Не и невъзможно обаче. Най-после го виждам, после за кратко ми се мярка как той седи на същия стол, където съм аз в момента.

— Ти идваш от Аскетите и си избрала Безстрашните.

— Да — отговарям, но този път това прозвучава по-отсечено. Нямам представа защо става така.

— Защо промени кастата си?

Този път въпросът е по-сложен, но въпреки това знам отговора. На върха на езика ми е да кажа: „Не бях достатъчно добра за Аскет“, но друг отговор идва на неговото място: „Исках да бъда свободна“. И двете са истина. Искам да ги кажа едновременно. Стискам подлакътниците на стола и се опитвам да се сетя къде се намирам и какво правя. Виждам, че съм заобиколена от хора, но не знам защо са тук.

Напрягам се, както обикновено се напрягах, когато знаех отговора на някой въпрос от изпита в училище, но в момента не можех да се сетя. Тогава затварях очи и си представях страницата от учебника, където е написан. Напрягам се в продължение на няколко секунди, но не ми се получава: не мога да се сетя.

— Не бях достатъчно добра за Аскет — казвам гласно — и исках да бъда свободна. Затова избрах Безстрашните.

— Защо не си била достатъчно добра?

— Защото бях себелюбива — отговарям.

— Значи си била себелюбива. Вече не е ли така?

— Разбира се, че и сега съм такава. Според мама всички са себелюбиви — казвам. — Но при Безстрашните станах по-малко егоист. Там срещнах хора, заради които съм готова да се бия. Даже да умра за тях.

Този отговор изненадва и мен самата — защо ли? Стискам устни за миг. Сигурно защото е истина. Щом го казвам тук, значи трябва да е истина.

Тази мисъл е свързващата брънка с мисълта, която се опитвах да уловя. Тук съм, за да се подложа на детектор на лъжата. Всичко, което казвам, е истина. Усещам как капчица пот се стича по врата ми.

Детектор на лъжата. Серум на истината. Трябва непрекъснато да си го напомням. Човек лесно може да се поддаде на откровеността.

— Трис, ще ни разкажеш ли какво се случи в деня на атаката?

— Събудих се — започвам — и видях, че всички останали са под въздействието на симулация. Затова се престорих, че тя действа и на мен, докато не открих Тобиас.

— Какво се случи, след като двамата с Тобиас бяхте разделени?

— Джанийн се опита да ме убие, но мама ме спаси. Тя е родена Безстрашна и знаеше как да си служи с оръжие. — Сега тялото ми натежава още повече, но вече не ми е студено. Усещам как нещо се заражда в гърдите ми, нещо по-лошо от скръбта, по-силно от разкаянието.

Знам какво ще последва. Майка ми загина, а после аз убих Уил — застрелях го — убих го.

— Тя отвлече вниманието на войниците на Безстрашните, за да мога да избягам, и те я убиха — произнасям.

„Някои от тях тръгнаха да ме преследват и аз ги убих.“ В тълпата около мен има Безстрашни, аз убих някои от Безстрашните, трябва да го кажа сега.

— Продължих да бягам — произнасям гласно — и... — „И Уил тръгна след мен. Тогава го убих.“ Не, не. Усещам как по косата ми се стича пот.

— Открих баща си и брат си — продължавам, гласът ми е напрегнат. — Направихме план как да унищожим симулацията.

Ръбът на подлакътника се забива в дланта ми. Премълчах част от истината. Това определено може да се брои за измама.

Устоях на серума. И в този кратък миг аз победих.

Сега би трябвало да тържествувам. Вместо това тежестта на стореното се стоварва отгоре ми с нова сила.

— Проникнахме в лагера на Безстрашните и двамата с баща ми тръгнахме към контролната зала. Той отблъсна атаката на войниците на Безстрашните с цената на живота си — казвам. — Успях да стигна контролната зала и Тобиас беше там.

— Тобиас каза, че отначало си го нападнала, но после си се отказала. Защо го направи?

— Защото осъзнах, че единият от нас трябва да убие другия — отговарям, — а не исках да го убивам.

— И тогава се предаде?

— Не! — отвърщам рязко. Поклащам глава. — Не, не точно. Спомних си нещо, което направих в зоната на страха по време на инициацията си при Безстрашните... При тази симулация една жена ми заповяда да застрелям семейството си, но вместо това аз се оставих тя да ме застреля. Тогава това проработи. Затова си помислих... — Пощипвам върха на носа си. Главата започва да ме боли, губя контрол и мислите ми постепенно се превръщат в думи. — Тогава бях ужасена, но си мислех единствено за това, че в този ход има нещо; в него има някаква сила. И тъй като не можех да го убия, трябваше да избира другото.

Преглъщам сълзите си.

— Значи, никога не си била под въздействието на симулация?

— Не. — Притискам очите си с длани и изтривам сълзите, за да не се стекат по бузите ми и всички да ги видят. — Не — повтарям. — Аз съм Дивергент.

— Нека изясним нещо — казва Найлс. — Правилно ли разбрах, че Ерудитите едва не са те убили... след което сте се добрали до лагера на Безстрашните... и сте унищожили симулацията.

— Да — отговарям.

— Мисля, че от името на всички тук мога да заявя — казва той, — че ти си заслужила мястото си сред Безстрашните.

От лявата страна на залата се надигат викове и аз виждам как в мрачното помещение започват да се мяркат вдигнати юмруци. Моята каста ме приветства.

Но те грешат. Аз не съм смела. Не съм смела. Аз застрелях Уил и не смея да си го призная. Не мога да призная дори, че...

— Беатрис Прайър — заговаря отново Найлс, — за какво най-горчиво се разкайваш?

За какво се разкайвам ли? Не се разкайвам нито за това, че отидох при Безстрашните, нито че напуснах Аскетите. Не съжалявам дори, че застрелях охраната пред контролната зала, защото беше жизненоважно да вляза вътре.

— Разкайвам се...

Вече не гледам Найлс в очите, а рея поглед из залата и се спирам на лицето на Тобиас, когато го откривам сред множеството. То е безизразно, устата е свита в тънка права линия, а погледът е празен. Ръцете му са кръстосани на гърдите и той така силно е впил пръсти в тях, че кокалчетата му са побелели. До него стои Кристина. Нещо притиска гърдите ми и не мога да дишам.

Трябва да им кажа. Трябва да призная истината.

— Уил — казвам. Прозвучава по-скоро като въздишка, сякаш изтръгната право от стомаха. Край, вече няма връщане назад.

— Застрелях Уил — продължавам, — докато той беше под въздействието на симулацията. Убих го. Той също се канеше да ме убие, но аз го изпреварих. Убих мой приятел.

Уил, с дълбоката бръчка между веждите и зелените като листа на целина очи, който можеше да цитира по памет манифеста на Безстрашните. Болката в стомаха ми става толкова силна, че едва се удържам да не простена. Споменът за него ми причинява болка. Тя пронизва всяка моя частица.

Но има и нещо друго, нещо още по-лошо, за което не съм си давала сметка досега. Аз бях готова да се жертвам, вместо да убия

Тобиас, но подобно нещо изобщо не ми хрумна, когато ставаше дума за Уил. Решението да убия Уил беше взето за части от секундата.

Чувствам се разголена. Не съм си давала сметка, че съм носела тази тайна като броня и сега, когато вече я няма, всички ме виждат такава, каквато съм в действителност.

— Благодарим ти за прямотата — казват те.

Но Кристина и Тобиас не проронват и дума.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Ставам от стола. Вече не съм така замаяна, както се чувствах само преди миг. Въздействието на серума отслабва. Насъбралото се множество се люшва и аз започвам да се оглеждам за вратата. Обикновено при такива обстоятелства не бягам, но сега искам да се скрия.

Всички, с изключение на Кристина тръгват да излизат от залата. Тя стои на мястото, където я оставих. Ръцете ѝ, доскоро свити в юмруци, започват да се отпускат. Погледът ѝ среща моя, но тя не ме вижда. Очите ѝ плуват в сълзи, но тя не плаче.

— Кристина — проговарям, но единствената дума, която ми идва наум сега — съжалявам — би прозвучала по-скоро като обида, отколкото като извинение. Казваш „съжалявам“, когато ръгнеш неволно някого с лакът или когато го прекъснеш. Сега аз изпитвам нещо много повече от съжаление. — Той имаше пистолет — продължавам. — И щеше да ме застреля. Намираще се под въздействието на симулацията.

— Ти си го убила — отвръща тя. Думите ѝ са много по-тежки от обикновените думи, сякаш са се налели с олово, преди да излязат от устата. Тя ме поглежда така, сякаш за миг не е успяла да ме познае, после ми обръща гръб.

Едно момиче със същия цвят на кожата и с нейния ръст я хваща за ръка — по-малката сестра на Кристина. Видях я в Деня за свиждане — имам чувството, че беше преди хиляда години. Остатъците от серума на истината замъгляват погледа ми и двете сякаш плуват пред мен, но това може да е и от сълзите, които пълнят очите ми.

— Добре ли си? — пита Юрая, който изниква от навалищата и ме докосва по рамото. Не съм го виждала след симулационната атака, но не събирам сили да го поздравя.

— Да.

— Ей — той стиска рамото ми. — Направила си каквото е трябвало, ясно? Спасила си ни от робството на Ерудитите. Тя рано или

късно ще осъзнае това. Когато скръбта ѝ намалее.

Нямам сили дори да кимна. Юрая ми се усмихва и отминава. Неколцина от Безстрашните минават съвсем близо до мен и подметнатите пътьом думи звучат благодарствено, приветствено, утешително. Други ме заобикалят отдалече, гледайки с подозрително присвити очи.

Облечените в черно фигури се сливат в общо петно пред погледа ми. Аз съм празна отвътре. Всичко е изцедено от мен.

Тобиас застава редом. Замирам в очакване на думите му.

— Взех обратно оръжието ни — казва той и ми подава ножа.

Пъхам го в задния си джоб, без да поглеждам Тобиас в очите.

— Утре може да поговорим за това — казва той. Тихо. Тихият глас е знак за надвиснала опасност, когато става дума за Тобиас.

— Добре.

Той обгръща с ръка раменете ми. Моят се увива около кръста му и аз го придърпвам към себе си.

Притискам се плътно в него, докато крачим към асансьора.

Тобиас някак успява да намери две походни легла в дъното на коридора. Лягаме, събрали глава до глава, и мълчим.

Когато съм сигурна, че вече е заспал, се измъквам изпод одеялото и тръгвам по коридора. Минавам покрай десетина потънали в сън Безстрашни. Откривам вратата, която води към стълбището.

Започвам да изкачвам стълба по стълба, докато мускулите ми не пламват от болка и дробовете ми не започват да се борят за всяка глътка въздух. Изпитвам облекчение за първи път от дни насам.

Може и да съм добра в тичането по равен терен, но изкачването на стълби е друго нещо. Когато стигам дванайсетия етаж, масажирам подколянното сухожилие, за да премине спазъмът, и се опитвам да възстановя запасите от въздух в дробовете си. Усмихвам се доволно на парещата болка в краката и гърдите. Използвам тази болка, за да облекча другата. Изглежда доста откачено.

Когато стигам осемнайсетия етаж, краката ми сякаш са се втечнили. Тръгвам с олюляване към залата, където ме разпитваха. Сега тя е празна, но амфитеатрално наредените пейки са още тук, както и столът, на който седях. Луната сияе иззад облачен ореол.

Слагам ръка върху облегалката на стола. Той е съвсем прост: дървен и леко скърца. Не е ли странно, че толкова обикновен предмет може да се превърне в оръдие на моето решение да разруша една от най-важните връзки в живота си и да навредя сериозно на друга.

Не стига ли това, че убих Уил, защото не успях достатъчно бързо да намеря друго решение, за да го избегна? А сега трябва да живея не само с моята собствена присъда, но и с присъдата на всички останали. И да приема факта, че вече нищо — дори самата аз — няма да е като преди.

Прямите възхваляват истината, но никога не казват каква е нейната цена.

Ръбът на стола се връзва в дланите ми. Стиснала съм го много по-силно, отколкото си давам сметка. Гледам втренчено стола известно време, после го вдигам, опирайки седалката върху здравото си рамо. Оглеждам се за преносима стълба или стълбище, по което да се изкача. Но виждам само наредените амфитеатрално пейки, извисяващи се високо над пода.

Изкачвам се до най-горната редица и вдигам стола над главата си. Той едва докосва перваза на една от прозоречните ниши. Подскачам и го мятam, а той се плъзва по перваза. Рамото ми гори — наистина не трябва да използвам тази ръка — но сега друго занимава мислите ми.

Скачам отново, вкопчвам се в перваза и се издърпвам нагоре с треперещи ръце. Прехвърлям първо единия крак, после и цялото тяло. Когато най-после съм върху перваза, лежа известно време неподвижно, вдишвам дълбоко въздух и издишвам на няколко пъти.

Изправям се под арка, която някога е била прозорец, и зарейвам поглед над града. Коритото на мъртвата река се вие между сградите и постепенно се губи в далечината. Мостът с олющена червена боя се извисява над тинята. Оттатък също има сгради, повечето необитаеми. Чак не е за вярване колко много хора са живели навремето в града.

За миг си позволявам да се потопя отново в спомена за разпита. Безизразният вид на Тобиас; неговият гняв, потиснат само за да не загубя ума и дума. Празният поглед на Кристина. Шепотът „Благодарим за твоята прямота“. Лесно им е да го кажат, щом като стореното от мен не ги засяга лично.

Сграбчвам стола и го запращам в празното пространство. Това движение е съпроводено от слаб вик, който прераства в рев, преминал

в писък. Стоя на перваза на Жестоката борса и крещя, докато столът лети към земята. Крещя, докато гърлото ми не пламва.

После столът се стоварва на земята и се пръсва на парчета като крехък човешки скелет. Сядам на перваза, подпирам се на рамката на прозореца и затварям очи.

Мисля за Ал.

Колко ли време е стоял край парапета, преди да се преметне през него и да се хвърли в Ямата на Безстрашните.

Изглежда, дълго е бил там, съставяйки наум списък с всички ужасни постъпки, които е извършил — едната е, че едва не ме уби — и още един: за сторените от него добри, героични, смели дела. А после е решил, че е прекалено уморен. Уморен не само от живота, но и от самото съществуване. От това да бъде Ал.

Отварям очи и се вглеждам в останките от стола, които едва се виждат върху паважа някъде долу. За първи път имам чувството, че разбирам Ал. Уморена съм от това да бъда Трис. Извърших не малко лоши неща. Не мога да поправа стореното и то вече е част мен. А дали не и единственото от моята същност?

Навеждам се напред в празното пространство, уловила рамката на прозореца само с една ръка. Още няколко сантиметра и тежестта на тялото ми ще ме повлече надолу. Тогава вече няма да има връщане назад.

Но аз не мога да го направя. Родителите ми пожертваха живота си от любов към мен. Ще бъде черна неблагодарност към тяхната саможертва, ако сложа край на живота си без основателна причина, колкото и злини да съм сторила.

— Нека вината те научи как да постъпиш следващия път — щеше да каже баща ми.

— Обичам те. Каквото и да става — щеше да каже майка.

Част от мен би искала напълно да ги изличи от съзнанието ми, за да не скърбя повече за тях. Но другата се бои от това в какво ще се превърна без тях.

Погледът ми се замъглява от сълзи. Спускам се обратно в залата за разпити.

Чак призори се връщам на походното си легло, когато и Тобиас вече е буден. Обръща ми гръб и поема към асансьорите, а аз тръгвам след него, защото знам, че това е желанието му. В асансьора заставаме рамо до рамо. Ушите ми бучат.

Асансьорът се спуска до втория етаж и аз започвам да се треса. Треперенето започва от дланите, но се простира нагоре към раменете и гърдите, докато тръпките не плъзват по цялото тяло и аз няма как да ги овладеея. Стоим между вратите на асансьорите, изправени върху поредната емблема на Прямите с наклонените везни. Същата емблема, която е татуирана и в центъра на гръба му.

Той дълго не ме поглежда. Стои с кръстосани върху гърдите ръце и сведена глава, докато накрая аз вече не мога да го понеса и всеки момент ще се разкрещя. Искам да наруша мълчанието, но не знам какво точно да кажа. Не върви да се извинявам, защото казах самата истина и сега не мога да я подменя с някоя лъжа. Не мога да се оправдавам.

— Не ми каза — проговаря той. — Защо?

— Защото не знаех... — Тръскам глава. — Защото не знаех как точно да ти го кажа.

Той свъсва вежди.

— Много е лесно, Трис...

— Да бе — кимвам. — Толкова е лесно. Трябваше просто да дойда при теб и да кажа: „А, между другото, застрелях Уил и сега се задушавам от чувство за вина, но все пак дай да закусим“. Така ли? Така ли?! — Вече ми идва много и не мога да се сдържа. Очите ми плуват в сълзи и аз крещя: — Защо ти не опиташ да убиеш един от най-добрите си приятели, а после да се справяш с последиците?

Покривам с длани лицето си. Не искам пак да ме вижда как рида. Той ме докосва по рамото.

— Трис — казва, този път нежно. — Съжалявам. Не трябваше да се правя, че всичко ми е ясно. Просто исках... — Известно време се бори със себе си. — Ще ми се да ми вярваш достатъчно, за да споделяш с мен такива неща.

„Вярвам ти“, иска ми се да му кажа. Но това не е истина — не вярвам, че би могъл да ме обича след ужасните неща, които извърших. Не вярвам, че изобщо някой може да ме обича от тук нататък, но това не е негов проблем. Мой е.

— Искам да кажа — продължава той, — че не трябваше от Кейлъб да научавам как едва не си се удавила в някакъв резервоар. Това не ти ли се вижда малко странно?

Казва го точно когато се каня да се извиня.

Рязко избърсвам бузите си с длани и го поглеждам втренчено.

— На мен пък други неща ми се виждат странни — казвам и се опитвам гласът ми да не издаде истинските чувства. — Като например да разбереш, че майката на гаджето ти е жива, едва след като се изправиш очи в очи с нея. Или случайно да научиш за плановите му да изостави кастата, които изобщо не е споделил с теб. Ето това на мен ми се вижда странно.

Той сваля ръка от рамото ми.

— Не се прави, че това е само мой проблем — казвам. — Ако аз не ти вярвам, ти също не ми вярваш.

— Мислех си, че рано или късно ще стигнем дотук — бавно произнася той. — Трябва ли на секундата да ти казвам всичко?

Толкова съм разочарована, че онемявам за миг. По бузите ми се разлива червенина.

— За бога, Фор! — сопвам се. — Значи ти не си длъжен да ми казваш всичко още на секундата, но аз непременно трябва да го правя?! Не схващаш ли колко е глупаво това?

— Първо на първо, не използвай това име като насочено срещу мен оръжие — започва той, сочейки ме с пръст. — Второ, не съм заговорничил с безкастовите да напусна Безстрашните, просто обмислях тази възможност. Ако бях взел решение, ти щеше да научиш. И трето, щеше да е по-различно, ако някога си имала намерение да ми кажеш за Уил, но е очевидно, че изобщо не си се канела да го направиш.

— Аз ти казах за Уил — натъртвам. — Не го разбра заради серума на истината, а от мен. Защото аз реших така.

— Какви ги говориш?!

— Въпреки серума, аз продължавах да контролирам съзнанието си. Затова можех и да излъжа. Не беше проблем да го премълча дори тогава. Но не го направих, защото реших, че заслужаваш да знаеш истината.

— Избра чудесен начин да ми го кажеш — свъсва вежди той. — Пред близо сто души! Много лично и поверително, няма що!

— Гледай ти, значи, не е достатъчно, че ти казах, ами е трябвало да избира и подходящата обстановка! — повишавам тон. — Може би следващия път трябва да сваря чай и да се убедя, че осветлението е подходящо.

Тобиас издава раздразнено ръмжене, обръща ми гръб и прави няколко крачки. Когато отново се обръща към мен, по бузите му са избили червени петна. Не си спомням преди да съм го виждала с променен цвят на лицето.

— Понякога никак не е лесно човек да е с теб, Трис — произнася тихо. После поглежда встрани.

Иска ми се да го уверя, че знам колко е трудно човек да бъде с мен и че не бих оцеляла без него през последната седмица. Вместо това обаче само го гледам втренчено, а сърцето думка в ушите ми.

Не мога да му кажа, че имам нужда от него. Не мога да си позволя да разчитам на него. По-точно и двамата не можем да разчитаме един на друг, защото кой знае колко дълго ще оцелеем в тази война.

— Съжалявам — казвам и гневът ми отминава. — Трябваше да бъда откровена с теб.

— Само това ли? Само това ли имаш да ми кажеш? — Той свива вежди.

— Какво друго искаш?

Той само поклаща глава.

— Нищо, Трис. Нищо.

Гледам го как се отдалечава. Усещам как вътре в мен зейва някаква пукнатина, която толкова бързо се разраства, че скоро ще ме разцепи на две.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Какво, по дяволите, правиш тук? — пита някакъв глас.

Седя върху дюшек в един от коридорите. Дойдох тук да свърша нещо, но когато пристигнах, забравих какво е и сега просто седя. Вдигам очи. Лин — запознахме се, когато ме настъпи в асансьора на небостъргача Ханкок. Сега се е надвесила над мен с въпросително вдигнати вежди. Косата ѝ е пораснала — все още е къса, но черепът вече не прозира отдолу.

— Седя си — отговарям. — Защо?

— Защото изглеждаш супер нелепо. — Тя въздъхва. — Хайде, събирай си нещата. Ти си Безстрашна и е време да започнеш да се държиш като такава. Иначе ни подронваш авторитета пред Прямите.

— И как точно го подронвам, ако мога да знам?

— Като се правиш, че не ни познаваш.

— Просто правя услуга на Кристина.

— Кристина — изсумтява Лин. — Тя прилича на болно от любов пале. Хората умират. Така става на война. Рано или късно сама ще го разбере.

— Вярно, хората умират, но не се случва често твой добър приятел да ги избива.

— Все тая — изпъшква нетърпеливо Лин. — Давай!

Не виждам причина да се дърпам. Ставам и тръгвам подир нея през редица коридори. Тя крачи енергично и е трудно да насмогвам на темпото ѝ.

— Къде е страховитото ти гадже? — пита в крачка.

Свивам устни, сякаш току-що съм опитала нещо кисело.

— Не е страховито.

— Да бе. — Тя се хили доволно.

— Не знам къде е.

Лин вдига рамене.

— Е, и на него можеш да му запазиш легло. Дай да забравим тия безстрашно-ерудитски копелета, а? Нека се съберем отново.

Разсмивам се.

— Безстрашно-ерудитски копелета, значи, а?

Тя отваря някаква врата и двете се озоваваме в просторно открито помещение, което ми напомня фоайето на сградата. Както и трябва да се очаква, подът е черен с огромна бяла емблема в центъра, но по-голямата му част е закрыта от подредените едно до друго легла. Навсякъде се виждат мъже, жени и деца от Безстрашните; не се мярка нито един Прям.

Лин ме повежда между редиците двуетажни легла в лявата част на помещението. Спира и впира поглед в едно момче върху леглото на втория етаж — той е няколко години по-малък от нас и се опитва да развърже връзките на обувките си.

— Хек — отсича тя, — ще трябва да си намериш друго легло.

— Какво? А, не, тая няма да стане — отговаря той, без дори да вдигне глава. — Няма да се местя пак само защото ти и някоя от глупавите ти приятелки искате да клюкарствате до среднощ.

— Тя не ми е приятелка — скастрия го Лин. Едва не се разсмивам. Права е — първото, което направи при запознанството ни, беше да ми скочи върху крака. — Хек, това е Трис. Трис, това е малкият ми брат Хектор.

Щом чува името ми, той вдига рязко глава и ме зяпва с увиснала челюст.

— Приятно ми е да се запознаем — казвам.

— Ти си Дивергент — едва проронва той. — Мама каза да стоя далече от теб, защото може да си опасна.

— Точно така. Тя е един голям страховит Дивергент и само със силата на своята мисъл ще ти изпържи мозъка — казва Лин и почуква между веждите му с показалец. — Не ми казвай, че вярваш на всички тия щуротии за Дивергентите.

Той става аленочервен и грабва няколко свои вещи от купчината до леглото. Чувствам се гузна, че се мести заради мен, докато не го виждам да стоварва нещата си през няколко легла от нас. Явно не се налага да ходи много надалече.

— Можех и аз да отида да спя на онова легло — казвам.

— Знам — ухилва се Лин. — Но той си го заслужава. Нарече Зийк изменник право под носа на Юрая. Не че не е истина, де. Но това

не му дава право да се държи като идиот. Мисля, че го е прихванал от Прямите — каквото му е на ума, това му е и на езика. Ей, Мар!

Марлийн подава глава иззад едно легло и оголва всичките си зъби, докато ми се усмихва.

— Ей, Трис, добре дошла! — провиква се тя. — Какво има, Лин?

— Я накарай няколко от по-дребните момичета да се разделят с по някоя дрешка — отговаря Лин. — Ама гледай да не са само ризи. Да има джинси, бельо, а може и чифт обувки.

— Дадено — отвръща Марлийн.

Оставям ножа си близо до долното легло.

— Та за какви копелета приказваше? — питам.

— За Дивергентите. За тия със специалните умствени способности. Хайде де! — Тя свива рамене. — Знам, че ти се връзваш на тия приказки, но на мен не ми минават.

— Тогава как ще ми обясниш защо продължавам да контролирам съзнанието си по време на симулация? — казвам. — И че дори мога да й устоя?

— Според мен лидерите си избират произволно някой и променят симулацията заради него.

— И защо го правят?

Тя размахва ръце пред лицето ми.

— За отвличане на вниманието. Умът ти е толкова зает с тия Дивергенти — също като на майка ми впрочем, — че забравяш да следиш какви ги вършат нашите лидери. Просто друг вид промиване на мозъци.

Очите й избягват моите и тя забива носа на обувката си в пода. Чудя се дали си спомня кога за последно промива нейния мозък — по време на симулационната атака.

Толкова съм била обсебена от онова, което сполетя Аскетите, че съвсем забравих за щетите, понесени от Безстрашните. Стотици от тях са се събудили с окървавени ръце, превърнати в убийци не по своя воля.

Решавам да не споря с нея. Щом иска да вярва в някаква държавна конспирация, няма да я разубеждавам. Ще трябва сама да си разясни всичко.

— Нося дрехи — обявява Марлийн, заставайки до леглото. Държи купчина, която е почти с височината на нейния торс и ми я

подава с гордо изражение. — Даже вмених чувство за вина у сестра ти, Лин, защото се опита да скрие една рокля. Затова накрая даде три.

— Ти си имала сестра? — обръщам се към Лин.

— Аха — отвърща тя. — На осемнайсет е. Фор ѝ беше инструктор по време на инициацията.

— Как ѝ е името?

— Шона — отговаря Лин и поглежда към Марлийн. — Казах ѝ, че на никоя от нас скоро няма да потрябва рокля, но както обикновено, това ѝ мина покрай ушите.

Спомням си Шона. Тя беше една от онези, които ме поеха след спускането по стоманеното въже от върха на небостъргача.

— Според мен ще е по-удобно да се бием облечени в рокли — казва Марлийн и потупва брадичка с върховете на пръстите си. — Това осигурява свободно движение на краката. И на кого му пука, че някой може да ти мерне бельото, докато ти му вадиш душата?

Лин мълчи, сякаш схваща колко гениална е идеята, но ѝ е трудно да го признае.

— За чие бельо говорите? — пита Юрая, появявайки се иззад леглото. — Всъщност чието и да е, аз участвам.

Марлийн го ощипва по ръката.

— Тази нощ няколко души отиваме на небостъргача Ханкок — продължава той. — Трябват ми и трите. Тръгваме в десет.

— Спускане по стоманено въже ли? — пита Лин.

— Не. Наблюдение. Дочухме, че Ерудитите не гасят осветлението си цяла нощ и така още по-лесно ще можем да видим през прозорците с какво се занимават.

— Аз идвам — казвам.

— Аз също — обажда се Лин.

— Какво? О! И аз също — добавя разсеяно Марлийн, без да откъсва поглед от Юрая. — Отивам да донеса храна. Идваш ли с мен?

— Дадено — отговаря той.

Марлийн помахва с ръка, докато се отдалечават. Навремето тя вдигаше високо крака при всяка стъпка и отстрани изглеждаше така, сякаш подскача. Сега походката ѝ е много по-плавна, даже елегантна, но ми липсва детинската веселост, с която винаги съм я свързвала. Питам се какво ли е извършила под въздействието на симулацията.

Лин нацупва устни.

— Какво? — питам.

— Нищо — сопва се тя. После поклаща глава. — Напоследък те двамата само гледат да останат насаме.

— Той иска да се заобиколи с колкото може повече приятели, така ми се струва — казвам. — Заради тази история със Зийк.

— Аха. Това е същински кошмар. Предишния ден е тук, а на следващия... — тя въздъхва. — Колкото и дълго да обучавах на смелост някого, не можеш да си сигурен такъв ли е, докато не го пробваш в реални условия.

Погледите ни се срещат. Никога преди не съм обръщала внимание колко е странен цветът на очите ѝ — златистокафяв. А сега, когато косата ѝ е пораснала и голият череп не е първото, което ми се набива на очи, вече забелязвам финия нос и пълните устни. Тя е поразителна, без изобщо да се напъва да е такава. За миг изпитвам завист, после ми хрумва, че тя може би мрази да е красива и затова си бръсне главата.

— Ти си смела — казва тя. — И няма нужда аз да ти го казвам, защото вече го знаеш. Но все пак държа да си наясно, че го оценявам.

Лин ми прави комплимент, но въпреки това имам чувството, че ме е шамаросала.

После добавя:

— И гледай сега да не оплескаш нещо.

Няколко часа по-късно, след като съм обядвала и съм подремнала, седя на края на леглото и сменям превръзката на раната в рамото. Свалям тениската, но оставям потника — наоколо има много Безстрашни, които се събират на групички между леглата и се смеят на техните си шеги. Тъкмо съм приключила с нанасянето на лечебния мехлем, когато дочувам писклив смях. Юрая тича по пътеката между леглата, метнал Марлийн през рамо. Тя ми помахва със зачервено лице, докато минават покрай мен.

Лин, която седи на съседното легло, сумти:

— Направо не мога да проумея как той може да флиртува след всичко, което ни се случва.

— Да не очакваш само да крачи намръщено напред-назад? — казвам и посягам назад да притисна превръзката по-добре. — Може би

не е зле да вземеш пример от него.

— Гледай само кой го казва — отвръща тя. — Ти си тази, която постоянно се муси. Трябва да почнем да ти викаме Беатрис Прайър, Кралицата на трагедията.

Ставам и я ощипвам по ръката — по-силно, отколкото ако се шегувам, и по-слабо, отколкото ако съм ядосана.

— Я да млъкваш!

Без дори да ме погледне, тя ме блъсва с рамо в леглото.

— Не приемам заповеди от Дървени.

Забелязвам леката извивка на устните ѝ и също потискам усмивката си.

— Готова ли си да тръгваме? — пита Лин.

— Къде отивате — намесва се Тобиас и се мушка между своето легло и моето, за да застане на пътеката. Устата ми пресъхва. Не съм говорила с него през целия ден и сега не знам какво да очаквам. Дали ще ни е неловко един с друг, или всичко ще си е постарому?

— На върха на небостъргача Ханкок, за да шпионираме Ерудитите — отговаря Лин. — Идваш ли?

Тобиас ме поглежда.

— Не. Трябва да се погрижа за някои неща тук. А вие внимавайте.

Кимвам. Знам защо не иска да дойде — опитва се да избягва високите места всеки път, когато е възможно. Той хваща ръката ми и я задържа за секунда в своята. Цялата се напрегам — не ме е докосвал, откакто се скарахме. После ме пуска.

— Ще се видим по-късно — промърморва. — Не върши глупости.

— Благодаря за доверието — отговарям намръщено.

— Не исках да кажа това — бърза да се поправи той. — Имах предвид да не позволяваш някой друг да върши глупости. Те ще те послушат.

След това се навежда към мен, сякаш се кани да ме целуне; после, изглежда, размисля, защото се дръпва назад, прехапал устни. Това е дребен жест, но пак прилича на пренебрежение. Избягвайки погледа му, хуквам след Лин.

Двете с нея вървим по коридора към асансьорите. Някои от Безстрашните са започнали да бележат стените с цветни квадрати. За

тях централата на Прямите е като лабиринт — искат да се ориентират в него. Самата аз мога да стигна само до някои основни места: спалното помещение, столовата, фойето, залата за разпити.

— Защо всички напуснаха централата на Безстрашните? — питам. — Нали изменниците също не останаха там?

— Не, те са в централата на Ерудитите. Напуснахме, защото в централата на Безстрашните има най-много охранителни камери в целия град — обяснява Лин. — Предполагаме, че Ерудитите вече имат достъп до тях. Ще ни отнеме цяла вечност, докато ги открием всичките, затова просто решихме да се махнем.

— Хитро.

— Е, понякога и ние имаме мигове на просветление.

Лин натиска бутона за първия етаж. Забивам поглед в отраженията ни върху вратата. Тя е по-висока от мен, но само с няколко сантиметра. Макар широката риза и торбестият панталон да прикриват нейната фигура, пак се вижда, че извивките на тялото ѝ са съвсем женствени.

— Какво? — мръщи се тя.

— Защо си бръснеш главата?

— Заради инициацията — отговаря. — Харесвам Безстрашните, но по време на инициацията момчетата не гледат на нас, момичетата, като на истинска конкуренция. На мен лично ми писна и реших, че ако не приличам на момиче, те няма да ме приемат така.

— А според мен би могла да използваш това, че те подценяват, в своя полза.

— Да бе, и какво после — да припадам при всяка опасност? — Лин подбелва очи. — Нали не си мислиш, че съм без капчица достойнство?

— Според мен грешката на Безстрашните е, че отказват да хитруват — казвам. — Не е задължително всеки път да демонстрираш колко си силен.

— Май отсега трябва да носиш синьо — отвърща тя, — щом си решила да се правиш на Ерудит. Освен това си същата като мен, само дето не си бръснеш главата.

Измъквам се от асансьора, преди да съм казала нещо, за което ще съжалявам. Лин лесно прощава и лесно се пали като всички Безстрашни. Същата като мен, но без бързото опрощаване.

Както обикновено, неколцина Безстрашни с пушки кръстосват напред-назад пред парадния вход и се оглеждат за неканени гости. Точно пред тях стои група по-млади Безстрашни, сред които са Юрая, Марлийн, сестрата на Лин — Шона. С тях е и Лорън, която обучаваше родените Безстрашни по време на инициацията, така както Фор беше инструктор на трансферите от други касти. Ухото ѝ проблясва, когато движи глава — има пиърсинги от горе до долу.

Лин спира рязко и аз я настъпвам по петите. Тя изругава.

— Каква си чаровница — обръща се с усмивка към нея Шона. Двете не си приличат особено, с изключение на цвета на косата — кестенява, но на Шона стига до линията на челюстта, също като моята.

— Това е единствената ми цел в живота — да съм чаровница — отговаря Лин.

Шона прехвърля ръка през раменете на Лин. Странно е да видя Лин със сестра ѝ; изобщо да видя Лин с някой неин близък човек. Шона ми хвърля бегъл поглед и усмивката ѝ бавно се стопява. Има уморен вид.

— Здравсти — изричам, защото няма какво друго да кажа.

— Здравей — отвръща тя.

— О, божичко! Мама е успяла и теб да те настрои, нали? — Лин покрива лицето си с длан. — Шона...

— Лин, дръж си езика зад зъбите — срязва я Шона, но не откъсва поглед от мен. Изглежда напрегната, сякаш очаква всеки момент да я нападна. Да я атакувам с моите специални умствени способности.

— Ей, Трис, познаваш ли Лорън — намесва се Юрая и ме спасява от неловкото положение.

— Познаваме се — казва Лорън, още преди да успее да отговоря. Гласът ѝ е рязък и ясен, сякаш му прави забележка, но явно просто така си говори. — Тя мина през моята зона на страха при упражненията по време на инициацията. Май ще излезе, че ме познава по-добре, отколкото би ми се искало.

— Така ли? Аз пък си мислех, че трансферите би трябвало да минават през зоната на страха на Фор — казва Юрая.

— И как си представяш той да позволи такова нещо? — изсумтява Лорън.

Вътре в мен се разлива нежност и топлина. Той позволи на мен да мина през неговата зона на страха.

Над рамото на Лорън се мярва нещо синьо и аз надничам, за да видя по-добре.

Тогава затрептяват изстрелите.

Стъклената врата се разлетява на парчета. На тротоара отпред стоят войници на Безстрашните със сини ленти на ръкава. В ръцете си държат пушки, каквито не съм виждала преди — над дулата им излизат тънки сини лъчи.

— Изменници! — крещи някой.

Безстрашните като по команда вадят оръжието. Аз нямам пистолет, затова приляквам зад веригата останали верни на кастата Безстрашни отпред. Под обувките ми хрущи стъкло. Вадя ножа от задния си джоб.

Навсякъде около мен хора падат на земята. Съратниците ми по каста. Най-близките ми приятели. Всички са повалени — или са вече мъртви, или издъхват — докато наоколо оглушително свистят куршуми.

Замръзвам на място. Един от сините лъчи е насочен право в гърдите ми. Мятам се настрани, за да избегна огневата линия, но явно не съм действала достатъчно бързо.

Изстрел. Падам.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Острата болка утихва до тъп бодеж. Пъхам ръка под якето, за да напипам раната.

Не кървя. Но силата на изстрела ме повали на земята, значи все пак трябва да съм улучена. Прокарвам пръсти по рамото си и усещам твърда подутина върху доскоро гладката кожа.

Нещо изтрополява на пода близо до лицето ми. Метален цилиндър с размер на човешка ръка се търкулва и опира в главата ми. Преди да успее да го отблъсна, от двата му края започва да бълва бял дим. Кашлям и го пращам далече от мен, към вътрешността на фойето. Той обаче не е единственият — навсякъде наоколо има цилиндри, които изпълват помещението с дим. Той нито изгаря, нито е лютив. Само замъглява погледа ми за кратко, преди напълно да се разсее.

„Каква е целта на всичко това?“

Около мен по пода са проснати войници на Безстрашните със затворени очи. Въся вежди, докато оглеждам Юрая от глава до пети — той също не кърви. Не забелязвам рани около жизненоважните му органи, което означава, че не е мъртъв. Тогава каква е причината да е в безсъзнание?

Изменници от Безстрашните нахлуват във фойето с насочено оръжие. Решавам да постъпя така, както правя винаги, когато не съм сигурна какво точно става: държа се като всички останали. Отпускам глава и затварям очи. Сърцето ми бие до пръсване, когато стъпките на Безстрашните стават все по-близки и по-близки, скърцайки по мраморния под. Прехапвам език, за да потисна вик от болка, когато един от тях стъпва върху ръката ми.

— Не ми е ясно защо просто не ги простреляме всички в главата — обажда се някой. — Щом няма противникова армия, значи ние сме победители.

— Не става, Боб, не можем да избием всички — прозвучава студен глас.

Космите на врата ми настръхват. Ще позная този глас където и да го чуя. Той е на Ерик, един от водачите на Безстрашните.

— Ако не останат никакви хора, тогава няма кой да работи за твоето благоденствие — продължава Ерик. — Освен това не ти влиза в работата да задаваш въпроси. — Той повишава тон. — Половината с асансьора, другата половина — по стълбището, от ляво и от дясно. Марш!

На няколко крачки вляво от мен има пистолет. Ако отворя очи, мога да го докопам и да застрелям Ерик още преди да се е усетил какво става. Само че не съм сигурна дали пак няма да изпадна в паника, когато докосна пистолета.

Изчаквам, докато и последните стъпки не заглъхват зад вратите на асансьорите или нагоре по стълбището. Чак тогава отварям очи. Изглежда, всички във фоайето са в безсъзнание. С каквото и да са ни обгазили, явно има ефекта на симулация, иначе нямаше да съм единствената в съзнание. Не мога да проумея смисъла на всичко това — то не отговаря на нито едно от условията за симулация, които са ми известни — но сега нямам време да си блъскам главата.

Сграбчвам ножа и се надигам, опитвайки се да преодолеея болката в рамото. Притичвам до един от мъртвите изменници от Безстрашните край вратата. Тя е на средна възраст; в черната ѝ коса личат сиви нишки. Опитвам се да не поглеждам към раната от куршум в главата ѝ, но нещо, което прилича на кост, проблясва матово и аз се задавям.

„Мисли.“ Не ми пука коя е тя, как се казва или на колко години е. Интересува ме единствено синята лента на ръкава ѝ. Трябва да се съсредоточа върху това. Опитвам се да пхна пръст под лентата, но тя е много стегната. Изглежда е пришита за черното яке. Май и него ще трябва да сваля.

Свалям ципа на якето си, събличам го и го мятам върху главата ѝ, за да не се налага да я гледам. После разкопчавам нейното яке и го свличам, първо от лявата ръка, после от дясната, накрая го измъквам изпод натежалото ѝ тяло със стиснати зъби.

— Трис — произнася някой. Обръщам се, стиснала якето в една ръка и ножа в другата. Оставям ножа до мен — нападателите от Безстрашните нямат ножове и не искам да изглеждам подозрително.

Юрая стои зад мен.

— Дивергент ли си? — питам. Сега няма време за емоции.

— Да — отговаря той.

— Вземи си яке — казвам.

Той прикляква край един от другите изменници на Безстрашните — съвсем млад, даже още му е рано да е пълноправен член. Потръпвам при вида на смъртнобледото лице. Не бива да умират толкова млади хора; изобщо нямат работа на такова място.

Лицето ми пламва от гняв. Навличам якето на жената. Юрая облича собственото си яке със свити устни.

— Тези са единствените убити — тихо казва той. — Не ти ли се струва подозрително?

— Изглежда, са знаели, че ще ги застреляме, но въпреки това са нахлули — отговарям. — Тези въпроси обаче ще останат за по-късно. Трябва да се качим горе.

— Горе ли? Защо? — пита той. — По-скоро трябва да се махнем далече от тук.

— Искаш да избягаш, преди да си разбрал какво става, така ли? — казвам намръщено. — И преди Безстрашните горе да са усетили какво им се готви?

— Ами ако някой ни познае?

Свивам рамене.

— Остава да се надяваме, че няма да се случи.

Втурвам се към стълбището, той ме следва. В мига, в който кракът ми опира първото стъпало, се питам какво, по дяволите, да правя от тук нататък. В тази сграда трябва да са повечето Дивергенти, но дали изобщо си дават сметка какво са всъщност? Ще знаят ли как да се прикрият? И какво се надявам да постигна, като се слея с армията изменници от Безстрашните?

Някъде дълбоко в себе си знам отговора: аз съм безразсъдна. Най-вероятно нищо няма да постигна и почти със сигурност ще загина. Но още по-обезпокоително е, че изобщо не ми пука.

— Тръгнаха нагоре — казвам между две вдишвания. — Затова ти трябва... да стигнеш третия етаж. Кажи им да... се евакуират. Тихо.

— Ами ти къде отиваш?

— На втория етаж — казвам. И минавам с рамото напред през вратата на стълбището. Знам какво ще правя на втория етаж: ще търся Дивергенти.

Вървя по коридора, прескачайки телата на припаднали хора, облечени в черно и бяло. Сещам се за куплетите на една песничка, която децата на Прямите тананикат, когато си мислят, че никой не ги чува:

*Безстрашните са най-жестоки от петте
и едни други се мачкат на желе...*

Сега, когато видях как изменници на Безстрашните причиняват на събратята си симулация, не много по-различна от онази, която ги накара да избиват Аскети преди по-малко от месец, тези куплети ми звучат съвсем достоверно.

Ние сме единствената каста, която е способна да се разцепи. Миротворците не биха допуснали разкол; нито един от Аскетите не би постъпил толкова егоистично; Прямите ще спорят, докато не открият разумно решение; дори Ерудитите няма да предприемат толкова нелогичен ход. Наистина сме най-жестоката сред кастите.

Прескачам сгънатата ръка на жена с широко отворена уста, тананикайки под нос началото на следващия куплет от песничката:

*Ерудитите са най-студени от петте,
само знанието ценят те...*

Чудя се кога Джанийн е осъзнала, че от Ерудитите и Безстрашните може да излезе смъртоносна комбинация. Изглежда, безпощадността и хладната логика са способни почти на всичко, включително да потопят в сън хората на каста и половина.

Наблюдавам лицата, покрай които минавам, следейки за неравномерно дишане, трепкащи клепащи или друг знак, който да подсказва, че падналите само се преструват на припаднали. Досега обаче всички дишат равномерно и клепащите им не помръдват. Изглежда, нито един от Прямите не е Дивергент.

— Ерик! — дочувам да вика някой от дъното на коридора. Дъхът ми спира, когато той тръгва право срещу мен. Опитвам се да не помръдна. Ако се движа, той ще ме погледне и ще ме познае. Знам го със сигурност. Свеждам поглед и съм толкова напрегната, че цялата се треса. „Не ме поглеждай, не ме поглеждай, не ме поглеждай...“

Ерик минава покрай мен и тръгва по коридора вляво. Редно е да продължа издирването колкото може по-скоро, но любопитството ме тегли към онзи, който извика Ерик. Гласът изглеждаше напрегнат, сякаш въпросът не търпи отлагане.

Вдигам очи и виждам войник от изменниците на Безстрашните да стои край коленичила жена. Облечена е в бяла блуза и черна пола и е склонила ръце зад врата. Усмивката на Ерик дори в профил изглежда алчна.

— Дивергент — обявява той. — Добра работа. Ще решим по-късно кои от тях да убием и кои да приберем.

Войникът на Безстрашните сграбчва жената за косата, вързана на конска опашка, и я повлича след себе си. Тя изпищява, изправя се на крака и тръгва приведена след него. Опитвам се да преглътна, но в гърлото ми сякаш е натъпкана топка памук.

Ерик продължава нататък по коридора, все по-далече от мен, а аз се опитвам да не гледам, когато жената от Прямите минава наблизо, плетейки крака. Свитата в юмрук ръка на Безстрашния все още я влечи за косата. Вече разбирам как действа ужасът: оставям се да ме завладее за няколко секунди, после отново мобилизирам силите си.

„Едно... две... три...“

Устремявам се напред, водена от нова цел. Ако проверявам всеки един дали е припаднал, или се преструва, ще отнеме много време. Затова, изпречи ли ми се паднало тяло, силно го настъпвам по кутрето. Никаква реакция, дори най-слабо потрепване. Прескачам тялото и откривам следващото кутре. Натискам здраво с тока на обувката. И тук никаква реакция.

Дочувам как от далечния край на коридора някой се провиква: „Открих един!“, и усещам, че обезумявам. Прескачам телата на паднали мъже и жени, на деца, юноши и възрастни хора, газя по пръстите, коремите и глезените им, наблюдавайки за болезнено потрепване. След малко едва различавам лицата им, но все още не съм

доловила движение. Играя си на криеница с Дивергентите, но поне не съм единствената от „тях“.

Тогава се случва. Настъпвам кутрето на момиче от Прямите и лицето ѝ се сгърчва. Съвсем леко — забележителен опит да прикрие болката — но достатъчно да привлече вниманието ми.

Поглеждам през рамо дали има още някой наблизо, но всички са се пръснали в различни посоки от централното фоайе на етажа. Надничам към най-близкото стълбище — то е само на десетина крачки вдясно, по главния коридор. Прикляквам до главата на момичето.

— Здравсти, малката — произнасям колкото се може по-тихо. — Всичко е наред. Аз не съм от тях.

Тя съвсем леко отваря очи.

— На около три метра от тук има стълбище — продължавам. — Ще ти кажа, когато никой не гледа към нас и ти трябва да се затичаш натам, ясно?

Тя кимва.

Ставам и бавно се завъртам около себе си. Отляво жена изменник от Безстрашните гледа в друга посока, докато побутва с крак отпуснатото тяло на припаднал от Безстрашните. Още двама изменници зад мен се смеят на нещо. Жената изменник отпред поглежда разсеяно към мен, после вдига глава и пак се втренчва в края на коридора.

— Сега — казвам.

Момичето скача и се втурва към вратата на стълбището. Проследявам я с поглед, докато вратата не щраква зад гърба ѝ, после зървам отражението си в единия от прозорците. Не съм сама сред припадналите хора в коридора, както си мислех. Ерик стои точно зад мен.

Поглеждам отражението му и той отвърща на погледа ми. Има шанс да му се изплъзна. Ако отскоча светкавично, може да го заваря неподготвен и той да не ме хване. Но щом ми минава тази мисъл, вече знам, че няма да успея да го надбягам. Нито пък да го застрелям, защото нямам пистолет.

Затова се завъртам на пети и стрелвам лакът в лицето на Ерик. Улучвам го в брадичката, но не достатъчно силно, че да го извадя от

равновесие. Ерик сграбчва лявото ми рамо с една ръка и опира дулото на пистолета в челото ми с другата. Гледа ме отвисоко с подигравателна усмивка.

— Чак не мога да повярвам как може да си толкова глупава, че да дойдеш тук без пистолет — казва.

— Затова пък съм достатъчно умна да направя ето това — отвърщам и стоварвам подметката си върху крака му, който прострелях преди по-малко от месец. Ерик изпищява, лицето му се сгърчва и той забива дръжката на пистолета в челюстта ми. Стискам зъби да потисна стенанието. По шията ми започва да се стича кръв — цепнал е кожата ми.

Въпреки удара, хватката около лявата ми ръка не се отпуска нито за миг. Но фактът, че още не ме е застрелял в главата, е достатъчно красноречив: не му е позволено да ме убива.

— Изненадан съм, че си още жива — просъсква той. — А точно аз посъветвах Джанийн да конструира онзи резервоар специално за теб.

През това време умът ми щрака усилено да измисли какво би му причинило толкова силна болка, че да ме пусне. Тъкмо съм решила здравата да го изритам в слабините, когато той минава отзад, хваща двете ми ръце и толкова силно ме притиска, че едва мога да помръдна. Ноктите му се забиват в мен и аз стискам зъби едновременно от болка и отвращение заради гърдите му, опрени в гърба ми.

— За нея ще е много вълнуващо да наблюдава как някой Дивергент реагира на симулацията в реални условия — казва той и ме бута да вървя напред. Дъхът му раздвижва косата на врата ми. — Нямам нищо против. Както се сещаш, изобретателността — едно от качествата, които най-много ценим у Ерудитите — изисква творчески подход.

Той усуква ръцете ми и аз усещам как мазолите му дращят кожата ми. Леко се накланям наляво в движение, опитвайки се да вкарам единия си крак между неговите. С жестока наслада установявам, че куца.

— Понякога творческият процес изглежда чиста загуба на време, лишен от логика... освен ако не е път към някаква по-велика цел. В случая — натрупване на знания.

Спирам достатъчно напред, за да успея здраво да забия пета между краката му. В гърлото му се надига остър писък, но замира още преди да се е откъснал от устните. Ръцете му се отпускат, макар и за миг. В този момент извивам силно тялото си, за да се освободя. Нямам представа накъде да побягна. Знам само, че трябва да тичам. Трябва да...

Той ме сграбчва за лакътя и ме дръпва назад, забива пръст в раната на рамото ми и го завърта, докато от болка не ми причернява пред очите. Започвам да пищя с пълно гърло.

— Доколкото си спомням от записа в оня резервоар, ти беше ранена в рамото — казва той. — Изглежда, съм бил прав.

Краката ми омекват, той почти небрежно ме сграбчва за яката и ме помъква към асансьорите. Ризата се врязва в гърлото ми и ме души, а аз плета крака зад него. Цялото ми тяло пулсира от постоянна болка.

Когато стигаме асансьора, той ме блъска на колене до жената от Прямите, която видях малко преди това. Тя и още четирима са наредени между двете редици асансьори, пазени от Безстрашни с насочени пистолети.

— Искам един пистолет да е постоянно опрян в нея — нарежда Ерик. — Не просто да я държите на мушка, а да е опрян в нея.

Един от Безстрашните опира дуло в тила ми. Усещам кръга на студената цев върху кожата си. Вдигам поглед към Ерик. Лицето му е червено, очите му плуват във влага.

— Какво става, Ерик? — вдигам вежди. — Страх те е от едно малко момиче ли?

— Не съм глупак — отвърща той, прокарвайки пръсти през косата си. — Тоя номер с малкото момиче си ми го прилагала и преди, но сега няма да мине. Ти си най-доброто бойно куче, с което разполагат. — Той се надвесва над мен. — Затова съм сигурен, че съвсем скоро ще ти видят сметката.

Вратата на един от асансьорите се отваря и войник на Безстрашните изблъсква Юрая към редицата Дивергенти. Устните му са покрити с кървави петна. Той ми хвърля бегъл поглед, но по изражението му не мога да отгатна дали е успял, или се е провалил. Щом е тук, най-вероятно се е провалил. Сега ще открият всички Дивергенти в сградата и повечето от нас най-вероятно скоро ще умрат.

Сигурно трябва да ме е страх. Вместо това обаче вътре в мен
клокочи истеричен смях, защото току-що съм си спомнила нещо.

Може никога повече да не докосна пистолет. Затова пък в задния
си джоб имам нож.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Плъзвам ръка към гърба, сантиметър по сантиметър, така че войникът, който е опрял пистолет в главата ми, да не забележи. Вратата на асансьора отново се отваря и от там излизат още Дивергенти, конвоирани от изменници на Безстрашните. Жената от Прямите отдясно скимти. Кичури коса са прилепнали към устните ѝ, мокри от слюнка или сълзи, не мога да преценя.

Ръката ми напипва ръба на задния джоб. Задържам я неподвижно, пръстите ми треперят в очакване. Трябва да изчакам подходящ момент, когато Ерик е близо до мен.

Съсредоточавам се върху дишането си; представям си как въздухът изпълва всяко ъгълче на белите ми дробове, когато вдишвам; после, докато издишвам, си припомням как цялата ми кръв, обогатена с кислород или пък наситена с въглероден диоксид, се влива и изпомпва от сърцето ми.

По-лесно ми е да си представям как протичат биологичните процеси, отколкото да мисля за Дивергентите, строени между двете редици асансьори. От лявата ми страна седи момче от Прямите, което няма повече от единайсет години. Държи се по-смело от жената вдясно — втренчило се е във войника от Безстрашните пред себе си, без да трепва.

Вдишване, издишване. Кръвта стига до най-отдалечените точки на тялото ми — сърцето е силен мускул, най-мощният мускул на организма и това не се променя през целия живот. Прииждат още Безстрашни и докладват за нови успешни атаки по етажите на Жестоката борса. Стотици хора лежат в безсъзнание на пода навсякъде из сградата, поразени от нещо, което не е куршум. А аз все още нямам представа защо се случва всичко това.

Затова пък разсъждавам по въпроса за сърцето. Но вече не за своето, а за това на Ерик. Колко празен ще изглежда гръдният му кош, когато сърцето вече не бие в него. Колкото и да го мразя, пак не искам да го убивам, още по-малко с нож и от близко разстояние, за да видя

как го напуска животът. Обаче ми остава само още един шанс да свърша нещо полезно. Ако искам да улуча Ерудитите на най-болното място, трябва да ги лиша от един от техните лидери.

Забелязвам, че още никой не е довел момичето от Прямите, на което помогнах да избяга. Значи, все някак е успяла да се отърве. Хубаво.

Ерик слага ръце на гърба си и започва да се разхожда напред-назад пред редицата Дивергенти.

— Заповядано ми е да отведа само двама от вас за експериментални изпитания в централата на Ерудитите — обявява той. — Останалите ще бъдат екзекутирани. Има няколко начина да определим кои са най-безполезни.

Той забавя крачка, когато ме наближава. Изопвам пръсти, за да стигна дръжката на ножа, но той не идва на достатъчно близко разстояние. Вместо това продължава и спира пред момчето от лявата ми страна.

— Мозъкът приключва развитието си на двайсет и пет годишна възраст — продължава Ерик. — Ето защо твоята Дивергентност още не е завършена.

После вдига пистолета и стреля.

От устата ми се откъсва задавен вик и аз стискам очи, когато тялото на момчето се свлича на пода. Цялото ми същество е устремено към него, но аз се овладявам. „Чакай, чакай, чакай.“ Сега не мога да мисля за момчето. „Чакай.“ Насилвам се да отворя очи и преглъщам сълзите.

От моя вик все пак има някаква полза: сега Ерик стои пред мен и се хили. Успяла съм да привлека вниманието му.

— Ти също си доста млада — казва той. — Далече си още от зрелостта.

После пристъпва към мен. Пръстите ми са на сантиметър от дръжката на ножа.

— Повечето Дивергенти получават по два резултата на теста за определяне на наклонностите. Малцина са тия, които имат само по един. Никой досега обаче не е стигал до три — и то не заради наклонностите си. За да продължиш напред, трябва да откажеш някой от предложените варианти — продължава Ерик, пристъпвайки все по-близо. Вирвам брадичка, за да го погледна в очите — да видя отново

студеното му изражение и празния поглед. — Шефовете подозират, че твоите резултати са били два, Трис — казва той. — Според тях ти не си чак толкова сложна личност — просто по равна част Аскет и Безстрашна, самопожертвователна до степен на пълна глупост. Или трябваше да кажа смела до степен на пълна глупост?

Сключвам пръсти около дръжката на ножа и стискам. Той се надвесва още по-близо.

— Само между нас да си остане... Според мен твоите резултати са били три, защото си дебела глава и би отказала да направиш дори най-прост избор само защото някой ти е наредил това — казва. — Ще си направиш ли труда да ме осветлиш по този въпрос?

Накланям се рязко напред и измъквам ръка от джоба. Затварям очи, когато замахвам с острието нагоре към него. Не искам да видя кръвта му.

Усещам как ножът потъва и го изтеглям отново. Цялото ми тяло пулсира с ритъма на сърцето. Вратът ми е мокър от пот. Отварям очи в мига, когато Ерик се стоварва на земята, а после — хаос.

Изменниците от Безстрашните нямат в себе си смъртоносни оръжия, а само тези, с които ни обстрелваха в началото на атаката, каквото и да е заредено в тях. Затова се втурват към истинските пушки и пистолети. В суматохата Юрая се мята към един от тях и му нанася силен удар в челюстта. Очите на войника се изцъклят и той пада поразен. Юрая измъква пистолета му и започва да стреля по най-близките до нас Безстрашни.

Посягам към оръжието на Ерик. Толкова съм паникьосана, че едва виждам. Когато вдигам очи, мога да се закълна, че броят на Безстрашните в помещението се е удвоил. Ушите ми пищят от изстрелите и аз се хвърлям на земята, докато всички останали побягват нанякъде. Пръстите ми докосват леко цевта на пистолета и аз потрепервам. Ръцете не ми се подчиняват и не мога да го вдигна от земята.

Някаква тежка ръка ме хваща за раменете и ме праща към стената. Дясното ми рамо пламва от болка и аз забелязвам емблемата на Безстрашните, татуирана на врата. Тобиас се обръща, закрива ме с тялото си срещу изстрелите и на свой ред стреля.

— Предупреди ме, ако някой идва отзад — вика той.

Поглеждам над неговото рамо и се вкопчвам в ризата му.

Наистина наоколо са се появили още Безстрашни — Безстрашни без сини ленти на ръкава, останали верни на кастата. Моята каста. Моята каста ни се притече на помощ. Как така са останали в съзнание?

Изменниците от Безстрашните се пръскат далече от асансьорите. Те не са подготвени за ответно нападение, не и от всички посоки. Някои от тях отвърщат на огъня, но повечето хукват към стълбището. Тобиас стреля отново и отново, докато куршумите му не свършват и спусъкът започва да щрака с празен звук. Погледът ми е замъглен от сълзи, а ръцете ми не могат да държат пистолета. Крещя през стиснати зъби. Не мога да му помогна. Напълно безполезна съм.

Ерик стене на пода. Все още е жив, поне засега.

Изстрелите постепенно оредяват. Дланите ми са влажни. Червеното, уловено с периферното зрение, подсказва, че са покрити с кръв — кръвта на Ерик. Избърсвам ги в крачолите на панталона и се опитвам да преглътна сълзите. В ушите ми звъни.

— Трис — обръща се към мен Тобиас, — вече може да оставиш ножа.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Тобиас ми разказва как е станало всичко при него.

Когато Ерудитите стигнали площадката на стълбището, една от тях не се качила на втория етаж. Вместо това тръгнала към най-високите нива на сградата. Там евакуирала група Безстрашни, верни на кастата — сред които и Тобиас — през пожарния изход, който изменниците от Безстрашните още не били запечатали. Тези верни на кастата Безстрашни се събрали на стълбищната площадка и се разделили на четири групи, които едновременно атакували всички части на стълбището и обградили изменниците на Безстрашните, събрани при асансьорите.

Изменниците не били подготвени за продължителна съпротива. Те очаквали всички, освен Дивергентите, да са припаднали. Затова побягнали.

Жената от Ерудитите, която им помогнала, се казвала Кара. По-голямата сестра на Уил.

Със стон оставям ръкавите на якето да се изхлузят от ръцете ми и оглеждам рамото. Под кожата е забит метален диск колкото нокът на кутрето ми. Около него има цял сноп синкави нишки, сякаш някой е впръскал синя боя в най-тънките вени близо до повърхността на кожата. Мръщя се и се опитвам да извадя диска от рамото си, но ме пронизва остра болка.

Със стиснати зъби пъхам острието на ножа под метала и го избутвам навън. Крещя през зъби, когато болката ме превзема цялата и за миг ми причернява. Въпреки това продължавам да вадя диска, доколкото ми позволяват силите, и накрая той се подава достатъчно от раната, за да го стисна с пръсти. В края на диска има прикачена игла.

Започва да ми се гади, но сграбчвам диска с върховете на пръстите си и дърпам за последно. Този път и иглата излиза от плътта. На дължина е колкото кутрето ми и е изцапана с моята собствена кръв.

Не обръщам внимание на червената диря, която се спуска надолу по ръката ми. Вдигам диска и иглата към лампата над умивалника.

Ако съдя по синята боя във вените си и в иглата, явно са ни инжектирали нещо. Но какво? Отрова? Експлозив?

Тръсвам глава. Повечето от нас вече бяха в безсъзнание, така че ако са искали да ни избият, просто трябваше да ни застрелят. Значи, с каквото и да са ни инжектирали, целта им не е била да ни убият.

Някой чука на вратата. Не знам защо му трябва да го прави — все пак се намирам в обществена тоалетна.

— Трис, вътре ли си? — раздава се глухият глас на Юрая.

— Да — провиквам се в отговор.

Сега Юрая изглежда по-добре, отколкото преди час — измил е кръвта от устата и лицето му отчасти е възвърнало цвета си. Внезапно съм поразена от мисълта колко красив е той всъщност — чертите му са симетрични, очите — тъмни и живи, а кожата — бронзовокафява. Явно открай време е бил красив. Само момчетата, които още от малки са привлекателни, имат такава нахална усмивка.

Юрая е съвсем различен от Тобиас, в чиято усмивка винаги личи известна свенливост, сякаш е изненадан, че някой изобщо си е направил труд да го погледне.

Гърлото ми гори. Оставям иглата и диска на ръба на умивалника.

Юрая мести поглед от мен към иглата, после към кървавата диря, която се спуска от рамото към дланта ми.

— Гадост — казва.

— Не ми обръщай внимание — отвръщам. После грабвам цял куп тоалетна хартия, за да попия кръвта от ръката си. — Как са другите?

— Марлийн ръси шеги, както обикновено. — Усмивката на Юрая става по-широка и на бузите му се появяват трапчинки. — Лин мърмори. Ама, я чакай малко, ти това от ръката си ли го извади? — Той сочи с глава иглата. — Божичко, Трис. Съвсем ли нямаш нервни окончания, или наистина си толкова желязна?

— Мисля, че имам нужда от превръзка.

— Така ли мислиш? — Юрая поклаща глава. — Освен това имаш нужда от лед за лицето. И така, вече всички са в съзнание. Навън е същинска лудница.

Докосвам челюстта си. Допирът е особено болезнен на мястото, където ме удари пистолетът на Ерик — ще трябва да я намажа с лечебния мехлем, за да не отече.

— Ерик мъртъв ли е? — Не знам на какъв отговор се надявам — да или не?

— Не. Няколко души от Прямите решиха да му окажат медицинска помощ. — Юрая вси вежди срещу умивалника. — Ставало дума за почтено отношение към затворниците. В момента Канг го разпитва на четири очи. Не ни допуска, за да не нарушаваме мирния тон или поне така каза.

Изсумтявам.

— Още никой не е наясно за какво беше цялата тая дандания — продължава той и се обляга на ръба на умивалника до мен. — Защо изобщо налетяха тук, обстреляха ни с това и ни извадиха от строя за известно време? Защо просто не ни избиха?

— Представа нямам — отвърщам. — Единственото смислено нещо беше, че разбраха кои са Дивергенти и кои — не. Но едва ли това е била единствената причина за нападението.

— Не схващам защо изобщо им трябваше да постъпват така с нас. Друго е да искаш послушна армия, както беше при симулационната атака, но сега? Изглежда съвсем безсмислено.

Мръщя се, докато притискам чиста тоалетна хартия към рамото си, за да спра кръвенето. Той има право. Джанийн вече си има армия. Тогава защо ѝ трябва да избива Дивергентите точно сега?

— Джанийн не иска да избива всички — казвам бавно. — Дава си сметка, че това е напълно безсмислено. Обществото ще престане да действа без коя да е от кастите, защото всяка обучава своите членове на определен вид дейност. Онова, което тя цели, е контрол.

Поглеждам отражението си в огледалото. Челюстта ми вече е отекла, а по ръцете личат следите от нокти. Гадост.

— Явно планира нова симулация — продължавам. — Същата като преди, но сега иска да е сигурна, че всички са или под неин контрол, или мъртви.

— Но симулацията трае само ограничен период от време — казва Юрая. — От нея няма полза, ако искаш да направиш нещо по-дългосрочно.

— Така е — отговарям. — Не знам. Нищо не схващам. — Вдигам иглата. — Не разбирам и защо е това. Ако е като останалите инжекции, предизвикващи симулация, значи предназначението е само едно. Тогава защо трябваше да ни обстрелват с него, само и само да ни повалят в безсъзнание? В това няма никакъв смисъл.

— Идея нямам, Трис, но сега ни чака нещо по-важно — цяла огромна сграда, пълна с паникьосани хора, с които трябва да се справим. Хайде да вървим да те превържем. — Той прави пауза, после продължава. — Ще ми направиш ли една услуга?

— Казвай.

— Не споменавай пред никого, че съм Дивергент. — Той прехапва устни. — Шона ми е приятелка и не искам изведнъж да започне да се страхува от мен.

— Дадено — казвам и се насилвам да се усмихна. — Гроб съм.

Оставам будна цяла нощ и вадя иглите от ръцете на хората. След няколко часа вече не се опитвам да бъда внимателна. Просто дърпам с всичка сила.

Разбирам, че името на момчето, което Ерик простреля в главата, е било Боби; че състоянието на Ерик вече е стабилно; че сред стотиците хора в Жестоката борса само осемдесет нямат забити в ръцете игли, седемдесет от тях са Безстрашни, едната от които е Кристина. Цяла нощ си блъскам главата над игли, серуми и симулации, опитвайки да се поставя на мястото на врага.

На сутринта вече не са останали игли, които да вадя, и аз се запътвам към столовата, триейки очи. Джак Канг обяви, че свиква среща на обяд, затова се надявам хубавичко да си подремна, след като се нахраня.

Когато влизам в столовата обаче, заварвам там Кейлъб.

Той се втурва към мен и предпазливо ме взима в прегръдката си. Въздъхвам облекчено. Досега си въобразявах, че съм достатъчно самостоятелна и повече нямам нужда от брат си. Но вече се съмнявам, че такъв момент изобщо някога ще настъпи. Отпускам се за миг на гърдите му и улавям погледа на Тобиас над неговото рамо.

— Добре ли си? — пита Кейлъб, дръпвайки се леко назад. — Челюстта ти...

— Нищо й няма — отвърщам. — Просто е отекала.

— Разбрах, че са открили цяла група Дивергенти и започнали да ги избиват. Слава богу, че теб не са разкрили.

— Напротив, откриха ме. Но убиха само един от нас — казвам. После притискам пръст между веждите, за да разсея напрежението. — Сега вече съм добре. Ти кога пристигна?

— Преди десетина минути. Доведох и Маркър — добавя. — Като наш единствен официален лидер той прецени, че мястото му в момента е тук — разбрахме за нападението едва преди час. Един от безкастовите видял Безстрашните да щурмуват сградата и новината се разнесе.

— Маркър е жив?! — възкликвам. Ние наистина не го видяхме да умира при бягството от базата на Миротворците, но бях почти сигурна, че се е случило точно това. Сега не мога да определя какво точно изпитвам. Изглежда, съм разочарована, защото го мразя заради отношението му към Тобиас. Или пък чувствам облекчение, защото последният от водачите на Аскетите все пак е оцелял? Възможно е да са и двете едновременно.

— Дватама с Питър са успели да се измъкнат и са стигнали пеша до града — казва Кейлъб.

Новината, че Питър е още жив, определено не ми носи облекчение.

— Къде е Питър тогава?

— Там, където може и да се очаква — отвърща Кейлъб.

— При Ерудитите — казвам. Поклащам глава. — Ама че...

Дори не мога да се сетя за достатъчно силна дума, с която да го нарека. Явно трябва да си обогатя речника.

Кейлъб изкривява лице за миг, после кимва и ме докосва по рамото.

— Гладна ли си? Искаш ли да ти донеса нещо?

— Да, моля — отговарям. — Ей сега се връщам. Трябва да си кажа няколко думи с Тобиас.

— Дадено. — Кейлъб стиска ръката ми и се отдалечава. Сигурно отива да се нареди на дългата близо километър опашка в столовата.

Известно време двамата с Тобиас стоим на няколко метра разстояние един от друг. После той бавно тръгва към мен.

— Добре ли си? — пита.

— Ще повърна, ако трябва пак да отговарям на този въпрос — отвръщам. — Нали не се разхождам с куршум в главата? Тогава, значи, съм добре.

— Челюстта ти е толкова отекла, все едно си натъпкала цял хляб в бузата си. Освен това току-що наръга Ерик — отговаря намръщено той. — Не ми ли е позволено в такъв случай да попитам как си?

Въздъхвам. Ще трябва да му кажа за Маркърс, но не искам да е пред толкова много хора.

— Да, добре съм.

Ръката му потрепва, сякаш се кани да ме докосне. После явно се отказва. След това обаче променя решението си, прегръща ме с една ръка и ме придърпва към себе си.

Внезапно ми хрумва занаяпред да оставя другите да рискуват вместо мен и да започна да се държа като егоист, за да бъда с Тобиас, без да му причинявам болка. В момента единственото ми желание е да заровя лице в гърдите му и да забравя всичко друго.

— Съжалявам, че толкова се забавих, докато те намеря — прошепва в косата ми той.

Въздъхвам и го докосвам по гърба само с върховете на пръстите. Готова съм да остана така, докато не припадна от изтощение, но не бива; невъзможно е.

— Трябва да говоря с теб — казвам, като се дръпвам назад. — Дай да отидем на някое по-тихо място.

Той кимва и ние излизаме от столовата. Единият от двамата Безстрашни, които отминаваме, се провиква:

— О, я виж! Това е Тобиас Итън!

Съвсем съм забравила за разпита и за името, което сега е известно на всички Безстрашни.

— Преди малко видях твоето татенце, Итън! — провиква се другият. — Сега какво, ще се покриеш ли?

Тобиас замръзва с изопнато като тетива тяло, сякаш двамата са насочили пистолет в гърдите му, а не му се присмиват.

— Гледай го, май наистина ще се навре в миша дупка! Бъзльо!

Още няколко души наоколо избухват в смях. Сграбчвам ръката на Тобиас и го повличам към асансьорите, преди да е успял да реагира. Има вид, сякаш всеки момент ще забие юмрук в някого. Дори нещо още по-лошо.

— Точно това исках да ти кажа — пристигнал е заедно с Кейлъб — прошепвам. — Двамата с Питър са се измъкнали от базата на Миротворците и...

— Тогава какво още чакаш? — прекъсва ме той, но не остро. Гласът му сякаш е чуждо тяло, което се носи из въздуха между нас.

— Това не е новина, която може да изтърсиш пред толкова народ в столовата — отговарям.

— Вярно — съгласява се той.

Мълчаливо чакаме асансьора. Тобиас хапе устни и гледа с празен поглед напред. Продължава така чак до осемнайсетия етаж, който е съвсем пуст. Тишината ме обгръща и ми вдъхва спокойствие, също като прегръдката на Кейлъб. Отпускам се на ръба на една от пейките в залата за разпити, а Тобиас придърпва стола на Найлс срещу мен.

— Не трябваше ли да са два? — поглежда със свити вежди стола той.

— Аха — отговарям. — Аз, хм... метнах другия през прозореца.

— Странно — казва той. После сяда. — Е, за какво исках да говорим? Или ставаше дума само за Маркърс?

— Не, не става дума само за него. Ти... добре ли си? — питам предпазливо.

— Нали не се разхождам с куршум в главата? — отвърща той, вперил поглед в ръцете си. — Тогава, значи, съм добре. Дай да приказваме за нещо друго.

— Искам да поговорим за симулациите — казвам. — Но преди това и за нещо друго — майка ти мислеше, че следващият ход на Джанийн ще бъде да погне безкастовите. Очевидно е в грешка, а аз не съм сигурна защо греша. По нищо не личи Прямите да се готвят за битка или пък...

— Ами тогава поразсъждавай над въпроса — казва той. — Обмисли го, както би направил някой Ерудит.

Поглеждам го.

— Какво? — пита. — Ако ти не можеш, тогава за никой от нас няма лъч надежда.

— Добре, тогава — отговарям. — Хм... Сигурно е станало така, защото най-логичната следваща стъпка е атака срещу Безстрашните и Прямите. Понеже... безкастовите са пръснати навсякъде, докато ние живеем в компактна група.

— Точно така — потвърждава той. — Освен това, когато Джанийн нападна Аскетите, тя сложи ръка на цялата им информация. Майка ми каза, че Аскетите са имали данни за броя на Дивергентите сред безкастовите. Това ще рече, че след атаката Джанийн сигурно е открила колко много са Дивергентите сред безкастовите в сравнение с тези сред Прямите. Което ги превръща автоматично във второстепенна цел.

— Ясно. Обясни ми тогава пак за серума — продължавам. — Той се състои от няколко части, нали така?

— От две — отговаря той, кимайки. — Предавател и течност, която предизвиква симулацията. Предавателят пренася информацията от компютъра до мозъка и обратно, а течността настройва мозъка за симулацията.

Поклащам глава в знак на разбиране.

— Предавателят обслужва само една симулация, нали така? Тогава, какво става след нейното приключване?

— Той се разтваря — отговаря Тобиас. — Доколкото знам, Ерудитите още не са успели да разработят предавател, който да издържи повече от една симулация, независимо че симулацията на атаката продължи много по-дълго от която и да е друга симулация досега.

Думите „доколкото знам“ засядат в ума ми. През по-голямата част от съзнателния си живот Джанийн е разработвала серуми. Ако тя продължава да преследва Дивергентите, вероятно все още е обсебена от идеята да открие усъвършенствани версии на тази технология.

— Защо са всички тези въпроси, Трис? — обажда се Тобиас.

— Успя ли добре да разгледаш това? — питам и посочвам превръзката на рамото си.

— Не съвсем — отговаря той. — Двамата с Юрая цяла сутрин мъкнем ранени Ерудити към четвъртия етаж.

Отлепвам единия ъгъл на превръзката и откривам раната — за късмет, тя вече не кърви — както и участъка с инжектирана синя боя, който, изглежда, няма намерение да избледнява. После бъркам в джоба си и вадя иглата, която се беше забила в ръката ми.

— Атаката не целеше да ни избият, а да ни обстрелят с това — казвам.

Той опипва оцветената кожа около раната. Забелязвам нещо, което досега не съм осъзнавала, защото постепенно се е случвало пред очите ми — той вече не изглежда като по време на инициацията. Оставил си е тридневна брада, а косата му е по-дълга от обикновено и достатъчно гъста, за да установя, че е кестенява, а не черна.

Тобиас взима иглата и я отделя от металния диск, към който е прикрепена.

— Дискът най-вероятно е кух и тук е било онова синьо нещо, което се е впръскало в тялото ти. Какво стана, когато те простреляха?

— Хвърлиха цилиндрите, които ни обгазиха, и всички изпаднаха в безсъзнание. Газът не действа единствено на нас двамата с Юрая и останалите Дивергенти.

Тобиас не изглежда особено изненадан. Присвивам очи.

— Ти знаеше ли, че Юрая е Дивергент?

Той свива рамене.

— Разбира се. Нали съм наблюдавал и неговата симулация.

— И въпреки това не ми каза?

— Това е поверителна информация — отговаря той. — Опасна информация.

Усещам как ме обзема гняв — колко ли още неща крие от мен? — и се опитвам да го овладеея. Разбира се, не би могъл да ми каже, че Юрая е Дивергент. Зачитал е правото на Юрая на лична тайна. Има логика.

Прокашлям се.

— Нали си даваш сметка, че си спасил живота ни — казвам. — Ерик постоянно се опитваше да ни надуши.

— Дай да не водим сметка кой чий живот е спасил. — Той задържа погледа си върху мен за няколко секунди.

— И така — продължавам, за да наруша надвисналата тишина, — като разбрахме, че всички останали са в безсъзнание, Юрая тръгна по стълбите да предупреди хората горе, а аз се качих на втория етаж да видя какво става там. При Ерик постоянно водеха Дивергенти с асансьорите и той се опитваше да прецени кои от нас да отведе със себе си. Каза, че имал право да вземе само двама. Не знам защо изобщо му трябваше да взима някой от нас.

— Странно — замислено казва Тобиас.

— Хрумва ли ти нещо по въпроса?

— Допускам, че с иглите са ви инжектирали преподавател — започва той, — а газът е бил аерозолен вариант на течността, която настройва мозъка. Но защо, тогава... — Между веждите му се появява дълбока бръчка. — Аха! Тя е приспала всички, за да разбере кои са Дивергентите.

— Според теб само заради това ли са ни вкарали преподавателите?

Той поклаща глава и погледът му среща моя. Синьото на очите му е толкова тъмно и така близко, сякаш мога цялата да потъна в него. За миг ми се приисква наистина да го направя, за да се отърва от това място и всичко, което се случва тук.

— Мисля, че и сама вече си се досетила — казва той. — Просто имаш нужда да те опровергая. Но аз не мога да го направя.

— Открили са дълготраен преподавател — казвам.

Той кимва.

— И сега всички сме свързани в множествена симулация — добавям. — Или поне толкова, колкото сме нужни на Джанийн, предполагам.

Той отново кимва.

Докато произнасям следващите думи, дъхът излиза пресекливо от устата ми.

— Това вече е наистина зле, Тобиас.

В коридора пред залата за разпити той спира и се подpira на стената.

— Значи, ти си нападнала Ерик — казва. — Това по време на нахлуването ли стана? Или когато вече бяхте пред асансьорите?

— Пред асансьорите — отговарям.

— Едно не разбирам — продължава той. — Атаката те е заварила долу. Можеше просто да избягаш. Но вместо това решаваеш да отидеш там, където има най-много въоръжени Безстрашни. Бас ловя, че дори не си носела пистолет.

Свивам устни.

— Така ли беше? — настоява той.

— Какво те кара да мислиш, че не съм имала пистолет? — питам свъсено.

— След симулационната атака не можеш дори да пипнеш пистолет — отговаря той. — Сигурно е заради случилото се с Уил, но...

— Това няма нищо общо.

— Наистина ли? — вдига въпросително вежди той.

— Тогава постъпих така, както трябваше.

— Права си. Но въпреки това сега би трябвало да се чувстваш съсипана — казва той и се отделя от стената, за да застане лице в лице с мен. Коридорите на Прямите са широки, достатъчно широки, за да поддържам необходимото разстояние между нас. — Трябваше да останеш при Миротворците. Трябва да стоиш колкото се може по-далече от всичко това.

— Не, не трябваше — отвърщам. — Защо си мислиш, че ти е ясно кое е най-добро за мен? Даже представа нямаш. Аз щях да полудея при Миротворците. Сега... най-накрая пак се чувствам нормално.

— Много странно, защото всъщност се държиш като психопат — срязва ме той. — Постъпката ти вчера изобщо не беше смела. Тя е нещо дори отвъд глупостта. Истинско самоубийство. Не те ли е грижа за собствения ти живот?

— Естествено че ме е грижа — заеквам. — Просто се опитвах да бъда полезна!

В продължение на няколко секунди той само ме гледа втренчено.

— Ти не си обикновен член на Безстрашните — казва накрая с нисък глас. — Но ако искаш да заприличаш на тях, без причина да се хвърляш с главата надолу в опасни и безсмислени операции и да отмищаваш на врага с риск за живота си, тогава давай. Мислех, че си много повече от това, но изглежда, съм бил в грешка!

Свивам ръце в юмруци и стискам челюсти.

— Не бива да обиждаш Безстрашните — казвам. — Те са те приели като свой, когато не е имало къде да отидеш. Поверили са ти отговорна работа. При тях си срещнал всичките си приятели.

Облягам се на стената със забит в пода поглед. Мраморните плочи навсякъде в Жестоката борса са в черно и бяло; тук просто са подредени в шахматен ред. Ако разфокусирам погледа си, виждам точно онова, в което не вярват Прямите — сиво. Изглежда, и ние двамата с Тобиас не вярваме в него. Определено.

Тялото ми натежава и скелетът едва понася бремето му. Сякаш всеки момент ще се продъня през пода.

— Трис.

Продължавам да гледам втренчено в краката си.

— Трис.

Накрая вдигам очи към него.

— Не искам да те загубя.

Оставаме така още няколко минути. Не казвам гласно за какво си мисля, но той може би има право. Някаква част от мен наистина иска да изчезне и прави всичко възможно да се присъедини към родителите ми и към Уил, за да не усеща повече болката по тях. Част от мен иска да разбере какво има отвъд.

— Значи, ти си неин брат? — пита Лин. — Е, вече е ясно на кого са се паднали по-добрите гени.

Разсмивам се, като виждам изражението на Кейлъб — устните му се свиват нацупено и той ококорва очи.

— Кога трябва да се връщате? — питам и го сръгвам с лакът.

Забивам зъби в сандвича, който Кейлъб ми е донесъл след дълго чакане на огромната опашка в столовата. Притеснено ми е, когато той е наблизо, защото в негово присъствие горчивите спомени от живота ми със семейството се смесват с горчивите спомени от живота ми при Безстрашните. Какво ли ще си помисли той за новите ми приятели, за сегашната ми каста? Какво ли ще си помислят хората от моята каста за него?

— Скоро — отвръща Кейлъб. — Не бих искал никой да се тревожи.

— Не знаех, че Сюзън се е прекръстила на „Никой“ — подмятам със закачливо повдигната вежда.

— Ха-ха — отвръща той и ми се изплезва.

Закачките между брат и сестра може и да са нормални при другите, но не и за нас. Аскетите не одобряват нищо, което би могло да притесни другия, включително подигравки и закачки.

Давам си сметка колко сме предпазливи един с друг сега, когато отношенията ни са вече различни — заради живота в новите касти и смъртта на родителите ни. Всеки път, когато го погледна, си давам

сметка, че той е единственият ми жив роднина. Затова отчаяно искам да го задържа близо до себе си, да намаля пропастта помежду ни.

— И Сюзън ли е дезертирала от Ерудитите? — пита Лин и нанизва на вилницата си шушулка зелен боб. Юрая и Тобиас още се редят на опашката за обяд, застанали зад десетина от Прямите, чието внимание е прекалено ангажирано с някакъв спор, за да мислят за храна.

— Не, тя е наш съсед още от дете. Аскет е — казвам.

— И ти си се забъркал с нея? — обръща се Лин към Кейлъб. — Не мислиш ли, че е доста глупаво? Когато всичко свърши, вие двамата ще се окажете в различни касти, ще живеете далече един от друг...

— Лин — прекъсва я Марлийн, като я хваща за рамото. — Затвори си устата, моля!

Вниманието ми е привлечено от нещо синьо в другия край на помещението. Кара току-що е влязла. Оставям сандвича си, апетитът ми вече се е изпарил. Свеждам глава. Тя тръгва към най-отдалечения край на столовата, където около няколко маси са насядали бежанци от Ерудитите. Повечето от тях са заменили сините дрехи с черно-бели, но все още носят очила. Опитвам да се съсредоточа върху разговора с Кейлъб, но и той е вперил поглед в Ерудитите.

— Не мога да се върна обратно при Ерудитите, също като тях — казва той. — Когато всичко свърши, аз няма да имам своя каста.

За първи път забелязвам как се натъжава, когато говори за Ерудитите. Досега не съм си давала сметка колко трудно е било за него решението да напусне кастата.

— Може да отидеш и да седнеш с тях — казвам, посочвайки с глава бежанците от Ерудитите.

— Не ги познавам. — Той вдига рамене. — Не помниш ли, че бях при тях само месец?

Юрая намръщен стоварва подноса с храна върху масата.

— На опашката чух да говорят за разпита на Ерик. Изглежда, той нищо не знае за плановете на Джанийн.

— Какво?! — Лин изпуска вилницата в чинията. — Как е възможно?

Юрая свива рамене и сяда.

— Не съм изненадан — обажда се Кейлъб.

Всички го зяпват.

— Какво толкова казах? — изчервява се той. — Щеше да е глупаво да довери плановете си на един-единствен човек. Много по-разумно е да разкриеш само малка част на всеки от хората, с които работиш. И ако някой от тях те предаде, загубите ще са незначителни.

— Аха — вметва Юрая.

Лин вдига вилицата и продължава да се храни.

— Дочух, че Прямите приготвят сладолед — обажда се Марлийн и се обръща да огледа опашката. — Един вид компенсация — гадно е, че ни атакуваха, но поне да хапнем десерт.

— Е, това вече ми оправи настроението — сухо подмята Лин.

— Едва ли ще е толкова добър като тортата на Безстрашните — скръбно добавя Марлийн. Въздъхва и кичур от сиво-кафявата ѝ коса пада пред очите.

— Ние правим страхотна торта — обръщам се към Кейлъб.

— Ние пък имаме газирани напитки — отговаря той.

— А имате ли тераса, която гледа над подземна река? — включва се Марлийн и чупи вежди. — Или пък стая, където се изправяш срещу всичките си кошмари наведнъж?

— Не — отговаря Кейлъб. — И ако трябва да съм съвсем честен, много се радвам, че е така.

— Пъз-льо — пропява Марлийн.

— Ама как така кошмари наведнъж? — повтаря Кейлъб със светнал поглед. — Как действа това? Искам да кажа, компютър ли произвежда кошмарите, или те са плод на мозъчната дейност?

— Боже! — Лин оборва глава върху ръцете си. — Пак се започва.

Марлийн се впуска в описание на симулациите, а аз се оставям гласовете им да ме носят и опразвам главата си, докато довършвам сандвича. После, въпреки тропането на приборите и жуженето на стотици разговори около мен, полагам глава на масата и заспивам.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Запазете тишина всички!

Джак Канг вдига ръце и насъбралото се множество утихва. За това определено се иска талант.

Стоя сред тълпа Безстрашни, пристигнали със закъснение, когато вече не са останали свободни места за сядане. Кратко проблясване привлича погледа ми — светкавица. Определено не е най-подходящото време за среща в зала, която има дупки вместо прозорци, но това е най-просторното помещение в сградата.

— Знам, че много от вас са объркани и потресени от вчерашните събития — започва Джак. — Изслушах множество доклади, представящи случилото се от различна гледна точка, и успях да си съставя мнение кое е ясно и кое изисква допълнително разследване.

Прибирам мократа си коса зад ушите. Събудих се десет минути преди началото на срещата и се втурнах право към душовете. Сега, макар да съм все още изтощена, се чувствам по-будна и нащрек.

— Това, което според мен изисква допълнително разследване — продължава Джак, — са Дивергентите.

Изглежда изморен — има тъмни кръгове под очите, а косата му стърчи във всички посоки, сякаш я е скубал цяла нощ. Въпреки задуха в залата, носи риза с дълги ръкави, които се закопчават на китките — явно е бил разсеян, когато се е обличал тази сутрин.

— Ако тук има Дивергенти, моля да пристъпят крачка напред, за да изложат своята гледна точка.

Поглеждам крадешком към Юрая. Това ми намирава на опасност. От мен се очаква да крия, че съм Дивергент. Издам ли се, това означава смърт. Но вече няма смисъл да прикривам този факт — те знаят всичко за мен.

Тобиас първи излиза. Той се раздвижва в тълпата и започва да си проправя с рамо път напред. Когато му освобождават място да мине, тръгва право към Джак Канг с изправени рамене.

Аз също се раздвижвам, мърморейки „Извинете!“ на хората пред мен. Те се дръпват стреснато, сякаш току-що съм ги заплашила да ги наплюя с отрова. Още неколцина тръгват напред; облечени са в черно-бялата униформа на Прямите, но не са много. Сред тях е и момичето, на което помогнах.

Въпреки лошата слава на Тобиас сред Безстрашните в момента и независимо че моето ново прозвище е Онази-която-наръга-Ерик, не ние предизвикваме най-голям интерес сред насъбралите се. А Маркърс.

— И ти ли, Маркърс?! — обръща се към него Джак, когато Маркърс стига средата на залата и застава върху по-ниското блюдо на везните от емблемата на Прямите.

— Да — отвръща той. — Разбирам твоята загриженост, както и загрижеността на всички тук. Допреди седмица никой от вас не беше чувал за Дивергентите. Сега знаете само, че те са имунизирани срещу нещо, на което вие сте податливи и това ви плаши. Искам да ви уверя, че няма от какво да се страхувате, поне доколкото това засяга всички нас.

Докато говори, той накланя глава и вдига вежди в знак на съчувствие и солидарност. Сега разбирам защо някои хора го харесват. Умее да създава усещането, че ако се оставиш в неговите ръце, ще има грижата всичко да е наред.

— Според мен е съвсем ясно, че Ерудитите са ни нападнали, за да открият кои са Дивергенти — казва Джак. — Известно ли ти е защо искат да разберат това?

— Не — отвръща Маркърс. — Вероятно са целели просто да ни идентифицират. Тази информация ще им бъде от полза, ако имат намерение отново да използват симулация.

— Не това е била целта им. — Думите се изплъзват от устата ми още преди да съм решила да говоря. Гласът ми прозвучава високо и пискливо в сравнение с гласовете на Маркърс и Джак, но вече е прекалено късно да си връщам думите назад. — Те искаха да ни убият. Те ни избиват отдавна, много преди всичко това да се случи.

Веждите на Джак се събират на челото. Дочувам слабо трополене — стотици дъждовни капки се посипват върху покрива. Залата притъмнява, сякаш реагира на мрачните ми думи.

— Това ми звучи като някаква конспиративна теория — казва Джак. — По каква причина Ерудитите ще искат да ви убият?

Майка казваше, че хората се страхуват от Дивергентите, защото те не могат да бъдат контролирани. Това може и да е истина, но не е достатъчен аргумент да убедя Джак Канг, че Ерудитите искат да се отърват от нас. Сърцето ми започва да бие учестено, когато си давам сметка, че нямам отговор на въпроса му.

— Аз... — понечвам да отговоря, но Тобиас ме прекъсва.

— Очевидно ние не знаем защо — казва той. — Но това не променя факта, че през последните шест години сред Безстрашните са регистрирани близо десетина загадъчни смъртни случая. Има пряка връзка между загиналите и необичайните резултати от техните тестове за установяване на наклонностите или симулациите по време на инициацията.

Проблясва светкавица и осветява залата. Джак клати глава.

— Макар това да е много интригуващо, подобна връзка все още не може да се приеме като доказателство.

— Лидер на Безстрашните застреля дете от Прямите в главата — намесвам се рязко. — Докладвах ли ви за това? То прилича ли на нещо, което „изисква по-нататъшно разследване“?

— Истина е — отвръща Джак. — Хладнокръвното убийство на дете е ужасно престъпление и то не може да остане ненаказано. За щастие, извършителят е арестуван и ще бъде изправен пред съда. Въпреки това не трябва да забравяме едно — войниците на Безстрашните по никакъв начин не показаха, че имат намерение да навредят на повечето от нас. Иначе щяха да ни избият, докато сме в безсъзнание.

Долавям ядосано мърморене, което се носи от всички страни.

— Мирната им инвазия ме кара да вярвам, че е възможно да преговаряме за мирно споразумение с Ерудитите и останалите от Безстрашните — продължава той. — Затова имам намерение час по-скоро да уредя среща с Джанийн Матюс, за да обсъдим тази възможност.

— Тяхната инвазия изобщо не беше мирна — намесвам се. От мястото си виждам изражението на Тобиас и забелязвам, че крайчетата на устата му са извити в усмивка. Поемам си дълбоко въздух и продължавам: — Това, че не са застреляли всички в главата, не означава, че са дошли с благородни намерения. Според вас защо

нахлуха тук? Дали е било само за да се поразтърчат из сградата, да ви повалят в безсъзнание и да си тръгнат?

— Допускам, че са дошли за хора като вас — отговаря Джак. — И тъй като съм загрижен за вашата безопасност, не смятам, че можем да ги нападнем, въпреки намерението им да избият една цяла каста от нашето население.

— Убийството не е най-страшното нещо, което могат да ви причинят — казвам. — Контролът е най-лошото.

Джак развеселено извива устни. Развеселено.

— Нима? И как ще постигнат контрол над нас?

— Те ви обстрелваха с игли — намесва се Тобиас. — В тези игли има симулационни предаватели. Симулацията ви контролира. Ето как става.

— Механизмът на симулацията ни е известен — отговаря Джак. — Предавателят не е устойчив имплант. Ако искаха да ни контролират, щяха да започнат незабавно.

— Но... — понечвам да възразя.

Той обаче ме прекъсва.

— Давам си сметка, че ти си преживяла много, Трис — казва тихо. — Както и че си направила голяма услуга — на собствената си каста и на Аскетите. Но според мен твоите тежки и мъчителни преживявания пречат на обективната ти преценка. Не бих могъл да предприема атака само заради хипотезите на някакво момиченце.

Замръзвам на място, неспособна да повярвам, че може да е толкова глупав. Лицето ми пламва. Той ме нарече момиченце. Момиченце, което е наплашено до такава степен, че се държи параноично. Изобщо не е прав, но ето че сега Прямите мислят точно така.

— Ти не можеш да взимаш решение вместо нас, Канг — обажда се Тобиас.

Всички Безстрашни около мен надигат одобрителни викове. Някой дори се провиква:

— Ти не си лидер на нашата каста!

Джак изчаква виковете да утихнат, после продължава.

— Така е. Ако това е вашето желание, вие сами може да атакувате централата на Ерудитите. Но не бива да разчитате на нашата

подкрепа. Нека ви напомня, че сте неподготвени и много помалобройни от тях.

Той има право. Не можем да нападнем изменниците на безстрашните и Ерудитите без численото превъзходство на Прямите. В противен случай това ще се превърне в кървава баня. Цялата власт е съсредоточена в ръцете на Джак Канг. Сега всички си даваме сметка за това.

— Така си и мислех — самодоволно заключава той. — Много добре. Ще се свържа с Джанийн Матюс и ще видя дали можем да договорим мир между нас. Някакви възражения?

„Невъзможно е да атакуваме без помощта на Прямите — мисля си. Освен ако безкастовите не са на наша страна.“

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Същия следобед се присъединявам към група Прями и Безстрашни, които почистват натрошените стъкла във фойето. Съсредоточавам се в движението на метлата и не отклонявам очи от праха, който се събира между парчетата счупено стъкло. Мускулите ми първи си припомнят познатите движения, но всеки път, когато погледна надолу, виждам не черния мраморен под, а прости бели плочки и долната част на светлосива стена; виждам кичурите руса коса, които майка ми е подрязала, и огледалото, скрито на сигурно място зад подвижния панел.

Тялото ми омеква и аз се подпирам на дръжката на метлата, за да не се свлека на пода.

Една ръка докосва рамото ми и аз рязко се дръпвам. Това обаче е просто едно момиче от Прямите — почти дете. Тя гледа нагоре към мен с широко ококорени очи.

— Добре ли си? — пита с висок и още неоформен глас.

— Добре съм — отвърщам. Прекалено рязко. После бързам да се поправам. — Само съм малко уморена. Благодаря.

— Според мен лъжеш — казва тя.

Забелязвам превръзката, която се подава изпод ръкава ѝ, вероятно покрива раната от иглата. Само при мисълта, че това малко момиче може да бъде подложено на симулация, ми се повдига. Дори не съм способна да я погледна в очите. Извръщам се.

И тогава ги виждам: отвън един изменник от Безстрашните подкрепя жена с окървавен крак. Забелязвам сивите кичури в косата на жената, връхчето на орловия нос на мъжа и синята лента на изменник на Безстрашните, завързана високо под рамото. Разпознавам и двамата. Тори и Зийк.

Тори се опитва да ходи, но единият ѝ крак се влачи безполезен отзад. По-голямата част от бедрото ѝ е превързана с мокър тъмен парцал.

Прямите спират да метат и ги зяпват. Охраната от Безстрашни, която стои близо до асансьорите, се втурва към изхода с насочено оръжие. Моите колеги по метла се отдръпват от пътя им, но аз оставам на място. Усещам как ме залива гореща вълна, докато Зийк и Тори приближават.

— Те изобщо въоръжени ли са? — обажда се някой.

Тори и Зийк стигат до мястото, където доскоро стоеше вратата, и той вдига свободната си ръка при вида на редицата Безстрашни с насочено оръжие. С другата продължава да прикрепва Тори през кръста.

— Тя има нужда от медицинска помощ — казва Зийк. — Незабавно.

— Защо трябва да оказваме медицинска помощ на един изменник? — обажда се иззад пушката мъж от Безстрашните с щръкнала руса коса и пробита от два пиърсинга устна. На едната му ръка под лакътя има оцветен със синя боя участък.

Тори простенва и аз се промъквам между двамата от охраната на Безстрашните, за да стигна до нея. Тя отпуска лепкавата си от кръв ръка в моята. Зийк със сумтене я полага внимателно на земята.

— Трис — някак замаяно произнася той.

— Най-добре отстъпи назад, момиче — настоява Безстрашния с щръкналата коса.

— Няма — отвръщам. — А вие свалете оръжието.

— Нали ти разправях, че Дивергентите са откачени — промърморва един от останалите Безстрашни към жената до себе си.

— Не ме е грижа, дори ако я качите горе и я завържете за леглото, за да не ви застреля — намръщено казва Зийк. — Но не я оставяйте да й изтече кръвта във фоайето на централата на Прямите!

Най-накрая неколцина от Безстрашните пристъпват напред и вдигат Тори.

— Къде трябва... да я отнесем? — пита един от тях.

— Намерете Хелена, медицинска сестра от Безстрашните — отговаря Зийк.

Мъжете кимват и понасят Тори към асансьорите. Погледите ни със Зийк се срещат.

— Какво стана? — питам.

— Изменниците на Безстрашните ни разкриха, че шпионираме — отвръща той. — Тори опита да се измъкне, но я простреляха, докато бягаше. Помогнах ѝ да се добере дотук.

— Добре скалъпена история — обажда се Безстрашният с русата коса. — Искаш ли да я повториш, но след като ти инжектират серума на истината?

Зийк свива рамене.

— Дадено. — После драматично протяга напред двете си ръце, събрани в китките. — Давай, водете ме, щом толкова ви се иска.

Но тогава нещо зад мен привлича вниманието му и той тръгва натам. Виждам Юрая да изскача ухилен от асансьора.

— Носят се слухове, че си мръсен изменник — провиква се той.

— Карай да върви — отвръща Зийк.

Те се вкопчват в прегръдка, която ми се вижда толкова силна, че чак болезнена, тупат се по гърбовете и се смеят, опрели свити в юмруци ръце.

— Не мога да повярвам, че не сте ни казали — нарежда Лин, клатейки глава. Тя седи на масата срещу мен с кръстосани ръце, единият ѝ крак е подвид под нея.

— Хайде сега, недей да се мусиш — отвръща Зийк. — Не бях казал дори на Шона и Юрая. Да не искаш да проваля мисията си на шпионин, като разправам нагоре и надолу какъв съм точно.

Намираме се в една от залите в централата на Прямите, на която казват Сборен пункт — Безстрашните много обичат да се шегуват с това име, когато им падне удобен случай. Тя е голяма и просторна, а по стените се спускат драперии в черно и бяло. В средата има няколко катедри, подредени в кръг. Големи кръгли маси заобикалят катедрите. Лин ми обяснява, че всеки месец тук организират дебат, просто за забавление, а веднъж седмично се провеждат и религиозни служби. Но дори когато в залата няма специално събитие, тя обикновено пак е пълна.

Доброто име на Зийк е изчистено от всякакви подозрения, благодарение на кратък разпит, проведен от Прямите на осемнайсетия етаж. Този разпит не е толкова мрачен и съдбоносен като нашия с Тобиас, отчасти защото няма подозрителен видеозапис, който да

компрометираща Зийк, и отчасти заради способността на Зийк да бъде забавен дори под въздействието на серума на истината. Може би най-вече заради второто. Във всеки случай ние се събираме в зала Сборен пункт да отпразнуваме събитието с по едно „Ей, ти не си мръсен предател!“, както се изрази Юрая.

— Така е, ама ние какво ли не наговорихме по твой адрес след атаката и сега се чувствам като пълен идиот — казва Лин.

Зийк прегръща Шона с една ръка.

— Ти наистина си идиотка, Лин. Точно на това се дължи чарът ти — казва той.

Лин го замерва с пластмасова чаша и той отбива удара. По масата се разлива вода и част от нея го плисва в окото.

— Та, както казвах — продължава Зийк, триейки очи, — основната ми задача беше да изведа на безопасно място дезертърите на Ерудитите. Затова тук има голяма група от тях, а една по-малка е в лагера на Миротворците. Тори обаче... Представа нямах каква е нейната задача. Тя изчезваше понякога с часове. В редките случаи, когато се появяваше, изглеждаше, сякаш ще експлодира всеки момент. Нищо чудно, че точно тя ни издаде.

— Как така повериха тая работа точно на теб? — пита Лин. — Ти не си чак толкова необикновен.

— Причината е по-скоро в мястото, където се озовах след симулационната атака — право в центъра на група изменници от Безстрашните. Затова реших да продължа с тях — обяснява той. — Виж, за Тори не знам как е станало.

— Тя е трансфер от Ерудитите — намесвам се.

Онова, което премълчавам, защото съм сигурна, че не би искала всички да го научат, е причината да бъде толкова напрегната в централата на Ерудитите — те са убили брат ѝ заради това, че е Дивергент.

Веднъж Тори ми призна, че само чака подходящ момент да им отмъсти.

— Я гледай! — възкликва Зийк. — Откъде знаеш?

— Ами, трансферите в кастата си имаме таен клуб — отвърщам и се облягам назад на стола. — Събираме се всеки трети четвъртък.

Зийк изсумтява.

— Къде е Фор? — обажда се Юрая, поглеждайки часовника си.
— Дали да не започваме без него?

— Няма как да стане — отвръща Зийк. — Той носи информацията.

Юрая кимва, сякаш знае точно за какво става дума. После мълчи известно време и накрая пита:

— Я кажи пак за каква информация точно става дума.

— Информацията за малката миротворческа среща на Канг с Джанийн — натъртва Зийк. — Не е ли очевидно?

Забелязвам Кристина — седи на една маса в другия край на залата заедно със сестра си. И двете четат нещо.

Заставам нащрек. Кара, по-голямата сестра на Уил, върви към масата на Кристина. Сгушвам глава между раменете.

— Какво? — пита Юрая, поглеждайки през рамо. Ще ми се да го фрасна.

— Престани! — изсъсквам. — Не може ли да не го правиш толкова явно?! — Просвам се напред и склучвам ръце върху масата. — Сестрата на Уил е ей там.

— А, да! Докато още бях при тях, я убеждавах да зареже Ерудитите — обажда се Зийк. — Каза, че с очите си видяла да убиват жена от Аскетите, докато изпълнявала поръчение на Джанийн, и не може да понесе това.

— Сигурен ли си, че не шпионира за Ерудитите? — пита Лин.

— Лин, тя спаси половината ни каста от това тук — намесва се Марлийн, потупвайки превръзката на ръката си, където я простреляха изменниците на Безстрашните. — Така де, половината от половината на нашата каста.

— В някои среди на това му викат четвъртина, Мар — обажда се Лин.

— Пък и на кого му пука дали е предател? — заключава Зийк. — Нали не планираме нищо, за което тя би могла да донесе на Ерудитите. А дори това да стане, със сигурност няма да я включим в подготовката.

— За нея и без това наоколо има достатъчно информация — казва Лин. — Например колко от нашите са тук или пък колко от нас не ги лови симулация.

— Ти не я видя, докато ми разказваше защо напуска Ерудитите — контрира Зийк. — Аз ѝ вярвам.

Кара и Кристина стават и излизат от залата.

— Ей сега се връщам — казвам. — Трябва да отскоча до тоалетната.

Изчаквам, докато вратата се затвори зад Кара и Кристина, после тръгвам на прибежки след тях. Отварям бавно една от вратите, за да не скърца, после внимателно я притварям след себе си. Озовавам се в мрачен коридор, из който вони на сметище — явно тук са шахтите за смет на Прямите.

Дочувам женски гласове иззад ъгъла и се прокрадвам към края на коридора, за да разбера за какво говорят.

— Просто не понасям присъствието ѝ тук — риде едната. Кристина. — Все си представям... какво е сторила... Не разбирам как е била способна на такова нещо.

От риданията на Кристина ми идва да се пръсна по шевовете. Кара не отговаря веднага.

— Аз обаче я разбирам — казва най-накрая тя.

— За кое? — изхълцва Кристина.

— Трябва да разбереш — ние сме научени да виждаме нещата в тяхната логическа последователност — продължава Кара. — Затова недей да мислиш, че съм коравосърдечна. Но това момиче сигурно е било изплашено до смърт. В този момент тя определено не е могла да направи разумна преценка на ситуацията, дори да допуснем, че по принцип е способна на такова нещо.

Ококорвам очи. „Ама че...“ — прехвърлям наум краткия списък с обидни думи, които знам, преди да се заслушам отново.

— Симулацията не е позволявала да говори разумно с него и когато той е заплашил живота ѝ, тя е реагирала така, както са я обучили Безстрашните: стреляла е на месо.

— Какво искаш да кажеш с това? — горчиво я прекъсва Кристина. — Нали не намекваш, че трябва да забравим случилото се само защото в него има желязна логика?

— Разбира се, че не — отвръща Кара. Гласът ѝ потрепва — съвсем леко — тя отново повтаря, този път по-тихо: — Разбира се, че не.

После кашля, за да прочисти гърлото си.

— Няма как да избегнеш присъствието ѝ, затова искам поне малко да те облекча. Не си длъжна да ѝ прощаваш. Честно казано, не

разбирам защо изобщо си се сприятелила с нея. Тя открай време ми се вижда особнячка.

Напрегнато очаквам Кристина да се съгласи с нея, но за моя изненада — и облекчение — тя не го прави.

Тогава Кара продължава:

— Както и да е. Не си длъжна да ѝ прощаваш, но трябва да проумееш, че е постъпила така не от зла умисъл, а от страх. Затова може спокойно да я гледаш в очите, без да ти се иска да я фраснеш в прекалено дългия нос.

Ръката ми автоматично посяга към носа. Кристина слабо се засмива, което ми действа като здрав ритник в корема. Връщам се обратно в Сборния пункт.

Макар Кара да се изказа доста грубо за мен — а бележката за носа си беше направо удар под кръста — все пак съм ѝ благодарна за думите.

Тобиас се появява от някаква врата, скрита зад дълга бяла драперия. Той раздражено отмества завесата пред себе си, насочва се към нас и сяда до мен на масата в Сборния пункт.

— Канг ще се срещне с представител на Джанийн Матюс в седем сутринта — обявява той.

— Представител ли? — пита Зийк. — Значи, тя няма да дойде лично?

— Точно така. Нито ще се появи на открито, където може да стане лесна мишена за гневна въоръжена тълпа — подсмихва се Юрая. — Искане ми се да беше опитала, ама къде ти.

— Канг Великолепни няма ли поне да вземе ескорт от Безстрашните? — обажда се Лин.

— Ще го направи — отговаря Тобиас. — Взима няколко доброволци от по-възрастните. Бъд каза, че ще си държи ушите отворени и после ще докладва.

Поглеждам го намръщено. Откъде има цялата тази информация? И защо, след като две години е отказвал да стане един от лидерите на Безстрашните, сега се държи точно като такъв?

— Предполагам, че основният въпрос сега е — започва Зийк, склучвайки ръце върху масата, — какво би казала ти на тази среща,

ако беше Ерудит.

Всички погледи се насочват към мен. В очакване.

— Моля?! — питам недоумяващо.

— Ти си Дивергент — уточнява Зийк.

— Тобиас също.

— Така е, но той няма наклонности за Ерудит.

— А ти откъде знаеш, че аз имам?

Зийк вдига рамене.

— Така ми се струва. На вас не ви ли се струва така?

Юрая и Лин потвърждават. Устата на Тобиас се извива, сякаш се кани да се усмихне, но каквото и да е това, той го потиска. Стомахът ми натежава, сякаш е пълен с камъни.

— Последният път, когато проверих, мозъците на всички ви функционираха нормално — отсичам. — Затова вие също можете да разсъждавате като Ерудити.

— Само че никой от нас не притежава специалния мозък на Дивергент — обажда се Марлийн. Тя опира върховете на пръстите си в темето ми и леко натиска. — Хайде, направи заклинанието.

— Няма такова нещо като заклинания на Дивергентите, Мар — срязва я Лин.

— А дори и да има, ние не бива да се допитваме до тях — обажда се Шона. Това е първото нещо, което казва, откакто сме седнали на масата. Дори не ме поглежда, докато говори; само наблюдава намръщено по-малката си сестра.

— Шона... — подхваща Зийк.

— Няма какво да ме Шоносваш! — сопва му се тя и устремява свъсения си поглед към него. — Не ти ли е хрумвало, че ако някой има наклонности за различни касти, има и проблем с лоялността? Щом тя има наклонности за Ерудит, откъде може да сте сигурни, че не работи за тях?

— Не изглупявай — прекъсва я Тобиас с нисък глас.

— Не аз съм глупавата! — Тя удря с длан по масата. — Принадлежа към Безстрашните, защото всяко мое действие по време на теста за определяне на наклонностите показваше точно това. Затова съм лоялна към кастата си — няма друго място, където мога да отида. Ами тя? Ами ти? — Тя клати глава. — Не мога да разбера ти на кого си верен. Ето защо нямам намерение да се преструвам, че всичко е наред.

Тя скача от мястото си, а когато Зийк посяга да я спре, силно блъска ръката му и се отправя с маршова стъпка към една от вратите. Проследявам я с поглед, докато вратата се затваря след нея и черната драперия се спуска отгоре.

Чувствам се напълно смазана, готова съм да закрещя, само дето Шона я няма, за да ѝ се нахвърля.

— Не съм никаква магьосница — казвам разгорещено. — Вие и сами може да се запитате кой е най-логичният отговор при създалата се ситуация.

Насреща ми има само празни погледи.

— Сериозно говоря — продължавам. — Ако аз бях в такава ситуация — изправена срещу Джак Канг и заобиколена от група Безстрашни, едва ли щях да прибягна до насилие, не е ли така?

— Защо не, щом и ти имаш охрана от Безстрашни. Достатъчен е само един изстрел — бам, Джак е мъртъв, а Ерудитите стават още по-силни — казва Зийк.

— Когато и да пратят да преговаря с Джак Канг, той няма да е случаен човек от Ерудитите. Това ще е важна клечка — натъртвам. — Ще е глупаво да предприемат покушение над Джак Канг и да рискуват живота на представителя на Джанийн.

— Ето, виждаш ли? Затова ни трябваш за анализ на ситуацията — доволно отсича Зийк. — Аз например бих го убил. Според мен си струва риска.

Притискам пръсти между веждите. Главата вече ме боли.

— Отлично.

Опитвам се да се поставя на мястото на Джанийн Матюс. Вече знам, че тя няма да преговаря с Джак Канг. Пък и защо ли ѝ трябва? Той няма какво да ѝ предложи. Ето защо ще използва ситуацията в своя полза.

— Според мен — започвам — Джанийн Матюс ще го манипулира. А той ще направи всичко възможно да защити кастата си дори ако се наложи да пожертва Дивергентите. — Млъквам, защото се сезцам как парадираше с влиянието си над кастата пред нас по време на общата среща. — Или Безстрашните. Ето защо на всяка цена трябва да чуем какво се говори на тази среща.

Юрая и Зийк се споглеждат. Лин се усмихва, но това не е нейната обичайна усмивка. Сега тя не стига до очите ѝ, които изглеждат по-

златисти от всякога с този студен блясък в тях.

— Ами тогава, нека я подслушаме — казва тя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Поглеждам си часовника. Седем часа вечерта. Остават дванайсет часа, преди да разберам какво има да казва Джанийн на Джак Канг. През последния час проверявам часовника си поне десетина пъти, сякаш това ще накара времето да върви по-бързо. Ръцете ме сърбят да свърша нещо — каквото и да е, само и само да не седя в столовата с Лин, Тобиас и Лорън, ровейки с вилицата из чинията с вечеря, докато хвърлям крадешком погледи към Кристина, която седи със своето семейство Прями на една от масите.

— Чудя се дали ще можем да живеем постарому, когато всичко свърши — обажда се Лорън. През последните пет минути двамата с Тобиас непрекъснато обсъждат методите на тренировка по време на инициацията при Безстрашните. Май това е единственото общо между тях.

— Ако изобщо някоя каста остане след всичко това — вмята Лин, оформяйки на купчина картофеното пюре в чинията си.

— Не ми казвай, че ще ядеш сандвич от картофено пюре — обръщам се към нея.

— И какво, ако го направя?

Група Безстрашни минават по пътеката между нашата и съседната маса. На възраст са по-големи от Тобиас, но не много. Косата на едно от момчетата е боядисана в пет различни цвята, а ръцете ѝ са толкова плътно покрити с татуировки, че не се вижда дори сантиметър неизрисувана кожа. Едно от момчетата се навежда ниско към Тобиас, който седи с гръб към него, и пътьом прошепва: „Страхливец“.

Неколцина от останалите следват примера му и изсъскват „Страхливец“ в ухото на Тобиас, минавайки покрай него. Той замръзва с вдигнат нож над парчето хляб с бучка масло отгоре, която чака да бъде размазана, и гледа вторачено в масата.

Чакам напрегнато да избухне.

— Ама че идиоти — обажда се Лорън. — И Прямите, които те накараха да изповядаш целия си живот пред очите на всички... също са идиоти.

Тобиас не отговаря. Само оставя ножа и хляба на масата и се дръпва назад. Вдига очи и погледът му се спира на нещо в другия край на помещението.

— На това трябва да се сложи край — съдържано казва той и се упътва към онова, което е привлякло вниманието му още преди да съм разбрала какво е точно. Тази работа няма да свърши добре.

Тобиас се промъква между масите и хората, сякаш тялото му е по-скоро течено, отколкото изградено от твърда материя. Препъвам се подир него, мърморейки извинения към онези, които разбутвам по пътя си.

После разбирам къде точно отива. Маркърс. Той седи заедно с още неколцина от по-възрастните Прями.

Тобиас стига до него, сграбчва го за врата и го поваля на пода. Маркърс отваря уста да каже нещо и допуска грешка, защото Тобиас стоварва тежко юмрук в зъбите му. Някой надава вик, но нито един не се притичва на помощ на Маркърс. Намираме се в помещение, пълно с Безстрашни все пак.

Тобиас запраща Маркърс към центъра на столовата, където има свободно пространство между масите и се вижда емблемата на Прямите върху пода. Маркърс се препъва върху едно от блюдата на везните. Покрил е лицето си с ръце и не мога да видя последиците от удара на Тобиас.

Тобиас блъска баща си на земята и стъпва върху гърлото му с тока на обувката си. Маркърс се дави, от устата му струи кръв и въпреки че е мъж в разцвета на силите си, пак не може да надделее над своя син. Тобиас разкопчава колана си и го измъква от гайките.

После маха крака си от гърлото на Маркърс и замахва.

— Правя го за твое добро — казва.

Спомням си, че точно това бяха думите, които Маркърс и неговите многочислени двойници непрекъснато повтаряха на Тобиас в неговата зона на страха.

Коланът изсвистява във въздуха и уцелва Маркърс в ръката. Лицето на Маркърс е яркочервено; той покрива главата си с ръце при следващия удар, който попада в гърба му. От масите на Безстрашните

се разнася смях, но аз оставам сериозна. Никога не бих могла да се засмея на подобна гледка.

Най-накрая се съвземам. Втурвам се напред и сграбчвам Тобиас за рамото.

— Престани! — казвам. — Тобиас, престани веднага!

Очаквам погледът му да е див, но съм изненадана, когато срещам очите му. Лицето му не е променило цвета си и дишането му е равномерно. Постъпката му не е извършена в пристъп на яростно заслепление.

Всичко е било добре премислено и изчислено.

Той хвърля колана и посяга към джоба си. Измъква от там сребърна верижка, на която виси пръстен. Маркърс продължава да лежи на пода и едва си поема въздух. Тобиас хвърля пръстена в лицето на баща си. Той е изработен от потъмнял матов метал, венчална халка на Аскетите.

— Майка ми ти праща поздрави — произнася Тобиас.

После се отдалечава, а на мен са ми необходими още няколко секунди, докато успея отново да си поема въздух. Когато възстановявам дишането си, оставям Маркърс да се гърчи на пода и хуквам след Тобиас. Настигам го чак в коридора.

— Какво беше това? — питам настоятелно.

Тобиас натиска бутона НАДОЛУ на асансьора и дори не ме поглежда.

— Налагаше се — казва.

— И защо се налагаше? — питам.

— Какво, да не би сега да ти е жал за него? — рязко казва Тобиас, обръщайки се към мен със свъсени вежди. — Известно ли ти е колко пъти е постъпвал така с мен? Според теб откъде знам как точно да го направя?

Усещам се чуплива, сякаш всеки момент ще се разпадна. Случката изглеждаше добре отиграна, сякаш Тобиас предварително е обмислил всяка своя стъпка и дълго е повтарял думите пред огледалото. Действията му бяха изпипани до последния детайл; просто този път изпълняваше другата роля.

— Не — отвърщам. — Не ми е жал за него, изобщо.

— Тогава, какво, Трис? — Тонът му е груб. Може би това е причината да се пречупя. — Нали не ти пукаше какво върша или

казвам през последната седмица. Какво се промени изведнъж?

Вече почти се страхувам от него. Не знам какво да кажа или да направя пред лицето на тази внезапна промяна. Той стои пред мен, но под познатата външност клоkochи и се надига нещо друго; също като моята жестока половина. И в двама ни кипи битка. Понякога само благодарение на това сме живи. Друг път то заплашва да ни унищожи.

— Нищо — отвръщам.

Асансьорът сигнализира, че е пристигнал на етаж. Тобиас влиза вътре, натиска бутона „ЗАТВОРИ“ и вратата се плъзва между нас. Забивам поглед в издрасканата ѝ повърхност и се опитвам да осмисля случилото се през последните десет минути.

„На това трябва да се сложи край“, каза той. „Това“ са присмехът и подигравките след разпита, в който призна, че се е присъединил към Безстрашните, за да избяга от баща си. А после преби Маркърс — публично, така че всички Безстрашни да го видят.

Защо? За да си върне честта ли? Едва ли. Всичко беше твърде преднамерено, за да е така.

Вървейки обратно към столовата, срещам един от Прямите, който прикрепя Маркърс по коридора към тоалетните. Маркърс пристъпва бавно, но не е превит, което ме навежда на мисълта, че Тобиас не го е наранил сериозно. Гледам как вратата се затваря след него.

Съвсем бях забравила за онова, което чух в лагера на Миротворците — за информацията, заради която баща ми е пожертвал живота си. Поне така се предполага, напомням си. Може би не е особено разумно да се доверявам на Маркърс. Заричам се повече да не го питам за това.

Мотая се пред тоалетните, докато Прямият не излиза, и после се вмъквам вътре, преди вратата да се е затворила докрай. Маркърс седи на пода до един от умивалниците и притиска купчина хартиени кърпи към устата си. Никак не е доволен да ме види.

— Какво, дойде да злорадстваш ли? — посреща ме той. — Махай се!

— Не съм тук да злорадствам — отвръщам.

За какво дойдох всъщност?

Той ме поглежда въпросително.

— Е?!

— Мислех да ти напомня нещо — казвам. — Каквото и да искаш от Джанийн, няма да успееш да го постигнеш сам, нито пък само с помощта на Аскетите.

— Аз пък си мислех, че сме приключили с този въпрос. — Гласът му звучи глухо иззад купчината хартиени кърпи. — Самата идея, че ти можеш да ми помогнеш...

— Не знам откъде идва заблудата ти, че съм негодна и безполезна, но си я избий от главата — казвам рязко. — Повече няма да го повтарям. Искам да ти кажа само едно — вече знаеш при кого да отидеш, когато ти се проясни главата и осъзнаеш колко тъп си бил, че да не схванеш сам цялата схема.

Напускам тоалетната в мига, когато Прямият се връща с торбичка лед.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Стоя пред умивалниците в дамската тоалетна на току-що преотстъпления на Безстрашните етаж. Пистолетът тежи върху дланта ми. Лин го остави там преди няколко минути. Видя ми се объркана, че не го поемам с ръка, а гледам да го сложа някъде другаде — я в кобура, я затъкнат в колана на джинсите. Оставих я без обяснения и нахлух в тоалетната, преди да изпадна в паника.

„Не се дръж като идиотка.“ Не знам какво бих правила без пистолет. Ще е същинска лудост. Значи, трябва да реша този проблем. Точно това се опитвам да направя през последните пет минути.

Най-напред обвивам около ръкохватката кутрето, после безименния пръст, след това и останалите. Тежестта на оръжието ми е близка. Показалецът ми се плъзва върху спусъка. Издишвам.

Започвам да вдигам полека пистолета, хванала съм го с две ръце, за да е стабилен. Държа го далече от тялото си, ръцете ми са изпънати напред — така ме учеше Фор, когато това беше единственото му име. Използвах същото оръжие, за да защита баща си и брат си от контролираните от симулацията Безстрашни. То ми помогна да спра Ерик, когато се канеше да застреля Тобиас в главата. Това не е възплъщение на злото, а просто средство.

Долавям някакво движение в огледалото и преди да се усетя, поглеждам отражението си. „Значи, така съм изглеждала в неговите очи — мисля си. — Такава ме е виждал, преди да го застрелям.“

Стенейки като ранено животно, оставям пистолета да се изплъзне от ръцете ми и ги увивам около тялото си. Знам, че ако се разплача, ще ми олекне, но не мога да накарам сълзите да потекат. Само се свивам на пода и втръчвам поглед в белите плочки. Не мога да го направя. Не съм способна да взема пистолета с мен.

Изобщо не трябва да тръгвам дори. Но въпреки това ще го направя.

— Трис? — някой чука отвън. Надигам се с отпуснати ръце, когато вратата се открява със скърцане на няколко сантиметра и

Тобиас пристъпва вътре. — Зийк и Юрая ми казаха, че ти също се каниш да подслушваш по време на срещата на Джак — казва той.

— О!

— Истина ли е?

— Защо да ти казвам? Ти не споделяш нищо с мен за твоите планове.

Той въси правите си вежди.

— Какви ги приказваш?

— Говоря за това, че смля Маркърс от бой пред очите на всички Безстрашни без никаква видима причина. — Тръгвам към него. — Но въпреки това е имало причина, нали? Защото ти изобщо не беше заслепен от ярост, нито пък той те предизвика с нещо. Трябва да има друга причина.

— Трябваше да докажа на Безстрашните, че не съм страхливец — отговаря той. — Толкоз. Само заради това беше всичко.

— Защо трябваше... — започвам.

Защо му е трябвало на Тобиас да се доказва пред Безстрашните? Единственото обяснение е, че е искал да си върне авторитета пред тях. А това му е необходимо, ако има намерение да стане един от техните лидери. Припомням си гласа на Евелин, който се носи сред мрака на убежището на безкастовите: „Предлагам занаят да си спечелиш влияние“.

Той иска Безстрашните да се съюзят с безкастовите и си дава сметка, че единственият начин това да стане, е като го уреди сам.

Защо не е искал да сподели това намерение с мен, си остава необяснима загадка. Преди да успея да го попитам обаче, той заговаря пръв:

— Е, ще отидеш ли с тях на срещата, или не?

— Какво значение има?

— Безпричинно се излагаш на опасност — отговаря той. — Както когато се хвърли да се биеш срещу Ерудитите само с едно джобно ножче.

— Имам причина. При това много основателна. Няма как да разберем какво става, ако не подслушаме срещата. А ние непременно трябва да знаем какво става.

Той кръстосва ръце на гърдите. Няма вид на канара, каквито са повечето момчета от Безстрашните. Някои момичета може да се заядат

за това колко са щръкнали ушите му или как краят на носа му се извива надолу, но аз...

Овладявам се, преди да довърша мисълта. Той е дошъл тук да ме назидава. Той има тайни от мен. Каквито и да са отношенията ни, точно сега не мога да си позволя да бленувам за него. Така ще ми е много по-трудно да довърша започнатото. А в момента най-важното е да разбера какво Джак Канг има да казва на Ерудитите.

— Вече не подстригваш косата си късо като Аскетите — казвам. — Искаш още повече да заприличаш на един от Безстрашните, така ли?

— Не сменяй темата — отвърща той. — Вече имаме четирима души, които ще подслушват срещата. Няма нужда и ти да си там.

— Защо толкова настояваш да остана? — повишавам тон. — Аз не съм от хората, които просто си налягат парцалите и чакат другите да свършат всичко вместо тях.

— Тъй като си от хората, които, изглежда, не ценят високо собствения си живот... Нито си способна да вдигнеш пистолета и да стреляш... — Той се навежда към мен. — Затова трябва да си налягаш парцалите и да оставиш другите да свършат цялата работа.

Тихият му глас вибрира около мен като втори пулс. В ушите ми отново и отново звучат думите „не ценят високо собствения си живот“.

— И сега какво ще направиш? — питам. — Ще ме заключиш в тоалетната ли? Защото само така ще ме спреш да не тръгна с останалите.

Той опира ръка в челото си и я оставя да се плъзне по бузата. Досега не съм виждала лицето му толкова изпито.

— Нямам намерение да те спирам. Себе си искам да овладеея — казва. — Но ако ти смяташ да се държиш безразсъдно, не можеш да ми забраниш да бъда до теб.

Още е тъмно, но постепенно се развиделява, когато стигаме моста — на две нива с каменни стълбове във всеки край. Спускаме се по стълбите към една от каменните колони и безшумно припълзваме до коритото на реката. Огромните локви, останали сред тинята, проблясват под първите слънчеви лъчи. Слънцето се показва над хоризонта. Вече трябва да сме на позиция.

Юрая и Зийк са в сградите от другата страна на моста, за да имат добра видимост към нас и да ни прикриват от разстояние. Тяхната позиция е по-добра от тази на Шона и Лин. Шона дойде само защото Лин я помоли, въпреки избухването в Сборния пункт.

Лин поема първа — опряла е гръб в камъка, докато се придвижва сантиметър по сантиметър към основите на долното ниво на моста. Аз вървя подир нея, Шона и Тобиас ме следват. Мостът стои върху четири извити метални дъги, които го свързват с каменната стена и с лабиринт тесни подпорни греди под долното ниво. Лин се провира под една от тези метални дъги, бързо се покатерва нагоре и оставя под себе си подпорните греди, докато напредва към средата на моста.

Пускам Шона да мине пред мен, защото не мога да се катеря толкова бързо. Лявата ми ръка трепери, когато се опитвам да се закрепя на металната дъга. Усещам студената ръка на Тобиас върху кръста си, която ми помага да запазя равновесие.

Превивам се силно, за да се побера в тясното пространство между долното ниво на моста и подпорните греди под краката ми. Не съм стигнала много надалече, когато се налага да спра — краката ми са върху една от гредите, лявата ми ръка — върху друга. Ще трябва да остана в тази поза дълго време.

Тобиас се промъква още по-близо и пъха крака си под мен като допълнителна опора. Той е достатъчно дълъг, за да стигне съседната греда. Издишвам и му се усмихвам с благодарност. За първи път сме толкова близо един до друг, откакто напуснахме Жестоката борса.

Той отвръща на усмивката ми, но с мрачен вид.

Чакаме мълчаливо. Дишам през устата и се опитвам да овладеем треперенето на ръцете и краката си. Изглежда, Шона и Лин си общуват без думи. Кривят лица една срещу друга, после се усмихват и кимат, сякаш са се разбрали отлично, но аз не мога да разгадая смисъла на техния код. Никога не съм се замисляла какво е да имаш сестра. Дали двамата с Кейлъб щяхме да сме по-близки, ако и той беше момиче?

Градът на разсъмване е толкова тих, че стъпките им кънтят, когато приближават моста. Звукът идва иззад гърба ми, което значи, че са Джак и неговият ескорт Безстрашни, а не Ерудитите. Безстрашните знаят, че ние сме тук, но Джак Канг — не. Ако се загледа надолу за повече от няколко секунди, сигурно ще ни забележи през металната решетка под краката си. Старая се да дишам колкото се може по-тихо.

Тобиас си поглежда часовника, после протяга ръка, за да видя и аз колко е часът. Точно седем.

Вдигам очи и се вглеждам през стоманената мрежа над мен. Върху главата ми маршируват нечий крака. После го чувам.

— Здравей, Джак.

Това е Макс, който по настояване на Джанийн направи Ерик един от лидерите на Безстрашните, за да наложи той жестокостта и бруталността като основни принципи при инициацията на кастата. Никога не съм разговаряла с него, но от гласа му ме побиват тръпки.

— Макс — казва в отговор Джак. — Къде е Джанийн? Мислех, че поне от добро възпитание ще дойде лично.

— Двамата с Джанийн си поделихме отговорностите според своите силни страни — отвърща Макс. — Това ще рече, че аз взимам всички решения, които касаят военните действия. Мисля, че това включва и темата на срещата ни днес.

Свивам вежди. Не съм чувала Макс да говори много дълго, но нещо в думите, които използва, и техният ритъм, ми се вижда... не на място.

— Добре, тогава — отстъпва Джак. — Дойдох тук...

— Трябва отсега да те предупредя, че това не са преговори — прекъсва го Макс. — За да водиш преговори, трябва да си на равна нога с отсрещната страна, а ти не си, Джак.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ти представляваш единствената ненужна каста. Прямите нито ни охраняват, нито ни осигуряват прехрана или нови технологии. Ето защо можем и без вас. И не е кой знае какво, че си спечелил благоразположението на гостите си Безстрашни — казва Макс. — В момента си напълно уязвим и безполезен. Затова ти препоръчвам да правиш точно това, което ти кажа.

— Ах, ти, измет такава — процежда през стиснати зъби Джак. — Как смееш...

— Хайде сега да не ставаме обидчиви — прекъсва го Макс.

Прехапвам устни. Трябваше да се доверя на интуицията си, а тя ми подсказва, че нещо тук не е наред. Нито един уважаващ себе си Безстрашен не би употребил думата „обидчив“. Нито би реагирал толкова спокойно на явна обида. Той говори като някой друг. Той говори като Джанийн.

Космите на врата ми настръхват. Всичко си идва на мястото. Джанийн не би се доверила на никого, най-малкото на някакъв избухлив Безстрашен, да говори от нейно име. Най-доброто разрешение на този въпрос е като снабди Макс със слушалка в ухото. А нейният обхват е максимум половин километър.

Улавям погледа на Тобиас и бавно вдигам ръка, сочейки ухото си. После посочвам нагоре към мястото, където приблизително трябва да се намира Макс.

Тобиас се мръщи, после кимва, но въпреки това не съм сигурна, че ме е разбрал правилно.

— Имам три изисквания — продължава Макс. — Първо, да ни предадеш невредим пленения лидер на Безстрашните. Второ, да позволиш нашите войници да претърсят централата ви, за да екстрадират Дивергентите. И трето — да ни дадеш имената на онези, които не са инжектирани със симулационния серум.

— Защо? — пита с горчивина Джак. — Какво преследвате? И защо са ви тези имена? Какво ще правите с хората?

— Целта на операцията е, като начало, да открием и премахнем и последния Дивергент. Колкото до имената, това не е твоя работа.

— Не е моя работа ли?! — Чувам стъпки над главата си и надзъртам през мрежата. Доколкото виждам, Джак е сграбчил яката на Макс.

— Пусни ме — казва Макс, — или ще наредя на охраната да стреля.

Свивам вежди. Ако Джанийн говори чрез Макс, значи вижда какво става, щом знае, че Джак го държи. Протягам се напред, за да погледна към сградите от другата страна на моста. Отляво коритото на реката прави завой и на самия край на брега стои ниска стъклена постройка. Сигурно тя е там.

Тръгвам предпазливо по обратния път към металната дъга, която поддържа моста и стълбището към Уокър Драйв. Тобиас незабавно поема след мен, а Шона потупва Лин по рамото. Но Лин в момента е заета с нещо друго.

Мислите ми бяха прекалено ангажирани с Джанийн. Затова съм пропуснала кога Лин е извадила пистолета и е започнала да се катери нагоре по моста. Шона зяпва и очите ѝ започват да гледат диво, когато

Лин се залюлява напред, сграбчва ръба на моста и премята ръка отгоре. Пръстът ѝ натиска спусъка.

Макс си поема рязко въздух и притиска гърдите си с длан, после залита назад. Когато отпуска ръка, тя е потъмняла от кръв.

Отказвам се да се катеря. Скачам в тинята, плътно следвана от Тобиас, Лин и Шона. Краката ми затъват и започват да жвакат. Когато ги издърпвам, обувките ми остават в тинята, но аз продължавам, докато не стигам бетонната пътека. Разнасят се изстрели и в калта около мен се забиват куршуми. Хвърлям се към стената под моста, за да не могат да ме вземат на мушка.

Тобиас също се прилепва към стената зад мен; толкова е близо, че брадичката му опира главата ми и гърдите му се притискат в моите рамене. Прикрива ме.

Имам два варианта: да се върна обратно в централата на Прямите, където е относително безопасно, или да открия Джанийн, която в момента, изглежда, е най-уязвима.

Всъщност изобщо не става дума за избор.

— Хайде! — казвам. После се втурвам по стълбите, а останалите ме следват неотстъпно. На долното ниво на моста верните на кастата Безстрашни водят престрелка с изменниците. Джак е невредим и стои превит надве, а един от охраната е праметнал ръка през гърба му. Хуквам още по-бързо. Пресичам моста и дори не поглеждам назад. Чувам стъпките на Тобиас. Само той успява да ми насмогне.

Забелязвам стъклената сграда. Вече съм на метри от нея. Стискам зъби и правя последно усилие. Не си чувствам краката, едва усещам земята под себе си. Но още преди да стигна вратата, забелязвам движение в алеята отдясно. Рязко свивам и тръгвам натам.

По алеята тичат три фигури. Едната е с руса коса. Другата е висока. Третата е Питър.

Препъвам се и едва не падам.

— Питър! — изкрещявам. Той вдига пистолета, Тобиас прави същото зад гърба ми и ние замръзваме неподвижно само на метри един от друг. Русата жена зад Питър — най-вероятно Джанийн — и високият изменник от Безстрашните свиват зад ъгъла. Въпреки че нямам оръжие, нито план, понечвам да хукна след тях и сигурно щях да го направя, ако Тобиас не беше сложил ръка на рамото ми и не ме беше заковал на място.

— Ти си изменник — крясвам на Питър. — Знаех си. Знаех си!
Вик разцепва въздуха. Гласът е женски и издава силна болка.

— Май приятелите ти имат нужда от теб — подмята Питър с ехидна усмивчица, или по-скоро с оголени зъби — не мога да определя. Той продължава да ме държи на прицел. — Имаш избор. Или ни остави да си ходим и им помогни, или ще умреш, докато ни преследваш.

Едва не изкрещявам. И двамата знаем как ще постъпя.

— Дано пукнеш! — казвам.

Отстъпвам заднешком към Тобиас, който също тръгва гърбом назад, докато двамата не стигаме края на алеята, после се обръщаме и побягваме.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Шона лежи по очи на земята, ризата ѝ е подгизнала от кръв. Лин се е свила до нея. Гледа я втренчено. Не помръдва.

— Аз съм виновна — нарежда тя. — Не трябваше да стрелям в него. Не трябваше...

Забивам поглед в кървавото петно. Куршумът я е прострелял в гърба. От мястото си не мога да разбера дали още диша, или не. Тобиас допира два пръста отстрани на шията ѝ и кимва.

— Трябва да се махаме от тук — казва. — Лин, погледни ме. Аз ще я нося и нея много ще я боли, но това е единственият ни изход.

Лин кимва. Тобиас прикляква до Шона и пъха ръце под тялото ѝ. Повдига я и тя започва да стене. Втурвам се да му помогна да прехвърли отпуснатото ѝ тяло през рамо. Гърлото ми се свива и аз се закашлям, за да освободя поне малко от напрежението.

Тобиас с усилие се надига и всички се отправяме към Жестоката борса — Лин върви начело с насочен пистолет, а аз съм последна. Вървя заднешком, за да наблюдавам какво става зад нас, но никой не ни преследва. Според мен изменниците на Безстрашните са минали в отстъпление. Въпреки това трябва да се уверя, че е наистина така.

— Ей! — провиква се някой. Юрая тича към нас. — Зийк трябваше да им помогне за Джак... О, не! О, не! Шона!

— Не сега — остро го срязва Тобиас. — Тичай в Жестоката борса и доведи лекар.

Но Юрая стои като закован и само гледа.

— Юрая! Тръгвай веднага! — викът на Тобиас прокънтява из улицата — няма нищо, което да го заглуши. Юрая най-последно се обръща на пети и хуква към Жестоката борса.

До там има по-малко от километър, но пышкането на Тобиас под тежестта на товара, насеченото дишане на Лин и мисълта, че кръвта на Шона изтича, правят това разстояние безкрайно. Наблюдавам как мускулите по гърба на Тобиас се изопват и свиват при всяко мъчително вдишване и дори не чувам звука от стъпките ни. В ушите ми звучат

единствено ударите на сърцето. Когато най-накрая стигаме входа, имам чувството, че всеки момент или ще повърна, или ще припадна, или ще закрещя с пълно гърло.

Пред входа ни посрещат Юрая, мъж от Ерудитите със сресана настрани коса, която прикрива плешивото му теме, и Кара. Те разпъват чаршаф. Тобиас полага Шона върху него и лекарят незабавно се заема за работа, разрязвайки ризата ѝ на гърба. Не искам да виждам раната от куршума.

Тобиас застава пред мен, лицето му е зачервено от преумора. Искан ми се да ме прегърне като след последната атака, но той не го прави, а и аз не опитвам да посегна първа.

— Не мога да гадая какво става с теб — казва той, — но ти пак напълно безсмислено рискуваш живота си...

— Не рискувам безсмислено живота си. Опитвам се да се жертвам, както направиха и родителите ми, както...

— Ти не си като родителите си. Ти си едно шестнайсетгодишно момиче...

Озъбвам се насреща му.

— Как смееш...

— Кое не може да проумее, че стойността на саможертвата се определя от нейната жизнена необходимост, а не означава просто да пропилиеш живота си! Ако още веднъж направиш подобно нещо, с двама ни е свършено.

Не съм очаквала от него точно това.

— Ти да не ми поставяш ултиматум?! — Старая се да говоря тихо, за да не чуят останалите.

Той клати глава.

— Не, казвам ти един прост факт. — Устните му са се превърнали в тънка линия. — Ако продължаваш да рискуваш живота си без причина, ще се превърнеш в поредния Безстрашен, пристрастен към високия адреналин, който само гледа как да си достави поредната доза. Аз няма да ти съдействам за това. — Той изстрелва с горчивина всяка дума. — Аз обичам Трис Дивергента, която мисли самостоятелно, не се ръководи единствено от лоялността си към кастата и не е идеалният образец за кастова принадлежност. Но Трис, която с всички сили се стреми към самоунищожение... Нея не мога да обичам.

Иска ми се да крещя. Но не от гняв, а от страх, че той наистина е прав. Ръцете ми треперят и аз сграбчвам края на ризата си, за да не проличи.

Той опира чело в моето и затваря очи.

— Вярвам, че ти все още си някъде тук — прошепва съвсем близо до устните ми. — Върни се.

После леко ме целува, а аз съм твърде стъписана, за да го спра.

Той се връща при Шона, а аз стърча върху една от емблемите с везни на пода във фойето в пълно недоумение.

— От доста време не сме се виждали.

Присядам на леглото срещу Тори. Тя седи с опънат върху купчина възглавници крак.

— Така е — отвърщам. — Как се чувстваш?

— Като простреляна. — По устните ѝ заиграва усмивка. — Чух, че и на теб ти е познато това усещане.

— Аха. Страхотно е, нали? — Но единственото, за което мисля сега, е куршумът в гърба на Шона. Ние с Тори поне ще се оправим след раняването.

— Успя ли да научиш нещо интересно от срещата на Джак? — пита тя.

— Няколко неща. Имаш ли представа как може да свикаме среща на Безстрашните?

— Мога да го уредя. Едно от предимствата да си татуист при Безстрашните е... че познаваш почти всички.

— Точно така — казвам. — Освен това имаш репутацията на бивш шпионин.

Тори свива устни.

— Това почти го бях забравила.

— Ами ти откри ли нещо интересно? Докато шпионираше, искам да кажа.

— Задачата ми беше свързана основно с Джанийн Матюс. — Тя гневно поглежда ръцете си. — Трябваше да разбера как прекарва времето си. И още по-важно, къде точно го прекарва.

— Значи не е стояла само в кабинета, така ли?

Тори не отговаря веднага.

— Мисля, че мога да ти имам доверие, Дивергент. — Поглежда ме с крайчеца на окоето си. — Тя има частна лаборатория на последния етаж. Мерките за сигурност там са направо драконовски. Когато се опитах да се вмъкна вътре, ме разкриха.

— Доколкото схващам, си се опитвала да влезеш, а не да шпионираш — казвам. Тя отбягва погледа ми.

— Мислех, че ще е по-... целесъобразно, ако Джанийн Матюс не преживее още дълго.

Долавям някаква стръвност в изражението ѝ; същото усетих и докато ми разказваше за брат си в задната стаичка на ателието за татуировки. Преди симулационната атака бих нарекла това жажда за справедливост, даже стръв за отмъщение, но сега разпознавам без колебание жаждата за кръв. Това ме плаши, но аз я разбирам. А това сигурно би трябвало да ме плаши още по-силно.

— Ще свикам срещата — обажда се Тори.

Безстрашните са се струпали в празното пространство между редиците двуетажни легла и вратите, които са здраво залостени с увити около дръжките усукани чаршафи — най-добрият катинар, който Безстрашните могат да направят с подръчни средства. Не се съмнявам, че Джак Канг ще приеме условията на Джанийн. Значи, ние вече не сме в безопасност тук.

— Какви бяха нейните условия? — пита Тори. Седи на стол между няколко двуетажни легла, раненият ѝ крак е изпънат напред. Обръща се към Тобиас, но неговите мисли явно се реят някъде другаде. Подпрял се е на едно от леглата със скръстени на гърдите ръце и е забил поглед в пода.

Прочиствам гърлото си, преди да отговоря.

— Тя имаше три условия. Ерик да бъде върнат на Ерудитите. Имената на всички, които не са улучени от иглите със симулационния серум, да им бъдат дадени. И да откарат Дивергентите в централата на Ерудитите.

Поглеждам към Марлийн. Тя отвърща на погледа ми с малко тъжна усмивка. Сигурно се тревожи за Шона, която все още е при лекаря на Ерудитите. Лин, Хектор, родителите им и Зийк са с нея.

— Ако Джак Канг сключи сделка с Ерудитите, не можем да останем повече тук — казва Тори. — Въпросът е къде да отидем обаче.

Мисля за петното кръв върху ризата на Шона и закопнявам за овощните градини на Миротворците, за шума на вятъра в листата, за грапавата кора под дланите си. И през ум не ми е минавало, че ще тъгувам за това място. Изобщо не вярвах, че то е моето място.

Притварям за кратко очи. Когато ги отварям, вече отново съм се върнала към реалността и градините на Миротворците са само мираж.

— У дома — обажда се Тобиас, вдигайки най-накрая глава. Всички се заслушват в това, което има да каже. — Трябва да си върнем онова, което ни принадлежи. Можем да извадим от строя охранителните камери в централата на Безстрашните, така че Ерудитите да не ни усетят. Трябва да се върнем у дома.

Някой се провиква одобрително и други гласове се присъединяват към него. Безстрашните така решават всичко — с клатене на глава и викове. В такива моменти вече не сме отделни личности. Превръщаме се в част от един общ разум.

— Преди това обаче трябва да решим какво да правим с Ерик — обажда се Бъд, който навремето работеше с Тори в ателието за татуировки, а сега стои зад стола ѝ, опрял ръце на облегалката. — Дали да го оставим на Ерудитите, или да го екзекутираме.

— Ерик е един от Безстрашните — намесва се Лорън, играейки с халката в устната си. — Това означава, че ние решаваме съдбата му. Не Прямите.

Крясъкът се изтръгва от тялото ми по своя воля и се слива с одобрителните викове на останалите.

— Според законите на Безстрашните единствено лидерите могат да изпълняват смъртните присъди. Но всичките петима бивши водачи са изменници — взима думата Тори. — Затова е време да изберем нови. Според закона те трябва да са повече от един и да са нечетна бройка. Който има предложение, нека го каже и ще гласуваме, ако се налага.

— Ти! — провиква се някой.

— Добре — казва Тори. — Друг?

Марлийн свива дланите си на фуния пред устата и се провиква:

— Трис!

Сърцето ми започва да блъска в гърдите. За моя голяма изненада никой не се смее, нито се чува неодобрително мърморене. Вместо това неколцина кимват одобрително също като при споменаването на Тори. Оглеждам лицата на насъбралите се и забелязвам Кристина. Тя стои със скръстени ръце и изобщо не реагира на предложението.

Питам се как ли изглеждам в техните очи. Сигурно виждат човек, какъвто аз не съм. Някой способен и силен. Някой, който аз не мога да бъда; някой, който мога да бъда.

Тори потвърждава предложението на Марлийн с кимване и оглежда тълпата в очакване на други кандидатури.

— Харисън — обажда се някой. Нямам представа кой е Харисън, докато един от Безстрашните не удря ухилен по рамото мъж на средна възраст с вързана на конска опашка руса коса. Разпознавам го — той ме нарече „момиченце“, когато Зийк и Тори се върнаха от централата на Ерудитите.

Известно време Безстрашните мълчат.

— Аз предлагам Фор — нарушава тишината Тори.

Никой не изразява несъгласие, с изключение на неколцина, които сърдито мърморят под нос в дъното на помещението. Вече никой не го нарича страхливец, не и след като преби Маркърс в столовата. Питам се как ли биха реагирали, ако знаеха, че това е било много добре обмислен ход.

Сега той вече може да получи онова, към което се стреми. Освен ако аз не застана на пътя му.

— Трябват ни само трима водачи — казва Тори. — Налага се да гласуваме.

На никого не би хрумнало да даде гласа си за мен, докато не спрях симулационната атака. Сигурно и след това нямаше да ме зачитат особено, ако не бях наръгала Ерик и не се бях скрила под моста по време на срещата между Прями и Ерудити. Колкото побезразсъдна ставам, толкова повече расте популярността ми сред Безстрашните.

Тобиас ме поглежда. Няма как да стана лидер на Безстрашните, защото той е прав — аз не съм една от тях, аз съм Дивергент. Аз мога да бъда каквато си поискам. Или да реша да не съм това. Ето защо трябва да стоя настрана.

— Не — казвам. После правя пауза и повтарям по-високо: — Не се налага да гласувате. Аз се оттеглям.

Тори ме поглежда с високо вдигнати вежди.

— Сигурна ли си, Трис?

— Да — отвърщам. — Не го искам. Убедена съм.

Тогава, без пререкания и церемониалности, Тобиас е избран за лидер на Безстрашните. А аз — не.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Няма и десетина секунди, откакто сме избрали новите си лидери, когато нещо започва да звъни — един дълъг сигнал и два къси. Тръгвам по посока на звука, ослушвам се, обърната с ухо към стената, и забелязвам от тавана да виси високоговорител. В другия край на помещението има още един.

Над нас се разнася гласът на Джак Канг.

— До всички обитатели на централата на Прямите, внимание! Преди няколко часа се срещнах с представител на Джанийн Матюс. Той ми даде да разбера, че ние, Прямите, сме в най-неизгодна позиция и оцеляването ни зависи от Ерудитите. Недвусмислено ми беше казано, че ако искам моята каста да остане свободна, ще трябва да изпълня няколко условия.

Впервам смаяно очи във високоговорителя. Едва ли би трябвало да съм изненадана, че лидерът на Прямите е толкова откровен, но въпреки това не очаквах публично изявление.

— За да спазим тези условия, приканвам всички да се съберат в Сборния пункт и да докладват дали имат имплант, или не — продължава той. — Освен това Ерудитите настояват да им бъдат предадени всички Дивергенти. Не зная каква е целта на това условие.

Гласът му звучи равнодушно. Пораженчески. „Е, той наистина е победен — мисля си. — Защото е твърде слаб да отстоява своите позиции.“

За разлика от Безстрашните Прямите не биха се хвърлили в битка. Още по-малко, ако предварително е обречена на провал.

Понякога имам чувството, че всяка от кастите ми преподава определен урок, а аз ги трупам в ума си като в учебник, за да мога с тяхна помощ да се оправям някак в този свят. Винаги има какво да се научи; винаги има нещо важно, което трябва да се проумее.

Изявлението на Джак Канг приключва със същия сигнал, с който е започнало. Безстрашните се засуетяват из помещението, мятайки трескаво вещите си в раниците. Няколко млади мъже смъкват

чаршафените примки от вратите, крещейки името на Ерик. Нечий лакът ме притиска към стената и на мен не ми остава нищо друго, освен да стоя и да наблюдавам нарастващата суматоха.

От друга страна, за разлика от Прямите, Безстрашните не знаят как да запазят хладнокръвие и да преценяват трезво.

Безстрашните са се събрали в кръг около стола за разпити, а на него е Ерик. Видът му е по-скоро като на мъртъв, отколкото на жив човек. Седи отпуснат и прегърбен, по бледото чело лъщи пот. Той гледа Тобиас изпод вежди с наведена глава и клепачите му са почти залепени за челото. Опитвам се да не го изпускам от очи, но неговата усмивка и това как дупките от пиърсинг се разширяват при всяко разтегляне на устните е почти непоносима гледка.

— Аз ли да изредя всички твои престъпления, или предпочиташ сам да ни ги кажеш? — започва Тори.

Дъждът блъска в едната от стените на сградата и по нея шуртят потоци. Събрали сме се в залата за разпити на последния етаж в Жестоката борса. Следобедната буря тук се чува по-силно. Всеки тътен и всяко проблясване на светкавица карат космите на врата ми да настръхват, сякаш по кожата ми пробягва електричество.

Харесвам мириса на мокър паваж. Той почти не се долавя сега, но щом приключат тук, всички Безстрашни ще се втурнат надолу по стълбите и ще напуснат Жестоката борса. Тогава ще усещам единствено мириса на мокър паваж.

Всички сме взели раниците си. Моята е обикновена платнена торба, нанизана отгоре с проста връв. В нея са дрехите ми и резервен чифт обувки. Облечена съм с якето, което откраднах от изменника на Безстрашните — искам Ерик да го види, ако погледне насам.

Ерик оглежда насъбралите се в продължение на няколко секунди, после очите му се спират на мен. Той сплита пръсти и уплашено покрива стомаха си.

— Искам тя да ми ги каже. След като ме наръга, явно е най-добре запозната с тях.

Не мога да разбера какви игрички играе, нито защо иска да ме сплаши точно сега, минути преди собствената си екзекуция. Продължава да се държи арогантно, но забелязвам пръстите му да

треперят, когато ги раздвижва. Явно дори Ерик може да се страхува от смъртта.

— Остави я на мира — намесва се Тобиас.

— Защо? Само защото я оправяш ли? — подхилва се Ерик. — Ама не, как можах да забравя, че Дървените не правят такива неща. Те само си завързват един на друг обувките и си подстригват косите.

Изражението на Тобиас не се променя. Май започвам да схващам: на Ерик не му е до мен. Но той добре знае къде и колко силно да удари Тобиас. Един от начините най-болезнено да го засегне, е като уязви мен.

Точно това най-много исках да избегна: моите възходи и падения да се превърнат във възходи и падения за Тобиас. Именно заради това не мога да му позволя сега да ме защитава.

— Искам тя да ги изброи — повтаря Ерик.

Започвам колкото може по-спокойно и равно:

— Ти влезе в заговор с Ерудитите. Отговорен си за смъртта на стотици Аскети. — Колкото по-нататък продължавам, толкова е по-трудно гласът ми да остане спокоен; вече изстрелвам думите като отровни стрели. — Предаде Безстрашните. Застреля дете в главата. Ти си жалка марионетка на Джанийн Матюс.

Усмивката му се стопява.

— Заслужавам ли да умра? — пита.

Тобиас отваря уста да ми отнеме думата, но аз го изпреварвам.

— Да.

— Поне си откровена. — Тъмните му очи гледат празно като кухи дупки, като беззвездна нощ. — Но имаш ли право точно ти да го решаващ, Беатрис Прайър? Или и сега ще вземеш нещата в свои ръце, както реши съдбата на онова момче — как му беше името? Уил?

Не отговарям. Чувам отново как баща ми пита: „Кое те кара да мислиш, че имаш правото да застреляш някого?“, докато с бой си проправяме път към контролната зала в централата на Безстрашните. Тogaва ми каза, че за всяко нещо си има правилен път да го постигнеш, просто трябва да го откриеш. В гърлото ми засяда нещо, сякаш е топка восък — толкова плътно, че нито мога да преглъщам, нито да дишам.

— Ти си извършил всички престъпления, които при Безстрашните се наказват със смърт — намесва се Тобиас. — Ние имаме правото да те екзекутираме според законите на кастата.

Той прикляква до трите пистолета, които лежат на пода в краката на Ерик. Изпразва пълнителите им един по един. Куршумите звънливо се посипват по пода, после се търкалят и спират в обувките на Тобиас. Той взима средния пистолет и зарежда патрон в първото легло на пълнителя.

След това разбърква реда на пистолетите отново и отново, докато пред очите ми всичко се слива. Вече не знам кой е пистолетът с куршума. Тобиас вдига пистолетите и подава по един на Тори и на Харисън.

Опитвам се да мисля за симулационната атака и какво причини тя на Аскетите. За всички онези облечени в сиво невинни жертви, повалени мъртви по улиците. Оцелелите Аскети бяха толкова малко, че дори не можеха да насмогнат да се погрижат за своите мъртъвци. Сигурно повечето трупове все още лежат по улиците. Това нямаше да се случи, ако не беше Ерик.

Мисля за момчето от Прямите, което той застреля, без дори да се поколебае. За вдървеното му тяло, което се повали на пода до мен.

Може би не ние решаваме дали Ерик да живее, или да умре. Може би той сам го е решил, извършвайки всички тези ужасни дела.

Въпреки това ми е трудно да дишам.

Поглеждам го без злоба, без омраза, без страх. Халките по лицето му лъщят, кичур мръсна коса е паднал пред очите.

— Чакайте — казва той. — Имам молба.

— Не изслушваме молби на престъпници — отвърща Тори. Тя от няколко минути е изправена и стои само на единия си крак. В гласа ѝ прозвучава умора — сигурно иска всичко това да свършва по-бързо, за да може да седне пак. За нея тази екзекуция е просто едно неудобство.

— Аз съм лидер на Безстрашните — настоява Ерик. — Единственото, което искам, е Фор да изстреля куршума.

— Защо? — пита Тобиас.

— За да носиш цял живот тази вина — отговаря Ерик. — Вината за това, че ме свали от власт и после ме застреля в главата.

Май започвам да схващам. Той изпитва удоволствие да гледа как хората се пречупват — това е била целта му и когато постави камера в резервоара, в който едва не се удавих. Тя го е ръководела и много преди това. Сега вярва, че ако Тобиас изпълни неговата смъртна присъда, ще го види за последно, преди да умре.

Гадост.

— Не може и дума да става за никаква вина — казва Тобиас.

— В такъв случай нищо не те спира да го направиш — отново се ухилва Ерик.

Тобиас вдига един от куршумите.

— Я ми отговори на един въпрос — продължава Ерик. — Винаги съм се питал дали баща ти се появява във всяка зона на страха, през която преминаваш?

Тобиас зарежда куршума в празния пълнител, без да вдига очи.

— Тоя въпрос май не ти харесва? — настоява Ерик. — Питам се защо — да не те е страх, че Безстрашните ще си променят мнението за теб? И най-после ще разберат, че дори да имаш само четири страха, ти пак си оставаш страхливец.

Той изправя гръб и отпуска ръце върху подлакътниците на стола.

Тобиас вдига пистолета с лявата ръка.

— Ерик — казва, — бъди смел.

После натиска спусъка.

Аз стискам очи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Кръвта е странна на цвят. По-тъмна е, отколкото човек очаква.

Вперила съм очи в ръката на Марлийн, която е пъхната под моята мишница. Ноктите ѝ са къси и нащърбени — тя ги гризе. Побутва ме напред и аз ходя, но не го усещам, защото мислено все още стоя пред Ерик и той е още жив.

Той умря точно като Уил. И се свлече също като Уил.

Мислех, че буцата в гърлото ми ще се разсее, щом той умре, но не стана така. Всеки път се налага да вдишвам дълбоко, с усилие, за да си набавя необходимия въздух. Добре поне че тълпата наоколо е многобройна и никой не чува хриповете ми. Крачим към вратите. Най-отпред е Харисън, който носи Тори на гръб като малко дете. Тя се смее, ръцете ѝ са обвити около врата му.

Тобиас е опрял ръка до гърба ми. Знам го, защото видях как приближава отзад и вдига ръка, а не защото я усещам. Вече нищичко не усещам.

Някой блъска и отваря вратата отвън. Спираме малко преди да налетим на Джак Канг и група Прями, които вървят подир него.

— Какво сте направили? — пита той. — Току-що ми казаха, че Ерик го няма в килията.

— Той е под нашата юрисдикция — отговаря Тори. — Съдихме го и го екзекутирахме. Редно е да ни благодарим за услугата.

— От къде на къде... — Лицето на Джак става алено. Кръвта е по-тъмна от изчервяването, въпреки че едното съдържа другото. — От къде на къде трябва да ви благодаря?!

— Защото ти също искаше той да бъде екзекутиран, нали? Това трябваше да е наказанието, след като уби едно от вашите деца. — Тори вирва брадичка, отворила широко невинни очи. — Е, ние свършихме тази работа вместо теб. А сега, ако ни извиниш, напускаме.

— Как... Напускате?! — заеква Джак.

Напуснем ли, той няма да може да изпълни две от условията, които му постави Макс. Тази мисъл го ужасява и това е изписано на

лицето му.

— Не мога да ви позволя да напуснете — съвзема се той.

— Не е необходимо да ни позволяваш — намесва се Тобиас. — Защото ако не се дръпнеш, ще сме принудени да минем през теб, а не покрай теб.

— Не дойдохте ли да търсите съюзници в наше лице — намръщено пита Джак. — Ако си тръгнете, ние ще застанем на страната на Ерудитите, обещавам ви, и никога повече няма да ви подкрепим, вие...

— Вие не ни трябва за съюзници — прекъсва го Тори. — Ние сме Безстрашните.

Всички надават победоносни викове и техните гласове някак успяват да разсеят мъглата в съзнанието ми. Безстрашните се втурват като един напред. Прямите отвън скимтят и се разстъпват пред нас, когато нахлуваме в коридора като струя от спукана тръба. Вълната Безстрашни запълва всички празни пространства.

Марлийн пуска ръката ми. Аз се втурвам надолу по стълбището, настъпвам по петите Безстрашните отпред и не обръщам внимание на забитите в ребрата ми лакти и крясъците наоколо. Имам чувството, че отново минавам през инициацията и тичам надолу по стълбите на Цитаделата непосредствено след Изборната церемония. Краката ми горят, но така ми е добре.

Стигаме фоайето. Долу ни чака група Прями и Ерудити, сред които е русата жена Дивергент, която видях да влачат за косата към асансьорите; момичето, на което помогнах, и Кара. Те наблюдават с безпомощно изражение как Безстрашните профучават покрай тях.

Кара ме забелязва, хваща ме за ръката и ме дръпва настрани.

— Къде отивате всички?

— В централата на Безстрашните. — Опитвам да освободя ръката си, но тя не ме пуска. Избягвам да я погледна в очите. Точно сега нямам сили за това. — Върви при Миротворците — продължавам. — Те обещаха да дадат подслон на всички нуждаещи се. Тук не си в безопасност.

Тя ме пуска и почти ме блъска далече от себе си.

Отвън земята е хлъзгава под подметките на кецовете ми, а торбата с моите вещи ме удря ритмично по гърба, когато забавям

темпото. Дъждът се сипе по главата и гърба ми. Краката ми шляпат в локвите и крачолите ми подгизват до коленете.

Вдишвам мириса на мокър паваж и се преструвам, че това е единственото, което има значение сега.

Стоя край парапета над бездната. Водата се разбива в стената под мен, но пръските не стигат достатъчно високо, че да измокрят обувките ми.

На стотина метра от мен Бъд раздава пушките за пейнтбол. Някой друг разпределя топчетата с боя. Скоро всички потайни кътчета из централата на Безстрашните ще бъдат украсени с разноцветни бои, които ще покрият обективите на охранителните камери.

— Ей, Трис — подмята Зийк, заставайки до мен край парапета. Очите му са зачервени и подпухнали, но устните му са извити в лека усмивка.

— Здравсти. Значи успяхте?

— Аха. Изчакахме, докато състоянието на Шона се стабилизира, после я пренесохме тук. — Той разтрива очите си с юмрук. — Не исках да я местя, но... вече не беше в безопасност при Прямите. Ясно като бял ден.

— Как е тя?

— Знам ли. Ще оживее, но сестрата мисли, че ще остане парализирана от кръста надолу. Това за мен не е проблем, но... — Той повдига рамо. — Как ще бъде от Безстрашните, щом няма да ходи?

Впивам поглед в отсрещната стена на Ямата, където няколко деца на Безстрашните се гонят нагоре-надолу по пътеката и мятат топчета с боя по скалата. Едно от тях се препъва и се просва с вик върху камъните.

Мисля си какво ми каза Тобиас в нощта, която прекарахме при безкастовите — как по-възрастните Безстрашни напускат кастата, защото не са физически годни да останат в нея. После се сецям и за песничката на Прямите, в която ни наричат най-жестоката от кастите.

— Ще може.

— Трис, та тя няма да е способна дори да се придвижва тук.

— Със сигурност ще може. — Вдигам поглед към него. — Ще си намери инвалидна количка и някой ще я бута по пътеките на Ямата. А

в сградата над нас има асансьори. — Посочвам над главите ни. — Не ѝ трябва да може да ходи, за да се спусне по стоманеното въже от върха на небостъргача, или пък да стреля.

— Тя няма да позволи да я бутам в инвалидната количка. — Гласът му се пречупва. — Няма да ми даде нито да я повдигам, нито да я нося.

— Значи ще трябва да свикне с това. Ще ѝ позволиш ли да напусне Безстрашните заради една-единствена глупава причина — че не може да ходи?

Зийк мълчи няколко секунди. Погледът му опипва лицето ми и той присвива очи, сякаш ми взима мярка.

После застава с лице към мен и ме прегръща. От толкова отдавна никой не ме е прегръщал, че замръзвам на място. После обаче се отпускам и позволявам на топлината от тази прегръдка да се разлее по тялото ми, премръзнало във влажните дрехи.

— Имам намерение малко да пострелям — казва той и се дръпва леко назад. — Ти идваш ли?

Свивам рамене и тръгвам след него към дъното на Ямата. Бъд ни връчва по една пушка за пейнтбол и аз зареждам моята. Нейното тегло, форма и материал са толкова различни от револвера, че нямам проблем да я държа.

— Почти напълно прочистихме Ямата и подземията — казва Бъд. — Вие обаче ще трябва да се справите с Империята.

— С Империята ли?

Бъд посочва стъклената сграда над главите ни. Гледката реже очите ми като с нож. Последния път, когато стоях на това място и се вирах към прозрачния таван, бях дошла тук с мисията да разруша симулацията. И бях заедно с баща си.

Зийк вече се катери нагоре по пътеката. Насилвам се да тръгна след него, първо единият крак, после — другият. Трудно ми е да вървя, защото едва дишам, но все някак се справям. Докато стигна стълбите, тежестта в гърдите ми почти е изчезнала.

Щом стигаме Империята, Зийк вдига пушката и се прицелва в една от камерите под тавана. После стреля и зелената боя се пръска по единия от прозорците, но обективът на камерата остава невредим.

— Опала! — възкликвам и бърча нос.

— Така значи! Е, искам да видя как ти ще се справиш още от първия път.

— Наистина ли? — Вдигам пушката и я опирам на лявото вместо на дясното рамо. Лявата ми ръка не е свикнала да държи оръжие, но дясната все още не може да се справи с неговата тежест. Откривам камерата през мерника, после присвивам очи, за да фокусирам обектива. Някакъв глас шепти в главата ми. „Вдишай. Прицели се. Издишай. Огън!“ Трябват ми няколко секунди, докато осъзная, че това е гласът на Тобиас, защото той ме учеше да стрелям. Натискам спусъка и топчето уцелва камерата, обливайки обектива със синя боя. — Ето, готово. При това с лявата ръка.

Зийк мърмори нещо под нос, но не изглежда никак доволен.

— Хей! — провиква се весел глас. Марлийн подава глава над стъкления под. По челото ѝ е размазана боя и веждите ѝ са станали тъмновиолетови от нея. Тя закачливо поглежда Зийк, улучва крака му и спира поглед на мен. Топчето с боя ме уцелва болезнено по ръката.

Марлийн се разсмива и се скрива в отвора на стъкления под. Дватама със Зийк се споглеждаме, после се втурваме подир нея. Тя се залива от смях, докато тича надолу по пътеката, слаломирайки между струпаните там деца. Стрелям по нея, но улучвам стената. Марлийн стреля по едно момче до парапета — Хектор, по-малкия брат на Лин. Той отначало е стъписан, но после отвърща на огъня и уцелва човека до Марлийн.

Ямата се оглася от пукотевица, когато всички започват да се обстрелват едни други, млади и по-възрастни, а камерите за момент са забравени. Спускам се по пътеката, заобиколена от смях и стрелба. Събираме се накуп, за да се разделим на отбори, после се хвърляме едни срещу други.

Когато престрелката утихва, дрехите ми вече не са черни, а обагрени във всички цветове на дъгата. Решавам да си запазя ризата, за да ми напомня защо избрах Безстрашните: съвсем не защото са свършени, а защото в тях кипи живот. Защото те са свободни.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Някой се е развихрил в кухненските помещения на Безстрашните и жегата вътре е нетърпима, затова пък днес ще имаме топла вечеря. Седя на същата маса, на която навремето се хранехме с Кристина, Ал и Уил. В мига, в който сядам, нещо засяда в гърлото ми. Как стана така, че само половината от нас оцеляха?

Чувствам, че отговорност за това нося и аз. Можех да спася Ал, ако му бях простила, но не го направих. Ако разсъждавах трезво, щях да пощадя Уил, но не запазих хладнокръвие.

Преди чувството за вина окончателно да ме погълне, Юрая стоварва поднос с храна до мен. Отрупан е с говеждо задушено и парчета шоколадова торта. Забивам поглед в огромния резен торта.

— Имало е торта? — казвам, поглеждайки към собствената си чиния, в която количеството храна е много по-разумно.

— Аха, някой току-що я извади. Открили няколко пакета смес за торта отзад и я опекли — отговаря той. — Можеш да си вземеш няколко хапки от моята.

— Няколко хапки?! Значи имаш намерение да изядеш тая планина шоколадова торта сам-самичък, така ли?

— Да. — Той изглежда смутен. — Защо?

— Забрави.

Кристина се настанява от другата страна на масата, колкото се може по-далече от мен. Зийк оставя подноса си до нейния. Скоро при нас ще дойдат Лин, Хектор и Марлийн. Усещам някакво движение под масата и забелязвам ръката на Марлийн да хваща ръката на Юрая. Пръстите им се сплитат. И двамата си придават разсеян вид, но крадешком се поглеждат.

Лин седи отляво на Марлийн и има вид, сякаш току-що е лапнала нещо кисело. Тя направо тъпче храната в устата си.

— Къде е пожарът? — обръща се към нея Юрая. — Ще повърнеш, ако продължаваш да ядеш толкова бързо.

Лин го поглежда намръщено.

— И без това ще повърна, като ви гледам как се лигавите.

Ушите на Юрая стават алени.

— За какво говориш?

— Нито аз съм идиот, нито някой на тая маса е малоумен. Що направо не се награбите и да се свърши веднъж завинаги?

Юрая изглежда напълно зашеметен. Марлийн обаче забива поглед в Лин, навежда се и впива устни в устата на Юрая, а пръстите ѝ пълзят по врата му и се пъхат под яката на ризата.

Граховите зърна се посипват от вилицата, която е на половината път към устата ми.

Лин грабва подноса си и се изнася светкавично от масата.

— Какво беше това? — обажда се Зийк.

— Не питай мен — отговаря Хектор. — Нея винаги нещо я нерви. Вече не се опитвам да разбера какво.

Лицата на Юрая и Марлийн все още са близо едно до друго. Двамата продължават да се усмихват.

Насилвам се да откъсна поглед от тях и забивам очи в чинията си. Всеки път ми е странно да видя как двама души, които доскоро съм познавала поотделно, стават двойка, макар че и преди ми се е случвало. Дочувам скърцане, когато Кристина бавно прокарва вилицата по чинията си.

— Фор! — провиква се Зийк и маха с ръка. Изглежда, Тобиас му се вижда истинско спасение. — Идвай тук, има място!

Тобиас поставя ръка върху здравото ми рамо. Няколко от кокалчетата му са охлузени и кръвта изглежда съвсем прясна.

— Съжалявам, не мога да остана.

После се навежда и прошепва:

— Мога ли да те отмъкна за малко?

Надигам се и помахвам за довиждане на онези, които ме забелязват — това всъщност е само Зийк; Кристина и Хектор са забили погледи в чиниите си, а Юрая и Марлийн тихичко си приказват. Двамата с Тобиас излизаме от столовата.

— Къде отиваш?

— При железопътната линия — отговаря той. — Имам среща и ми се ще да си до мен, за да анализиращ ситуацията.

Вървим по едната от пътеките, които се вият по стените на Ямата и водят към стълбището на Империята.

— И защо точно аз трябва да...

— Защото те бива повече от мен в това.

Нямам какво да му отговоря. Изкачваме се по стълбището и преминаваме през отвора в стъкления под. По пътя към изхода пресичаме усойната зала, в която преминах през своята зона на страха. Ако се съди по спринцовката на пода, някой съвсем скоро е бил тук.

— Днес да не си минавал през твоята зона на страха? — питам.

— Какво те кара да ме питаш това? — тъмните му очи отбягват погледа ми. Той блъска вратата на централния вход и летният въздух ме обгръща. Никакъв полъх на вятъра.

— Кокалчетата ти са разкъравени, а някой наскоро е използвал залата.

— Ето, точно това имах предвид. Ти си много по-схватлива от всички останали. — Той си поглежда часовника. — Казаха ми да хвана влака в 20,05 ч. Хайде.

Усещам прилив на надежда. Този път може да се размине, без да се караме. Може най-накрая всичко помежду ни да се оправи.

Крачим към релсите. Последния път, когато дойдохме тук само двамата, той искаше да ми покаже светлините в централата на Ерудитите, които не угасват по цяла нощ; да ми подсказе, че Ерудитите замислят нападение срещу Аскетите. Сега имам чувството, че ни предстои среща с безкастовите.

— Достатъчно схватлива, за да усетя кога подминаваш въпроса ми без отговор — казвам.

Той въздъхва.

— Да, наистина пак преминах през моята зона на страха. Искях да разбера дали там нещо се е променило.

— И наистина беше така. Нали?

Той отмята кичур коса от лицето си и отбягва моя поглед. Не знаех, че косата му е толкова гъста — не личеше, когато я носеше късо подстригана като Аскетите; сега обаче е близо две педи и се спуска над челото му. Видът му вече не е толкова заплашителен и той повече прилича на човека, когото познавам отблизо.

— Да — отвърща той, — но бройката си е все същата.

Отляво дочувам да се разнася свирката на влака, но фаровете на локомотива не светят. Машината се носи по релсите като дебнещо диво животно.

— Петият вагон отзад напред — крещи той.

Двамата едновременно се втурваме да бягаме. Преброявам до петия вагон, вкопчвам се в дръжката до вратата с лявата си ръка и се мятам с всичка сила. Опитвам се да праметна краката си вътре, но не ми се получава; сега са опасно близо до колелата — изпищявам и ожулвам коляното си в пода, когато се хвърлям във вагона.

Тобиас се мята след това и коленичи до мен. Държа коляното си и стискам зъби.

— Дай да видя — казва той. Навива крачола на джинсите ми над коляното. Кожата ми — невидимо за окото — настръхва при неговия допир и аз си представям как сграбчвам яката на ризата му и го притеглям към себе си за целувка. Представям си как се притискам в него, но сега това е немислимо, защото нашите несподелени тайни ни държат далече един от друг.

Коляното ми е почервенияло от кръв.

— Раната е повърхностна — казва той. — Бързо ще заздравее.

Кимвам. Болката вече утихва. Той навива крачолите на джинсите стегнато, за да не се спускат надолу, като стана. Отпускам се по гръб и забивам поглед в тавана.

— Него все още ли го има в зоната на страха? — питам.

Сякаш някой пали клечка кибрит зад очните му ябълки.

— Да. Но не по същия начин.

Навремето ми беше казал, че неговата зона на страха не се е променяла, откакто я е преминал за първи път по време на инициацията. Ако сега е настъпила промяна, макар и малка, това все пак е нещо.

— Сега и ти си там. — Той намръщено се взира в ръцете си. — Вместо да убивам онази жена, сега трябва да гледам как умираш. И с нищо не мога да го предотвратя.

Ръцете му треперят. Трескаво обмислям какво мога да кажа, че да го успокоя. „Нямам намерение скоро да умирам.“ Но кой може да каже уверено такова нещо. Живеем в опасен свят, пък и аз не съм толкова привързана към живота си, че да оцелея на всяка цена. Значи, не мога да го успокоя.

Той отново поглежда часовника.

— Ще са тук всеки момент.

Надигам се и виждам Евелин и Едуард да стоят край релсите. Хукват да бягат още преди влакът да е стигнал до тях и се мятат вътре почти без усилие, също като Тобиас. Явно редовно тренират.

Едуард ми се подсмивва. Днес върху превръзката на окото му има пришитото голямо синьо Х.

— Привет — поздравява Евелин. Гледа право в Тобиас, когато го казва, сякаш мен изобщо ме няма.

— Хубаво място за среща — отвърща Тобиас. Вече съвсем е притъмняло и различавам единствено силуетите на сградите на фона на тъмносиньото небе. Виждат се само няколко блещукащи светлинки около езерото, което трябва да е централата на Ерудитите.

Влакът прави рязък завой, който не е в обичайния му маршрут — наляво от светлините на Ерудитите, към необитаемата част на града. Шумът на колелата постепенно утихва и аз се досещам, че спираме.

— Така е по-безопасно — казва Евелин. — Е, защо поиска тази среща?

— Искам да обсъдим условията на нашия съюз.

— Съюз, значи — повтаря Едуард. — И кой ти е дал правомощия да преговаряш за това?

— Той е един от лидерите на Безстрашните — намесвам се. — И има правомощия.

Веждите на Едуард описват висока дъга на челото, той изглежда впечатлен. Евелин най-накрая ме удостоява с поглед, но само за миг, преди отново да озари с усмивката си Тобиас.

— Любопитно — казва тя. — Тя също ли е лидер на Безстрашните?

— Не — отговаря Тобиас. — Тя е тук, за да прецени дали си струва да ви се доверявам, или не.

Евелин свива устни. Част от мен иска да опрем нос в нейния и да кресне „Ха!“. Вместо това обаче само леко се усмихвам.

— Ние, естествено, сме съгласни на съюз... при определени условия — започва Евелин. — Гарантирано и равно участие в правителството, което ще се сформира след унищожаването на Ерудитите и пълен контрол над цялата информация на Ерудитите след атаката. Ясно е...

— Какво ще правиш с издетата от Ерудитите информация? — прекъсвам я.

— Не е ли ясно, че ще я унищожим? Единственият начин да свалим Ерудитите от власт е като им отнемем знанието.

Първата ми реакция е да ѝ кажа, че е пълна глупачка. Нещо обаче ме спира. Без технологията за симулации, без данните, които Ерудитите притежават за всички останали касти, без манията за технологичен прогрес, атаката срещу Аскетите нямаше да стане факт. И родителите ми щяха още да са живи.

Но даже да убием Джанийн, как може да сме сигурни, че някой друг от Ерудитите няма да я наследи и да поеме контрола над всички нас? Не мога да повярвам на това.

— Какво получаваме в замяна, ако приемем тези условия? — пита Тобиас.

— Нашата така необходима човешка сила, за да превземете централата на Ерудитите. И равен на нашия брой места в бъдещото правителство.

— Сигурен съм, че Тори ще настоява за правото да отърве света от Джанийн Матюс — добавя с нисък глас Тобиас.

Вдигам учудено вежди — не съм предполагала, че омразата на Тори към Джанийн е всеизвестна. А може и да не е така. Явно той знае повече неща за нея в сравнение с останалите, защото и двамата са лидери.

— Убедена съм, че това може да се уреди — казва Евелин. — Не ме е грижа кой ще я убие. Само я искам мъртва.

Тобиас ме поглежда бегло. Ще ми се да можех да му кажа защо усещам някаква вътрешна борба... да му обясня защо точно аз сред всички хора на света толкова неохотно приемам идеята Ерудитите да бъдат изравнени със земята. Но не знам как да го обясня, дори да имах достатъчно време да го направя. Той се обръща към Евелин.

— В такъв случай се споразумяхме — казва.

После протяга ръка и разтърсва нейната.

— Трябва да се съберем до седмица — казва Евелин. — На неутрална територия. Повечето от Аскетите любезно ни допуснаха да останем в техния сектор от града, за да разработим плана си, докато те разчистват последиците от атаката.

— Повечето — повтаря Тобиас.

Лицето на Евелин става непроницаемо.

— Боя се, че баща ти все още разполага с доверието на мнозина и ги посъветва да стоят настрана от нас, когато ги посети преди няколко дни. — Тя горчиво се усмихва. — Те се съгласиха, разбира се, точно както го направиха, когато ги убеждаваше да ме пратят в изгнание.

— Пратили са те в изгнание? — повтаря Тобиас. — Аз си мислех, че ни напусна по свое желание.

— Не. Както ти е известно, Аскетите по природа са склонни да прощават и да търсят помирение. Но баща ти от край време има огромно влияние върху тях. Реших, че е по-добре да напусна доброволно, отколкото да бъда подложена на унижението публично да ме изгонят.

Тобиас изглежда стъписан.

Едуард, който вече няколко секунди стои надвесен извън вагона, ги прекъсва:

— Време е!

— Ще се видим след седмица — казва Евелин.

Влакът се спуска на нивото на улицата. Едуард скача. Няколко секунди по-късно Евелин го следва. Двамата с Тобиас оставаме сами във вагона, мълчаливо заслушани в съскането на колелата върху релсите.

— Защо ти трябваше да ме водиш със себе си, след като така или иначе си решил да се съюзиш с тях? — питам глухо.

— Но ти не ме спря.

— Какво трябваше да направя — да размахам ръце между вас ли? — отвърщам намръщено. — Не ми е в характера.

— Това трябва да стане.

— Не мисля като теб — казвам. — Сигурно има и друг начин.

— Какъв? — пита той, скръствайки ръце. — Ти просто не я харесваш, още откакто се запознахте — това е.

— Ясно, че не я харесвам! Тя те е изоставила!

— Те са я пратили в изгнание! А след като аз ѝ прощавам, не е зле и ти да го направиш. Аз съм този, когото са изоставили, не ти.

— Има и нещо друго. Аз не ѝ вярвам. Според мен се опитва да те използва.

— Е, не ти го решаващ.

— Пак те питам, защо ме взе със себе си? — натъртвам и скръствам ръце като него. — А, да — за да ти помогна в анализирането на ситуацията. Е, аз я анализирах и ако моето мнение не ти допада, това не значи, че...

— Забравил съм, че преценката ти винаги се основава на някакви предразсъдъци. Ако си го бях спомнил навреме, сигурно нямаше да те доведе със себе си.

— Аз имам предразсъдъци, значи! Ами какво да кажем за твоите?! Какво да кажем по въпроса, че мислиш за съюзник всеки, който мрази баща ти колкото теб?

— Тук не става дума за него!

— Разбира се, че става дума точно за него! Той знае нещо, Тобиас. И ние трябва да се опитаме да разберем какво точно!

— Пак ли започваш? Мислех, че вече сме приключили с този въпрос. Той е лъжец, Трис.

— Така ли било?! — повишавам тон. — В такъв случай и майка ти е лъжкиня. Ти сериозно ли мислиш, че Аскетите биха пратили някого в изгнание? Е, аз не го вярвам.

— Не говори за майка ми по този начин.

Забелязвам светлина в далечината. Империята.

— Добре, тогава. — Отивам до вратата на вагона. — Няма да правя повече така.

Скачам и пробягвам няколко крачки, за да запазя равновесие. Тобиас скача след мен, но аз не му позволявам да ме настигне — връхлитам право в сградата, втурвам се надолу по стълбите и се връщам обратно в Ямата, за да си намеря място за спане.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Нещо ме събужда.

— Трис! Ставай!

Крясък. Не задавам въпроси. Спускам крака на пода и се оставям някаква ръка да ме поведе към вратата. Боса съм, а подът тук е неравен. Убива на пръстите и петите ми. Присвивам очи, за да разбера какво ме дърпа напред. Кристина. Тегли ме толкова силно, че едва не измъква лявата ми ръка от ставата.

— Какво става? — питам. — Какво се е случило?

— Млъквай и тичай!

Тичаме към Ямата и ревят на реката ни следва по петите. Последния път, когато Кристина ме измъкна от леглото, беше, когато извадиха тялото на Ал от бездната. Стискам зъби и се опитвам да не мисля за това сега. Повече не може да се повтори. Няма как да стане.

Тя тича много по-бързо от мен. Задъхвам се, докато прекосяваме със спринт стъкления под на Империята. Кристина стоварва цялата си длан върху бутона на асансьора и се втурва вътре още преди вратата да се е отворила напълно, теглейки ме подире си. После забива пръст в бутона ЗАТВАРЯНЕ НА ВРАТАТА, след което натиска копчето за последния етаж.

— Симулация — казва. — Действа симулация. Само че този път не хваща всички, а само... някои.

Тя опира длани в коленете си и диша тежко.

— Един от тях спомена нещо за Дивергентите — продължава.

— Казал е такова нещо под въздействието на симулацията ли? — питам.

Тя кимва.

— Марлийн. Но не звучеше да говори от свое име. Някак прекалено... монотонно.

Вратата се отваря и аз тръгвам след нея по коридора към вратата, на която пише КЪМ ПОКРИВА.

— Кристина, защо се качваме на покрива? — питам.

Тя не ми отговаря. Стълбището към покрива мирише на стара боя. По бетонните стени с черно са надраскани графити на Безстрашните. Емблемата на кастата и инициали, свързани със знак плюс: РГ + НТ, БР + ФН. Влюбени, които сигурно вече са остарели или отдавна не са заедно. Притискам ръка в гърдите, за да почувствам ударите на сърцето си. То бие толкова учестено, че е странно как изобщо още дишам.

Нощният въздух е прохладен. Кожата на ръцете ми настръхва. Очите ми привикват към тъмнината и вече различавам три фигури, които стоят на ръба в другия край на покрива с лице към мен. Едната е Марлийн. Другият е Хектор. Третата не я познавам — малко момиче от Безстрашните, най-много осемгодишно, със зелен кичур в косата.

Стоят съвсем неподвижно до самия край на покрива, въпреки че вятърът духа силно и развява косите им пред лицата, а кичурите влизат в очите и устата им. Дрехите им плющат при всеки порив, но те все така не помръдват.

— Хайде сега да се дръпнете от ръба — обръща се Кристина към тях. — Не правете глупости. Давайте...

— Не те чуват — казвам тихо, пристъпвайки напред. — Нито те виждат.

— Трябва едновременно да се хвърлим към тях. Аз поемам Хек, ти...

— Така рискуваме да ги бутнем от покрива. Ти застани до момичето за всеки случай.

„Прекалено малка е, за да ѝ се случва всичко това“, мисля си, но сърце не ми дава да го кажа гласно, защото тогава ще излезе, че Марлийн е достатъчно голяма.

Впивам поглед в Марлийн, чиито очи са безизразни като боядисани камъчета, като стъклени сфери. Имам чувството, че ако тези камъчета се отърколят в гърлото ми и паднат в стомаха, ще ме повлекат към земята долу. Няма как да я дръпна от ръба на покрива.

Най-накрая тя отваря уста и проговаря.

— Имам съобщение за Дивергентите. — Гласът ѝ звучи глухо. Симулацията използва гласните ѝ струни, но казаното е лишено от каквато и да е нормална човешка емоция.

Премествам поглед от Марлийн към Хектор. Хектор, който толкова се страхува от мен само защото майка му кой знае какво му е

наговорила за Дивергентите. Лин сигурно все още е край леглото на Шона и се надява тя да проходи. Лин не може да загуби и Хектор.

Пристъпвам напред, за да получа съобщението.

— Това не са преговори. Това е предупреждение — казва симулацията, използвайки Марлийн за проводник, като движи устните ѝ и изтръгва звуци от гърлото ѝ. — На всеки два дни, докато не се предадете в централата на Ерудитите, това ще се случва отново и отново.

Това.

Марлийн прави крачка назад и аз се хвърлям, но не към нея. Не към Марлийн, която навремето накара Юрая да стреля в кексчето на главата ѝ само за да провери дали му стиска. Която събра цяла торба дрехи за мен. Която неизменно ме посреща с усмивка. Не към Марлийн.

Докато Марлийн и малкото момиче прекрачват през ръба на покрива, аз се мятам към Хектор.

Сграбчвам каквото ми попадне. Ръка. Част от риза. Грубият покрив жули коленете ми, а тежестта на Хектор ме тегли напред. Не съм достатъчно силна да го удържа. Дрезгаво прошепвам „Помощ!“, защото не мога да го кажа по-силно.

Кристина е вече до мен. Помага ми да издърпаме отпуснатото тяло на Хектор обратно на покрива. Ръцете му безжизнено се отпускат отстрани. Няколко крачки по-нататък малкото момиче също лежи по гръб.

Тогава симулацията се прекратява. Хектор отваря очи и техният поглед вече не е празен.

— Я! — казва той. — Какво става?

Малкото момиче скимти и Кристина се втурва към него, нареждайки нещо несвързано с утешителен тон.

Надигам се, цялото ми тяло се тресе. Пристъпвам на сантиметър от ръба и поглеждам надолу. Улицата не е осветена много добре, но въпреки това различавам неясните очертания на Марлийн върху паважа.

Дишането ми... — кого сега го е грижа за дишането?

Откъсвам поглед от тази гледка, чувайки единствено къntenето на пулса в ушите си. Устата на Кристина се движи. Не ѝ обръщам

внимание, минавам през вратата, спускам се по стълбите надолу, вървя по коридора и стигам асансьорите.

Вратата се затваря зад гърба ми и аз се хвърлям напред, както направи Марлийн, когато реших не нея да спася. Крещя с всичка сила, ръцете ми разкъсват дрехите. След няколко секунди гърлото ми е като отворена рана, а по непокритата от дрехите кожа на ръцете има следи от нокти, но аз продължавам да крещя.

Асансьорът спира със звън. Вратата се отваря.

Оправам ризата си, приглаждам косата и пристъпвам напред.

„Имам съобщение за Дивергентите.“

Аз съм Дивергент.

„Това не са преговори.“

Определено не са преговори.

„Това е предупреждение.“

Разбирам.

„На всеки два дни, докато не се предадете в централата на Ерудитите...“

Аз ще се предам.

„... това ще се случва отново и отново.“

Никога повече няма да позволя да стане.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Проправям си път през тълпата към бездната. В Ямата е шумно и причината не е само ревът на реката. Имам нужда от малко тишина, затова се шмугвам в коридора към спалните помещения. Не искам да слушам словото, което Тори ще произнесе в памет на Марлийн, нито да съм наблизо, когато Безстрашните ще нададат викове, почитайки нейния живот и смелостта ѝ.

Тази сутрин Лорън докладва, че сме пропуснали няколко камери в спалните на послушниците за Безстрашни, където са спели Кристина, Зийк, Лорън, Марлийн, Хектор и Кий, момичето със зеления кичур. Ето как Джанийн е разбрала кого контролира симулацията. Не се и съмнявам защо Джанийн се е спряла на едни от най-младите сред нас — защото това по-силно ще уязви Безстрашните.

Забавям крачка, когато се озовавам в непознат коридор и опирам чело до стената. Усещам камъка груб и хладен. До мен долитат виковете на Безстрашните, но сега гласовете им са заглушени от дебелината скала.

Дочувам някой да приближава и обръщам глава натам. На няколко крачки от мен стои Кристина, все още с дрехите от снощи.

— Здравсти — казва.

— Точно сега не бих могла да понеса още вина, затова те моля да си вървиш.

— Искам само да ти кажа нещо, после си тръгвам.

Очите ѝ са подпухнали, а гласът ѝ звучи леко сънливо, което се дължи или на прекомерно изтощение, или на малко алкохол, а може и на двете заедно. Но погледът ѝ е бистър, затова сигурно си дава сметка какво говори. Дръпвам се от стената.

— Досега не съм виждала такава симулация. Искам да кажа, че не ми се е случвало като външен наблюдател. Но вчера... — Тя клати глава. — Ти си права. Те не могат нито да те чуят, нито да те видят. Също като Уил...

Тя се задавя с името му. Спира, поема си въздух и мъчително преглъща. Примигва няколко пъти, за да прогони сълзите. После пак ме поглежда.

— Ти ми каза, че е трябвало да го направиш, иначе е щял да те застреля, но аз не ти повярвах. Сега обаче вярвам... И ще се опитам да ти простя. Ето това... исках да ти кажа.

Част от мен изпитва облекчение. Тя ми вярва, тя се опитва да ми прости, макар че няма да ѝ е лесно.

Но после в мен надделява гневът. Какво си е мислела досега? Сигурно, че нарочно съм убила Уил, един от най-добрите ми приятели? Трябвало е да ми повярва още от самото начало, защото е трябвало да знае, че не бих направила такова нещо, ако имах друг избор.

— Какъв късмет, дето най-после има доказателство, че не съм хладнокръвен убиец. Така де, освен думата ми, искам да кажа. Иначе какво би те накарало да ми повярваш. — Насилвам се да се засмея, опитвам се да се престоря на безгрижна. Тя отваря уста, но аз не я оставям да се изкаже, защото не мога да се спра. — Не е зле да побързаш с прошката, защото няма много време...

Гласът ми се пречупва и аз вече не мога да се сдържа. Задавят ме хлипове. Подпирам се на стената и усещам как се свличам надолу, защото краката не ме държат.

Погледът ми е замъглен, за да я видя, но усещам как обвива ръце около мен и ме стиска толкова силно в прегръдката си, че чак боли. Мирише на кокосово масло за тяло и е също толкова жилава, каквато беше и по време на инициацията при Безстрашните, когато се люлееше над бездната, увиснала само на върховете на пръстите си. Тогава — а то не беше чак толкова отдавна — се чувствах истинска слабачка край нея, но сега нейната сила ми влива увереност, че и аз някога мога да бъда такава.

Двете коленичим една до друга на каменния под и аз я прегръщам също толкова здраво.

— Всичко е вече зад нас — казва тя. — Точно това дойдох да ти кажа. Вече съм ти простила.

Всички Безстрашни се смълчават, когато влизам в столовата същата вечер. Не ги виня. Аз съм една от Дивергентите, заради които Джанийн ги избива. Сигурно повечето от тях биха искали да се предам. Или са ужасени, че няма да го направя.

Ако това бяха Аскетите, досега нито един Дивергент да не е останал тук.

За миг се колебая къде да седна и как да стигна до мястото. Но после Зийк ми помахва от неговата маса с мрачен поглед и аз се насочвам натам. Преди да съм се добрала до стола обаче, Лин приближава към мен.

Това вече не е същата Лин, която познавам. Свирепият поглед е изчезнал. Тя е бледа и хапе устни, за да прикрие треперенето им.

— Ъм... — започва тя. Погледът ѝ се стрелка ту наляво, ту надясно, но избягва да срещне очите ми. — Марлийн ми липсва... страшно. Познавам я открай време и... — Тя тръска глава. — Не искам да приемеш думите ми като нещо, което се отнася до Марлийн — продължава, сякаш ме хока, — но... съм ти благодарна, че спаси Хек.

Лин пристъпва от крак на крак и очите ѝ се стрелкат из помещението. После ме прегръща с една ръка и пръстите ѝ се вкопчват в ризата ми. Болка пронизва рамото ми. Аз обаче премълчавам това.

Тя ме пуска, подсмърква и тръгва обратно към нейната маса, сякаш нищо не е станало. Чертите на Юрая са отпуснати, като че не е съвсем на себе си. Пред него стои тъмнокафява бутилка и той отпива често от нея.

Чувствам се нащрек в негово присъствие. Спасих Хек, което ще рече, че съм го предпочела пред Марлийн. Но Юрая не ме поглежда. Издърпвам стола насреща му и присядам на ръба.

— Къде е Шона? — питам. — Още ли е в болницата?

— Не, тук някъде е — отвръща Зийк, посочвайки с глава към масата, накъдето отиде Лин. Зървам я отдалече в инвалидната количка — толкова е бледа, че чак прозрачна. — Не трябваше да става, но Лин се набърка и сега ѝ прави компания.

— И ако се чудиш защо са седнали чак там, да ти кажа... Шона разбра, че съм Дивергент — завалено се обажда Юрая. — Сега я е страх да не прихване и тя.

— А!

— Нахвърли се и на мен — с въздишка добавя Зийк. — Откъде съм могъл да знам, че брат ми не работи срещу нас, да не би да го наблюдавам непрекъснато. Какво ли не бих дал да светна един в муцуната на тоя, дето ѝ е отровил ума.

— Няма нужда да даваш каквото и да е — обажда се Юрая. — Майка ѝ седи ей там. Давай, светни ѝ един.

Проследявам погледа му към жена на средна възраст със сини кичури в косата и халки от горе до долу и на двете уши. Красива е, също като Лин.

Миг по-късно в столовата влиза Тобиас, следван от Тори и Харисън. Напоследък се опитвам да го избягвам. Не съм говорила с него, откакто се скарахме, преди Марлийн...

— Здравсти, Трис — поздравява Тобиас, когато приближава достатъчно, за да го чуя. Гласът му е нисък, дрезгав. Неговият звук ме отвежда на тихи и спокойни места.

— Здравсти — отвърщам със свито гърло, от което сякаш излиза нечие чуждо гласче.

Той сяда до мен и премията ръка на гърба на стола ми, навеждайки се към мен. Не поглеждам към него — отказвам да погледна към него.

Поглеждам към него.

Тъмни очи — особен оттенък на синьото, който може както да хвърли завеса върху останалата част от помещението, така и да ме утеши, а също да ми напомни, че сега сме много по-отчуждени един от друг, отколкото би ми се искало.

— Няма ли да ме попиташ дали съм добре? — казвам.

— Не, защото съм сигурен, че изобщо не си добре. — Той поклаща глава. — Искам да те помоля да не взимаш каквото и да е решение, преди да сме го обсъдили.

„Вече е прекалено късно — мисля си. Решението е взето.“

— Сигурно искаш да кажеш, докато всички ние не го обсъдим, защото това касае и нас — намесва се Юрая. — Според мен никой не трябва да се предава.

— Никой ли? — натъртвам.

— Никой! — намръщено отвърща Юрая. — Мисля, че вместо това трябва да ги нападнем.

— Така — произнасям бавно. — Значи, предлагаш да нападнем жената, която може да накара половината от хората тук да се самоубият. Звучи страхотно.

Давам си сметка, че съм прекалено груба. Юрая излива съдържанието на бутилката в гърлото си. После толкова силно стоварва шишето на масата, че се плаща да не се пръсне на парчета.

— Не ми говори така — изръмжава.

— Извинявай — казвам. — Но ти знаеш, че съм права. Най-добрият начин да спасим живота на половината хора от нашата каста, е като пожертваме един-единствен живот.

И аз не знам какво очаквам. Може би Юрая, който отлично знае какво ще последва, ако никой от нас не се предаде, доброволно да се жертва. Но той е забил поглед в земята. Няма да го направи.

— Тримата с Тори и Харисън решихме да увеличим охраната. Дано, след като вече всички са наясно с атаките, да успеем да ги предотвратим — казва Тобиас. — Ако и това не помогне, тогава ще помислим за друго решение. Край на спора. Но засега никой нищо няма да предприема. Ясно?

Когато го казва с въпросително вдигнати вежди, той гледа само мен.

— Ясно — отговарям, но не го гледам в очите.

След вечеря се опитвам да се върна в спалното помещение, където спях предишната нощ, но не мога да се насия да мина през вратата. Вместо това тръгвам безцелно по коридора, плъзгайки пръсти по каменните стени, заслушана в ехото от стъпките си.

Неволно се озовавам до чешмичката, където ме нападнаха Питър, Дрю и Ал. Тогава разпознах Ал по миризмата — все още помня аромата на лимонова трева. Но вече не го свързвам с моя приятел, а с чувството на безпомощност, докато ме влачеха към бездната.

Ускорявам крачка и широко разтварям очи, за да прогоня картината на нападението от мислите си. Трябва да се махна далече от тук, далече от мястото, където ме нападна един от приятелите ми; където Питър наръга Едуард в окото; откъдето заслепената армия мои приятели пое смъртоносния си поход към сектора на Аскетите и постави началото на цялото това безумие.

Устремявам се право към мястото, където за последно се чувствах сигурна и защитена: малкия апартамент на Тобиас. В мига, в който доближавам вратата, вече се усещам по-спокойна.

Вратата не е плътно затворена. Побутвам я с крак. Той не е вътре, но аз не си тръгвам. Сядам на леглото, събирам юргана с две ръце и заравям лице в него, вдишвайки дълбоко аромата му. Той е почти изветрял, защото Тобиас отдавна не е спал тук.

Вратата се отваря и Тобиас се вмъква вътре. Ръцете ми омекват и юрганът пада в скута ми. Как ще обясня присъствието си? Нали уж съм му бясна?

Не е намръщен, но устните му са толкова силно стиснати, че ми става ясно — той е бесен на мен.

— Не се прави на идиот — казва.

— На идиот ли?

— Лъжеш ме в очите. Каза, че няма да се предадеш на Ерудитите, но излъга. Ще бъдеш пълен идиот, ако го направиш. Затова недей.

Избутвам завивката настрани и ставам.

— Не се опитвай да го представиш, че е толкова просто — отвръщам. — Защото не е. Знаеш не по-зле от мен, че така е най-правилно.

— Точно сега ли реши да се държиш като Аскет? — Гласът му изпълва стаята и страх пронизва гърдите ми. Гневът му идва прекалено внезапно. Твърде необяснимо. — Досега разправяше наляво и надясно, че си прекалено голям егоист, за да бъдеш една от тях. А сега, когато става дума за твоя живот, ще се правиш на герой. Какво ти става?!

— Какво става с теб?! Измират хора. Мятат се право от покрива. А аз мога да предотвратя това да се повтори.

— Ти си прекалено значима, та просто... да умреш. — Той тръска глава. Отказва дори да ме погледне — очите му сноват между стената зад мен и тавана, но не спират върху лицето ми. Толкова съм стъписана, че даже не мога да се ядосам.

— Изобщо не съм толкова значима. Всички ще се справят отлично и без мен — казвам.

— На кого му пука за другите?! Ами аз?

Той заравя лице в ръцете си, крие очи. Пръстите му треперят.

После прекосява стаята с два широки разкрача и впива устни в моите. Нежният им допир заличава последните два месеца, а аз съм отново момичето, което седи на скалите край бездната и реката облива глезените му, когато се целува за първи път. Сега пак съм момичето, което го хвана за ръката в коридора, защото така искаше.

Дръпвам се назад и опирам ръка в гърдите му, за да го отдалеча от себе си. Работата е там, че също така съм момичето, което застреля Уил и излъга за това; което избра между Хектор и Марлийн и още хиляди други неща. Не мога да залича това.

— Ти също ще бъдеш добре. — Не го поглеждам. Вперила съм очи в тениската му, която стискам, и в рисунката с черно мастило, която се вие около шията му, но не го поглеждам в лицето. — Сигурно отначало няма да ти е леко, но рано или късно ще продължиш напред и ще постъпваш както е редно.

Той обвива талията ми с ръка и отново ме придърпва към себе си.

— Това е лъжа — казва, преди да ме целуне отново.

Но греша. Не трябва да забравя в какво съм се превърнала, нито е редно да му позволявам да ме целува, когато съм наясно какво ще направя съвсем скоро.

Но толкова го желая. О, така го желая!

Повдигам се на пръсти и обвивам ръце около него. Опирам длан между плешките му, а с другата обхващам врата му. Усещам дъха му върху дланта си и гърдите, които се надигат и спускат, и знам, че е силен, твърд, неудържим. Всичко, което искам да бъда, но не съм. Не съм.

Отстъпва назад, притегляйки ме след себе си, и аз залитам. Вече не мога да се владеея. Той седи на ръба на леглото, а аз стоя пред него и най-после се гледаме право в очите.

Докосва лицето ми и обгръща с шепа бузата ми; прокарва пръсти надолу по шията, очертава с длан леката извивка на ханша ми.

Не съм способна да спра това.

Допирам устни до неговите — има вкус на вода и аромата на свеж въздух. Спускам ръка по гърба му и на кръста я пъхам под ризата. Той ме целува още по-настойтелно.

Знам, че е силен, но не си давам сметка колко, докато сама не го усещам; мускулите на гърба му играят под пръстите ми.

„Престани“, казвам си.

Внезапно движенията и на двамата стават трескави, пръстите му ме галят под блузата, ръцете ми се впиват в него, опитвайки се да го притиснат още по-силно към тялото ми, но вече няма накъде. Никога не съм желаела някого така, нито толкова силно.

Той се дръпва само колкото да ме погледне в очите, клепачите му са полуспуснати.

— Обещай, че няма да отидеш — прошепва. — Заради мен. Направи едно-единствено нещо заради мен.

Мога ли да го направя? Мога ли да остана, всичко между нас пак да бъде наред и да позволя някой друг да загине вместо мен? Гледайки го в очите, аз за миг си позволявам да повярвам, че мога. После виждам Уил. Дълбоката бръчка между веждите му. Празният му поглед, контролиран от симулацията. Безжизненото тяло.

„Направи едно-единствено нещо заради мен.“ Тъмните очи на Тобиас ме умоляват.

Но ако аз не отида при Ерудитите, тогава кой ще го направи? Тобиас ли? Това е нещо, на което той е способен.

Болка пронизва гърдите ми, когато го лъжа.

— Добре.

— Обещавах ли? — пита със свити вежди.

Тогава пронизващата болка се разлива по цялото ми тяло и в нея се смесват вина, ужас и копнеж.

— Обещавам.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Дори когато вече се унася в сън, той продължава силно да ме стиска в прегръдката си, моят животоспасяващ затвор. Аз обаче изчаквам — мисълта за разбиващите се върху паважа тела ме държи будна — докато ръцете му се отпускат и дишането му става равномерно.

Няма да позволя Тобиас да отиде при Ерудитите, когато това отново се случи, когато загине още някой. Няма да позволя.

Измъквам се от прегръдката му. Навличам един от неговите пуловери, за да задържа за по-дълго аромата на тялото му върху себе си. Пъхам крака в обувките. Не взимам никакво оръжие или нещо за спомен.

Застоявам се за кратко край вратата и го поглеждам, заровен наполовина под юргана, умиротворен и силен.

— Обичам те — прошепвам тихо, вкусвайки думите. Оставям вратата да се притвори след мен.

Време е всичко да си дойде на мястото.

Тръгвам към спалното помещение, където навремето спяха послушниците, родени Безстрашни. То изглежда също като помещението, в което спях по време на инициацията: дълго и тясно, с двуетажни легла покрай всяка стена, черна дъска, окачена на една от тях. На светлината на синята лампа в ъгъла виждам, че никой не си е дал труд да изтрие класирането, отбелязано върху нея — името на Юрая все още е на първо място.

Кристина спи на долното легло, под Лин. Не искам да я стряскам, но няма как иначе да я събудя, затова покривам устата ѝ с ръка. Тя трепва и се събужда, очите ѝ са широко ококорени, докато не срещат погледа ми. Слагам пръст на устните си и ѝ давам знак да ме последва.

Стигам края на коридора и завивам зад ъгъла. Той е осветен от изцапана с боя аварийна лампа над един от изходите. Кристина е боса, свила е пръстите на краката си, за да ги предпази от студа.

— Какво има? — пита. — Заминаваш ли някъде?

— Аха, аз... — Налага се да я излъжа, иначе ще се опита да ме спре. — Отивам да видя брат си. Нали помниш, той е при Аскетите.

Тя присвива очи.

— Съжалявам, че те събудих — продължавам, — но искам да направиш нещо за мен. Много е важно.

— Дадено. Трис, държиш се много странно. Сигурна ли си, че не...

— Не съм. Слушай сега — времето на симулационната атака не беше произволно избрано. Причината да се случи точно тогава е, че Аскетите са подготвяли нещо — не знам какво точно, но има връзка с важна информация, която сега е в ръцете на Джанийн...

— Какво? — Тя свива вежди. — Значи не знаеш какво са замисляли? А имаш ли представа каква е тази информация?

— Не. — Сигурно звучи като напълно луда. — Не успях да науча много, защото единствено Маркърс Итън е наясно с пълната картина, но отказа да ме осветли. Просто... това е довело до атаката. Това е причината. И ние трябва да разберем какво е точно.

Не ми идва наум какво повече да кажа. Но Кристина вече кима одобрително.

— Причината Джанийн да ни принуди да нападнем невинни хора — горчиво казва тя. — Точно така. Трябва да я научим.

Съвсем го бях забравила — тя също беше под влияние на симулацията. Колко ли Аскети е убила, докато е била под неин контрол? Как ли се е почувствала, когато е дошла на себе си и е разбрала, че е убиец? Никога не съм я питала за това и нямам намерение да го правя.

— Скоро ще имам нужда от помощта ти. Някой трябва да убеди Маркърс да ни сътрудничи и според мен ти би могла да го направиш.

Тя накланя глава и ме гледа така няколко секунди.

— Трис, не върши глупости.

Насилвам се да се усмихна.

— Защо всички все това ми повтарят?

Тя сграбчва ръката ми.

— Не се шегувам.

— Казах ти, отивам да видя Кейлъб. Връщам се след няколко дни и тогава ще разработим стратегията. Просто ми хрумна, че не е зле и

някой друг да знае за това, преди да тръгна. За всеки случай. Ясно?

Тя продължава да държи ръката ми още известно време, после ме пуска.

— Ясно — отвърща.

Тръгвам към изхода. Успявам да се овладеея, докато не изляза през вратата, после усещам как сълзите ми рукват.

Това ми е последният разговор с нея, а той беше изтъкан от лъжи.

Щом излизам навън, вдигам качулката на якето. В края на улицата се оглеждам за признаци на живот. Няма такива.

Студеният въздух щипе, когато го вдишвам и се връща през устата ми под формата на облак пара. Зимата скоро ще настъпи. Чудя се дали Ерудитите и Безстрашните тогава все още ще са в бойна готовност, дебнейки удобен момент да се избият едни други. Доволна съм, че няма да се налага да присъствам на това.

Никога не би ми хрумнала подобна мисъл, преди да избира Безстрашните. Ако не друго, тогава поне бях сигурна, че ще живея дълго. Сега вече в нищо не съм сигурна, освен в едно — че отивам там, накъдето съм тръгнала, по свое желание.

Вървя в сенките на сградите, надявайки се шумът от стъпките ми да не привлече нечие внимание. В този район не свети нито една лампа, но луната е достатъчно ярка и мога да се придвижвам без проблем.

Минавам под железопътния надлез. Релсите се тресат от приближаването на влак. Трябва да вървя по-бързо, ако искам да стигна там, преди някой да е забелязал отсъствието ми. Заобикалям дълбока пукнатина в настилката на улицата и се прехвърлям над паднал стълб на улична лампа.

Когато тръгнах, не знаех колко дълго ще трябва да вървя. Не след дълго тялото ми се разгорещява от бързия ход, от усилието непрекъснато да се озъртам през рамо и да избягвам пречките по пътя. Ускорявам ход, като вече почти тичам.

Скоро стигам квартал, който ми е познат. Улиците тук са по-добре поддържани, пометени, а дупките се броят на пръсти. Далече напред забелязвам светлините на централата на Ерудитите, светлина,

която нарушава законите за съхраняване на енергията. Не знам какво ще правя, когато стигна там. Ще настоявам да се срещна с Джанийн? Или просто ще стоя, докато някой не ме забележи?

Върховете на пръстите ми се плъзват по витрината на сградата зад мен. Не ми остава още много. По тялото ми преминава трепет, защото вече съм съвсем близо, и това затруднява движението ми. Дишането също става проблем. Вече не се опитвам да бъда тиха и оставям въздуха със свистене да излиза от гърдите ми. Какво ли ще правят с мен, когато стигна? Какви ли планове имат за мен, преди да стана съвсем безполезна за тях и да ме убият? Сигурна съм, че накрая ще ме убият. Съсредоточавам се в придвижването напред, в преместването на единия крак пред другия дори когато те вече отказват да издържат тежестта на тялото.

Накрая се изправям пред централата на Ерудитите.

Вътре тълпи от облечени в сини ризи хора седят около масите, пишат нещо на клавиатурите на компютрите, привеждат се над разтворени книги или си предават един на друг листове хартия. Някои от тях са свестни хора, които не си дават сметка за стореното от тяхната каста, но ако сега централата се срине над главите им и ги затрупа всичките, едва ли ще почувствам милост.

Това е последният момент, в който все още мога да се откажа. Студеният въздух щипе бузите и ръцете ми, докато се колебая. Мога да се откажа. Мога да потърся убежище в лагера на Безстрашните. И да се моля с надеждата никой повече да не пострада заради моята себичност.

Невъзможно е да се откажа, защото вината и бремето за живота на Уил, за живота на родителите ми, а вече и за живота на Марлийн биха строшили костите ми, биха направили дишането невъзможно.

Бавно поемам към сградата и отварям вратите на централния вход.

Това е единственото спасение срещу задушаването.

Секунда, след като съм стъпила на покрития с дървен паркет под и съм застанала пред гигантския портрет на Джанийн Матюс, окачен на отсрещната стена, никой не ме забелязва — даже двамата охранители, изменници от Безстрашните, които сноват пред входа. Упътвам се към рецепцията, където седи мъж на средна възраст с

плешивина на темето и се рови в купчина хартия. Поставям ръце на плота пред него.

— Извинете — казвам.

— Момент — отвръща той, без дори да ме погледне.

— Не става.

Това вече го кара да вдигне очи, очилата му са килнати на носа и той мръщи вежди, сякаш ей сега ще ме нахока. Каквото и да се е канел да избълва срещу мен обаче, то явно засяда в гърлото му. Зяпва ме с отворена уста, а погледът му прескача от лицето ми към черната тениска, с която съм облечена.

В сравнение с ужаса, който преживявам, изражението му е даже забавно. Усмиввам се леко и се опитвам да потуля треперещите си ръце.

— Вярвам, че Джанийн Матюс ще иска да ме види — казвам. — Затова ще съм ви благодарна, ако се свържете с нея.

Той дава знак на изменниците от Безстрашните край вратата, но това вече не е необходимо. Охраната най-после ме е забелязала. Към мен се спускат войници на Безстрашните от всички страни на фойето и ме обкръжават, но все още не ме докосват, нито казват нещо. Оглеждам лицата им, опитвайки се да си придам колкото се може по-спокоен вид.

— Дивергент? — пита най-накрая един от тях, докато мъжът на рецепцията вдига слушалката на интеркома в сградата.

Свивам ръцете си в юмруци — не мога да спра треперенето им. Кимвам.

Погледът ми отскача към Безстрашния, който в момента излиза от асансьора в лявата част на помещението и аз губя контрол върху мускулите на лицето си. Питър приближава към нас.

В главата ми едновременно пробягват хиляди варианти как да реагирам: от това да се хвърля към гърлото му до престорен плач, нещо като шега. Не мога да реша какво точно да направя, затова продължавам да стоя неподвижно и само го наблюдавам. Джанийн трябва да е знаела, че ще дойда, и сигурно нарочно е избрала Питър да ме отведе при нея, няма как да е другояче.

— Наредено ми е да те отведе горе — казва Питър.

Иска ми се да му се озъбя, или да кажа нещо с безгрижен вид, но единственото, което успява да излезе от свитото ми гърло, е някакво

одобрително хриптене. Питър поема към асансьорите и аз тръгвам след него.

Преминаваме през поредица лъскави коридори. Въпреки че изкачваме стълбището на няколко етажа, все още имам чувството, че съм побита в земята.

Очаквам да ме заведат право при Джанийн, но не го правят. Спират в къс коридор с редица метални врати от двете страни. Питър набира кода за отваряне на една от тях и изменниците на Безстрашните плътно ме наобикалят, застанали рамо до рамо — образуват тесен тунел, през който да вляза в стаята.

Тя е малка, може би шест на шест крачки. Подът, стените и таванът са покрити с еднакви осветителни панели, сега загасени, каквито имаше и в стаята за теста за определяне на наклонностите. Във всеки ъгъл е монтирана малка черна камера.

Най-накрая се предавам пред чувството за паника.

Местя поглед от камера на камера в ъглите и се боря с крясъка, който набъбва в стомаха, гърдите и гърлото ми; крясък, който напират във всяка частица на тялото ми. Отново усещам как вината и скръбта забиват нокти във вътрешностите ми, воювайки за надмощие над мен, но ужасът е по-силен и от двете. Вдишвам, но не изпускам въздуха. Навремето баща ми казваше, че така може да се отървеш от хълцането. Тогава го попитах дали може да се умре, като задържаш дъха си. „Не — отвърна той. — Инстинктът на твоето тяло ще надделее и ще те принуди да дишаш.“

Жалко наистина. Можех да го използвам като изход от ситуацията. От тази мисъл ме напушва смях. След това пак се надига писъкът.

Свивам се надве, така че да мога да притисна лице в коленете си. Трябва да съставя план. Ако имам план, няма да ме е страх толкова.

В главата ми обаче не се оформя никакъв план. Няма къде да бягаш, щом веднъж си влязъл в централата на Ерудитите. Няма как да се измъкнеш от Джанийн. Няма спасение от онова, което извърших.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Забравила съм си часовника.

За това съжалявам най-много, когато след минути или часове паниката утихва. Не съжалявам, че изобщо съм дошла — макар това да изглежда най-логично — а за голата китка, която не ми позволява да разбера от колко време съм в тази стая. Гърбът вече ме боли, което все пак е някакъв ориентир, но не достатъчно ясен.

След известно време ставам и започвам да се разхождам, протягам високо ръце над главата си. Поколебавам се дали да продължа, при условие че камерите ме наблюдават. Едва ли ще научат кой знае колко за мен, докато следят как допирам палците на краката си.

При тази мисъл ръцете ми се разтреперват, но аз не се опитвам да я прогоня от ума си. Вместо това си напомням, че съм една от Безстрашните и страхът е добър мой познайник. Сигурно ще пукна на това място. И то съвсем скоро. Това са голите факти.

Но мога да приема всичко и от друга гледна точка. Скоро ще отдам почит на родителите си, като умра както тях. И ако всичко казано за смъртта е истина, не след дълго ще сме пак заедно, каквото и да ни чака занапред.

Разтърсвам ръце, докато крача напред-назад. Още треперят. Искam да разбера кое време е. Пристигнах малко след полунощ. Сега вече е сигурно ранна утрин, някъде около 4,00 — 5,00 часа. Но може и да не е минало толкова много време, а само да ми се струва така, защото бездействам.

Вратата се отваря и аз най-накрая заставам лице в лице с моя враг и нейната охрана от Безстрашни.

— Здравей, Беатрис — започва Джанийн. Носи синия цвят на Ерудитите, очилата на Ерудитите и гледа с типичното за Ерудитите чувство на превъзходство, което баща ми ме възпита да ненавиждам. — Предполагах, че точно ти ще дойдеш.

Не изпитвам ненавист, докато я гледам. Изобщо нищо не чувствам, макар да е отговорна за безчет избити, сред тях и Марлийн. Поредицата убийства в главата ми са като низ от неразгадани уравнения и аз стоя вкаменена, неспособна да открия решението.

— Здравей, Джанийн — отговарям, защото само това ми идва наум в момента.

Премествам поглед от воднистите очи на Джанийн към Безстрашните, които я пазят от всички страни. Питър стои плътно до дясното ѝ рамо, а една жена с дълбоки бръчки около устата е отляво. Зад нея е плешив мъж с дълбоки бразди по черепа. Свивам вежди.

Как така Питър изведнъж се е озовал на толкова висок пост като охранител на Джанийн Матюс? Къде е логиката?

— Бих искала да знам колко е часът — казвам.

— Така ли? — отвръща тя. — Интересно.

Трябваше да се досетя, че няма да ми каже. Всяка информация, с която тя разполага, има определящо значение в нейната стратегия. Тя няма нищо да ми каже, докато не реши, че за нея ще е по-изгодно да ми даде определени сведения, отколкото да ги премълчи.

— Обзалагам се, че моите спътници от Безстрашните са разочаровани, дето още не си опитала да ми издереш очите — продължава тя.

— Това би било глупаво.

— Вярно. Но щеше да отговаря на твоя стил на поведение — първо действай, после мисли.

— Вече съм на шестнайсет. — Свивам устни. — И се променям.

— Колко мило. — Тя успява да придаде ласкателна нотка дори на фрази, които съдържат съвсем друг смисъл. — Хайде да се поразходим малко.

Отстъпва назад и посочва вратата. Последното, което искам сега, е да изляза от това помещение и да се отправя в някаква неизвестна посока. Въпреки това не се колебаям. Тръгвам, жената от Безстрашните със суровия поглед е отпред, Питър върви зад мен.

Коридорът е дълъг и светъл. Завиваме и продължаваме по друг, същия като първия.

Следват още два коридора. Вече напълно съм загубила ориентация и никога не бих могла да намеря пътя обратно. Точно тогава обстановката се променя — белият тунел се превръща в

просторна зала, където мъже и жени от Ерудитите, облечени в дълги сини лабораторни престилки, стоят около масите; някои държат инструменти, други смесват разноцветни течности, трети гледат съсредоточено в екраните на компютрите. На пръв поглед работят върху нов симулационен серум, но предполагам, че дейността на Ерудитите не се ограничава единствено със симулациите.

Мнозинството от тях прекратяват работа и ни проследяват с поглед, докато вървим по централната пътека. По-скоро наблюдават мен. Някои си шушукат, но повечето остават мълчаливи. Толкова е тихо тук.

Следвам жената от Безстрашните и когато минава през някаква врата, аз се заковавам толкова рязко на място, че Питър се блъска в гърба ми.

И тази зала е просторна като предишната, но в нея има само едно нещо: голяма метална маса с някакъв уред до нея. Той далечно напомня уред за ехокардиография. Над него виси камера. Потръпвам неволно. Защото знам какво е това.

— Много съм доволна, че точно ти си тук — казва Джанийн. — Тя минава покрай мен и сяда на ръба на масата, пръстите ѝ се впиват в ръба. — Причината са твоите резултати от теста за определяне на наклонностите. — Русата ѝ коса, опъната силно по темето, отразява светлината и привлича погледа ми. — Даже сред Дивергентите ти си нещо като аномалия, защото имаш наклонности към три от кастите. Аскети, Безстрашни и Ерудити.

— Откъде... — Гласът ми секва. Насилвам се да довърша изречението. — Откъде знаеш това?

— Всяко нещо с времето си — отговаря тя. — На базата на тези резултати направих заключение, че си един от най-силните Дивергенти. Казвам го не като комплимент, а за да изясня намеренията си. Ако искам да създам симулация, която да контролира съзнанието на Дивергентите, трябва да експериментирам с най-силния сред тях, за да открия и премахна всички слабости на технологията. Ясна ли съм?

Не си правя труда да ѝ отговарям. Все още наблюдавам втренчено ехокардиографския уред край масата.

— Ето защо аз и моите колеги научни работници ще те изучаваме, колкото се може по-дълго. — Тя леко се усмихва. — След приключване на моето изследване ще бъдеш екзекутирана.

Това ми е известно и без да ми го казва. Но макар да го знам, защо краката ми внезапно омекват и стомахът ми се свива. Защо?

— Екзекуцията ще бъде извършена тук. — Тя прокарва пръсти по масата, върху която седи. — На тази маса. Реших, че ще ти е любопитно да я видиш.

Иска да проучи реакцията ми. Едва дишам. Досега си мислех, че жестокостта предполага и злоба, но не е така. Джанийн няма никакво основание да действа от зла умисъл. Тя е жестока, защото не се интересува от последиците на своите постъпки, когато нещо я е завладяло. Вместо мен тук можеше да има пъзел или счупен механизъм, който тя се опитва да поправи. Тя ще отвори черепа ми с единствената цел да проследи отблизо как действа моят мозък. Ще умра тук и това ще е проява на милосърдие.

— Когато дойдох тук, знаех как ще приключи всичко — казвам. — Това е просто една маса. А сега бих искала да се върна в килията си.

Не мога да преценя как върви времето, не и по начина, по който имах възможност да го следя досега. Ето защо, когато вратата на килията отново се отваря и вътре влиза Питър, не мога да кажа колко време е минало. Усещам единствено, че съм изтощена.

— Тръгвай, Дървената — нарежда той.

— Не съм Аскет. — Протягам ръце над главата си и те опират стената. — И след като вече си един от лакеите на Ерудитите, нямаш право да ме наричаш „Дървена“. Не е редно.

— Казах ти да тръгваш.

— Как, без нито една злобна и ехидна забележка ли ще се размина? — Вдигам поглед към него с престорена изненада. — Нещо от рода „Ти си чист идиот, щом дойде тук. Освен че си Дивергент, си и малоумна“ няма ли да кажеш?

— То си е ясно и без да го казвам — отвърща. — Сега или ставай, или ще те влача по коридора. Ти решаваш.

Сега вече ми е по-спокойно. Питър винаги се е държал злобно с мен; това е нещо познато.

Ставам и излизам от килията. Пътьом отбелязвам, че ръката на Питър, която прострелях, вече не виси на превръзка през врата.

— Излекуваха ли раната ти от куршума?

— Да — казва. — Ще ти се наложи да откриеш друго слабо място. Колко жалко, че с мен всичко вече е наред. — Той ме сграбчва за здравата ръка и тръгва бързо, дърпайки ме след себе си. — Закъсняваме.

Въпреки че коридорът е дълъг и празен, стъпките ни не отекуват силно. Имам чувството, че някой ми е запушил ушите, а аз чак сега го забелязвам. Опитвам се да запомня пътя, по който минаваме, но скоро пак губя ориентация. Стигаме края на поредния коридор и завиваме наляво към слабо осветена стая, която ми напомня аквариум. Една от стените е огледална — виждам отражението си в нея, но се обзалагам, че от другата страна е прозрачна и някой ме наблюдава.

В другия край на помещението има уред, от който се подава подвижна работна маса с човешки ръст. Разпознавам го от учебника по история на кастите и урока за приноса на Ерудитите в медицината. Апарат за магнитно-резонансна томография. С него ще сканират мозъка ми.

Нещо припламва в мен. Толкова отдавна не съм го усещала, че отначало едва го разпознавам. Любопитство.

По интеркома се разнася глас — гласът на Джанийн.

— Легни там, Беатрис.

Поглеждам към подвижната работната маса, с която ще ме вкарат в магнитната тръба на апарата.

— Няма.

Разнася се въздишка.

— Ако не го направиш доброволно, има начин да те принудим.

Питър застава зад гърба ми. Дори ранен, беше по-силен от мен. Представям си ръцете му върху себе си, как ме влачи към апарата, как ме просва на масата, как ме пристяга с ремъците, които висят от нея, и ги затяга прекалено силно.

— Хайде да се споразумеем — казвам. — Ако се подчиня, ще ми дадете да видя резултата от изследването.

— Ти ще се подчиниш, независимо дали е доброволно, или не.

Вдигам показалец.

— Изобщо не е така.

Поглеждам към огледалото. Не е толкова трудно да си представя, че разговарям с Джанийн, докато гледам собственото си отражение. Косата ми е руса като нейната; и двете сме бледи, с непреклонно

изражение. Тази констатация е толкова смущаваща, че за няколко секунди губя нишката на мисълта си и стърча мълчаливо, вдигнала пръст.

Аз съм с бледа кожа, светлокоса и студена. Интересувам се какъв е резултатът от изследването на мозъка ми. Аз съм като Джанийн. Мога да се презирам за това, да възроптая, да се опитам да го изкореня от себе си... или да се възползвам от него.

— Изобщо не е така — повтарям. — Каквото и да правите, няма как да ме принудите да стоя неподвижно, за да е ясна картината при сканирането на мозъка. — Кашлям, за да прочистя гърлото си. — Искам да видя резултатите. Така и така ще ме убиете, затова не би трябвало да ви пука какво ще разбере за собствения си мозък преди да умра.

Тишина.

— Защо ти е толкова важно да видиш изследванията? — пита гласът.

— Точно ти би трябвало най-добре да ме разбираш. Нали имам еднакви наклонности за Ерудит, Безстрашен и Аскет в края на краищата.

— Добре. Ще можеш да видиш резултатите. Лягай.

Отивам при работната маса и лягам на нея. Металът е студен като лед. Масата се плъзва навътре и вече съм в тръбата на апарата. Гледам в празното бяло пространство. Като малка си мислех, че раят изглежда точно така — само бяла светлина, нищо повече. Сега вече знам, че това не може да е истина, защото бялата светлина съдържа заплахата.

Чувам думкане и затварям очи, припомняйки си едно от изпитанията в моята зона на страха — юмруци, блъскащи по прозореца ми, и мъже без лица, които искат да ме отвлекат. Опитвам се да си представя думкането като ударите на сърцето ми или като удари на барабан. Талазите на реката, които се разбиват в стените на бездната в лагера на Безстрашните. Маршируващи крака по време на церемонията за приключване на инициацията. Лавина от препускащи крака надолу по стълбището след Изборната церемония.

Губя представа колко време е минало, когато думкането спира и масата излиза от тръбата на апарата. Сядам и разтървам врата си с върховете на пръстите.

Вратата се отваря и отвън в коридора стои Питър. Прави ми знак.
— Идвай. Вече може да видиш изследването.

Скачам на пода и тръгвам към него. Когато излизаме в коридора, той ме поглежда и клати глава.

— Какво?

— Не знам как успяваш винаги да наложиш своето.

— Естествено, щом единствената ми цел е да попадна в килия в централата на Ерудитите и да бъда екзекутирана.

Гласът ми звучи нехайно, сякаш екзекуцията е нищо работа за мен. Но само при произнасянето на тази дума цялата настръхвам. Правя се, че ми е студено и разтривам ръцете си с длани.

— А не е ли така? — пита той. — Нали по своя воля дойде тук. На това няма как да му кажа силен инстинкт за оцеляване.

Той набира някакъв код върху клавиатурата край една врата и тя се отваря. Влизам в стаята от другата страна на огледалото. Вътре е пълно с монитори, а ярката светлина се отразява в очилата на Ерудитите. В отсрещния край на помещението друга врата се затваря с щракване. Зад един от мониторите стои празен стол, чиято седалка все още се върти. Някой току-що е излязъл.

Питър застава плътно зад мен — готов е да ме сграбчи, ако тръгна да нападам някого. Но аз нямам такова намерение. Докъде ли ще стигна, ако все пак опитам да избягам? До края на коридора? Или чак до следващия? После ще се загубя. Не бих могла да се измъкна, дори да нямаше охранители, които да ме спрат.

— Покажи ги тук — казва Джанийн, сочейки големия екран на стената отляво. Един от учените на Ерудитите набира нещо на монитора пред себе си и върху лявата стена се появява картина. Картината на моя мозък.

Не знам какво всъщност очаквам да видя. Известно ми е как изглежда човешкият мозък и приблизително за какво отговаря всеки негов дял, но нямам представа каква е разликата между моя и този на останалите хора. Джанийн барабани с пръсти по брадичката си и прекалено дълго се вглежда в изображението.

Най-накрая проговаря.

— Някой да обясни на госпожица Прайър каква е функцията на префронталната кора на мозъка.

— Това е частта на мозъка зад челото, най-общо казано — обажда се жена от научния екип. Няма вид да е много по-възрастна от мен и носи очила с големи кръгли стъкла, от които очите ѝ изглеждат огромни. — Нейната функция е да организира мислите и действията, необходими за постигане на целите.

— Правилно — потвърждава Джанийн. — А сега някой да ми каже какво наблюдаваме при латералната префронтална кора на госпожица Прайър.

— Тя е голяма — обажда се друг от учените, този път мъж с оредяваща коса.

— А по-точно? — продължава Джанийн, сякаш го изпитва.

Давам си сметка, че се намирам в класна стая — всяко място, където има повече от един Ерудит, неизменно се превръща в класна стая. Тук Джанийн е най-уважаваният преподавател. Всички са я зяпнали с жадни ококорени очи и отворена уста, стремейки се да я впечатлят.

— Много по-голяма от средния размер — поправя се мъжът с оредяващата коса.

— Така е по-добре. — Джанийн накланя глава. — На практика това е най-голямата латерална префронтална кора, която някога съм виждала. Орбитофронталната кора обаче е забележително малка. Какво показва този факт?

— Орбитофронталната кора е мозъчният център, свързан със стремежа към награди. Онези, чието поведение се характеризира с преследването на някакво възнаграждение, имат добре изразена орбитофронтална кора — обажда се някой. — Което ще рече, че госпожица Прайър не държи постъпките ѝ да бъдат възнаградени на всяка цена.

— И не само това — усмихва се леко Джанийн. Синята светлина от мониторите осветява ярко челото и скулите ѝ, но хвърля тъмни сенки под очите. — Това не просто дава сведение за нейното поведение, но и за желанията ѝ. Нейният стремеж не е получаването на награда. Затова пък е изключително добра в насочването на мислите и действията си към постигането на определена цел. Това обяснява нейната наклонност към зловредно поведение, съчетано с жертвоготовност и вероятно способността ѝ да устоява на симулации.

Как този извод ще повлияе върху подхода ни в разработването на новия симулационен серум?

— Той трябва да потиска част, но не всички функции на префронталната кора — казва жената учен с кръглите очила.

— Точно така — потвърждава Джанийн. Тя най-после се обръща към мен с блеснали от удоволствие очи. — Продължаваме да работим в тази посока. Така изпълних ли моята част от нашата уговорка, госпожице Прайър?

Устата ми е пресъхнала и трудно преглъщам.

Какво ли ще стане, ако потиснат функциите на префронталната ми кора; ако ме лишат от способността да взимам решения? Какво ще стане, ако серумът действа и аз се превърна в роб на симулацията като всички останали? Какво би се случило, ако напълно се откъсна от реалността?

Не съм предполагала, че моята личност, цялото ми същество може да бъде сведено до вторичен продукт на моята анатомия. Ами ако аз наистина съм просто човек с по-голяма префронтална кора... и нищо повече?

— Да — отвърщам. — Изпълни я.

Двамата с Питър мълчаливо вървим обратно към моята килия. Завиваме наляво и пред нас в другия край на коридора изниква група хора. Това е най-дългият коридор, през който сме минавали, но разстоянието се стопява в мига, когато го виждам.

От двете страни го държат изменници на Безстрашните, а в тила му е опряно дулото на пистолет.

Тобиас, по чиято буза се стича кръв и боядисва в червено-бялата му риза. Тобиас, мойт приятел Дивергент, застанал пред пастта на зейналата пещ, в която аз ще изгоря.

Ръцете на Питър ме сграбчват за раменете и ме задържат на място.

— Тобиас — казвам, но то прозвучава по-скоро като издихание.

Изменникът на Безстрашните, опрял пистолет в главата на Тобиас, го побутва напред. Питър също се опитва да ме тласне напред, но краката ми сякаш са вкопани в пода. Дойдох тук, за да не умира никой повече. Дойдох тук, за да защита колкото се може повече хора.

Дойдох тук най-вече защото исках Тобиас да е в безопасност. Но какъв е смисълът, щом и той е тук? Защо е всичко това?

— Какво си направил?! — прошепвам. Той е само на няколко крачки от мен, но не достатъчно близо, за да ме чуе. Когато минава покрай мен, протяга ръка. Обвива пръсти около китката ми и стиска. Стиска, после ме пуска. Очите му са кръвясали; целият е бял като платно.

— Какво си направил? — този път въпросът се изтръгва от гърлото ми като ръмжене.

Хвърлям се към него въпреки хватката на Питър и болката, която ми причинява.

— Какво си направил? — изкрещявам.

— Щом ти ще умреш, аз също ще умра. — Тобиас ме поглежда през рамо. — Помолих те да не идваш. Ти направи своя избор. Това са последиците от него.

Той изчезва зад ъгъла. Последното, което виждам, е мярналото се за кратко дуло на пистолета и кръвта от раната на ухото му, която не съм забелязала досега.

В мига, когато Тобиас изчезва, нещо сякаш изсмуква живота от мен. Преставам да се съпротивлявам и се оставям в ръцете на Питър, който ме блъска към килията. Свличам се на пода, щом влизам и чакам вратата да се затвори след Питър, но той се бави.

— Защо е дошъл тук? — пита.

Поглеждам го бегло.

— Защото е идиот.

— Така си е.

Опирам глава на стената.

— Да не си въобразява, че може да те спаси? — Питър изпръхтява презрително. — Това определено прилича на родено от мозъка на Дървен.

— Едва ли — отговарям. Ако Тобиас наистина искаше да ме спаси, той първо щеше да обмисли всичко. Щеше да доведе и други. Нямаше да влети в централата на Ерудитите съвсем сам.

Сълзи пълнят очите ми и аз не се опитвам да ги преглътна. Продължавам да гледам напред, докато накрая всичко се слива пред погледа ми. Само преди няколко дни за нищо на света не бих се

разплакала пред Питър, но вече не ми пука. Той е най-незначителният от моите врагове.

— Мисля, че е дошъл да умре заедно с мен — казвам и притискам устата си с ръка, за да заглуша риданието. Ако се насиля да дишам, мога да овладея и сълзите. Нито ми трябва, нито искам да умира заедно с мен. Единственото ми желание е той да бъде в безопасност. „Ама че идиот“, мисля си, но това не идва от сърцето ми.

— Ама че глупост — възкликва Питър. — И е напълно безсмислено. Той е само на осемнайсет и лесно ще си намери друго гадже, когато умреш. Трябва да е голям глупак, щом не го знае.

Сълзите рукват по бузите ми, отначало парят, после стават студени. Затварям очи.

— Ако наистина така мислиш — потискам поредното ридание, — тогава глупакът си ти.

— Е, както и да е.

Подметките му изскърцват, когато ми обръща гръб. Кани се да си тръгва.

— Чакай! — Поглеждам към размазания силует, неспособна да различа лицето. — Какво ще му правят? Същото като на мен ли?

— Представа нямам.

— Не можеш ли да разбереш? — Разочаровано изтривам бузите си с длани. — Не можеш ли поне да научиш дали е добре?

— И защо да го правя? — отвръща той. — Защо ми е изобщо да ти правя услуга?

След миг чувам как вратата се затваря след него.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Някъде бях чела, че плачът не подлежи на научно обяснение. Единствената цел на сълзите е да овлажняват очите. Няма никаква основателна причина за свръхпродуктивността на слъзните жлези под диктата на емоциите.

Според мен обаче ние плачем, за да освободим звяра в себе си, без при това да изгубим човешкия си образ. Защото вътре в мен има животно, което се зъби, ръмжи и се стреми към свободата, към Тобиас и най-вече към живота. Колкото и да се опитвам, не мога да убия този звяр.

Затова ридая, заровила лице в шепите си.

Наляво, надясно, надясно. Наляво, надясно, наляво. Надясно, надясно. Последователността на завоите, които правим от началната точка — килията ми — до крайната цел.

Това е друга стая. В нея има полулегнал, подобен на зъболекарски стол. В единия ъгъл се виждат монитор и бюро. Джанийн седи на бюрото.

— Къде е той? — питам.

От часове чакам да задам този въпрос. По някое време съм заспала и сънувах, че преследвам Тобиас из централата на Безстрашните. Но колкото и бързо да тичам, той все е някъде далече пред мен, колкото да видя как завива зад ъгъла и да мярна крайчеца на ръкава му или тока на обувката.

Джанийн ме поглежда изненадана. Обаче изобщо не е изненадана. Играе си с мен.

— Тобиас — уточнявам все пак. Ръцете ми се тресат, но този път не от страх, а от гняв. — Къде е той? Какво правите с него?

— Нямам причина да ти предоставя тази информация — отвърща Джанийн. — Изобщо не си в положение да изискваш каквото

и да било. Не виждам как това може да се промени, освен ако не решиш да коригираме условията на нашето споразумение.

Иска ми се да изкрещя в лицето ѝ, че — разбира се, разбира се — предпочитам да разбера какво става с Тобиас, вместо да науча повече подробности за моята дивергентност, но не го правя. Нямам право да взимам прибързани решения. Тя така или иначе ще постъпи с Тобиас както е решила, независимо дали аз знам какво точно става. По-важното сега е да вникна напълно в онова, което се случва с мен.

Вдишвам през носа и издишвам през устата. Разтърсвам ръце. Сядам на стола.

— Интересно — казва тя.

— Не трябва ли в този момент да ръководиш кастата и да се готвиш за война? — питам. — Защо си тук — само за да проведеш някакъв тест с едно шестнайсетгодишно момиче ли?

— Явно променяш позицията си както ти изнася — отговаря тя, облягайки се назад. — Веднъж настояваш, че не си малко момиче, друг път — обратното. Едно нещо ми е любопитно да разбера: като каква наистина се приемаш? Като едното, като другото, или и двете едновременно? А може би нито едно от всичко това?

Опитвам се гласът ми да прозвучи равно и делово като нейния.

— Нямам причина да ти предоставя тази информация.

Долавям леко изпръхтяване. Питър е прикрил устата си с длан. Джанийн го поглежда и смехът му съвсем естествено преминава в кашлица.

— Да се подиграваш, е детинско, Беатрис — казва тя. — Това не ти отива.

— Да се подиграваш, е детинско, Беатрис — повтарям, стараейки се свършено да имитирам тона ѝ. — Това не ти отива.

— Серумът — нарежда Джанийн, поглеждайки към Питър. Той пристъпва напред, започва да рови в черната кутия на бюрото и вади спринцовка с вече поставена на нея игла. После тръгва към мен, но аз го спирам с ръка.

— Нека аз сама — казвам.

Той поглежда Джанийн за разрешение.

— Е, добре — казва тя.

Той ми подава спринцовката и аз забивам иглата отстрани на шията си, после натискам буталото. Джанийн опира пръст на някакъв

бутон и всичко наоколо потъва в мрак.

Майка ми стои на пътеката в автобуса с протегната нагоре ръка, стиснала релсата над главата ѝ. Лицето ѝ е извърнато не към хората, които седят около мен, а към града, който се мярка през прозорците, докато автобусът се клатушка напред. Когато се мръщи, забелязвам бръчки по челото и около устата ѝ.

— Какво има? — питам.

— Остана толкова много недовършена работа — отвърща тя и леко махва към прозорците на автобуса. — А ние сме вече толкова малко.

Ясно е за какво говори. Покрай автобуса, докдето поглед стига, земята е покрита с отломки. От другата страна на улицата някаква сграда е напълно разрушена. Алеите около нея са заринати със счупени стъкла. Чудя се какво ли е причинило толкова разрушения.

— Къде отиваме? — питам.

Тя ми се усмихва и сега бръчките са различни от предишните — около ъгълчетата на очите ѝ.

— Отиваме в централата на Ерудитите.

Свивам вежди. През целия си живот съм се стремяла да бъда подалече от централата на Ерудитите. Татко казваше, че ненавижда дори въздуха около нея.

— Защо отиваме там?

— Те ще ни помогнат.

Защо спазъм свива стомаха ми, когато мисля за татко? Представям си неговото лице, белязано от съпътстващото го през целия му живот чувство на неудовлетвореност и безсилие заради света около нас; косата му, подстригана късо според обичая на Аскетите — стомахът ми отново е пронизан от болка — болка от празнота, която усещам, когато дълго не съм слагала нищо в уста.

— Да не е станало нещо с татко? — питам.

Тя поклаща глава.

— Защо питаш?

— И аз не знам.

Не усещам болка, когато гледам мама. Но пък имам чувството, че всяка секунда, прекарана с нея, трябва да се вреже в паметта ми,

докато споменът не добие окончателен вид. След като болката не е постоянна, тогава какво я поражда?

Автобусът спира и вратите се отварят със скърцане. Майка ми тръгва по пътеката, а аз я следвам. Тя е по-висока от мен и погледът ми попада между плешките ѝ. Изглежда крехка, но в действителност не е.

Слизам на улицата. Под обувките ми хрущят парчета счупено стъкло. Те са сини на цвят и ако съдя по дупките в сградата отдясно, трябва да са били стъклата на прозорци.

— Какво се е случило?

— Война — отвръща мама, — която с толкова усилия се опитвахме да избегнем.

— А Ерудитите... за какво ще ни помогнат?

— Боя се, че всичко онова, което баща ти избълва срещу Ерудитите, е било в твоя вреда — нежно казва тя. — Разбира се, че се е случвало да правят и грешки, но и те като всички хора са изтъкани от добро и лошо, а не само от едното или само от другото. Какво бихме правили без нашите лекари, учени, преподаватели?

Тя поглажда косата ми.

— Погрижи се да запомниш това, Беатрис.

— Ще го запомня — обещавам.

Продължаваме да вървим, но нещо в думите ѝ не спира да ме човърка. Дали не е казаното по адрес на баща ми? Едва ли — татко винаги е бил настроен срещу Ерудитите. Или пък е нещо, което спомена за Ерудитите? Прескачам голямо парче стъкло. Не, няма как да е това. Права е за Ерудитите. Всичките ми учители бяха Ерудити, а също и лекарят, който излекува счупената ръка на мама преди няколко години.

Последното изречение. „Погрижи се да запомниш това.“ Сякаш няма да има възможност сама да ми го напомни отново.

Нещо се мярка в ума ми, сякаш под носа ми се е хлопнала току-що отворена врата.

— Мамо! — викам я.

Тя поглежда назад към мен. От прибраната в кок коса се е измъкнал кичур и пада на бузата ѝ.

— Обичам те.

Посочвам един прозорец отляво и той избухва. Парчета счупено стъкло се посипват върху главите ни.

Не искам да се озова отново в централата на Ерудитите, затова не отварям веднага очи, дори след като симулацията е прекратена. Опитвам се да съхраня колкото се може по-дълго образа на майка си и онзи кичур коса, залепнал към скулата ѝ. Но накрая вече виждам само вътрешността на клепачите си и поглеждам.

— Ще трябва повече да се постарая — обръщам се към Джанийн.

— Това е само началото — отговаря тя.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Тази нощ в сънищата ми не е Тобиас, нито Уил, а мама. Двете сме в овощните градини на Миротворците, ябълките са узрели и висят на педя над главите ни. По лицето ѝ падат пъстрите сенки на листата и тя е облечена в черно, макар че никога приживе не съм я виждала да носи черно. Учи ме да сплитам косата си на плитка и ми показва на нейната, като се смее на моята непохватност.

Събуждам се с въпроса как не съм усетила бликащата енергия на Безстрашните в нея, макар че всяка сутрин на закуска седях насреща ѝ на масата. Дали защото се е прикривала добре? Или защото аз не съм била достатъчно наблюдателна?

Заравям лице в тънкия дюшек, на който спя. Така и няма да опозная майка си. Добре поне че и тя никога няма да разбере какво причиних на Уил. Не бих понесла да научи това.

Продължавам да примигвам сънено, докато следвам Питър по коридора няколко секунди — или минути, не мога да определя — покъсно.

— Питър. — Гърлото ми гори; сигурно съм крещяла насън. — Колко е часът?

Той носи часовник, но циферблатът е покрит и не мога да го видя. Не си прави труда дори да го погледне.

— Защо постоянно ме водиш насам-натам? — продължавам. — Това да не е поредното извращение, в което и ти участваш? Нещо като да измъчваш кутрета или да шпионираш момичетата, докато се събличат, а?

— Ясно ти е, че знам за Уил. Затова не ми се прави на много благородна — двамата с теб сме от една порода.

Единственото, което различава коридорите, е дължината им. Решавам да запомня тяхната последователност според броя крачки, които правя преди всеки завой. Десет. Четиридесет и седем. Двайсет и девет.

— Грещиш — казвам. — Може и двамата да сме лоши, но пак между нас има цяла пропаст, защото аз не по свое желание съм такава.

Питър изсумтява презрително и двамата тръгваме между лабораторните маси на Ерудитите. Чак тогава осъзнавам къде се намираме и накъде сме тръгнали: към стаята, която Джанийн ми показва. Мястото, където ще бъда екзекутирана. Разтрепервам се толкова силно, че чак зъбите ми тракат; едва успявам да вървя и не мога да овладеея мислите си. „Това е просто стая — казвам си. — Стая като всяка друга.“

Ама че съм лъжкиня.

Този път стаята за екзекуции не е празна. В ъгъла се мотаят четирима изменници на Безстрашните, а двама Ерудити — тъмнокожа жена и по-възрастен мъж, облечени в лабораторни престилки — стоят заедно с Джанийн край металната маса в центъра. Наоколо има няколко апарата и навсякъде са опънати жици.

Не мога да разбера предназначението на повечето уреди, но сред тях има и апарат за ехокардиография. Какво ли е замислила Джанийн, че да ѝ трябва и апарат за ехокардиография?

— Сложете я на масата — нарежда Джанийн с отегчен глас. За секунда впивам поглед в металната повърхност, която ме очаква. Защо ли е съкратила времето до екзекуцията ми? Ами ако това наистина е часът на моята смърт? Ръцете на Питър ме приклепват и аз започвам да се гърча в хватката му, напрягайки всички сили.

Той обаче без усилие ме повдига във въздуха, избягвайки моите ритници и така силно ме стоварва върху металната маса, че ми изкарва въздуха. Простенвам и замахвам напосоки с юмрук, той улучва китката на Питър. Лицето му се сгърчва, но междувременно останалите Безстрашни са се втурнали да му помогнат.

Единият ме държи за глезените, другият ме притиска за раменете, докато Питър затяга черните ремъци и ме приковава към масата. Сгърчвам се от болката в раненото рамо и преставам да се съпротивлявам.

— Какво става, по дяволите? — питам и източвам врат, за да погледна Джанийн. — Нали се споразумяхме — съдействие срещу резултати! Споразумяхме се...

— Това няма нищо общо с нашето споразумение — отвръща Джанийн, поглеждайки часовника си. — Дори не става дума за теб,

Беатрис.

Вратата отново се отваря.

Тобиас влиза, накуцвайки, ограден от изменници на Безстрашните. Лицето му е цялото в синини, а над едната вежда зее отворена рана. В походката му няма и следа от обичайната гъвкавост. Пристъпва вдървено, изпънат като струна. Сигурно е ранен. Опитвам се да не мисля как са го докарали до това състояние.

— Какво е това? — пита той с груб стържещ глас.

Трябва да е загубил гласа си от крещене.

В гърлото ми засяда буца.

— Трис — проронва и залита към мен, но изменниците на Безстрашните са по-бързи. Сграбчват го, преди да е направил и крачка. — Трис, добре ли си?

— Да — отвърщам. — Ами ти?

Той кимва. Не му вярвам.

— Вместо да губим повече време, ще пристъпя направо към въпроса, господин Итън. Серумът на истината е за предпочитане, разбира се, но ще ни отнеме дни, докато принудим Джак Канг и Прямите, които го пазят толкова ревниво, да ни заемат от него. А аз не бих искала да пропилявам напразно няколко дни. — Джанийн пристъпва напред със спринцовка в ръка. Серумът вътре е оцветен в сиво. Може да е нова версия на симулационния серум, но не ми се вярва.

Питам се какво ли е. Едва ли е нещо добро, щом Джанийн изглежда толкова доволна от себе си.

— След няколко секунди ще инжектирам Трис с тази течност. Вярвам, че тогава инстинктът ти за саможертва ще надделее и ще ми кажеш онова, което искам да знам.

— Какво иска да знае тя? — прекъсвам я.

— Убежищата на безкастовите — отвърща той, без да ме поглежда.

Отварям широко очи. Безкастовите са последната ни надежда. Половината от останалите верни на кастата Безстрашни и всички Прями могат да бъдат контролирани със симулация, а половината Аскети са избити.

— Не й казвай. Тя така или иначе ще ме убие. Нищо не й казвай.

— Припомнете ми, господин Итън, в какво се състои действието на симулациите при Безстрашните?

— Не сме на изпит — отвърща през стиснати зъби той. — Кажете какво си намислила да правиш.

— Стига да отговориш на този простичък въпрос.

— Добре, тогава. — Очите на Тобиас се спират на мен. — Симулациите стимулират амигдалата, чиято функция е свързана със страха, предизвикват халюцинация, базирана на определен вид страх, после препращат данните на компютъра, за да бъдат те обработени и анализирани.

Звучи уверено, сякаш отдавна го знае. Може и наистина да е така — доста дълго време ръководеше симулациите.

— Много добре — казва Джанийн. — Когато преди доста време разработвах симулациите на Безстрашните, нашият екип установи, че при определени нива на действие мозъкът блокира и става нечувствителен към ужаса, следователно не може да създава нова среда. Тогава разредохме разтвора, за да може симулациите по-лесно да бъдат управлявани. Но аз все още помня състава на оригиналния разтвор.

И тя почуква с нокът по спринцовката.

— Страхът — продължава — е по-силен от болката. Е, има ли нещо, което искате да ни кажете, преди да инжектирам госпожица Прайър?

Тобиас силно стиска устни.

Джанийн забива иглата.

Всичко започва постепенно, с отмерения пулс на сърцето. Отначало не съм сигурна чие сърце бие — ударите са прекалено гръмки, за да е моето. После обаче си давам сметка, че наистина е моето, а пулсът се ускорява все повече и повече.

Дланите и свивките на коленете ми се овлажняват от пот.

После започвам само пресекливо да си поемам въздух, вместо да дишам.

Тогава идват крясъците...

И аз не мога да мисля.

Тобиас се боричка с изменниците на Безстрашните край вратата.

Зад себе си дочувам нещо като детски плач и обръщам глава да видя откъде идва, но там има само апарат за ехокардиография. Над мен фугите между плочките на тавана се усукват и извиват в чудовищни създания. Воня на разлагаща се плът изпълва въздуха и започва да ми се гади. Чудовищните създания добиват по-отчетлива форма — това са птици, врани с човки колкото предмишницата ми, а крилете им са толкова черни, че сякаш поглъщат светлината.

— Трис — обажда се Тобиас. Откъсвам поглед от враните.

Той стои до вратата, където беше и преди да ме инжектират, но сега държи нож. Протяга го напред и обръща острието към себе си. Сега то сочи стомаха му. После го приближава към тялото си и върхът опира в корема му.

— Какво правиш?! Спри!

Той леко се усмихва.

— Правя го за теб — казва.

Бавно забива ножа, а кръвта обагрят края на ризата му. Не мога да понеса гледката и опъвам до скъсване ремъците, които ме държат за масата.

— Не, спри!

Гърча се върху масата. Ако това беше симулация, досега да съм се освободила. Значи всичко се случва в действителност, реално е. Крещя, а той забива ножа до дръжката. Свлича се на пода, кръвта му блика все по-обилно и прави локва около него. Птиците сенки обръщат мънистените си очи натам и се спускат в рояк от криле и нокти, които се впиват в кожата му. Мяркам очите му през вихъра от перушина, той все още е в съзнание.

Една от птиците каца върху пръстите, стиснали ножа. Той го измъква от раната и ножът изтрополява на пода. Би трябвало да се надявам да е вече мъртъв, но аз съм егоист и не мога да го направя. Гърбът ми се извива в дъга над масата, мускулите ми се сковават, а гърлото ми се раздира от нечленоразделен крясък, който не спира.

— Успокоително — нарежда неумолим глас.

Още едно убождане във врата и сърцето ми бавно успокоява ритъма. Ридая от облекчение. Известно време мога единствено да ридая от облекчение.

Това не е страх. Нещо друго е; чувство, каквото не би трябвало да съществува.

— Пуснете ме — казва Тобиас и сега гласът му е още по-дрезгав. Примигвам, за да го видя през сълзи. По ръцете му — там, където са го стискали изменниците на Безстрашните, има червени следи, но той не умира. Той е добре. — Ще кажа каквото искаш само ако ме пуснат.

Джанийн кимва и той се втурва към мен. Стиска ръката ми в своята, с другата гали косата ми. Върховете на пръстите му стават мокри от сълзите. Той не ги избърсва. Вместо това се свежда над мен и опира чело в моето.

— Ако ми дадете карта — казва глухо близо до бузата ми, — ще отбележа убежищата на безкастовите.

Челото му, опряно в моето, е сухо и прохладно. Мускулите по цялото тяло ме болят, сигурно са били сковани, докато ме е държал серумът на Джанийн.

Тобиас отстъпва и сплита пръсти с моите, докато изменниците на Безстрашните не го откъсват от мен и не го отвеждат в неизвестна посока. Ръката ми тежко пада върху масата. Вече не се мятам в ремъците. Единственото, което искам, е да спя.

— И след като така и така си тук... — казва Джанийн, когато Тобиас и конвойт му излизат. После вдига поглед и забива воднистите си очи в един от Ерудитите. — Намери го и го доведи.

После отново свежда поглед към мен.

— Докато спиш, ще извършим кратка процедура, за да изясним някои неща за твоя мозък. Няма да е болезнена. Преди това обаче... Обещах да те държа в течение за всичко относно процедурите. Ето защо смятам за редно да знаеш кой точно ще ми асистира. — Тя леко се усмихва. — Също така кой ми каза за твоите наклонности към три от кастите и откъде ни хрумна да включим майка ти в последната симулация, за да я направим по-ефективна.

Тя поглежда към вратата. Вече усещам действието на успокоителното и контурите на всичко пред очите ми леко се размазват. Аз също поглеждам през рамо и в мъглата на дрогирания си мозък го виждам.

Кейлъб.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Събуждам се от болка в главата. Опитвам се пак да заспя — изпитвам известен покой поне докато спя — но образът на Кейлъб до вратата отново и отново изниква пред мен, съпроводен от крясъците на врани.

Как така нито веднъж не се замислих от къде на къде Ерик и Джанийн знаят за моята наклонност към три от кастите?

Как така не ми дойде на ума, че само трима души на този свят го знаят: Тори, Кейлъб и Тобиас.

Главата ми пулсира. Вече нищо не разбирам. Защо Кейлъб ще ме предава? Чудя се кога ли е станало — дали след симулационната атака? Или след бягството от базата на Миротворците? А може още по-рано — когато баща ми е бил още жив? Кейлъб каза, че е напуснал Ерудитите, когато разбрал какво замислят — дали ни излъга?

Така трябва да е било. Опирам длан на челото си. Брат ми предпочете кастата пред кръвната връзка. За това сигурно има причина. Тя трябва да го е заплашила. Или го е заставила по някакъв начин.

Вратата се отваря. Не вдигам глава, нито отварям очи.

— Дървената. — Това е Питър, разбира се.

— Какво? — Ръката ми пада от лицето и повлича кичур коса. Поглеждам го с ъгълчето на окото. Косата ми никога досега не е била толкова мазна.

Питър оставя край леглото бутилка вода и сандвич. Само при мисълта за храна ми се повдига.

— Настъпи ли вече мозъчната смърт? — пита.

— Едва ли.

— Не бъди толкова сигурна.

— Ха-ха — отвърщам. — От колко време спя?

— Близко ден. Трябва да те заведе на баня.

— Само ако споменеш нещо от рода на колко отчаяно се нуждая от баня — казвам уморено — ще те фрасна в окото.

Когато надигам глава, стаята се завърта около мен, но все пак успявам да стъпя на пода и да се изправа. Двамата с Питър тръгваме по коридора. Когато завиваме към баните, в другия край се появяват някакви хора.

Един от тях е Тобиас. Мога да предвидя къде точно ще се пресекат пътищата ни — между мястото, на което се намирам, и вратата на килията. Гледам втренчено, но не него, а там, където ще бъде, когато посегне за ръката ми, както направи предишния път. Кожата ми е изтръпнала в очакване. Ще мога пак да го докосна, дори и само за секунда.

Шест стъпки, докато се разминем. Пет стъпки.

На четири крачки от мен обаче Тобиас спира. Тялото му изведнъж натежава и това сварва конвоя от изменници на Безстрашните неподготвен. Хватката на войника, който го държи, отслабва за секунда и Тобиас се свлича на пода.

После рязко се претъркулва настрани. Стрелва се напред. Измъква пистолета от кобура на по-ниския от Безстрашните.

Пистолетът стреля. Питър отскача, превит надясно, повличайки ме със себе си. Главата ми се плъзва по стената. Устата на охранителя от Безстрашните е отворена — сигурно крещи. Аз обаче не го чувам.

Тобиас силно го рита в корема. Безстрашната в мен се възхищава на кондицията му — идеална — и на скоростта, с която действа — невероятна. После той се обръща и насочва пистолета към Питър. Питър обаче вече ме е пунал.

Тобиас ме хваща за дясната ръка, помага ми да се изправа и хуква да бяга. Тичам след него и плета крака. Всеки път щом стъпя на земята, болка цепи главата ми, но не мога да спра. Преглъщам сълзите. „Тичай“, заповядвам на себе си, сякаш това може някак да ме облекчи. Ръката на Тобиас е груба и силна. Оставям се да ме издърпа зад ъгъла.

— Тобиас — изхриптявам.

Той спира и се обръща към мен.

— О, не — казва, погалвайки бузата ми с върха на пръстите. — Хайде, качи се на гърба ми.

Навежда се, а аз обвивам ръце около врата му и заравам лице между плешките. Той ме вдига без усилие и прихваща краката ми с лявата си ръка. С дясната все още стиска пистолета.

Отново побягва и въпреки тежестта на тялото ми, пак е бърз. „Как може някога да е бил Аскет“, размишлявам замаяно. Всичко в него сякаш е нарочно създадено за бързина и смъртоносна прецизност. Но не и сила, не точно сила — той е умен, но не силен. Само толкова, колкото да ме носи.

Коридорите са празни, но няма още дълго да е така. Скоро от всички ъгли на сградата срещу нас ще се втурнат Безстрашни и ние ще се озовем в капана на този бял лабиринт. Питам се как Тобиас ще мине през редиците им.

Вдигам глава в мига, когато той префучава покрай изхода.

— Тобиас, пропусна го.

— Кое... съм пропуснал? — произнася между две вдишвания той.

— Изхода.

— Няма да правим опит за бягство. Ще ни застрелят — казва. — Вместо това... ще потърсим нещо.

Щях да помисля, че сънувам, ако болката в главата ми не беше толкова силна. Обикновено сънищата ми са лишени от логика и здрав смисъл. Щом няма да бягаме, защо ме взе със себе си? И какво се кани да прави, щом няма да ни освободи?

Когато попадаме в широк коридор със стъклени витрини от двете страни, през които се виждат офиси, той спира толкова рязко, че едва не ме изпуска. Ерудитите седят като вкаменени по бюрата си и ни гледат. Тобиас не им обръща внимание. Погледът му, поне доколкото виждам, е втренчен в една врата в дъното на коридора. Надписът върху нея гласи КОНТРОЛНА ЗАЛА — А.

Тобиас претърсва всеки ъгъл на помещението, после стреля в камерата, окачена в дясната част на тавана. Камерата пада. Той стреля в камерата на тавана отляво. Обективът ѝ се пръска на парчета.

— Сега можеш да слезеш — казва. — Повече няма да тичаме, обещавам.

Свличам се от гърба му и го хващам за ръка. Той тръгва към една затворена врата, покрай която сме минали преди малко, и двамата попадаме в килер. Хлопва вратата зад нас и подпира дръжката със счупен стол. Обърната съм към него, а отзад ме подпира лавица, отрупана с хартия. Над главите ни примигва синя светлина. Очите му почти жадно оглеждат лицето ми.

— Нямам много време, затова ще карам направо — казва.

Кимвам.

— Не съм дошъл тук със самоубийствена мисия — продължава.
— Пристигнах по две причини. Първата е да открия двете главни контролни зали на Ерудитите. Така при атаката ще знаем къде да ударим най-напред и да унищожим цялата база данни на симулацията, за да не може да активира преподавателите в Безстрашните.

Това обяснява защо бягахме, без да се спасим. Целта е била да открием контролната зала в дъното на коридора.

Гледам го, все още замаяна от случилото се през последните няколко минути.

— Втората — продължава, кашляйки — е да се уверя, че още се държиш, защото имаме план.

— Какъв план?

— Според един от вътрешните ни информатори екзекуцията ти е насрочена приблизително за след две седмици, считано от днес — казва. — Това съвпада с датата на следващата симулация на Джанийн за разкриване на Дивергенти. Затова след четиринайсет дни безкастовите, верните на кастата Безстрашни и Аскетите, които желаят да се сражават, ще нападнат централата на Ерудитите и ще им отнемат най-ценното оръжие — компютърната система. Това означава, че ще сме по-многочислени от изменниците на Безстрашните, а следователно и от Ерудитите.

— Но ти издаде на Джанийн убежищата на безкастовите.

— Така е. — Той леко се мръщи. — Това е проблемът. Но както и двамата знаем, много от безкастовите са Дивергенти. Когато тръгнах насам, повечето вече се насочваха към сектора на Аскетите, така че само някои убежища ще пострадат. И пак ще останат достатъчно хора, за да участват в нападението.

Две седмици. Ще изтърпя ли още две седмици? Аз и сега съм толкова изтощена, че едва стоя на краката си. Дори спасението, което предлага Тобиас, едва стига до съзнанието ми. Не искам да съм свободна. Искам да спя. Искам всичко това да свърши.

— Аз няма... — Думите ме задавят и аз се разридавам. — Аз не мога... да издържа... толкова дълго.

— Трис — строго казва той. Никога не ме е глезил. А така ми се иска поне веднъж да ме поглези. — Налага се. Трябва да го изтърпиш.

— Защо? — Въпросът тръгва от стомаха и се изтръгва от гърлото ми като стенание. Искане ми се да забарабана по гърдите му с юмруци, да избухна като неразумно малко дете. По бузите ми се стичат сълзи. Давам си сметка, че се държа нелепо, но не мога да се овладеея. — Защо се налага да го търпя? Защо поне веднъж някой друг не направи нещо? Ами ако не искам това повече да продължава?

Едва тогава осъзнавам кое е това — животът. Не го искам вече. Искане си родителите и така е вече седмици наред. От толкова време се опитвам да се събера отново с тях, а сега, когато съм само на крачка, той ми казва да не го правя.

— Знам. — Никога не съм чувала гласът му да звучи толкова меко. — Знам, че е трудно. Това е най-трудното нещо, което трябва да направиш.

Разтърсвам глава.

— Не мога да те принудя насила. Не мога да те накарам да поискаш да оцелееш. — Той ме притегля към себе си и гали косата ми, като я прибира зад ушите. Пръстите му се плъзгат надолу по врата и рамото. — Но ти ще го направиш — казва. — Независимо дали вярваш в собствените си сили, или не. Ще го направиш, защото това си ти.

Дръпвам се и притискам устни в неговите, но не леко и колебливо. Целувам го така, както правех, когато бях сигурна в нас двамата. Прокарвам пръсти по гърба и ръцете му като навремето.

Не искам да му казвам истината: че греши, защото аз не искам да оцелея след всичко това.

Вратата се отваря. В килера нахлуват изменници на Безстрашните. Тобиас отстъпва, протяга ръка и подава пистолета с дръжката напред към най-близкия от тях.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

— Беатрис.

Трепвам и се събуждам. Стаята, в която се намирам — кой знае какъв експеримент ще провеждат сега с мен — е просторна, с монитори върху отсрещната стена и сини лампи, осветяващи пода и редицата тапицирани пейки, която минава през средата. Седя на най-крайната пейка, Питър е от лявата ми страна, а главата ми е опряна на стената. Явно още не съм си отспала.

Вече ми се ще да не бях се събуждала. На няколко крачки от мен стои Кейлъб, отпуснал цялата си тежест само върху единия крак в колеблива поза.

— Ти някога напускал ли си Ерудитите? — питам го.

— Не е толкова просто... — започва той. — Аз...

— Съвсем просто е. — Искане ми се да крещя, но вместо това гласът ми звучи глухо. — Кога точно предаде семейството ни? Преди смъртта на нашите или след това?

— Постъпих както трябваше. Въобразяваш си, че всичко ти е ясно, Беатрис, но не е така. Всичко... е много по-мощно, отколкото си представяш. — В очите му се чете молба да бъде разбран, но аз познавам този тон — със същия тон ме хокаше, когато бяхме по-малки. Той е снисходителен. Високомерието е една от слабостите на Ерудитите, знам това. Но често и моя.

Алчността обаче е друго нещо. В мен я няма. Така че с единия крак съм на тяхна страна, с другия съм отвън. Както винаги.

Правя усилие и се изправям.

— Още не си отговорил на въпроса ми.

Кейлъб отстъпва назад.

— Тук не става дума само за Ерудитите, а за всички нас. За всички касти — отвърща той. — И за града. А също и за онова, което е отвъд оградата.

— Не ми пука — казвам, но не е вярно. Изразът „отвъд оградата“ засяда в ума ми. Отвъд? Каква връзка може да има всичко с онова

отвъд?

Нещо, останало в дъното на съзнанието ми, надига глава. Маркъс каза, че някаква информация, притежавана от Аскетите, е станала причина за атаката на Джанийн срещу тяхната каста. Дали тази информация се отнася и за онова, което е отвъд оградата?

Решавам засега да отложа обмислянето на тези въпроси.

— Аз пък си мислех, че вас ви интересуват само фактите. Ами свободният достъп до информация? Е, какво ще кажеш за този факт, Кейлъб? Кога... — Гласът ми потреперва. — Кога предаде родителите ни?

— Винаги съм бил Ерудит — меко отвърща той. — Дори когато трябваше да се правя на Аскет.

— Ако си с Джанийн, тогава те ненавиждам. Също както би те възненавидял и баща ни.

— Нашият баща. — Кейлъб презрително изсумтява. — Нашият баща беше Ерудит, Беатрис. Джанийн ми каза — били са от един и същи випуск в училище.

— Той не беше Ерудит — проговарям след няколко секунди. — Предпочел е да ги напусне. Избрал е друга идентичност, също като теб, и се е превърнал в нещо различно. Само дето ти дойде при... това зло.

— Говориш като същинска Безстрашна — остро казва Кейлъб. — Или е така, или иначе. Няма средно положение. Светът не е устроен така, Беатрис. Злото зависи от това на чия страна стоиш.

— На чиято и страна да съм, пак ще мисля, че да контролираш съзнанието на хората от цял един град е зло. — Усещам как устните ми треперят. — Пак ще мисля, че да поднесеш сестра си на тепсия, за да си правят експерименти с нея и накрая да я екзекутират, е зло.

Той ми е брат, но в момента искам да го разкъсам на парчета.

Вместо това обаче отново сядам. Нито едно отмъщение няма да премахне болката от неговото предателство. От това ме боли всяка частица от тялото. Притискам пръсти до гърдите си, за да разсея част от болезненото напрежение в тях.

Тъкмо бърша влагата от очите си, когато в стаята нахлуват Джанийн и нейната армия от учени Ерудити и изменници на Безстрашните. Преглъщам сълзите, за да не разбере, че плача. Тя обаче само бегло ме поглежда.

— Хайде да видим резултатите! — обявява тя. Кейлъб, вече застанал пред мониторите, натиска нещо и те оживяват. Върху тях се появяват думи и цифри, които не разбирам.

— Открихме нещо изключително любопитно, госпожице Прайър. — Никога досега не съм виждала Джанийн толкова радостна. Тя почти се усмихва, макар и криво. — Вие имате изобилие от един определен вид неврони, наречени просто огледални неврони. Някой ще обясни ли на госпожица Прайър каква точно е функцията на огледалните неврони?

Учените Ерудити до един вдигат ръка. Джанийн посочва една по-възрастна жена отпред.

— Огледалните неврони се активират, когато някой извършва конкретно действие и когато наблюдава друг да извършва същото действие. Те ни позволяват да имитираме определено поведение.

— И какво още? — Джанийн оглежда своя „клас“, също както правеха моите преподаватели от Горно ниво. Друг Ерудит вдига ръка.

— Огледалните неврони са причината да учим езици, да разгадаваме намеренията на другите, съдейки по тяхното поведение, хм... — Той вси вежди. — И да изпитваме съчувствие.

— А още по-точно — продължава Джанийн, като този път ми се усмихва толкова широко, че около устата ѝ се появяват бръчки, — ако някой има толкова много и силно изразени огледални неврони, той е лесно приспособим — владее уменията да подражава на останалите според ситуацията, а не е неподдаваща се на промяна личност.

Сега разбирам защо се усмихва. Имам чувството, че черепната ми кутия се е отворила и всички тайни на съзнанието ми са се изсипали на пода пред мен.

— Човек с лесно приспособима индивидуалност — продължава тя — вероятно би проявил наклонности към повече от една каста, не е ли така, госпожице Прайър?

— Вероятно — отговарям. — Сега, ако откриеш симулация, която да потиска тази определена способност, най-накрая всичко това ще свърши.

— Всяко нещо с времето си. — Тя замълчава. — Трябва да призная, че съм малко объркана от това колко си нетърпелива за собствената си екзекуция.

— Изобщо не е така. — Затварям очи. — Не се прави на объркана. — Въздъхвам. — Мога ли вече да се връщам в килията?

Сигурно изглеждам безразлична, но в действителност не е така. Искам да се прибера в килията, за да се нарева на спокойствие. Обаче нямам намерение да се издавам пред нея.

— Не се отпуская прекалено — весело изчуруликва тя. — Скоро ще пробваме серум на истината.

— Добре — казвам. — Както искаш.

Някой ме разтърсва за рамото. Подскачам в просъница с широко ококорени очи и трескав поглед. Виждам Тобиас, коленичил до мен. Носи яке като изменниците на Безстрашните, а едната страна на главата му е покрита с кръв. Кръвта се стича от раната на ухото му — горната половина на ушната мида липсва. Потръпвам.

— Какво има? — питам.

— Ставай. Трябва да бягаме.

— Още е рано. Не са минали две седмици.

— Няма време да ти обяснявам. Хайде.

— Божичко, Тобиас.

Сядам в леглото, прегръщам го и притискам лице в шията му. Ръцете му ме обгръщат и той ме притиска към себе си. По тялото ми се разлива топлина и чувство на облекчение. Щом той е тук, значи съм в безопасност. Кожата му става хлъзгава от сълзите ми.

Той става и ми помага да се изправя на крака. Раната в рамото започва да пулсира.

— Подкреплението ще пристигне всеки момент. Хайде.

Оставям се да ме изведе от килията. Преминаваме първия коридор без усложнения, но във втория се натъкваме на охрана от Безстрашни — млад мъж и жена на средна възраст. Тобиас стреля два пъти още преди да мигна и двамата са улучени — единият в главата, другият в гърдите. Жената, която е простреляна в гърдите, се блъска в стената, но не е мъртва.

Продължаваме. По един коридор, после по друг — всички си приличат. Тобиас не изпуска ръката ми нито за миг. След като навремето хвърли ножа така, че само леко да одраска ухото ми, значи може да улучи безпогрешно и войниците на Безстрашните, ако ни

причакват в засада. Прескачаме повалени тела — вероятно на охранителите, които Тобиас е избил на идване — и най-накрая стигаме аварийния изход.

Тобиас пуска ръката ми, за да отвори вратата и противопожарната аларма започва да реже слуха ми, но ние продължаваме да тичаме напред. Едва си поемам въздух, но не ми пука, защото най-последно ще се спася и този кошмар ще приключи. Внезапно ми причернява пред очите, сграбчвам ръката на Тобиас и я стискам здраво, за да ме води нататък по стълбището.

Стъпалата надолу свършват и аз отварям очи. Тобиас тъкмо се кани да отвори външната врата, но аз го спирам.

— Трябва... да си поема въздух...

Той спира, а аз се превивам и опирам ръце на коленете. Рамото ми пулсира. Свивам вежди и го поглеждам.

— Хайде, давай да се махаме от тук — настоява той.

Стомахът ми се свива. Поглеждам го в очите. Те са тъмносини със светлосиня точки в десния ирис.

Хващам брадичката му и го придърпвам към себе си, целувам го бавно и с въздишка се отдръпвам.

— Не можем да се махнем от тук — казвам. — Това е симулация.

Той хваща дясната ми ръка и ме дръпва да се изправя. Истинският Тобиас не би забравил раната в дясното ми рамо.

— Какво? — въси вежди насреща ми той. — Не смяташ ли, че щях да разбера, ако съм подложен на симулация?

— Ти не си подложен на симулация. Ти си симулацията. — Вдигам поглед и казвам високо: — Ще трябва повече да се постараш, Джанийн.

Сега остава само да се събудя. Знам как — правила съм го и преди, в моята зона на страха, когато разбих стъкления резервоар само като опрях длан в стената му; или пък когато накарах в тревата да се появи пистолет, с който да разпръсна връхлитащото ме ято птици. Вадя нож от джоба си — нож, който само преди миг не е бил там — и си пожелавам кракът ми да е твърд като диамант.

Забивам ножа в бедрото си и острието се огъва.

Събуждам се със сълзи на очи. Събудил ме е вбесеният крясък на Джанийн.

— Какво е това? — Тя измъква пистолета на Питър от ръката му, прекосява стаята и опира дуло в челото ми. Тялото ми се вкаменява, по него пропълзва мраз. Тя няма да ме застреля. Аз съм проблем, който все още не може да разреши. Тя няма да ме застреля.

— Какво е това, което ти подсказа за симулацията? Казвай! Казвай, или ще те убия!

Бавно се надигам от мястото си, изправям се на крака и още по-силно притискам чело в хладното дуло.

— Въобразяваш си, че ще ти кажа? — отвърщам. — Искаш да ти повярвам, че ще ме убиеш, без да си разбрала отговора на тази загадка, така ли?

— Глупачка! — просъсква тя. — Въобразяваш си, че всичко се свежда до теб и твоя ненормален мозък ли?! Изобщо не става дума за теб. Нито за мен. Трябва да запазим града от хората, които искат да го превърнат в ад!

Събирам последни сили и се хвърлям срещу нея, вкопчвам се в първото, което ми попада и забивам дълбоко нокти. Тя изпищява с цяло гърло и този звук подпалва пожар в кръвта ми. Удрям я силно в лицето.

Две ръце ме хващат здраво, дръпват ме далече от нея и нечий юмрук се стоварва в лицето ми. Изохквам и пак се хвърлям към нея, но Питър ме държи на разстояние.

— Болката няма да ме принуди да ти кажа. Нито серумът на истината. Нито симулациите. Имунизирана съм срещу всичко това.

Носът ѝ кърви, по бузите и шията ѝ има следи от моите нокти, които почервяват от бликналата кръв. Тя ме поглежда, опипвайки подутия си нос, разчорлената коса, а ръката ѝ трепери.

— Ти се провали. Не можеш да ме контролираш — крещя толкова силно, че чак гърлото ме боли. Преставам да се съпротивлявам на Питър и клюмвам на гърдите му. — Никога няма да успееш да ме контролираш.

Разсмивам се безрадостно, с ярост. Наслаждавам се на сгърченото ѝ лице, на омразата в погледа ѝ. Доскоро тя беше като машина, студена и безчувствена, водена единствено от логиката. Но аз я счупих.

Аз я счупих.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Щом излизаме в коридора, преставам да се нахвърлям срещу Джанийн. Тялото ми пулсира от болка по местата, където ме е удрял Питър, но тя бледнее пред усещането за триумф, от което бузите ми горят.

Питър ме съпровожда до килията, без да отрони и дума. Стоя дълго време в средата на помещението, вперила поглед към камерата в далечния ляв ъгъл. Кой ли е този, който ме наблюдава през цялото време? Дали са изменниците на Безстрашните, които ме пазят, или Ерудитите, които ме изучават?

Когато руменината се оттегля от бузите ми и болката поутихва, лягам.

Щом затварям очи, се появяват образите на моите родители. Веднъж, когато бях на единайсет, се застоях пред вратата на спалнята им, за да ги погледам как заедно оправят леглото. Татко се усмихваше на мама, докато постилаха и опъваха чаршафите в съвършен синхрон. По погледа му разбрах, че тя му е по-скъпа дори от самия него.

Нито сянка на егоизъм или недоверие не помрачаваше вярата му в нейната доброта, както често се случва при повечето от нас. Вероятно такава любов е възможна единствено между Аскети. Не знам.

Моят баща: роден като Ерудит, съзрял като Аскет. Често му беше трудно да живее с изискванията на избраната от него каста, както е сега и с мен. Но той се стараеше да ги приеме и разпознаваше искреното себеотрицание, когато се случеше да го срещне.

Притискам възглавницата към гърдите си и заравям лице в нея. Не плача. Само ме боли.

Скръбта не е така непоносима като вината, затова пък ти отнема много повече.

— Дървената.

Трепвам и се събуждам, ръцете ми още стискат възглавницата. Там, където лицето ми е опирало дюшека, сега има мокро петно. Сядам и изтривам очи с върховете на пръстите.

Веждите на Питър, които обикновено са вдигнати наред челото, сега са свъсени.

— Какво е станало? — Каквото и да е, не е нещо добро, мисля си.

— Екзекуцията ти е планирана за утре сутрин в осем часа.

— Моята екзекуция ли? Но тя... Нали тя още не е разработила точната симулация. Не е възможно...

— Каза, че ще продължи експериментите с Тобиас вместо с теб — отговаря Питър.

Единственото, което мога да кажа в този момент, е „О!“.

Сграбчвам дюшека и започвам да се люлея напред-назад, напред-назад. Утре животът ми ще приключи. Тобиас може и да оцелее, за да дочака атаката на безкастовите. Безстрашните ще си изберат нов лидер. Оставената от мен празнина лесно ще бъде запълнена.

Кимвам. Вече нямам семейство, нито силна връзка с когото и да било, няма да е голяма загуба.

— Сигурно ще мога да ти простя, че се опита да ме убиеш по време на инициацията — казвам. — Вероятно бих могла.

И двамата мълчим известно време. Представа нямам защо му казах това. Може би защото е истина, а тази нощ е нощта на откровенията. Сега ще съм честна, безкористна и смела. Дивергент.

— Не съм те молил за това — отвръща той и ми обръща гръб, тръгвайки си. След това обаче спира до вратата и казва: — Сега е 9,24.

Като ми казва точния час, той извършва дребна измяна към Ерудитите, което в същото време е обичайна проява на храброст. Може би за първи път виждам Питър да се държи като истински Безстрашен.

Утре ще умра. Отдавна не съм била толкова сигурна в нещо, ето защо приемам това като дар. Тази нощ — нищо. Утре — каквото и да е онова, което е отвъд живота. А Джанийн все още не знае как да контролира Дивергентите.

Когато сълзите потичат, притискам възглавницата към гърдите си и им се оставям. Плача отчаяно като малко дете, докато лицето ми

започва да гори и май започва да ме втриса. Може и да се преструвам на храбра, но всъщност не съм.

Предполагам, че сега е моментът да поискам прошка за всичко, извършено от мен, но знам, че списъкът така и ще остане недовършен. Пък и не вярвам, че онова отвъд живота, каквото и да е то, зависи от стриктното изброяване на извършените грехове — това много напомня теорията на Ерудитите за живота след смъртта: само прецизност и никакви чувства. Не вярвам, че каквото и да идва след смъртта, то има връзка с делата ми приживе.

По-добре да постъпя така, както са ме учили Аскетите: да се отвърна от себе си, да насоча мислите към отвъдното и да се надявам, че каквото и да следва, ще съм по-добре, отколкото в момента.

Усмихвам се леко. Ще ми се да можех да кажа на моите родители, че ще умра като Аскет. Мисля, че биха се гордели с мен.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

На сутринта обличам чистите дрехи, които са ми дали: черен панталон — прекалено широк, но на кого му пука — и черна риза с дълъг ръкав. Никакви обувки.

Времето още не е дошло. Установявам, че съм сплела пръсти и съм навела глава. Татко правеше същото понякога сутрин, преди да седне на масата за закуска. Така и не го попитах защо. Въпреки това искам още веднъж да се почувствам като дъщеря на баща си, преди... така де, преди всичко да приключи.

След няколко секунди мълчание Питър казва, че е време да вървим. Почти не ме поглежда, а се е втренчил намръщено в отсрещната стена. Предполагам, че би било прекалено да поискам да видя нечие приятелско лице тази сутрин. Ставам и двамата заедно поемаме по коридора.

Пръстите ми са студени. Стъпалата ми залепват за плочките на пода. Завиваме зад ъгъла и аз долавям приглушени гласове. Отначало не разбирам какво казват, но когато наближавам, започвам да различавам отделни думи.

— Аз искам да... нея! — Тобиас. — Аз... да я видя!

Поглеждам Питър.

— Няма да мога да говоря с него за последно, така ли?

Питър клати глава.

— Там обаче има прозорец. Може би ако те види, най-накрая ще млъкне.

Той ме отвежда в един задънен коридор, дълъг само шест крачки. Прав е — в дъното му има врата с малко прозорче в горния край, трийсетина сантиметра над главата ми.

— Трис! — Гласът на Тобиас тук се чува даже по-ясно. — Искам да я видя!

Протягам се и опирам длан в стъклото. Виковете замлъкват и лицето му се появява от другата страна на прозореца. Очите му са зачервени, лицето — на петна. Красота. Той гледа надолу към мен

няколко секунди, после опира длан в прозореца срещу моята. Преструвам се, че усещам неговата топлина през стъклото.

Той отпуска чело върху вратата и стиска силно очи.

Дръпвам ръката си и тръгвам, преди да е отворил очи. Болката в гърдите ми сега е много по-силна от тази в простреляното рамо. Вкопчвам се в ризата си, преглъщам сълзите и се връщам при Питър в главния коридор.

— Благодаря ти — казвам тихо. А исках да бъде по-високо.

— Все тая. — Питър пак свива вежди. — Давай да вървим.

Долавям някакво буботене далече пред нас — звук на насъбрала се тълпа. Следващият коридор гъмжи от изменници на Безстрашните, високи и ниски, млади и по-възрастни, въоръжени и без оръжие. Всеки носи на ръката си синята лента на предателството.

— Ей! — провиква се Питър. — Направете път!

Най-близките до нас изменници на Безстрашните го чуват и се дръпват към стената да ни пропуснат. Скоро и останалите правят същото. Всички се смълчават. Питър отстъпва и ме пуска да вървя пред него. От тук нататък вече знам пътя.

Не разбирам откъде започва думкането, но някой удря с юмрук в стената. После друг се присъединява към него. Вървя по разчистената пътека между изменниците на Безстрашните, които ме изпровождат тържествено и шумно, а ръцете им замахват отсечено. Думкането е толкова бързо, че сърцето ми ускорява ритъма си, за да го настигне.

Някои от изменниците на Безстрашните скланят глава пред мен — не съм сигурна защо. Пък и вече няма значение.

Стигам края на коридора и отварям вратата на залата за моята екзекуция.

Аз я отварям.

Изменниците на Безстрашните са препълнили коридора. В залата за екзекуцията гъмжи от Ерудити, които вече са ми направили път да мина. Мълчаливо ме изучават, докато вървя към металната маса в центъра на помещението. Джанийн стои на няколко крачки от нея. Следите от моите нокти върху лицето ѝ още личат под набързо сложения грим. Тя не ме поглежда.

От тавана висят четири камери, по една над всеки ъгъл на масата. Сядам, бърша длани в крачолите на панталона и чак тогава лягам.

Масата е студена. Нейният мраз прониква през кожата ми, стига до костите. Сигурно така и трябва; нали точно това ще се случи с тялото ми, когато животът го напусне. То ще изстине и ще натежи, ще стане по-тежко, отколкото е било приживе. Не съм сигурна какво ще се случи с останалото от мен. Според някои не съществува нищо след това — може би имат право, но може и да грешат. Тези догадки обаче вече не занимават ума ми.

Питър пъха един електрод под яката на ризата ми и го притиска към гърдите, точно над сърцето. После свързва електрода с жица и включва апарата за ехокардиография. Чувам пулса си, бърз и силен. Скоро този равномерен ритъм ще замлъкне.

В мен се оформя една-единствена мисъл:

„Не искам да умирам.“

Никога не съм гледала сериозно на Тобиас, когато ме хокаше, че рискувам живота си. Вярвах, че искам отново да се събера с родителите си и всичко това да приключи веднъж завинаги. Сигурна бях в желанието си да повторя тяхната саможертва. Но не и сега. Не, не.

Вътре в мен клокочи и ме изгаря желанието за живот.

„Не искам да умирам, не искам да умирам, не искам!“

Джанийн пристъпва напред, вдигнала спринцовка с лилав серум. Очилата ѝ отразяват флуоресцентната светлина над нас и аз едва виждам очите ѝ.

Всяка частица от тялото ми напява монотонно. „Живот, живот, живот.“ Смятах, че като отплата за живота на Уил и този на родителите ми трябва и аз да умра, но съм грешала. Трябва да изживея живота си под знака на тяхната смърт. Трябва да живея.

Джанийн държи главата ми неподвижно с едната ръка, с другата забива иглата отстрани на шията.

„Това не е край!“ Крещя това наум, а не срещу Джанийн. „Това тук няма да е моят край!“

Тя натиска буталото. Питър се навежда напред и ме поглежда в очите.

— Серумът ще подейства след една минута — казва той. — Бъди смела, Трис.

Неговите думи ме сепват, защото точно това каза и Тобиас, когато ме подложи на първата симулация.

Сърцето ми започва да препуска.

Защо Питър ми каза да бъда смела? Защо изобщо ми казва нещо?

Всички мускули на тялото ми се отпускат едновременно. Крайниците ми натежават, сякаш са втечнени. Ако това е смъртта, тя не е чак толкова страшна. Очите ми са все още отворени, но главата ми клюмва на една страна. Опитвам се да затворя очи, но не успявам — не мога да помръдна.

После писукането на ехокардиографа секва.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Но аз продължавам да дишам. Не дълбоко; въздухът не ми е достатъчен, но все пак дишам. Питър затваря очите ми. Дали е разбрал, че не съм мъртва? А Джанийн? Ще ме усети ли, че дишам?

— Отнесете тялото в лабораторията — казва Джанийн. — Аутопсията е насрочена за днес следобед.

— Добре — отговаря Питър.

Той бута масата напред. Около себе си чувам мърморенето на публиката от Ерудити. Ръката ми се изхлузва от масата и се удря в стената, когато завиваме зад ъгъла. Усещам бodeжи във върховете на пръстите, но не мога да помръдна, колкото и да опитвам.

Този път в коридора с изменници на Безстрашните цари тишина, когато минаваме през него. Питър отначало върви бавно, но щом завиваме зад поредния ъгъл, ускорява крачка. В следващия коридор направо тича, после внезапно се заковава на място. Къде се намирам? Няма как да сме стигнали лабораторията вече. Тогава защо спря?

Питър подпъхва ръце под раменете и коленете ми и ме вдига. Главата ми клюмва на рамото му.

— За такъв дребосък като теб си доста тежичка, Дървената — промърморва той.

Той знае, че съм в съзнание. Знае.

Дочувам серия писукащи звуци и шум от плъзгане — отваря се някаква врата.

— Какво... — Гласът на Тобиас. Тобиас! — О, боже! О...

— Спести ми хленченето, става ли? — срязва го Питър. — Тя не е мъртва. Само е парализирана. Ще трае още минута. А сега се пригответи да бягаме.

Нищо не разбирам.

Откъде Питър ще знае това?

— Дай аз да я нося — казва Тобиас.

— Не, ти стреляш по-добре от мен. Вземи пистолета. Аз ще я нося.

Чувам звука, с който пистолетът излиза от кобура. Тобиас прокарва ръка по челото ми. После и двамата хукват да тичат.

Отначало чувам само тропота на краката им, а главата ми болезнено се подмята нагоре-надолу. По ръцете и краката ми преминават тръпки. „Отляво!“, крещи Питър на Тобиас.

След това от дъното на коридора се разнася вик.

— Ей, какво...?!

После изстрел. И тишина.

Тичането продължава. Питър се провиква: „Отдясно!“, чувам още един изстрел, после пак. „Уха!“, промърморва той. „Чакай, спри тук!“

Изтръпването пълзи надолу по гръбнака ми. Отварям очи, когато Питър бута някаква врата. Той се втурва през прага и точно преди главата ми да се удари в рамката, аз протягам ръка и го спирам.

— Полека! — произнасям с усилие. Гърлото ми е схванато като първия път, когато ме инжектираха и едва си поемах въздух. Питър се обръща с рамо напред, за да ме пренесе през прага, после с ритник затваря вратата и ме пуска на пода.

Стаята е почти празна, само покрай едната стена са наредени празни контейнери за боклук, а на другата има квадратна метална врата, голяма, колкото през нея да мине контейнер.

— Трис — проронва Тобиас и се свлича на колене край мен. Лицето му е бледо, почти прежълтало.

Толкова много неща имам да му казвам. Първото, което ми идва обаче, е: „Беатрис“.

Той слабо се засмива.

— Беатрис — поправя се и долепя устни до моите. Впивам пръсти в ризата му.

— Ей, отложете това за по-късно, ако не искате още сега да повърна върху вас!

— Къде сме? — питам.

— Това е камерата за горене на отпадъци — отвърща Питър, шляпвайки металната врата. — Изключих я. Тя ще ни изведе навън. А там гледай да се целиш без грешка, Фор, ако искаш да излезеш жив от сектора на Ерудитите.

— Не бери грижа за моята точност — избъбря Тобиас. И той като мен е бос.

Питър отваря вратата на пещта за смет.

— Трис, ти си първа.

Шахтата за смет е близо три стъпки широка и четири стъпки висока. Премятам единия си крак през ръба на отвора, после с помощта на Тобиас прехвърлям и втория. Стомахът ми се свива, когато се плъзгам в късата метална тръба. После в гърба ми се впиват няколко ролки, докато се търкалям върху тях.

Усещам мирис на огън и пепел, но не чувствам горещина. После политам и ръката ми се удря в метална стена, което ме кара да изохкам. Приземявам се тежко върху бетонен под и болката от удара минава като ток по пицялите ми.

— Оу! — Дръпвам се от отвора и се провиквам: — Давай!

Краката ми вече са се възстановили, когато Питър се приземява не прав, а на една страна. Той пъшка и изпълзява настрани от отвора, за да се съвземе.

Оглеждам се. Намираме се в пещта за преработка на отпадъци, която щеше да е непрогледно тъмна, ако не беше ивицата светлина, очертаваща малка врата в противоположния край. Подът на места е от плътен метал, на други — решетка. Мирише на гниещ боклук и дим.

— Повече да не си се оплакала, че не съм те водил на хубаво място — обажда се Питър.

— Дори не съм мечтала за място като това — отговарям.

Тобиас се стоварва на пода първо на крака, после с мъчителна гримаса се отпуска на колене. Помагам му да се изправи и се притискам към него. В този момент всички миризми, образи и чувства на света ми се струват възвишени. Преди малко бях на прага на смъртта, но сега съм жива. Благодарение на Питър.

Именно на него от всички хора на света.

Питър прекосява решетестия под и отваря малката врата. В пещта нахлува дневна светлина. Двамата с Тобиас се махаме от всепроникващата миризма на изгорено, излизаме от металната камера и попадаме в помещение с бетонни стени.

— Взе ли пистолета? — обръща се Питър към Тобиас.

— Не — отговаря той. — Реших, че мога да изстрелвам куршумите и през ноздрите си и го оставих горе.

— О, я млъквай!

На излизане от пещта Питър тръгва с протегнатата ръка, стиснал друг пистолет. Посреща ни усоен коридор с оголени тръби по тавана, който продължава само десет стъпки. Надписът над вратата в дъното гласи „ИЗХОД“. Аз съм жива и се махам от тук.

На връщане ширналата се гола земя между централата на Безстрашните и централата на Ерудитите не изглежда същата като на идване. Сигурно всичко изглежда различно, щом не крачиш право към собствената си смърт.

Когато стигаме края на уличката, Тобиас опира рамо до стената и надниква, колкото да види какво ни чака зад ъгъла. Изражението му остава непроменено, докато приплъзва едната си ръка оттатък, опира я в сградата и стреля два пъти. Запушвам уши и се опитвам да не обръщам внимание на изстрелите и на спомените, които те съживяват.

— Бързо — нарежда Тобиас.

Хукваме по Уобаш Авеню — аз напред, след мен е Питър, Тобиас е най-накрая. Поглеждам през рамо да разбера по какво е стрелял Тобиас и виждам двама мъже зад централата на Ерудитите. Единият лежи и не помръдва, другият придържа ръката си и тича към портала. Той ще прати гвардия подире ни.

Главата ми е размътена, най-вероятно от изтощение, но адреналинът ми дава сили да тичам.

— Избери най-нелогичния маршрут! — провиква се Тобиас.

— Какво? — недоумява Питър.

— Най-нелогичния маршрут! — повтаря Тобиас. — Така няма да ни открият!

Питър завива вляво по друга улица, задръстена от кашони с мазни одеяла и мръсни възглавници — старо обиталище на безкастовите, предполагам. Прескача някакъв кашон, но аз минавам през него и го изритвам далече зад себе си.

В края на улицата завива наляво, право към тресавището. Отново сме на Мичиган Авеню, право срещу централата на Ерудитите, стига някой да си направи труда да погледне към улицата.

— Лошо! — провиквам се.

На следващата пряка Питър завива надясно. Тук поне е чисто — няма повалени улични знаци, които трябва да прескачаме, или дупки,

които да заобикаляме. Дробовете ми горят, сякаш съм вдишала отровен газ. Краката ми, които отначало болят, сега са напълно безчувствени, което е по-добре. Някъде в далечината дочувам викове.

После ми хрумва нещо: най-нелогично ще е, ако престанем да бягаме.

Сграбчвам Питър за ръкава и го дръпвам към най-близката сграда. Тя е на шест етажа с широки прозорци, разположени шахматно и разделени с тухлени колони. Първата врата, която бутам, се оказва заключена, но Тобиас стреля в прозореца до нея, докато той се пръска на парчета и отваря вратата отвътре.

Сградата е съвсем празна. Нито един стол или маса. Затова пък има много прозорци. Тръгваме към аварийното стълбище и се скриваме под стълбите на първия етаж. Тобиас сядат до мен, а Питър — срещу нас, с прибрани до гърдите колене.

Опитвам да дишам равномерно и да се успокоя, но не ми се получава лесно. Трябваше да съм вече мъртва, но не съм. Защо? Благодарение на Питър? Питър?!

Впивам поглед в него. Има напълно невинен вид, макар делата му да показват точно обратното. Косата му е гладко сресана, лъскава и тъмна, сякаш не сме пробягали току-що близо два километра с пълна скорост. Кръглите му очи оглеждат стълбището, после се спират на мен.

— Какво? — казва. — Защо си ме зяпнала така?

— Как го направи? — питам.

— Не беше чак толкова трудно — отговаря. — Оцветих в лилаво паралитичен серум и подмених смъртоносния с него. Вместо жицата, с която трябваше да те включа към апарата за ехокардиография, те свързах с друга, която не води до никъде. Виж с отчитането на пулса ти не беше толкова лесно. Трябваше да поискам помощ от Ерудитите, които ми осигуриха дистанционното и помощници, но дори да ти го обясня, пак нищо няма да разбереш.

— Защо го направи? — питам. — Нали ме искаше мъртва. Даже веднъж се опита сам да свършиш тая работа. Какво се промени оттогава?

Той стиска устни и дълго време не вдига поглед. После отваря уста, колебава се и най-накрая проговаря.

— Не искам на никого да съм задължен. Ясно? Направо ми призлява при мисълта, че ти дължа нещо. Заради нея се будя посред нощ с чувството, че всеки момент ще повърна. Аз — задължен на някаква Дървена! Направо абсурд! Пълна щуротия! Това не можеше да продължава така.

— Какви ги дрънкаш? Какво ми дължиш пък ти?!

Той подбелва очи.

— В лагера на Миротворците някой стреля срещу мен — куршумът беше насочен право в главата ми и щеше да ме улучи между веждите, но ти ме блъсна. Дотогава бяхме квит — аз едва не те убих по време на инициацията, ти едва не ме уби по време на симулационната атака. Така че, пито — платено, ясно? След това обаче...

— Ти си напълно откачил — намесва се Тобиас. — Не може да се живее така... като всеки си води сметка.

— Така ли? — повдига едната си вежда Питър. — Не знам ти в какъв свят живееш, но в моя хората правят нещо един за друг само по две причини. Първата е, ако искат нещо в замяна. Втората е, ако ти дължат нещо.

— Това не са единствените причини, поради които хората правят нещо един за друг — казвам. — Понякога вършат такива неща, защото те обичат. Е, може би не точно теб, но...

Питър изсумтява презрително.

— Точно такива празни приказки може да се очакват от една ошашавена Дървена.

— Значи трябва да сме сигурни, че ни дължиш нещо — обажда се Тобиас, — иначе има опасност да хукнеш към някой с по-добра оферта.

— Аха — отвръща Питър. — Горедолу така стоят нещата.

Поклащам глава — не мога да си представя как се живее по този начин. През цялото време да правиш сметки кой какво ти е дал и какво трябва да му дадеш в замяна, без да си способен на чувства като вяръност, любов и опрощение. Едноок с нож в ръка, който дебне чие око да извади. Това не е живот. Това е някакво бледо подобие на живот. Чудя се откъде ли го е научил.

— Е, според теб кога можем да се махнем от тук? — нарушава мълчанието Питър.

— След два часа — отговаря Тобиас. — Трябва да отидем в сектора на Аскетите. Досега безкастовите и Безстрашните, които не са свързани със симулацията, би трябвало да са вече там.

— Страхотно — казва Питър.

Тобиас премията ръка през раменете ми. Опирам буза в рамото му и затварям очи, за да не се налага да гледам Питър. Знам, че още много остана недоизказано, макар да не съм сигурна какво точно, но тук не му е нито мястото, нито времето.

Вървим по улици, които навремето смятах за свой дом. Разговорите около нас заглъхват и постепенно секват, в лицето и тялото ми се впиват погледи. Доколкото са чули — а няма как да не са чули, защото Джанийн е майстор в разпространяването на слухове — аз съм умряла преди по-малко от шест часа. Забелязвам, че някои от безкастовите, покрай които минавам, имат сини петна по кожата. Вече са готови за симулацията.

Сега, когато сме в безопасност, си давам сметка, че целите ми ходила са наранени от тичането по неравния паваж и от парчетата стъкло на счупените прозорци. Всяка стъпка е свързана с болка. Опитвам се да прехвърля вниманието си върху втрещените погледи, които ме съпътстват.

— Трис! — провиква се някой отпред. Вдигам глава и виждам Юрая и Кристина да сравняват револверите си на тротоара. Юрая хвърля своя в тревата и хуква към мен. Кристина тръгва след него, но по-бавно.

Юрая посяга към мен, но Тобиас слага ръка върху рамото му и го спира. Усещам прилив на благодарност. Точно сега не бих могла да понеса прегръдката на Юрая, неговите въпроси или почудата му.

— Тя много преживя — казва Тобиас. — Сега ѝ трябва само сън. Ще сме на номер трийсет и седем. Елате утре да се видим.

Юрая ме поглежда намръщено. Безстрашните обикновено нямат спирачки, а Юрая е Безстрашен до мозъка на костите. Но в същото време трябва да уважава преценката на Тобиас, затова само кимва и казва: „Дадено. До утре“.

Когато минавам покрай Кристина, тя протяга ръка и леко стисва рамото ми. Опитвам се да вървя изправена, но мускулите ми са като

решетката на кафез и натискат раменете ми надолу. Втрепените погледи ме следват по улицата и бодат тила ми. Сякаш камък ми пада от гърба, когато Тобиас ме повежда по алеята на сива къща, собственост на Маркърс Итън.

Представа нямам какво коства на Тобиас да прекрачи прага. В спомените му тази къща сигурно кърти от крясъците на родителите му и от плющенето на колана. Тя му напомня за дългите часове, прекарани в тесния и тъмен килер, но въпреки това той не изглежда притеснен, докато въвежда двамата ни с Питър в кухнята. Даже ми се вижда по-висок. Но може би точно това е Тобиас — силен, когато се очаква да прояви слабост.

В кухнята са Тори, Харисън и Евелин. Тази гледка ми идва в повече. Опирам гръб в стената и стискам очи. Очертанията на масата за екзекуции сякаш са прогорени от вътрешната страна на клепачите ми. Отварям очи. Опитвам се да дишам. Те говорят нещо, но аз не мога да разбера какво. Защо Евелин е тук, в къщата на Маркърс? А къде е Маркърс?

Евелин прегръща Тобиас с една ръка и докосва лицето му с другата, опирайки буза в неговата. Казва му нещо. Той ѝ се усмихва, когато се отдръпва. Майка и син отново заедно. Не съм сигурна, че е за добро обаче.

Тобиас ме повежда към стълбите. Пъхнал е едната си ръка под мишницата ми, другата е обвил около кръста ми, за да избегне раненото рамо. Двамата заедно изкачваме стъпалата.

На горния етаж е спалнята на родителите му, неговата стая и банята помежду им. Нищо повече. Той ме въвежда в старата си стая и аз спирам за момент, оглеждайки помещението, където е минала по-голямата част от неговия живот.

Той продължава да ме държи за ръка. Забелязвам, че откакто се измъкнахме изпод стълбището на оная сграда, все гледа да ме докосне, сякаш се страхува да не се разпадна, ако ме пусне.

— Обзалагам се, че Маркърс не е стъпил в тази стая, откакто напуснах — казва Тобиас. — Когато се върнах, всичко си беше на мястото, както съм го оставил.

Хората от кастата на Аскетите не украсяват къщите си, защото се смята за себеизтъкване, но тук има всичко онова, което е позволено.

Купчина тетрадки. Малка книжна лавица. И, колкото и да е странно, малка статуетка от синьо стъкло върху раклата.

— Майка тайно ми даде това, когато бях малък и ми каза да го скрия — обяснява той. — Сложих я на раклата, преди да тръгна от тук в деня на церемонията. За да може после да я види. Малко предизвикателство.

Кимвам. Необичайно е да съм на място, което толкова добре е съхранило един-единствен спомен. Тази стая е шестнайсетгодишният Тобиас, който е готов да избере Безстрашните, за да избяга от баща си.

— Хайде да се погрижим за краката ти — предлага той. Но не помръдва, а само гали с върховете на пръстите си вътрешната страна на лакътя ми.

— Добре — казвам.

Влизаме в общата баня и аз се отпускам на ръба на ваната. Той присяда до мен, опрял ръка на коляното ми, докато пуска водата и слага запушалката на канала. Водата шурти във ваната и покрива палците. Кръвта ми я оцветява в розово.

Тобиас приляква във ваната и поставя единия ми крак в скута си, попивайки по-дълбоките рани с кърпата. Нищо не усещам. Даже когато сапунисва ходилата ми. Водата във ваната става сива.

Взимам сапуна и го прехвърлям в шепите си, докато ръцете ми не се покриват с бяла пяна. Посягам и прокарвам пръсти по ръцете му, внимателно проследявайки всяка гънка върху дланите и разстоянията между пръстите. Приятно ми е да върша нещо, да почиствам нещо и отново да го докосвам.

Разплискваме вода по целия под на банята, когато и двамата се потапяме във ваната, за да отмием сапунената пяна. От водата ми става студено, аз треперя, но не ми пука. Той взима кърпа и започва да ми бърше ръцете.

— Аз не... — Гласът ми звучи така, сякаш някой ме души. — Всички от семейството ми са или мъртви, или предатели. Как мога да...

В думите ми няма никакъв смисъл. Тялото ми се разтърсва от ридания, те тресат мозъка ми, всичко. Той ме притиска към себе си и водата намокря краката ми. Прегръдката му е силна. Заслушвам се в ударите на сърцето му и след малко установявам, че неговият ритъм ме отпуска.

— Сега аз съм твоето семейство — казва.

— Обичам те — отвърщам.

Казвала съм го само веднъж досега — преди да тръгна към централата на Ерудитите, но тогава той спеше. Не знам защо не го казах, когато можеше да ме чуе. Може би се страхувах да му доверя нещо толкова лично като моята привързаност към него. Или се боях, че не знам какво е да обичаш някого. Сега обаче смятам, че най-страшното е да кажеш нещо малко преди да е станало прекалено късно. Преди да е станало прекалено късно за мен.

Аз му принадлежа, той ми принадлежи и така ще бъде занапред.

Той ме гледа, без да откъсва очи. Стиснала съм здраво ръцете му за опора и чакам да реши какво да ми отговори.

— Кажи го пак — намръщено казва той.

— Тобиас — повтарям, — обичам те.

Кожата му е станала хлъзгава от водата и от него лъха миризма на пот, а ризата ми залепва по ръцете му, когато ме прегръща. Притиска лице в шията ми и ме целува точно над яката, после по бузата, по устните.

— И аз те обичам — казва.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Той лежи до мен, докато заспивам. Очаквам да ме мъчат кошмари, но явно съм прекалено уморена, защото не сънувам нищо. Когато се събуждам, него вече го няма, но на леглото до мен са оставени сгънати чисти дрехи.

Ставам и тръгвам към банята. Чувствам се като одрана — кожата ми сякаш е остъргана и от всеки полъх на въздуха смъди леко, но постоянно. Не паля лампата в банята, защото знам, че нейната светлина е бяла и ярка като в лагера на Ерудитите. Къпя се на тъмно, едва различавайки сапуна от балсама, като все си повтарям, че от тук ще изляза силна и преродена, че водата ще ме изцери.

Преди да напусна банята, силно щипя бузите си, за да им придам цвят. Това е глупаво, знам, но не искам да ме виждат немощна и изтощена.

После се връщам в стаята на Тобиас. Юрая се е проснал върху леглото по очи; Кристина държи статуетката от синьо стъкло и я разглежда; Лин е застанала с високо вдигната възглавница над Юрая, а по устните ѝ играе пакостлива усмивка.

Когато влизам, тя стоварва възглавницата върху темето на Юрая, Кристина ме посреща с едно „Здрасти, Трис!“, а Юрая недоволено се провиква: „Оу! Как, по дяволите, успя да ме удариш така, че да ме заболи от възглавница?!“.

— Благодарение на изключителната ми сила — отвърща тя. — Да не те е шамаросал някой, Трис? Едната ти буза направо гори.

Явно не съм нащипала другата достатъчно силно.

— А, не. Това е просто... утринна руменина.

Опитвам да се шегувам, сякаш пробвам да говоря непознат език. Кристина се разсмява, може би малко по-шумно, отколкото заслужава моята шега, но аз оценявам усилието ѝ. Юрая подскача няколко пъти върху леглото, докато се примъква към края.

— А сега ето нещата, за които никой от нас не говори — обявява той. После ме посочва: — Ти едва не умря, някакъв откачен

кифладжия те спасява и сега всички сме въввлечени не на шега във война, а безкастовите са ни съюзници.

— Кифладжия?! — повтаря Кристина.

— Това е от жаргона на Безстрашните — подхилва се Лин. — Приема се за непростима обида, но вече никой не го използва.

— Точно защото е страшно обидно — потвърждава Юрая и кима.

— Напротив, защото е страшно тъпо и нито един от Безстрашните с поне капка разум в главата няма да каже такова нещо, камо ли да си го помисли. Кифладжия. Ти какво, да не си на дванайсет?!

— И половина — отвърща той.

Усещам, че всички тия шеги и задявки са само заради мен, за да не се налага да казвам нещо. Сега мога просто да се смея. Така и правя, докато камъкът, заседнал в стомаха ми, леко започва да омеква.

— Долу има храна — казва Кристина. — Тобиас е направил бъркани яйца, които — оказва се — са отвратително ядене.

— Я чакайте! — възкликвам. — Аз обичам бъркани яйца!

— Явно това е любимата закуска на Дървените. — Тя грабва ръката ми. — Хайде!

Слизаме заедно на долния етаж и стъпките ни гърмят по стълбището, което никога не се разрешаваше в дома на родителите ми. Татко обикновено ми се караше, ако тичам надолу. „Не привличай вниманието към себе си! — казваше. — Не е учтиво спрямо хората наоколо.“

Дочувам гласове откъм дневната — същински хор, прекъсван от време на време от изблици смях и приглушена мелодия, изтръгната от струнен инструмент, банджо или китара. Не такова нещо очаквах в къща на Аскети, където винаги е тихо, без значение колко хора има вътре. Гласовете, смехът и музиката вдъхват живот на мрачните стени. Започвам да се чувствам все по-добре.

Заставам до вратата на дневната. На тройния диван са се натъпкали петима души и играят игра на карти, която си спомням от централата на Прямите. В креслото се е настанил мъж, в скута му е кацнала някаква жена, а друг е приседнал на подлакътника с консерва супа в ръка. Тобиас седи на пода, облегнал гръб на масичката за кафе. Всичко в позата му говори за непринуденост и спокойствие: единият му крак е сгънат, другият е изпънат напред, ръката му е отпусната

върху свития крак, главата е леко наклонена, докато слуша. Никога не съм го виждала да се чувства толкова удобно без оръжие в ръка. Не предполагах, че това изобщо е възможно.

Усещам позната тежест в стомаха, каквато чувствам всеки път, когато ме лъжат; само че не знам този път кой ме лъже, нито за какво точно. Не това са ме учили за безкастовите. Винаги са ми казвали, че да си без каста е по-лошо и от смъртта.

Стоя така няколко секунди, преди хората в стаята да ме забележат. Разговорът им секва. Отривам длани в края на ризата си. Твърде много погледи, вперени в мен, и прекалено потискаща тишина.

Евелин се прокашля.

— Слушайте всички, това е Трис Прайър. Вярвам, че от вчера насам доста сте чули за нея.

— Заедно с Кристина, Юрая и Лин — допълва Тобиас.

Благодарна съм за опита му да отклони вниманието от мен, но от него няма полза.

Стоя като прикована към касата на вратата няколко секунди, после един от безкастовите — възрастен мъж с набръчкана кожа, покрита с татуировки — се обажда:

— Ти не трябваше ли да си мъртва?

Някои се разсмяват, аз също се насилвам да се усмихна. Усмивката ми се получава крива и неубедителна.

— Така трябваше да бъде — отговарям.

— Само че ние не обичаме да поднасяме на тепсия онова, което е поискала Джанийн Матюс — намесва се Тобиас. После става и ми подава консерва от грах. В кутията обаче няма грах, а бъркани яйца. Алуминиевата повърхност стопля дланите ми.

Той отново сяда, аз се настанявам до него и загребвам от яйцата. Не съм гладна, но знам, че е необходимо да се храня, затова дъвча и преглъщам. Вече знам как се хранят безкастовите, затова подавам консервната кутия на Кристина и поемам от Тобиас буркан с праскови.

— Защо всички лагеруват в къщата на Маркърс? — питам го.

— Евелин го изрита. Каза, че тази къща е и нейна, а той с години се е разполагал тук сам. Сега било неин ред. — Тобиас се ухилва. — Това предизвика огромен скандал на предната ливада, но накрая Евелин надделя.

Поглеждам бегло майката на Тобиас. Тя е в най-отдалечения край на стаята, приказва с Питър и яде яйца от друга консервна кутия. Стомахът ми се преобръща. Тобиас говори за нея едва ли не почтително. Но аз добре помня какво ми каза тя за постоянните и временните неща в неговия живот.

— Тук някъде има хляб. — Той взима едно панерче от масичката за кафе и ми го подава. — Вземи си две филии. Имаш нужда.

Дъвча коричката на хляба и отново се заглеждам в Питър и Евелин.

— Мисля, че се опитва да го привлече на своя страна — казва Тобиас. — Има дарбата да представя живота на безкастовите в много привлекателна светлина.

— Не ме интересува как ще го направи, само и само да го махне от Безстрашните. Въпреки че ми спаси живота, пак не го харесвам.

— Дано не се налага да се тревожим за кастовите различия, когато всичко това приключи. Според мен така ще е много по-добре.

Не отговарям. Точно сега не ми се иска да споря с него. Нито да му напомням, че няма да е толкова лесно да убедим Безстрашните и Прямите да се бият рамо до рамо с безкастовите срещу кастовата система. Това може да предизвика нова война.

Външната врата се отваря и влиза Едуард. Днес върху превръзката му е нарисувано синьо око с полуспуснат клепач. Комбинацията между това огромно око и иначе красивото му лице е едновременно гротескна и забавна.

— Еди! — високо го поздравява някой. Но здравото око на Едуард вече се е впило в Питър. Той се втурва през стаята, почти избивайки консервата с храна от нечия ръка. Питър се присвива в сянката на вратата, сякаш се опитва да стане невидим.

Едуард спира на сантиметър от Питър, после се хвърля към него, сякаш се кани да забие юмрук в лицето му. Питър толкова рязко отскача назад, че удря главата си в стената. Едуард се ухилва и всички безкастови около нас се разсмиват.

— Не си толкова смел на дневна светлина — подмята Едуард. После се обръща към Евелин: — Гледай в ръцете му да не попадат никакви прибори, защото не се знае за какво може да ги използва.

Докато го казва, измъква вилицата от ръката на Питър.

— Върни ми я — казва Питър.

Свободната ръка на Едуард се стрелва към гърлото му, той го стиска и опира зъбите на вилицата право в адамовата му ябълка. Питър замръзва на място и кръвта нахлува в лицето му.

— Дръж си езика зад зъбите в мое присъствие — ниско казва Едуард, — или следващия път ще ти пробия гърлото.

— Престанете вече — намесва се Евелин. Едуард пуска вилицата и освобождава Питър. После прекосява стаята и сядат до онзи, който му извика „Еди!“ преди малко.

— Не знам дали успя да го разбереш досега — обаждат се Тобиас, — но Едуард е малко лабилен.

— Вече го схванах — отвърщам.

— Явно онзи Дрю, който помогна на Питър в нападението с кухненския нож — продължава Тобиас, — след като го изхвърлиха от Безстрашните, се е опитал да се присъедини към същата група безкастови, в която е бил и Едуард. Обърна ли внимание, че Дрю не се вижда никъде наоколо?

— Едуард убил ли го е? — питам.

— Почти — отговаря Тобиас. — Явно заради това другият трансфер — май името ѝ беше Мира — е напуснала Едуард. Не е могла да го понесе.

При мисълта за полумъртвия Дрю в ръцете на Едуард не усещам нищо. Дрю нападна и мен.

— Не ми се говори за това — казвам.

— Дадено — отвърща Тобиас. После докосва рамото ми. — Трудно ли ти е пак да си в къща на Аскети? Мислех да те питам по-рано за това. Можем да идем на друго място, ако искаш.

Дояждам втората филия. Всички къщи на Аскетите са еднакви, тази дневна е същата като нашата и това би ми навяло спомени, ако се огледам по-внимателно. Всяка сутрин през щорите се процежда достатъчно светлина, за да може баща ми да чете. Тракането на иглите за плетене на мама вечер. Но нищо не ме задушава при тази мисъл. Това все пак е нещо.

— Не ми е лесно — отговарям, — но не е толкова зле, колкото си мислиш.

Той вдига вежди.

— Честна дума. Симулациите в централата на Ерудитите... някак успяха да ми помогнат да издържа. — Свивам вежди. — Или пък

обратното — по-скоро ми помогнаха да не се напрегам толкова да издържа. — Така звучи по-точно. — Някой ден сигурно ще ти разкажа всичко. — Гласът ми е някак отнесен.

Той докосва бузата ми и въпреки че се намираме в стая, пълна с хора, огласявана от разговори и смехове, бавно ме целува.

— По-полека, Тобиас! — провиква се мъжът от лявата ми страна. — Ти не си ли възпитаван от Дървените? Щото си мислех, че вие само се държите за ръце.

— Тогава как ще си обясниш, че и Аскетите раждат деца? — вдига вежди Тобиас.

— Те идват на бял свят, водени единствено от силата на волята — намесва се жената, седнала на подлакътника на креслото. — Ти това не го ли знаеше, Тобиас?

— Дори не съм подозирал — ухилва се той. — Моите извинения.

Всички избухват в смях. Тогава ми хрумва, че може би това е всъщност истинската каста на Тобиас. Те не се отличават с никакви специални добродетели. Приемат като свои всички цветове, всякакви дейности, всички добродетели и всички недостатъци.

Не разбирам какво ги свързва и ги държи заедно. Единственото общо помежду им, доколкото ми е известно, е че са се провалили. Но каквото и да ги обединява, то, изглежда, е напълно достатъчно.

Имам чувството, че най-после виждам Тобиас такъв, какъвто е в действителност, а не какъвто го познавам от нашата връзка. Тогава наистина ли го познавам добре, щом досега не съм виждала тази негова страна?

Слънцето клони към залез. Секторът на Аскетите обаче няма намерение да утихва. Безстрашните и безкастовите бродят из улиците, едни — стиснали бутилка, други — с пистолет в ръка.

Отпред Зийк бута инвалидната количка на Шона пред къщата на Алис Брюстър, бившия лидер на Аскетите. Двамата не ме виждат.

— Направи го пак! — настоява тя.

— Сигурна ли си?

— Да!

— Добре, тогава... — Зийк се затичва, бутайки количката. Когато се отдалечава толкова, че едва го виждам, той се вдига на мускули на

ръчките, така че краката му вече не докосват земята и двамата политат надолу по улицата. Шона пищи, Зийк се смее.

На следващата пресечка завивам наляво и тръгвам по разбития тротоар към сградата, където кастата на Аскетите провеждаше месечните си сбирки. Макар да е минало много време, откакто идвах тук за последно, още помня къде се намира. През една пряка на юг, две на запад.

Докато крача, слънцето бавно се спуска към хоризонта. В привечерния здрач всички сгради наоколо губят цветовете си и стават сиви.

Фасадата на централата на Аскетите е прост бетонен правоъгълник, както и всички останали постройки в сектора на Аскетите. Но когато бутам входната врата, вътре ме посреща познатото дюшеме и наредените в квадрат дървени пейки. В центъра на тавана има прозорец, през който нахлува оранжева слънчева светлина. Той е единствената украса на залата.

Отпускам се на старата ни семейна пейка. Аз обикновено сядах до татко, а Кейлъб — до мама. Сега се чувствам като последния оцелял от фамилията. Последният Прайър.

— Хубаво е, нали? — Маркърс се появява отнякъде и сяда насреща ми, склучил ръце в скута. Слънчевият сноп пада помежду ни.

Челюстта му е посиняла на мястото, където го удари Тобиас. Косата му е наскоро подстригана.

— Чудесно е — отвърщам, заставайки нащрек. — Какво правиш тук?

— Видях, че влизаш. — Той внимателно оглежда ноктите си. — Искан да си поговорим за информацията, която открадна Джанийн Матюс.

— Ами ако си закъснял? Ако вече ми е известно за какво става дума?

Маркърс вдига тъмните си очи и ги присвива. Погледът му е много по-отровен от този на Тобиас, макар той да е наследил очите на баща си.

— Не е възможно.

— Не можеш да си сигурен.

— Всъщност мога, защото съм виждал какво се случва с хората, когато научат истината. Изглеждат така, сякаш са забравили накъде

отиват и само безцелно се скитат наоколо, опитвайки да си спомнят.

По гърба ми пропълзват мразовити тръпки; тръгват и по ръцете и карат кожата ми да настръхне.

— Знам, че Джанийн е готова да избие половин каста, за да се добере до тази информация, значи трябва да е изключително важна — казвам. После млъквам. Знам и още нещо, но чак сега си давам сметка за това.

Малко преди да се нахвърля на Джанийн, тя каза: „Това не важи само за теб! Нито само за мен!“.

Това се отнасяше за всичко, което тя ми причини в опитите да открие симулация, която да ми подейства. Симулация, която да подейства на Дивергент.

— Известно ми е, че е свързано с Дивергентите — изтърсвам. — Знам, че тази информация касае онова, което е отвъд оградата.

— Не е същото като да знаеш какво има отвъд оградата.

— Е, ще ми кажеш ли най-после за какво става дума, или само ще ми побутваш догадки под носа и ще ме караш да подскачам като пале?

— Не съм дошъл тук да участвам в себелюбиви пререкания. И няма да ти кажа нищо не защото не искам, а защото нямам представа как да ти го опиша. Сама трябва да го видиш.

Забелязвам, че с течение на разговора светлината от жълта става все по-наситенооранжева и хвърля по-тъмни сенки върху лицето му.

— Мисля, че Тобиас има право — казвам. — На теб ти харесва да си единственият посветен. Харесва ти, че аз не знам това, което ти знаеш. Това те кара да се чувстваш значим. Точно затова няма нищо да ми кажеш, а не защото е неописуемо.

— Не е вярно.

— И откъде да съм сигурна?

Маркърс впира очи в мен и аз отвърщам на погледа му.

— Седмица преди симулационната атака Аскетите взеха решение да разкрият тази информация и да разпратят до всички записа с нея. На всички в града. Денят, определен за нейното огласяване, беше приблизително седмица след симулационната атака. Както се досещаш, не успяхме да го направим.

— Значи, тя не е искала да разкриете какво има отвъд оградата? И защо? Но най-важно е откъде е научила за намеренията ви? Нали

каза, че това са знаели единствено лидерите на Аскетите?

— Ние не сме местни, Беатрис. Доведени сме на това място със специална задача. Преди време Аскетите бяха принудени да поискат помощ от Ерудитите, за да изпълнят тази задача, но накрая по вина на Джанийн всичко тръгна в погрешна посока. Защото тя отказва да направи онова, което се очаква от нас. И дори прибегна до убийства.

Доведени тук.

Главата ми жужи от наученото. Стискам здраво ръба на пейката под себе си.

— Какво трябва да направим? — питам почти шепнешком.

— Вече ти казах достатъчно, за да се убедиш, че не съм лъжец. Колкото до останалото, наистина не съм способен да ти го обясня. Позволих си да ти разкрия част от истината, защото ситуацията заплашва да се превърне в бедствие.

Бедствие. Внезапно проумявам проблема. Безкастовите замислят да унищожат не само водещите личности сред Ерудитите, но и цялата база данни на кастата. Те ще изравнят всичко със земята.

Никога не съм одобрявала плана им, но си въобразявах, че след него, рано или късно, ще можем да се възстановим, защото Ерудитите все още ще знаят необходимата информация, дори тяхната база данни да е унищожена. Сега обаче се оказва, че има нещо, което не е известно дори на най-интелигентните сред Ерудитите; нещо, което не може да бъде възстановено след унищожаването на реда в нашия свят.

— Ако ти помогна, ще предам Тобиас. Ще го загубя завинаги. — Преглъщам мъчително. — Ето защо трябва да ми дадеш много основателна причина да го направя.

— Освен благополучието на всички в нашето общество ли? — Маркърс бърчи нос от отвращение. — Това не ти ли е достатъчно?

— Обществото ни е разкъсано на части. Ето защо не ми е достатъчно.

Маркърс въздъхва.

— Вярно е, че родителите ти умряха за теб. Но майка ти онази нощ беше в централата на Аскетите не да те спасява. Тя дори не знаеше, че си там. Опитваше да опази от Джанийн файла с информацията. Когато разбра, че си на крачка от смъртта, се втурна да те спасява и остави файла в ръцете на Джанийн.

— Тя не представи нещата по този начин — отвърщам разгорещено.

— Излъгала те е, защото така е трябвало. Работата е там, Беатрис... Майка ти е била наясно, че може и да не излезе жива от централата на Аскетите и въпреки това рискува. Тя с готовност би пожертвала живота си за този файл. Разбираш ли?

Аскетите са готови да умрат за всеки човек, било то приятел или враг, щом обстоятелствата го изискват. Вероятно заради това трудно оцеляват в опасни ситуации. Но малко са нещата, заради които биха пожертвали живота си. Те не ценят много от физическия свят.

Ако той наистина казва истината и мама е била готова да умре, за да стане публична тази информация... Аз съм способна на всичко, за да довърша започнатото от нея.

— Опитваш се да ме манипулираш, нали?

— Предполагам — отвърща той, докато сенките изпълват очните му кухини като тъмна вода. — Но това е нещо, което ти сама ще трябва да решиш.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Не бързам да се връщам в къщата на Итън. По пътя се опитвам да си спомня какво ми каза мама, когато ме спаси от удавяне в резервоара по време на симулационната атака. Нещо от рода, че е наблюдавала влаковете от самото начало на атаката. „Докато не те открих, не знаех как да действам. Единствената ми цел беше да те спася.“

Сега, докато се вслушвам в гласа от спомените си, казаното добива друг смисъл. „Докато не те открих, не знаех как да действам.“ В смисъл, не знаех как да спася и теб, и файла. „Единствената ми цел беше да те спася.“

Тръскам глава. Дали точно това бяха думите й, или сега нагаждам спомените си според онова, което ми каза Маркърс? Няма как да разбере. Единственото, което ми остава, е да реша дали да се доверя на Маркърс, или не.

Докато той е вършил жестоките си, зловещи дела, обществото ни не е било разделено на „добри“ и „лоши“. Жестокостта не прави човека нечестен, както и храбростта не го прави задължително добър. Маркърс не е само добър или само лош, а и двете едновременно.

Е, може би повече лош, отколкото добър.

Но това не означава, че лъже.

В дъното на улицата пред мен забелязвам оранжевото зарево на пожар. Разтревожена, ускорявам крачка и виждам, че пламъците излизат от големи варели с човешки ръст, наредени по тротоара. Наоколо са се насъбрали Безстрашни и безкастови. Съвсем тясно празно пространство очертава граница между двете групи. Най-отпред стоят Евелин, Харисън, Тори и Тобиас.

Забелязвам Кристина, Юрая, Лин, Зийк и Шона отдясно на групата Безстрашни и заставам до тях.

— Къде се губиш? — пита Кристина. — Търсихме те под дърво и камък.

— Отидох да се поразходя. Какво става тук?

— Най-после ще ни кажат каква е стратегията за атака — изпреварва я Юрая и по всичко личи, че едва се сдържа.

— Аха — казвам само.

Евелин вдига ръце с обърнати напред длани и безкастовите утихват. Те са по-дисциплинирани от Безстрашните, на които са нужни още трийсетина секунди, за да се укротят.

— През последните седмици разработихме стратегия за битката с Ерудитите — започва Евелин, а ниският ѝ глас се лее без усилие. — Сега, когато е вече готова, бихме искали да ви я представим.

Евелин кимва към Тори, която подхваща след нея:

— Нашата стратегия не е насочена към конкретна цел, а има по-широка база. Няма начин да разберем кои от Ерудитите подкрепят Джанийн и кои — не. Затова е по-безопасно да приемем, че всички онези, които са срещу нея, вече са напуснали централата на Ерудитите.

— Всички знаем, че силата на Ерудитите не е в хората, а в информацията, която притежават — продължава Евелин. — Докато те владеят информацията, ние няма да се освободим от тях, особено след като повечето от нас са зависими от симулацията. Ерудитите използват информацията вече дълго време, за да ни контролират и управляват.

В тълпата се надигат викове, които започват от редиците на безкастовите и се подеват от Безстрашните, сякаш всички сме части от един общ организъм и следваме командите на едно общо съзнание. Само че аз не съм сигурна какво да мисля, нито как се чувствам. Част от мен също надига глас за унищожението на всички Ерудити и на онова, за което те милеят.

Поглеждам към Тобиас. Изражението му нищо не подсказва; той стои извън осветеното от огъня пространство и почти не се вижда. Чудя се какво ли мисли за всичко това.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но онези от вас, които са уцелени от предавателите на симулацията, трябва да останат тук — взема думата Тори, — защото може да бъдете активирани като оръжие на Ерудитите във всеки един момент.

Малобройни гласове се опитват да протестират, но в общи линии никой не е изненадан от това решение. Вероятно си дават сметка какво може да постигне Джанийн чрез симулацията.

Лин недоволно простенва и поглежда Юрая.

— И сега какво, трябва да останем!

— Ти трябва да останеш — отвърща той.

— И теб уцелиха — настоява тя. — Видях те.

— Нали помниш, че съм Дивергент? — казва той. Лин подбелва очи и той бърза да продължи, за да не се налага да слуша наново теориите на Лин за конспирация на Дивергентите. — Както и да е, бас ловя, че тебе никой не те брои, пък и какъв е шансът да активира точно теб, щом знае, че всички, свързани със симулацията, са останали тук?

Лин въси вежди, докато обмисля думите му. Но се развеселява — доколкото изобщо Лин може да бъде весела — когато Тори отново заговаря.

— Останалите от нас ще се разделят на групи, съставени от безкастови и Безстрашни — продължава тя. — Една голяма част ще се опита да проникне в централата на Ерудитите и да си проправи път, освобождавайки сградата от тяхното присъствие. Няколко по-малки групи ще продължат незабавно към най-високите етажи, за да се отърват от ключови ръководители на Ерудитите. По-късно тази вечер ще разберете към коя група сте причислени.

— Атаката е планирана за след три дни — обявява Евелин. — Гответе се. Това начинание ще бъде трудно и опасно. Но безкастовите са свикнали с трудностите...

При тези думи безкастовите надават одобрителни викове и аз си припомням, че ние, Безстрашните, само преди няколко седмици критикувахме Аскетите, задето снабдяват безкастовите с храна, вода и други необходими неща. Как толкова лесно се забравя това?

— А Безкастовите са свикнали с опасностите...

Всички около мен вдигат юмруци във въздуха и крещят. Гласовете им кънтят в главата ми и раздухват победоносен огън в гърдите ми, който може да ме подтикне да се присъединя към тях.

Погледът на Евелин е прекалено празен за човек, който държи разпалена реч. Лицето ѝ повече прилича на маска.

— Долу Ерудитите! — провиква се Тори и всички повтарят думите ѝ; гласовете им се сливат, независимо към коя от двете групи принадлежат. Сега пред нас има общ враг, но дали това ни превръща в приятели?

Забелязвам, че Тобиас не участва в общото ликуване. Кристина също.

— Това не ми се вижда редно — казва тя.

— Какво искаш да кажеш — обръща се към нея Лин, докато наоколо виковете стават все по-оглушителни. — Не помниш ли какво ни причиниха? Блокираха мозъците ни със симулацията и ни принудиха да убиваме хора, които дори не познаваме. Избиха всички лидери на Аскетите.

— Така е... — отвръща Кристина. — Само че... като нападнем централата на Ерудитите и избием всички, няма ли да постъпим по същия начин, както те постъпиха с Аскетите?

— Сега е различно. Това не е непровокирана атака — отвръща ѝ намръщено Лин.

— Така е, знам — казва Кристина.

После ме поглежда. Аз мълча. Тя има право — това не изглежда никак редно.

Тръгвам към къщата на Итън, защото имам нужда от малко тишина.

Отварям външната врата и се качвам по стълбите. Когато стигам в стаята на Тобиас, сядам на леглото и поглеждам през прозореца навън, където безкастови и Безстрашни са се събрали около огньовете, смеят се и разговарят. Въпреки това още не са се смесили. Помежду им продължава да има отчетлива граница — от едната страна са безкастовите, от другата — Безстрашните.

Наблюдавам Лин, Юрая и Кристина край един от огньовете. Юрая плъзва ръка над пламъците, прекалено бързо, за да го опарят. Усмивката му наподобява повече гримаса, изкривена сякаш от печал.

След няколко минути чувам стъпки по стълбите и Тобиас влиза в стаята, оставяйки обувките си пред вратата.

— Какво става? — пита.

— Нищо особено — отговарям. — Просто се бях замислила. Чудно ми е, че безкастовите толкова лесно се съгласиха на съюз с Безстрашните. Не може да се каже, че Безстрашните винаги са били особено благосклонни към тях.

Той застава до мен край прозореца и се обляга на рамката.

— Това не прилича много на естествен съюз, нали? — казва той. — Но сега имаме една и съща цел.

— Сега — да. Но какво ще стане, когато целта се смени? Безкастовите искат да премахнат кастите, а Безстрашните — не.

Тобиас стиска устни и те се превръщат в тънка права линия. Внезапно си спомням как Маркърс и Йохана вървят рамо до рамо през овощната градина — Маркърс имаше същото изражение, когато премълчаваше нещо от нея.

Дали Тобиас е наследил това изражение от баща си? Или при него то значи различно нещо?

— Ти си в моята атакуваща група — казва. — Надявам се да нямаш нищо против. Трябва да проправим пътя до контролните зали.

Атаката. Ако участвам в нея, няма да мога да издиря информацията, която Джанийн е откраднала от Аскетите. Ще трябва да избирам между едното и другото.

Според Тобиас е по-важно да си разчистим сметките с Ерудитите, отколкото да открием истината. Сигурно щеше да има право, ако не беше обещал на безкастовите контрол над цялата база данни на Ерудитите. Така обаче не ми оставя избор. Трябва да помогна на Маркърс, ако има дори малка вероятност да казва истината. И да се изправа срещу хората, които са ми най-скъпи.

А точно сега се налага и да лъжа.

Сплитам пръсти.

— Какво има? — пита той.

— Още не мога да стрелям. — Вдигам очи към него. — А и след онова, което стана в централата на Ерудитите... — прочиствам гърлото си. — Вече не ми се струва толкова привлекателно да рискувам живота си.

— Трис. — Той погалва бузата ми с върховете на пръстите си. — Няма нужда да го правиш.

— Не искам да изглеждам като страхливка.

— Ей! — Той повдига брадичката ми. Пръстите му са студени. Гледа ме строго. — Вече си направила за тази каста толкова, колкото не е направил никой друг. Ти...

Той въздъхва и опира чело в моето.

— Ти си най-смелият човек, когото познавам. Остани тук, докато не се възстановиш.

После ме целува, а аз имам чувството, че се разпадам, като се почва от най-потайните кътчета в душата ми. Той си мисли, че ще остана тук, а аз се обръщам срещу него, съдействайки на баща му,

когото той ненавижда. Тази лъжа е най-страшната от всички, които съм изричала. И никога няма да успея да я поправа.

Извързвам се към прозореца, когато той ме пуска, защото се страхувам, че ще долови накъсаното ми дишане.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Готово! Вече съвсем заприлича на някой хапльо, който подрънква на банджо — казва Кристина.

— Наистина ли?

— Не, всъщност изобщо не е така. Само... Я дай да оправя нещата.

Тя ровичка из чантата си известно време и вади от там малка кутия. В нея има различни по големина тубички и кутийки. Сещам се, че това са гримове, но нямам представа какво се прави с тях.

Двете сме в къщата на родителите ми. Това е единственото място, където бих могла да отида, за да се подготвя. Кристина изобщо не се притеснява да си вре носа из всички кътчета. Вече успя да открие два учебника, набутани зад скрина — доказателство за наклонностите на Кейлъб като Ерудит.

— Я чакай да изясним нещо. Излиза, че си тръгнала на война... с пълна чанта с гримове, така ли?

— Аха. Реших, че ще им е по-трудно да ме застрелят, като видят каква приказна хубавица съм — отвърща тя, извивайки вежди. — А сега стой мирно.

Сваля капачката на черна тубичка, голяма колкото пръста на ръката ми и се оказва, че вътре има нещо червено. Явно е червило. Тя го плъзга по устните ми, докато не стават алени. Виждам ги, когато се нацупя.

— Някой споменавал ли ти е за чудото на изскубаните вежди? — продължава тя, вдигнала победоносно пинсета.

— Разкарай това далече от мен!

— Дадено — въздъхва тя. — Ще ти сложа и руж, въпреки че не е твойт цвят.

— Странно, като се има предвид, че тенът ни е почти еднакъв.

— Ха-ха — отвърща само тя.

Когато излизаме навън, аз вече имам червени устни, извити мигли и съм наконтена с яркочервена рокля. Към вътрешната страна на

коляното ми е прикрепен нож. Всичко това обаче е подчинено на строен план.

— Къде е срещата с Маркърс, Унищожителя на живота? — пита Кристина. Вместо червено, тя носи жълтия цвят на Миротворците, който сияе на фона на кожата ѝ.

Засмивам се.

— Зад централата на Аскетите.

Крачим в мрака на уличката. По това време всички останали би трябвало да вечерят — предварително съм проверила — но въпреки това носим черни якета, които прикриват дрехите ни на Миротворци, в случай че се натъкнем на някого. По навик прескачам една пукнатина в бетонната настилка.

— Вие двете, накъде така? — разнася се гласът на Питър. Поглеждам през рамо. Той стои на тротоара зад нас. Чудя се от колко ли време ни наблюдава.

— Защо не вечеряш с своята група? — отвърщам с въпрос.

— Не ме разпределиха в нито една от групите. — Той потупва рамото си, което прострелях. — Нали съм ранен.

— Да бе, точно така! — обажда се Кристина.

— Освен това нямам желание да се бия заедно с някаква шайка безкастови — продължава, а зелените му очи святкат. — Така че оставам тук.

— Като същински страхливец — отсича Кристина и свива устни с отвращение. — Нека другите да ти оправят бакиите, които си забъркал.

— Точно така! — отвърща той с някаква злонамерена радост и пляска с ръце. — Приятно умиране!

После с подсвиркване пресича улицата и тръгва в обратна посока.

— Е, поне успяхме да му отвлечем вниманието — отдъхва си Кристина. — Втори път не попита къде отиваме.

— Добре че стана така. — Отдъхвам си. — Какво ще кажеш за този план? Май е доста глупав, а?

— Не е... глупав.

— О, я стига! Пълна тъпотия е да се доверяваме на Маркърс. Глупаво е да се промъкваме отгъток оградата покрай охраната на Безстрашните. Глупаво е да сме срещу Безстрашните и безкастовите. А

всичко това, събрано на едно място... представлява нечувана досега от човешкия род глупост.

— За съжаление, това е и най-добрият възможен план — натъртва тя, — щом искаме всички да научат истината.

Доверих се на Кристина и я натоварих с тази мисия, когато мислех, че отивам на сигурна смърт. Ето защо би било глупаво да не й се доверя и сега. Тревожех се, че няма да иска да дойде с мен, защото бях забравила откъде идва: от Прямите, за които преследването на истината е по-важно от всичко друго на света. Тя може вече да е от Безстрашните, но след всичко преживяно знам едно: човек никога не се отказва напълно от предишната си каста.

— Значи, тук си израсла. Харесва ли ти това място? — Тя свива вежди. — Предполагам не особено, щом си го напуснала.

Слънцето бавно се спуска към хоризонта, докато продължаваме да крачим. Никога не съм харесвала вечерния здрач, защото той прави всичко в сектора на Аскетите още по-едноцветно, отколкото и без това е. Сега обаче неизменното сиво ми действа успокояващо.

— Някои неща ми харесваха, други мразех — отговарям. — А за някои си дадох сметка чак след като ги загубих.

Стигаме централата на Аскетите — нейната фасада е прост бетонен квадрат, както и всичко останало в сектора на Аскетите. Ще ми се да вляза в залата за събрания и да вдишам мириса на старо дърво, но нямаме време. Промъкваме се в алеята покрай сградата и минаваме отзад, където трябва да ни чака Маркърс.

Там стои пикап в бебешкосиньо, моторът работи. Маркърс е на волана. Пускам Кристина пред себе си, за да седне между нас двамата на предната седалка. Не мога да допусна да е плътно опрян до мен. Имам чувството, че омразата ми към него, въпреки нашата съвместна работа, някак ще намали тежестта на предателството спрямо Тобиас.

„Нямаш друг избор — казвам си. — Няма друг начин това да стане.“

Повтаряйки си това, хлопвам вратата на пикапа след себе си и се оглеждам за предпазен колан. Откривам обаче само орфан край и счупена закопчалка.

— Къде откри тая трошка? — обажда се Кристина.

— Откраднах я от безкастовите. Те са я поправили, но пак не ми беше лесно да запаля. Най-добре се отървете от тия якета, момичета.

Свивам якетата на топка и ги изхвърлям през отворения наполовина прозорец. Маркъс включва на скорост и пикапът поема със скърцане. Очаквам да не помръдне, когато Маркъс натисне педала на газта, но той все пак тръгва.

Доколкото си спомням, има час път с кола от сектора на Аскетите до базата на Миротворците, а теренът изисква опитен шофьор. Маркъс излиза на една от главните магистрали и натиска до край газта. Политаме напред, когато избягваме на косъм една зейнала на пътя дупка, и аз се вкопчвам в таблото, за да се закрепя.

— Спокойно, Беатрис — обажда се Маркъс. — И преди съм карал кола.

— И аз съм правила много неща, но това не означава, че съм ги овладяла!

Маркъс се усмихва и рязко завива наляво, за да избегнем паднал на платното светофар. Кристина весело подвиква, когато връхлитаме върху купчина строителни отпадъци, сякаш целият живот е пред нея.

— Още една глупост, а? — провиква се тя достатъчно високо, че да я чуя през свирещия в кабината вятър.

Вкопчвам се в седалката и се опитвам да не мисля какво съм яла на вечеря.

Щом стигаме портата на оградата, в светлината на прожекторите виждаме Безстрашните, които са блокирали изхода. Сините ленти се открояват на фона на дрехите им. Опитвам се да запазя любезното си изражение. Едва ли ще ги заблудя, че съм от Миротворците, ако намръщено ги „обстрелвам“ с поглед.

Тъмнокож мъж с пистолет в ръка приближава пикапа откъм страната на Маркъс. Той осветява с фенерчето си първо него, после Кристина и накрая мен. Присвивам очи и се насилвам да се усмихна, сякаш нямам нищо против да ме заслепяват и да насочват пистолет в главата ми. Миротворците трябва да са се побъркали, ако наистина приемат така нещата. Или са прекалили с техния специален хляб.

— Я да видим какво прави лидер на Аскетите в пикап с две от Миротворците? — казва мъжът.

— Момичетата са доброволки, които донесоха провизии в града — отговаря Маркъс. — Аз пък им връщам услугата, като ги

съпровождам по обратния път.

— Освен това ние не можем да шофираме — намесва се с усмивка Кристина. — Баща ми се опита да ме научи преди години, но аз постоянно бърках педала на газта със спирачката — може да си представите какъв ужас! Както и да е. Наистина е много мило от страна на Джошуа, че ни взе, иначе кой знае колко време щеше да ни отнеме, пък и кашоните бяха толкова тежки...

— Ясно, разбрах! — вдига ръка мъжът от Безстрашните.

— О, разбира се, извинете! — смутено се киска Кристина. — Искях само да ви обясня, защото ми се видяхте объркан и това никак не е чудно — колко пъти човек може да се натъкне на...

— Разбрано — прекъсва я мъжът. — Имате ли намерение да се връщате в града?

— Не и в близко бъдеще — отвърща Маркъс.

— Добре, минавайте тогава. — Той прави знак на останалите Безстрашни край портата. Един от тях набира поредица от числа върху клавиатурата и вратата се плъзга, за да ни пропусне. Маркъс кимва на мъжа, който ни позволи да преминем, и поема по разбитото шосе към базата на Миротворците. Фаровете на пикапа осветяват оставения от гумите коловоз, полската трева и насекомите, които се носят във всички посоки. В мрака вдясно от мен зървам светулки, чиито фенерчета пулсират ритмично като сърце.

След няколко секунди Маркъс навъсено поглежда Кристина.

— Какво, по дяволите, беше това?!

— Няма нещо, което Безстрашните да ненавиждат повече от безгрижното бърборене на Миротворците — отвърща тя и свива рамене. — Реших, че ако го нервирам, това ще отвлече вниманието му и той ще ни пусне.

Усмихвам се широко.

— Ти си същински гений!

— Известно ми е. — И тя тръсва глава, сякаш отмята косата си назад, само дето косата ѝ не е толкова дълга, че да може да я отметне.

— На всичкото отгоре Джошуа не е типично за Аскетите име.

— Карай да върви — като че ли някой прави разлика!

Далече напред забелязвам светлинките от базата на Миротворците — познатата група дървени постройки с оранжерия по

средата. Минаваме през овощната градина. Въздухът ухае на напечена от слънцето пръст.

Пак си припомням как мама протяга ръка да откъсне ябълка, когато преди години дойдохме да помогнем на Миротворците за прибирането на реколтата. Болка пронизва гърдите ми, но споменът не ме поглъща цялата като преди няколко седмици. Сигурно защото изпълнявам мисия в нейна памет. Или пък защото се страхувам да се отдам изцяло на скръбта. Нещо обаче се е променило.

Маркърс паркира пикапа зад едно от спалните помещения. За първи път забелязвам, че в стартера няма ключ.

— Как изобщо успя да запалиш? — питам.

— Баща ми ме научи на много неща за механиката и компютрите — отвърща той. — Предадох тези познания на сина си. Нали не си мислиш, че сам се е научил на всичко?

— Всъщност точно така си мислех. — Отварям вратата и изскачам от пикапа. Тревата гъделичка пръстите на краката и прасците ми. Кристина застава от дясната ми страна и вирва глава.

— Всичко е толкова различно тук — казва. — Човек напълно може да забрави какво се случва там — и тя посочва с пръст към града.

— Те наистина често го забравят — казвам.

— Те обаче знаят какво има отвъд града, нали? — продължава тя.

— Също толкова, колкото знае и охраната на Безстрашните — намесва се Маркърс. — А то е, че светът отвън е непознат и потенциално опасен.

— А ти откъде знаеш какво знаят те? — питам.

— Защото ние така им казахме — отвърща той, поемайки към оранжерията.

Двете с Кристина се споглеждаме. После тръгваме да го настигнем.

— Как да разбирам това?

— Когато ти е поверена цялата информация, трябва да прецениш каква част от нея да кажеш на другите — уточнява Маркърс. — Лидерите на Аскетите им казаха само толкова, колкото беше нужно. А сега да се надяваме, че Йохана не е изневерила на навиците си. По това време обикновено е в оранжерията.

Той отваря вратата на оранжерията. Въздухът вътре е тежък също като последния път, когато бях тук, но сега е и влажен. Влагата

разхлажда страните ми.

— Леле! — възкликва Кристина.

Всичко наоколо е огряно единствено от лунната светлина и е трудно да се различи зеленината от дърво или пък агрегат, дело на човешка ръка. Листата шибат лицето ми, докато си проправям път през растенията. После забелязвам Йохана, която е приклепнала край един храст с купичка в ръка и явно бере малини. Косата ѝ е прибрана назад и мога да видя белега.

— Не вярвах отново да те видя тук, госпожице Прайър — посреща ме тя.

— Може би защото трябваше вече да съм мъртва, така ли? — отговарям.

— Винаги съм знаела, че който живее с оръжие, от оръжие умира. Ето защо съм приятно изненадана. — Тя закрепва купичката върху коляното си и ме поглежда. — Но подозирам, че едва ли си се върнала, защото тук много ти харесва.

— Не — отговарям. — За друго дойдохме.

— Добре, тогава — изправя се тя. — Нека поговорим за това.

Тя понася купичката към центъра на оранжерията, където обикновено се провеждат срещите на Миротворците. Следваме я до коренището на дървото, където тя се настанява и ми подава купичката с малини. Взимам си няколко и предавам купичката на Кристина.

— Йохана, това е Кристина — представя я Маркърс. — Безстрашна, родена Пряма.

— Добре дошла в базата на Миротворците, Кристина. — Йохана многозначително се усмихва. Колко странно, че двама души, родени като Прями, накрая могат да се озоват на толкова противоположни места: при Безстрашните и при Миротворците.

— На какво се дължи посещението ви, Маркърс? — продължава Йохана.

— Най-добре ще е Беатрис да ти обясни — казва той. — Аз осигурих само транспорта.

Тя се обръща към мен без повече въпроси, но по напрегнатия ѝ поглед се досещам, че би предпочела да разговаря с Маркърс. Сигурно ще отрече, ако я попитам направо, но съм почти сигурна, че Йохана Рейес ме мрази.

— Ами... — започвам. Това едва ли е най-блестящото начало. Бърша длани в полата си. — Нещата отиват на зло.

Думите сами започват да се леят, без извъртане и витиевати фрази. Разказвам, че Безстрашните са се съюзили с безкастовите и се канят да унищожат Ерудитите, като ни оставят без една от жизненоважните касти. Обяснявам, че в лагера на Ерудитите, освен цялото тяхно познание, се пази и много важна информация, която на всяка цена трябва да бъде съхранена. Когато приключвам, си давам сметка, че не съм уточнила защо всичко това касае и нейната каста, но не знам как точно да ѝ го обясня.

— Малко съм объркана, Беатрис — проговаря тя. — Какво точно искаш от нас?

— Не съм дошла тук да моля за помощ — отвърщам. — Според мен трябва да си наясно, че съвсем скоро много хора ще умрат. И знам, че едва ли ще искаш през това време да стоиш тук със скръстени ръце, макар някои от твоята каста да желаят точно това.

Тя свежда поглед, но свитите устни издават, че според нея съм права.

— Освен това исках да те попитам дали може да поговорим с Ерудитите, които са потърсили убежище при теб — продължавам. — Знам, че се крият, но трябва някак да стигна до тях.

— И какво се каниш да правиш с тях? — пита тя.

— Да ги изпозастрелям — отвърщам, подбелвайки очи.

— Това не е смешно.

— Извинявай — въздъхвам. — Трябва ми информация. Това е всичко.

— В такъв случай ще трябва да почакате до утре — казва Йохана. — Може да спите тук.

Заспивам в мига, в който главата ми докосва възглавницата, но се събуждам доста по-рано от планираното. От сиянието ниско над хоризонта мога да се досетя, че слънцето всеки момент ще изгрее.

От другата страна на тясната пътека между двете легла е Кристина, забила лице в дюшека и покрила главата си с възглавницата. Между нас има ракла с нощна лампа отгоре. Дървените дъски на пода скърцат, където и да стъпиш. На стената отляво виси небрежно окачено

огледало. Всички, с изключение на Аскетите приемат огледалата за даденост. Все още не мога да овладее стъписването си, когато видя някое да виси така открито.

Обличам се, без да се старая да пазя тишина — дори маршът на петстотин Безстрашни не може да събуди Кристина, ако е дълбоко заспала, затова пък даже шепотът на един Ерудит е способен да я изстреля от леглото. Такава си е тя.

Излизам навън, когато слънцето вече наднича през клоните на дърветата и забелязвам малка група Миротворци, събрани близо до овощната градина. Приближавам, за да видя какво правят.

Стоят в кръг със събрани длани. Половината са около десетинагодишни, останалите са по-големи. Най-възрастната сред тях, сивокоса жена, сплетена на плитка, заговаря.

— Вярваме в нашия Бог, който ни благославя с мир и ни закриля — започва тя. — Затова и ние благославяме с мир ближните си и ги закриляме.

Не бих изтълкувала думите ѝ като някакъв знак, но явно Миротворците така ги приемат. Всички заедно изведнъж започват да се движат, откриват някой от срещуположната страна на кръга и опират длани в неговите. Когато всеки си е намерил другар, двойките застиват неподвижно за няколко секунди и се гледат един друг в очите. Някои нашепват нещо, други се усмихват, трети стоят безмълвно и спокойно. После се разделят и приближават към следващия, повтаряйки същите действия.

Никога досега не съм присъствала на религиозна служба на Миротворци. Познавам единствено религията на кастата на моите родители; част от мен все още я почита, докато другата ми половина я отхвърля като откровена проява на глупост — молитвата преди вечеря, седмичните сбирки, богослуженията, дитирамбите към безкористния бог. Но това тук е нещо различно, някакво тайнство.

— Ела и се присъедини към нас — казва приканващо сивокосата жена. Трябват ми няколко секунди, докато осъзная, че говори на мен. Маха ми и се усмихва.

— О, не, аз просто... — започвам да пелтеча.

— Ела — повтаря тя и аз разбирам, че нямам друг избор, освен да приближа и да се смеся с тях.

Тя първа идва при мен и опира длан в моята. Пръстите ѝ са сухи и задебелили, а очите ѝ настоятелно търсят погледа ми, макар да ги избягвам. Щом най-накрая ги срещам, ефектът е незабавен и особен. Стоя неподвижно и всяка частица в мен е замряла, сякаш е натежала извънредно, но тази тежест не е обременяваща. Очите ѝ са равномерно кафяви, без полуоттеньци и гледат неподвижно.

— Нека божият мир бъде с теб, дори наред бедата — произнася с нисък глас тя.

— И с какво съм го заслужила? — казвам толкова тихо, че никой друг да не чуе. — След всичко, което извърших...

— Това няма общо с делата ти — отвръща тя. — То е дар. Не можеш да го заслужиш, защото тогава вече няма да е дар.

После ме пуска и приближава към следващия, а аз продължавам да стоя с протегнати длани, съвсем сама. Някой приближава да докосне ръката ми, но аз се дръпвам от групичката. Отначало крача, после се затичвам.

Тичам към дърветата колкото сили имам и спирам едва когато усещам, че дробовете ми горят.

Опирам чело в ствола на най-близкото дърво, макар кората му да жули кожата ми и преглъщам сълзите.

Същата сутрин, крачейки под лекия дъждец, отивам в главната оранжерия. Йохана е свикала спешна среща.

Прикривам се, доколкото е възможно, между две огромни растения, потопени в минерален разтвор в дъното на помещението. Отнема ми известно време, докато забележа Кристина, все още облечена в жълтия цвят на Миротворците, която е в дясната част на залата. Лесно откривам Маркърс — той стои върху огромното коренище на дървото, редом с Йохана.

Йохана е кръстосала ръце на гърдите си, а косата ѝ е прибрана назад. Ударът, оставил белега на лицето ѝ, е повредил окото — зеницата е толкова разширена, че покрива почти изцяло ириса. Лявото ѝ око не се движи в синхрон с дясното, докато оглежда насъбралите се Миротворци отпред.

Но тук има не само Миротворци. Виждат се и хора с късо подстригани коси и стегнати кокове, които трябва да принадлежат към

Аскетите. Присъстват и други — с очила — строени в няколко редици, които трябва да са Ерудити. Кара е сред тях.

— Получих съобщение от града — обявява Йохана, когато всички утихват. — Искам да го обсъдя с вас.

Тя дръпва силно края на ризата си, после сплита пръсти отпред. Изглежда притеснена.

— Безстрашните са се съюзили с безкастовите — започва. — Планират да нападнат Ерудитите след два дни. Тяхната атака не е насочена срещу някаква армия от Ерудити и Безстрашни, а срещу невинни членове на Ерудитите и познанието, което те са натрупали с толкова усилия.

Тя свежда очи, поема си дълбоко въздух и продължава:

— Знам, че ние нямаме водачи, затова нямам право да се обръщам към вас като лидер — казва. — Но се надявам да ми простите, само този път, ако ви помоля да преосмислим решението си за неутралитет.

Всички започват да говорят помежду си. Но това не е кресливото и гласовито обсъждане на Безстрашните, а много по-деликатен шум, сякаш ято птици е накацало по клоните.

— Независимо от близките си отношения с Ерудитите, ние най-добре от всички други касти си даваме сметка за тяхното жизненоважно значение за цялото общество — подхваща отново Йохана. — Те трябва да бъдат защитени срещу тази безсмислена касапница и не защото са просто човешки същества, а защото и ние няма да оцелеем без тях. Предлагам да влезем в града не като агресори, а като безпристрастни миротворци, за да обуздаем по какъвто и да е възможен начин чудовищното насилие, което несъмнено, рано или късно, ще избухне. Моля да обсъдите това.

Дъждът замъглява стъкления покрив над главите ни. Йохана присяда на един от корените, докато чака, но сега над тълпата Миротворци не се носи жуженето на разговори като при предишното ми идване тук. Шепотът, почти недоловим заради барабаненето на дъжда, се усилва до нормална реч; дочувам гласове, които се надигат над останалите като вик, при това съвсем не приглушен.

Всеки от тези гласове предизвиква тръпки по цялото ми тяло. Преживяла съм много спорове и разпри през живота си, особено през

последните два месеца, но никога не съм била толкова изплашена. От Миротворците не се очаква да се карат.

Решавам да не чакам повече. Тръгвам покрай насъбралите се, промъквайки се между Миротворци, които са скочили прави, и прескачайки ръцете и изпънатите крака на седналите. Някои ме гледат втренчено — може и да съм облечена в червена риза, но татуировките над яката се набиват на очи дори от разстояние.

Застоявам се край редицата Ерудити. Кара се изправя, кръстосала ръце, докато я приближавам.

— Какво търсиш тук? — пита.

— Дойдох да кажа на Йохана какво става — отговарям. — А и да помоля за помощ.

— Мен? — възкликва тя. — Защо...

— Не само теб — уточнявам. Опитвам се да забравя какво каза за носа ми, но не ми е лесно. — Всички вас. Имам план как можем да спасим част от базата данни на вашата каста. Но за целта ми е нужна помощта ви.

— По-точно ние имаме план — намесва се Кристина, изникнала незначайно откъде, и застава от лявата ми страна.

Кара поглежда Кристина, после отново мен.

— Точно ти ли искаш да помогнеш на Ерудитите? — натъртва. — Направо съм смаяна.

— Ти също искаше да помогнеш на Безстрашните — казвам. — Защо си мислиш, че си единствената, която не се подчинява сляпо на онова, което ѝ нарежда нейната каста?

— Онова беше типично за вашето поведение — отвърща Кара. — Избивате всички, които са се озовали на пътя ви.

Нещо стиска гърлото ми. Тя толкова прилича на брат си — от дълбоката гънка между веждите, чак до тъмните кичури в иначе русата коса.

— Кара — намесва се Кристина, — ще ни помогнеш ли, или не?

— Ясно е, че ще ви помогна — въздъхва Кара. — Убедена съм, че и другите ще го направят. Елате в спалното помещение на Ерудитите след края на срещата, за да ни кажете плана си.

Срещата продължава още час. Дъждът междувременно е спрял, макар по стъкления покрив и стените на оранжерията все още да се стича вода. Докато трае обсъждането, двете с Кристина седим, опрели гърбове в една от стените и играем на игра, в която всяка се опитва да настъпи палеца на другата. Тя винаги печели.

Най-накрая Йохана и останалите, изпратени като говорители на своите групи, застават в редица в коренището на дървото. Сега косата на Йохана се спуска над сведеното ѝ лице. Очаква се да обяви резултата от обсъждането, но тя стои със скръстени ръце и барабани с пръсти по лакътя си.

— Какво става? — пита Кристина.

Йохана най-накрая вдига очи.

— Очевидно е било трудно да се стигне до единомислие — казва тя, — но мнозинството от вас искат да продължим политиката на ненамеса.

За мен е без значение дали Миротворците ще влязат в града, или не. Но вече бях започнала да се надявам, че не всички са страхливци. Сега обаче тяхното решение много ми прилича на малодушие. Отново се отпускам до стъклената стена.

— Не бих желала да всявам раздори в общността, на която дължа толкова много — продължава Йохана. — Моята съвест обаче ми налага да се обявя срещу това решение. Всички ония, чиято съвест им диктува да поемат към града, са добре дошли с мен.

Отначало аз, както и всички останали, не проумявам какво точно казва. Йохана вирва глава, така че белегът отново се открива, и добавя:

— Давам си сметка какво означава това — че повече не мога да бъда една от Миротворците. — Тя подсмърква. — Но моля да запомните, че дори да ви напускам, го правя изпълнена с любов, а не със злоба.

Йохана се покланя на насъбралото се множество, прибира косата зад ушите си и тръгва към изхода. Неколцина от Миротворците се надигат, после още няколко се изправят и скоро всички са на крака, а някои — не много, но все пак има и такива — тръгват след нея.

— Не това очаквах — казва Кристина.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Спалното помещение на Ерудитите е едно от най-големите в лагера на Миротворците. В него има общо дванайсет легла: осем от тях са събрани край стената в дъното и по две са залепени едно в друго до другите две стени. По средата има огромно празно пространство, заето от голяма маса, покрита с инструменти, метални стърготини, зъбни колела, стари части от компютър и жици.

Двете с Кристина тъкмо сме изложили плана си, който сега, под втренчените погледи на десетина Ерудити, изглежда доста по-глупав.

— Планът ви е тотален провал — отсича Кристина. Тя е първата, която взима думата.

— Точно затова дойдохме при вас — казвам. — За да ни кажете как да го поправим.

— Първо, да прехвърлите на диск толкова важна база данни, за каквато става дума, е пълен абсурд — започва тя. — Дисковете или се чупят, или попадат в ръцете на неправилия човек, както изобщо става с всички физически тела. Предлагам да използвате мрежата.

— Да... какво?

Тя поглежда бегло останалите Ерудити. Един от тях — млад мъж с очила и шоколадова кожа — се обажда:

— Хайде, кажи им. Вече няма смисъл да го пазим в тайна.

Кара отново обръща поглед към мен.

— Много от компютрите в лагера на Ерудитите са свързани с компютрите на другите касти. Затова Джанийн толкова лесно контролираше симулацията от компютъра на Безстрашните, вместо от този на Ерудитите.

— Какво? — обажда се Кристина. — Искаш да кажеш, че когато ти хрумне, можеш да бръкнеш в базата данни на компютъра на всяка от кастите?!

— Не можеш да „бръкнеш“ в базата данни — уточнява младият мъж. — Това е против всяка логика.

— Това е просто метафора — намръщено отвърща Кристина. — Ясно?

— Метафора в смисъл просто на обикновен израз? — уточнява той, също намръщен. — Или пък метафора като определена категория на речта?

— Фернандо — прекъсва го Кара, — концентрирай се върху основния въпрос.

Той кимва.

— Нека просто приемем факта, че компютърната мрежа така или иначе съществува — продължава Кара. — Това може да е спорно от гледна точка на етиката, но съм убедена, че в момента работи в наша полза. Както компютрите имат достъп до информацията на останалите касти, така биха могли и да изпратят определена информация до всички тях. Ако ние разпратим информацията, която искате да съхраните, до всички касти, нейното унищожение ще стане невъзможно.

— Като казваш „ние“ — прекъсвам я, — да не би да имаш предвид, че...

— Ние би трябвало да дойдем с вас — довършва тя. — Е, не всички, разбира се, но някои от нас задължително. Иначе как ще се ориентирате в централата на Ерудитите?

— Нали си даваш сметка, че тези, които дойдат с нас, може да бъдат убити — намесва се Кристина. После се усмихва. — Не може през цялото време да се криете зад гърба ни, защото има опасност да си счупите очилата.

Кара сваля очилата си и ги пречупва на две.

— Ние вече изложихме живота си на риск, като дезертирахме от нашата каста — казва тя. — И ще рискуваме отново, за да спасим кастата от самата нея.

— Освен това имаме полезни инструменти — надига се тъничък гласец зад Кара. Иззад лакътя ѝ се подава малко момиче, на не повече от десет — единадесет години. Черната ѝ коса е къса като моята, но е бухнала като ореол около главата.

Двете с Кристина се споглеждаме.

— Какви точно инструменти? — питам.

— Това са само прототипи — уточнява Фернандо, — затова не ги съдете твърде критично.

— Критиката не е по нашата част — казва Кристина.

— Тогава как усъвършенствате нещата? — обажда се малкото момиче.

— Всъщност не го правим — с въздишка отвърща Кристина. — Затова те все повече се влошават.

— Ентропия — кимва момиченцето.

— Какво?!

— Ентропия — изчуруликва малката. — Това е теория, според която температурата на цялата материя във Вселената постепенно се изравнява. Известна е и като „топлинна смърт“.

— Елия, това е грубо опростяване — скастрия я Кара.

В отговор Елия ѝ се изплезва. Не успявам да се овладеея и избухвам в смях. Досега не съм виждала някой от Ерудитите да се плези. Но и не съм си общувала кой знае колко с малки Ерудити. Само с Джанийн и нейните подчинени. Включително брат ми.

Фернандо прикляква край едно от леглата и измъква кутия изпод него. Ровичка вътре известно време и накрая вади малък кръгъл диск. Изработен е от матов метал, какъвто често виждах в централата на Ерудитите, но никъде другаде. Той ми го подава върху отворената си длан. Щом посягам да го взема обаче, го дръпва обратно.

— Внимателно! — казва. — Това го донесох от централата, не сме го изобретили тук. Ти беше ли там, когато нападнаха Прямите?

— Да — отговарям. — Точно там.

— Помниш ли как се пръснаха стъклата?

— И ти ли си бил там? — питам, присвивайки очи.

— Не, но те записаха всичко и после ни го показаха в централата на Ерудитите — отвърща. — Както казах, изглеждаше така, сякаш стъклата се чупят от изстрелите, но това не е истина. Един от войниците на Безстрашните запрати един от тези близо до витрините. То излъчва сигнал, който слухът не улавя, но именно той пръска стъклата.

— Ясно — казвам. — А ние как можем да използваме това?

— Сигурно си забелязала, че хората се паникьосват, когато всички прозорци изведнъж изпадат — отговаря той с лека усмивка. — Особено в централата на Ерудитите, където има много стъкла.

— Ясно — казвам.

— Още какви джаджи имате? — пита Кристина.

— На Миротворците това особено ще се хареса — включва се и Кара. — Къде е то? А, ето го!

И тя вади черна пластмасова кутийка, толкова малка, че се побира в шепата ѝ. Отгоре има две метални пластинки, които приличат на зъби. Тя щраква превключвателя в долната част и между зъбците се появява тънък син лъч.

— Искаш ли да го демонстрираш, Фернандо? — пита Кара.

— Шегуваш ли се? — отговаря облещен той. — Повече никога няма да го направя. Ти ставаш опасна, когато се докопаш до това нещо.

Кара се ухилва насреща му и обяснява:

— Ако сега те докосна с този шокков апарат, това ще бъде изключително болезнено за теб и ще те извади от строя за известно време. Вчера Фернандо сам го изпита на гърба си. Направен е специално за Миротворците, за да могат да се защитават, без да се налага да убиват.

— Това е... — свивам вежди — вашата гледна точка.

— Е, задачата на технологиите е да подобрят живота — отвърща тя. — Независимо дали ви се вярва, или не, имаме технологии, проектирани специално за всяка от кастите.

Какво ми беше казала мама в симулацията? „Боя се, че всичко онова, което баща ти избълва срещу Ерудитите, е било в твоя вреда.“ Ами ако е права, макар и само като част от симулацията? Баща ми винаги ме е учил да приемам Ерудитите по строго определен начин. Никога не ми е казвал, че те не съдят хората според това, в което вярват, а проектират различни неща за тях именно според убежденията им. Никога не ми е казвал, че могат да бъдат забавни, нито че са способни да критикуват собствената си каста.

Кара се втурва към Фернандо с шоковия апарат и се залива от смях, когато той панически отскача назад.

Баща ми никога не ми е казвал, че една от Ерудитите ще ми предложи помощ, дори ако съм убила брат ѝ.

Атаката е насрочена за ранния следобед, когато още не е паднал здрач, за да се видят ясно сините ленти, които отличават изменниците на Безстрашните. Щом уточняваме плана, поемаме през овощната градина към сечището, където държат камионите. Когато излизам на

открито, виждам Йохана Рейес, кацнала в каросерията на един от камионите, а ключовете му се люлеят на пръста ѝ.

Зад нея има малък конвой превозни средства, натъпкани с Миротворци. Оказва се, че не са само Миротворци, защото сред тях различавам Аскети със строги прически и стиснати устни. Робърт, по-големият брат на Сюзън, също е тук.

Йохана скача на земята. В каросерията, където е стояла допреди малко, се виждат купчина щайги с надписи ЯБЪЛКИ, БРАШНО и ЦАРЕВИЦА. Добре че трябва да настаним отзад само двама души.

— Здравей, Йохана — поздравява Маркърс.

— Дано нямаш нищо против, ако те придружим до града, Маркърс — казва тя.

— Разбира се, че не — отвръща той. — Ти води.

Йохана подава ключовете на Маркърс и се качва в кабината на един от другите камиони. Кристина се насочва към кабината на пикапа на Маркърс, а ние с Фернандо тръгваме към каросерията.

— Не искаш ли да седиш отпред? — провиква се Кристина. — И това ми било Безстрашен...

— Ще седна в тая част на пикапа, където има най-малка вероятност да повърна — казвам.

— Повръщането е част от живота.

Ще ми се да я попитам колко често самата тя има намерение да повърща, когато пикапът поеме на път. Отначало съм се вкопчила с две ръце в страничните прегради на каросерията, но когато след няколко минути свиквам с друсането и завоите, се пускам. Останалите камиони се точат след нас, само този на Йохана е най-отпред и показва пътя.

Спокойна съм, докато не стигаме оградата. Очаквам отново да се натъкнем на охраната от снощи и тя да се опита да ни спре, но портата е изоставена и зее широко разтворена. В гърдите ми се надига трепет, който плъзва по ръцете. Около новите запознанства и обмислянето на плана съвсем съм забравила, че предстои да се хвърля в битка, в която може да загубя живота си. И то точно когато започнах да го ценя.

Конвойт намалява ход, докато минаваме през портата, сякаш очаква всеки момент отнякъде да изскочи охраната и да ни спре. Но наоколо цари тишина, нарушавана единствено от дзидзикането на цикадите в далечните дървета и бръмченето на двигателите.

— Как мислиш, дали вече са започнали? — обръщам се към Фернандо.

— Може би. А може би не — отвърща той. — Джанийн разполага с много информатори. Нищо чудно да са я предупредили, че нещо се готви, и тя да е привикала всички сили на Безстрашните в централата на Ерудитите.

Кимвам, но всъщност си мисля за Кейлъб. Той е един от тези информатори. Питам се откъде идва непоклатимото му убеждение, че светът отвъд оградата трябва да остане тайна за нас, че да предаде всички, които сигурно е обичал, и то заради Джанийн, която не държи на никого.

— Срещал ли си някога човек на име Кейлъб? — питам.

— Кейлъб — повтаря Фернандо. — Да, имаше един Кейлъб в моя клас по време на инициацията. Блестящ, но и... как беше разговорната дума за това? А, да — подмазвач. — Той се подхилва. — Имаше известна разлика между послушниците. Едните приемаха за чиста монета всяка дума на Джанийн, а другите — не. Както е ясно, аз бях от вторите. А Кейлъб — от първите. Защо питаш?

— Срегнах го, докато ме държаха затворена там — отговарям и дори в моите уши гласът ми звучи някак чуждо. — Затова ми е любопитно.

— Не бих го съдил прекалено строго — продължава Фернандо. — Джанийн може да бъде много убедителна пред хора, които не са по природа подозрителни. Аз обаче съм такъв.

Поглеждам над лявото му рамо към силуета на града, който става все по-ясен, колкото повече приближаваме. Взирам се да различа двата пилонa върху Цитаделата и когато ги забелязвам, се чувствам едновременно и по-добре, и по-зле — по-добре, защото тази сграда ми е толкова близка; по-зле, защото щом виждам стълбовете, значи приближаваме.

— Да, и аз съм такава — казвам.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Когато стигаме града, всички разговори в камиона са секнали, заменени от стиснати устни и пребледнели лица. Маркърс криволичи по паважа между дупки с човешки размер и отломки от разрушени сгради. Пътят става малко по-равен, когато излизаме от територията на безкастовите и стигаме по-чистите квартали на града.

Тогава чувам изстрели. Отдалече звучат като пукане.

За миг губя ориентация и пред очите ми са отново лидерите на Аскетите, коленичили на тротоара, и Безстрашните с празни погледи и пистолети в ръце; виждам единствено майка ми, която се обръща, за да посрещне куршумите, и Уил, който се свлича на земята. Хапя стиснатите си юмруци, за да не се разплача, а болката ме връща към реалността.

Мама ми заръча да бъда храбра. Но ако знаеше, че нейната смърт толкова ще ме изплаши, дали би се пожертвала с такава готовност?

Маркърс се откъсва от конвоя и завива по Медисън Авеню. Когато стигаме на две преки от Мичиган Авеню, където се води сражението, той отбива в малка уличка и гаси двигателя.

Фернандо пръв изскача от каросерията и ми подава ръка.

— Хайде, Бунтовник! — подканя ме с намигване.

— Какво? — възкликвам, докато се прехвърлям през преградата на каросерията.

Той отваря чантата, върху която е седял по пътя. Претърпкана е със сини дрехи. Започва да рови из тях и да мята от време на време по нещо на двете ни с Кристина. На мен се пада яркосиня тениска и сини джинси.

— Бунтовник — повтаря той. — Съществително. Човек, който се противопоставя на установената власт, но не е непременно воюващ.

— Непременно ли трябва да квалифицираш всичко? — обаждат се Кара, прокарайки ръце през русата си коса без блясък, за да оправи непокорните кичури. — Ние просто вършим нещо и по някакво

стечение на обстоятелствата сме в група. Няма нужда непременно да лепиш етикети.

— Харесва ми да квалифицирам нещата — отвръща Фернандо и повдига тъмните си вежди.

Поглеждам към Фернандо. Последния път, когато проникнах в централата на една от кастите, бях с пистолет в ръка и оставих трупове след себе си. Ще ми се този път да стане различно. Имам нужда този път да бъде различно.

— Това ми харесва — казвам. — Бунтовник. Идеално.

— Ето, виждаш ли? — обръща се към Кара Фернандо. — Не съм единственият.

— Поздравления — кисело отвръща тя.

Забивам поглед в моите дрехи на Ерудит, докато останалите се преобличат.

— Не е сега моментът да спазваш благоприличие, Дървената — подмята с остър поглед Кристина.

Знам, че е права, затова събличам червената си риза и я заменям със синята. После хвърлям поглед към Маркърс и Фернандо, за да се убедя, че не гледат към мен, и сменям и панталона. Оказва се, че четири пъти трябва да подгъна крачолите, а когато стягам колана, джинсите бухват отгоре като надут хартиен плик.

— Тя „дървена“ ли те нарече току-що? — пита Фернандо.

— Да — отвръщам. — Аз дойдох при Безстрашните от кастата на Аскетите.

— Аха. — Той свива вежди. — Това е доста решителна промяна. Такъв поврат в характера между поколенията генетично е почти невъзможен в наши дни.

— Понякога характерът няма нищо общо с избора на каста — казвам, мислейки за майка си. Тя е напуснала Безстрашните не защото е била неподходяща за тази каста, а защото при Аскетите е било по-безопасно за един Дивергент. Пък и Тобиас — той е дошъл при Безстрашните, за да избяга от баща си. — Има много други решаващи фактори.

Като да избягаш от човека, когото си направил свой съюзник. Усещам пристъп на вина.

— Продължавай в същия дух и никой няма да се досети, че не си Ерудит — поощрява ме Фернандо.

Прокарвам гребена през косата си, после я прибирам зад ушите.

— Не, ето така — казва Кара. После вдига един паднал пред лицето ми кичур и го защипва със сребърна шнола, както правят момичетата на Ерудитите.

Кристина вади пистолетите, които сме взели със себе си и ме поглежда.

— Искаш ли единия? — пита. — Или предпочиташ шоковия апарат?

Забивам поглед в пистолета, който държи. Ако не приема дори шоковия апарат, ще бъде напълно беззащитна пред онези, които с радост биха ме застреляли. Взема ли го обаче, показвам слабост пред Фернандо, Кара и Маркъс.

— Знаеш ли какво би казал Уил? — продължава Кристина.

— Какво? — питам и гласът ми секва.

— Щеше да те посъветва да го преодолееш — казва тя. — Да престанеш да се държиш като глупачка и да вземеш проклетия пистолет.

Уил наистина не понасяше глупавото поведение. Кристина сигурно е права; тя го познаваше по-добре от мен.

Освен това тя, която също като мен загуби скъп човек в онзи ден, успя да ми прости — нещо, което ми се виждаше невъзможно. Това щеше да е непосилно за мен, ако бях на нейното място. Тогава защо ми е толкова трудно да простя на самата себе си?

Слагам ръка върху пистолета, който ми подава Кристина. Металът е още топъл от допира на дланта ѝ. Усещам споменът как го застрелях да превзема мислите ми и се опитвам да го потисна. Той обаче не позволява да бъде заглушен. Оставям пистолета.

— Шоковият апарат е идеално решение — казва Кара, отупвайки невидими косъмчета от ръкава на ризата си. — Мен ако питаш, Безстрашните и без това са прекалено пристрастени към пистолетите.

Фернандо ми подава шоковия апарат. Ще ми се някак да покажа на Кара колко съм ѝ благодарна, но тя не гледа към мен.

— Как да скрия това нещо? — питам.

— Изобщо не си прави труда — отвръща Фернандо.

— Добре.

— Най-добре да тръгваме — намесва се Маркъс.

Сърцето ми бие толкова отчетливо, сякаш отброява секундите, но иначе цялото ми тяло е безчувствено. Едва усещам земята под себе си. Никога досега не съм била толкова изплашена. Като знам какво преживях по време на симулациите и какво направих, докато траеше симулационната атака, това е напълно нелогично.

Или пък точно обратното. Каквото и да са искали да разкрият Аскетите преди нападението, то е било достатъчно важно, за да накара Джанийн да прибегне до крайни и смразяващи действия, за да ги спре. А сега на мен ми предстои да довърша тяхното дело, делото, заради което беше избита половината от старата ми каста. И залогът е моят живот.

Двете с Кристина тръгваме напред. Тичаме по чистите и равни тротоари на Медисън Авеню, минаваме покрай „Стейт“ и продължаваме към Мичиган Авеню.

Преди пресечката при централата на Ерудитите внезапно се заковавам на място.

Точно пред нас, разредени на две крачки един от друг, стоят четири редици хора, повечето облечени в черно и бяло, насочили заредени пистолети. Примигвам и те се превръщат в контролирани от симулацията Безстрашни, плъзнали из сектора на Аскетите по време на симулационната атака. „Овладей се! Овладей се, овладей се, овладей се...“ Отново примигвам и срещу мен пак са Прямите, макар че някои са облечени целите в черно и приличат повече на Безстрашни. Ако не внимавам, ще загубя представа къде и по кое време се намирам.

— Божичко — простенва Кристина. — Сестра ми, моите родители... Ами ако те...

Тя ме поглежда и аз разбирам за какво си мисли, защото вече съм го преживявала. Къде са нашите? Трябва да ги открия. Но ако и нейните родители са като тези контролирани от симулацията и въоръжени Прями, тя с нищо не би могла да им помогне.

Питам се дали и Лин не стои в такава редица, но на някоя друга улица.

— Какво ще правим?! — изохква Фернандо.

Пристъпвам към Прямите. Може би не са програмирани за стрелба. Вглеждам се в безизразните като стъкло очи на жена с бяла блуза и черни панталони. Изглежда така, сякаш се прибира от работа. Правя още една крачка.

Изстрел. Инстинктивно се хвърлям по очи на земята и прикривам главата си с ръце, после пълзя назад, докато не опирам обувките на Фернандо. Той ми помага да се изправя.

— Какво ще кажеш да не правиш повече така, а? — пита.

Навеждам се напред — не много — и надничам в пряката между сградата до нас и централата на Ерудитите. Там също стоят Прями. Няма да се изненадам, ако плътен конвой от Прями охранява целия периметър около централата на Ерудитите.

— Има ли друг път към централата на Ерудитите? — питам.

— Поне аз не знам за такъв — обажда се Кара. — Освен ако не искаш да минеш по покривите.

И се засмива, докато го казва, сякаш е някаква шега. Поглеждам я с вдигнати вежди.

— Я чакай — сепва се тя. — Нали не мислиш за...

— Покрива ли? — казвам. — Не. За прозорците.

Тръгвам наляво, като внимавам да не доближа и на сантиметър до Прямите. Сградата отляво гледа към централата на Ерудитите. Трябва да има поне няколко прозореца, обърнати в тази посока.

Кара мърмори нещо под нос за откачените изпълнения на Безстрашните и хуква след мен, а Фернандо, Маркъс и Кристина я следват. Опитвам се да отворя аварийния изход на сградата, но се оказва заключен.

Кристина пристъпва напред и нарежда: „Пази се!“. После насочва пистолета към патрона на бравата. Прикривам лицето си с ръце и тя стреля. Чува се оглушителен трясък, последван от силен екот — неизбежен ефект от стрелба в толкова тясно пространство. Ключалката е разбита.

Отварям вратата и влизам. Посреща ме дълъг коридор, покрит с плочи. От двете му страни има врати, някои са отворени, други — не. Когато надничам през отворените врати, виждам вътре редици стари чинове и черни дъски като в централата на Безстрашните. Въздухът мирише на мухъл, сякаш страниците на книга от библиотеката са поляти с препарат за почистване.

— Това навремето е било търговска палата, но ерудитите я превърнаха в училище за следизборна квалификация — пояснява Фернандо. — След основния ремонт в централата на Ерудитите преди десетина години обаче — нали се сещаш, когато всички сгради отвъд

парка Милениум бяха свързани една с друга — тук вече не преподават. Всичко е много старо и не подлежи на обновяване.

— Благодаря за урока по история — обажда се Кристина.

Щом стигам края на коридора, влизам в една от класните стаи, за да се ориентирам къде се намирам. Виждам гърба на централата на Ерудитите, но там няма прозорци на нивото на улицата.

Точно пред прозореца, толкова близо, че мога да го пипна, ако протегна ръка, стои момиченце от Прямите, стиснало пушка, която е дълга колкото ръчичката му. Стои така неподвижно, че се чудя дали изобщо диша.

Протягам врат, за да видя прозорците на по-горните етажи. Бившата училищна сграда над главата ми има много прозорци, но в отсрещната централа на Ерудитите е само един, на нивото на третия етаж.

— Добри новини — казвам. — Открих начин как да минем оттатък.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Всички се пръскат из сградата да търсят килери за инструменти и санитарни принадлежности, защото съм ги инструктирала да открият стълба. Чувам скърцането на кецове по плочките и викове „Намерих един — не, чакай, тук има само кошчета, забрави“ или „Колко дълга трябва да е тая стълба? Май само с три стъпала не върши работа, а?“.

Докато те търсят, намирам класна стая на третия етаж, чиито прозорци гледат към прозореца в централата на Ерудитите. Чак на третия път успявам да отворя подходящия прозорец.

Провесвам се навън над уличката и се провиквам: „Ей!“, после прикляквам бързо. Не чувам изстрели. „Хубаво — казвам си, — значи, не реагират на шумове.“

Кристина влиза победоносно в стаята със стълба под мишница, останалите вървят след нея.

— Открих стълба! Мисля, че ще е достатъчно дълга, ако я разгънем.

Тя внезапно се обръща и краят на стълбата удря рамото на Фернандо.

— Оле! Извинявай, Нандо.

От удара очилата му са се кривнали на една страна. Той се усмихва на Кристина, сваля очилата и ги пъха в джоба си.

— Нандо ли? — поглеждам го. — Аз пък си мислех, че Ерудитите не харесват галените имена.

— Когато красиво момиче ти вика на галено, единственото логично нещо е да й отвърнеш — отговаря той.

Кристина обръща глава и отначало си мисля, че е смутена, но после забелязвам сгърченото ѝ лице, сякаш той я е зашлевил, а не ѝ е направил комплимент. Още ѝ е рано да флиртува след смъртта на Уил.

Заедно с нея избутваме края на стълбата през прозореца и я прехвърляме през празното пространство между двете сгради. Маркъс ни помага да я закрепим стабилно. Фернандо възкликва победоносно,

когато стълбата опира перваза на прозореца в централата на Ерудитите.

— Дойде ред да строшим стъклото — казвам.

Фернандо вади уреда за чупене на стъкла от джоба си и ми го подава.

— Предполагам, че ти си най-точна.

— На твое място не бих разчитала много на това — казвам. — Дясната ми ръка е извън строя. Трябва да хвърлям с лявата.

— Дай на мен — обажда се Кристина.

Тя натиска бутона върху диска и го запраща през улицата, мятайки от долу на горе. Стискам юмруци, докато чакам да се приземи. Той отскача от перваза и се търкулва към прозореца. Проблясва оранжева светлина и изведнъж стъклото — заедно със стъклата на съседните прозорци, както и на тези отгоре и отдолу — се пръскат на стотици парченца, които се посипват върху Прямите отдолу.

В същия момент Прямите се обръщат и започват да стрелят нагоре към небето. Всички около мен се хвърлят на пода, но аз оставам права. Част от мен се възхищава на съвършения им синхрон, но другата е отвратена, че Джанийн Матюс е успяла да превърне хората на още една каста от човешки същества в колелца на бездушна машина. Нито един от куршумите не уцелва прозореца на класната стая, нито успява да попадне вътре.

Когато Прямите прекратяват стрелбата, надниквам надолу към улицата. Те са се върнали на изходна позиция и част от тях са с лице към Медисън Авеню, а другите гледат към улица „Уошингтън“.

— Реагират само на движение, затова гледайте да не паднете от стълбата — казвам. — Първият, който премине, ще я държи от другата страна.

Прави ми впечатление, че Маркъс, който би трябвало да е най-жертвоготовният сред нас, не предлага да бъде първи.

— Май днес не се чувстваш много като един от Дървените, а, Маркъс? — обажда се Кристина.

— На твое място бих внимавал кого обиждам — отвърща той. — Все още съм единственият сред вас, който може да открие онова, което търсим.

— Това заплаха ли беше?

— Аз ще мина първа — казвам, преди Маркъс да е успял да отговори. — Нали и аз съм една от Дървените.

Затъквам шоковия апарат в колана на джинсите и се покатервам върху един от чиновете, за да стигна прозореца. Кристина придържа стълбата, докато се покатервам върху нея и започвам да пълзя напред.

Навън заставам на четири крака върху тесните летви от двете страни и впивам ръце в пречките на стъпалата. Стълбата е стабилна и здрава, колкото може да бъде една консервна кутия — огъва се и скърца под тежестта ми. Опитвам се да не гледам надолу към Прямите; опитвам се да не мисля как насочват пушки нагоре и стрелят по мен.

Дишайки насечено, не откъсвам поглед от целта — прозорецът в централата на Ерудитите. До там остават само още няколко стъпала.

Над улицата се извива вятър и ме тласка на една страна; сещам се как се катерехме с Тобиас по Виенското колело. Тогава той ме подкрепяше.

Зървам паважа три етажа под мен — от тук паветата изглеждат много по-дребни от обичайното — и редиците на Прямите, поробени от Джанийн. Ръцете ми — особено дясната — вече болят, докато пълзя сантиметър по сантиметър над зейналата празнина.

Стълбата се залюлява и краят ѝ се плъзга към ръба на перваза отсреща. Кристина държи здраво другия край, но не може да ѝ попречи да падне от отсрещния прозорец. Стискам зъби и се опитвам да не правя резки движения, но не мога да придвижвам и двата си крака едновременно. Ще трябва да продължа, макар че още леко се люлее. Само още няколко стъпала.

Стълбата се накланя наляво и когато премествам десния си крак напред, не улучвам пречката.

Надавам вик, когато тялото ми залита на една страна, прегръщам стълбата, а кракът ми увисва във въздуха.

— Добре ли си? — провиква се Кристина отзад.

Не отговарям. Прибирам крака си и го свивам под тялото. От падането ми стълбата се е приплъзнала още по-близо към края на перваза. Сега се държи само на няколко милиметра бетон.

Решавам да се движа по-бързо. Мятам се към прозореца в мига, когато стълбата се изплъзва. Вкопчвам се в перваза и бетонът охлузва пръстите ми, понесли тежестта на цялото тяло. Няколко гласа надават писък зад мен.

Стискам зъби, докато се набирам нагоре, дясното ми рамо гори от болка. Опипвам с върховете на кецовете тухлената стена, надявайки се да открия някаква издатина, на която да се опра, но и това не помага. Крещя през стиснати зъби, докато се изтеглям по корем върху перваза — горната половина от тялото ми е вече вътре, но другата все още се люлее във въздуха. За щастие, Кристина не е позволила на стълбата да падне прекалено далече. Никой от Прямите не стреля по мен.

Най-накрая се вмъквам в централата на Ерудитите. Попаднала съм в тоалетна. Стоварвам се на пода върху лявото си рамо и се опитвам да дишам въпреки парализиращата болка. По челото ми се стича пот.

От кабинката излиза жена от Ерудитите, аз се изправям на крака, измъквам шоковия апарат и го насочвам към нея, без да се замисля.

Тя замръзва на място с вдигнати ръце, на подметката ѝ е залепнала тоалетна хартия.

— Не стреляйте! — Очите ѝ са изхвъркнали от орбитите.

Чак тогава се сещам, че съм облечена като Ерудит. Оставям шоковия апарат на ръба на умивалника.

— Извинявайте — казвам. Опитвам се да наподобя официалния тон, присъщ на Ерудитите. — Малко съм напрегната заради всичко, което се случва. Връщам се да взема някои от резултатите на наши тестове в... лаборатория 4-А.

— О! — казва жената. — Това ми се вижда твърде неразумно.

— Данните са от изключителна важност — отговарям, стараейки се да говоря високомерно като Ерудитите, които познавам. — Няма да позволя да ги надупчат куршумите.

— Едва ли съм в състояние да ви разубеда — казва тя. — А сега, ако ме извините, ще си измия ръцете и ще се скрия.

— Добра идея — казвам. Решавам да не споменавам, че има тоалетна хартия на подметката.

Поглеждам навън. Оттатък уличката Кристина и Фернандо се опитват отново да опрат стълбата на перваза. Въпреки пламналите от болка ръце и длани, се провесвам през прозореца и издърпвам отсамния ѝ край. После я държа здраво, докато Кристина пълзи по нея.

Сега стълбата е много по-стабилна и Кристина без усилие минава над улицата. Тя заема мястото ми, докато подпирам дръжката

на вратата с кошчето за боклук, за да не ни изненада никой. После пъхам ръце под студената струя вода, за да облекча болката.

— Много умно, Трис — подмята Кристина.

— Само не знам защо си толкова изненадана.

— Ти просто... — тя замълчава. — Имаш наклонности на Ерудит, нали?

— Това сега има ли някакво значение? — отвърщам прекалено остро. — Кастите се разпадат и трябва да си признаем, че е било глупаво изобщо да бъдат създавани.

Никога не съм си позволявала да кажа нещо подобно. Дори не съм си го помисляла. Но сега съм изненадана, че го вярвам — че мисля като Тобиас.

— Не исках да те обидя — казва Кристина. — Няма нищо лошо да имаш наклонности на Ерудит. Особено сега.

— Извинявай, просто съм... напрегната. Това е.

Маркъс се вмъква през прозореца и се стоварва върху плочките на пода. Кара е изненадващо пъргава — придвижва се върху стълбата, сякаш подръпва струните на банджо, като едва докосва всяко стъпало, преди да се прехвърли на следващото.

Фернандо е последен и ще бъде в същото положение като мен — стълбата е стабилно закрепена само от едната страна. Приближавам прозореца, за да го предупредя навреме, ако започне да пада от отсрещния перваз.

Фернандо, за когото не съм очаквала да има проблем при преминаването, се движи най-непохватно от всички. Сигурно цял живот е стоял пред компютъра или с книга в ръка. Той пълзи напред с пламнало лице и толкова здраво стиска пречките, че ръцете му се покриват с червени петна.

Когато е точно на средата, забелязвам нещо да се изплъзва от джоба му. Очилата.

— Фернан... — изкрещявам, но вече е прекалено късно.

Очилата политат надолу, удрят се в ръба на стълбата и падат върху паважа.

Прямите отдолу стрелят като по команда във въздуха. Фернандо изкрещява и пада върху стълбата. Един куршум попада в крака му. Отначало не виждам къде го уцелва другият, но скоро по кръвта, която капе между пречките на стълбата разбирам, че не е на добро място.

Фернандо гледа към Кристина с разширени очи и посивяло лице. Кристина се протяга извън прозореца, сякаш иска да го докосне.
— Не изглупявай! — произнася той със слаб глас. — Зарежи ме.
Това е последното, което казва.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Кристина отстъпва от прозореца. Всички сме се вкаменили по местата си.

— Не искам да прозвучи коравосърдечно — обажда се Маркъс, — но трябва да действаме, преди Безстрашните и безкастовите да са нахлули в сградата. Освен ако вече не са го направили.

Дочувам трополене по прозореца и рязко извърщам глава, повярвала за миг, че е Фернандо, който се опитва да влезе. Но е само дъждът.

Излизаме от тоалетната, предвождани от Кара. Сега тя е наш водач. Най-добре познава централата на Ерудитите. Веднага след нея е Кристина, после Маркъс и накрая аз. Попадаме в коридор, който е като всички останали коридори на Ерудитите: бял, ярко осветен, стерилен.

Сега обаче е така оживено, както никога преди не съм виждала централата на Ерудитите. Хора, облечени в синия цвят на кастата, сноват напред-назад на групички и по единично, подвиквайки един на друг: „Те са при централния вход! Качете се колкото може по-нагоре!“ и „Блокирали са асансьорите! Използвайте стълбището!“. Чак сега, наред целия този хаос, си давам сметка, че съм оставила шоковия апарат в тоалетната. Отново съм напълно беззащитна.

Покрай нас притичват и изменници от Безстрашните, въпреки че не са обезумели като Ерудитите. Питам се какво ли правят Йохана, Миротворците и Аскетите в този хаос. Дали се грижат за ранените? Или стоят пред дулата на Безстрашните, прикривайки невинните Ерудити, за да посрещнат куршумите в името на мира?

Побиват ме тръпки. Кара ни води към аварийното стълбище и ние се смесваме с група ужасени Ерудити, докато изкачваме един, втори, трети етаж. После Кара бута с рамо някаква врата близо до площадката, притискайки пистолета към гърдите си.

Разпознавам етажа.

Това е моят етаж.

Мислите ми застиват. Тук едва не умрях. Тук копнеех смъртта да ме споходи по-скоро.

Забавям крачка и изоставам зад останалите. Не мога да се отърся от замайването. Покрай мен продължават да препускат хора, а Маркърс ми крещи нещо, но гласът му е странно глух. Кристина се връща назад, сграбчва ме и ме повлича към Контролна зала А.

В залата има няколко редици компютри, но аз едва ги виждам; сякаш някакъв воал се е спуснал пред очите ми и трябва да премигна, за да проясня погледа си. Маркърс сяда пред един от мониторите, а Кара — пред друг. Двамата ще изпратят цялата информация от компютрите на Ерудитите към компютрите на останалите касти.

Вратата зад мен се отваря и аз чувам гласа на Кейлъб:

— Какво правите тук?

Неговият глас ме изважда от полусънното състояние. Обръщам се и погледът ми попада право върху дулото на пистолета му.

Очите му са като на майка — убитозелени, почти сиви, макар синята риза да прави цвета им по-наситен.

— Какви ги вършиш, Кейлъб?! — отвърщам.

— Дойдох да ви спра. — Гласът му потрепва. Пистолетът играе в ръката му.

— Ние спасяваме базата данни на Ерудитите, за да не бъде унищожена от безкастовите — казвам. — Едва ли искаш да ни попречиш.

— Не е вярно — отговаря той. После рязко извърща глава към Маркърс. — Защо си довела и него, щом само това е целта ви? Явно за него тук има нещо много по-важно от базата данни на Ерудитите.

— Значи тя е казала точно на теб?! — намесва се Маркърс. — На теб, едно дете?

— Отначало нищо не ми каза — отговаря Кейлъб. — Но все пак не искаше да взимам страна, без да съм наясно с всички факти.

— Единственият факт е, че тя се ужасява от реалността, а Аскетите — не — казва Маркърс. — Сестра ти също, което ѝ прави чест.

Свивам вежди. Дори когато ме хвали, пак ми се иска да го фрасна.

— Сестра ми не знае в какво се забърква — кротко възразява Кейлъб и пак ме поглежда. — Тя няма представа какво е онова, което ти искаш да разкриеш пред всички... Не си дава сметка, че това би унищожило света ни!

— Ние сме дошли тук с определена цел! — Маркъс вече почти крещи. — Нашата мисия е вече приключена и е време да свършим онова, заради което сме изпратени.

Нямам представа какви са целта и мисията, за които говори Маркъс, но Кейлъб изобщо не изглежда объркан или смутен.

— Ние не сме изпратени тук от някой друг — казва той. — И не носим отговорност за нищо, освен за самите себе си.

— Точно такива корисни разсъждения могат да се очакват от човек, прекарал твърде дълго време близо до Джанийн Матюс. Вие толкова държите да запазите собствения си комфорт, че егоизмът ви е погълнал всякаква човечност!

Не ми трябва да слушам повече. Издебвам, когато вниманието на Кейлъб е изцяло насочено към Маркъс, и ритам силно китката му. Ударът го вади от равновесие и пистолетът пада от ръката му. Със силен ритник го пращам далече на пода.

— Трябва да ми се довериш, Беатрис — казва Кейлъб, а брадичката му трепери.

— Дори след като й асистираше, докато ме измъчва ли? Дори след като едва не я остави да ме убие?!

— Не съм й помагал да те измъч...

— Но и не я спря! Стоеше там и само гледаше...

— Какво друго можех да направя? Какво...

— Можеше поне да опиташ да ме спасиш, страхливецо! — Крещя толкова силно, че лицето ми пламва, а очите ми се пълнят със сълзи. — Поне да опиташ, дори да се провалиш, защото ме обичаш!

Задавам се, въздух не ми достига. Единственото, което чувам, е трополенето на клавишите, докато Кара действа по нашата задача. Кейлъб явно няма какво да ми отговори. Умоляващите му очи постепенно започват да гледат празно.

— Няма да откриете това, за което сте дошли — казва той. — Нали не очаквате тя да съхранява толкова важна информация в компютри, до които всички имат достъп. Това би било лишено от логика.

— Значи не я е унищожила? — обажда се Маркър.

Кейлъб поклаща глава.

— Тя не приема за уместно унищожаването на каквато и да е информация. А само ограничаването на достъпа до нея.

— Е, слава на бога в такъв случай — отдъхва си Маркър. — Къде държи информацията?

— Нали не очакваш да ти кажа? — отвърща Кейлъб.

— Мисля, че знам къде е — прекъсвам ги. Кейлъб спомена, че Джанийн не би държала толкова важна информация в общодостъпен компютър. Сигурно я съхранява в личния си компютър: или в нейния кабинет, или в лабораторията. Тори ми беше споменала за тях.

Кейлъб дори не ме поглежда.

Маркър вдига от пода пистолета на Кейлъб, хванал го е за цевта и от ръката му остава да стърчи само дръжката. После замахва и удря с нея Кейлъб в челюстта. Кейлъб подбелва очи и се строполява на пода.

Не искам да се замислям как Маркър е усъвършенствал този удар.

— Не можем да си позволим да ни издаде — казва Маркър. — Сега да вървим. Кара ще се погрижи за останалото. Нали, Кара?

Кара кимва, без да вдига поглед от клавиатурата. Тръгвам подир Маркър и Кристина със свит стомах, излизаме от контролната зала и поемаме към стълбището.

Коридорът вече е опустял. По покрития с плочки под се виждат парчета хартия и отпечатыци от подметки. Тримата с Маркър и Кристина се движим в колона към стълбището. Впила съм поглед в тила на Маркър, където овалът на черепа прозира през разрошената коса.

Всеки път, когато го погледна, виждам размахания над Тобиас колан. От сега нататък ще виждам в негово лице и дръжката на пистолета, която удря челюстта на Кейлъб. Не ми пука, че нарани Кейлъб — аз бих направила същото. Повече ме занимава мисълта, че той умее както да причинява болка, така и да парадирва със себеотрицанието си като лидер на Аскетите. Тази мисъл така ме вбесява, че чак ми причернява пред очите.

Най-вече защото избрах да го последвам. Предпочетох него пред Тобиас.

— Брат ти е изменник — казва Маркърс, когато завиваме зад ъгъла. — Заслужава дори нещо по-лошо, затова няма нужда да ме гледаш така.

— Млъквай! — изкрещявам и го блъскам в стената. Той е толкова стъписан, че не помисля да отвърне на удара ми. — Мразя те, така да знаеш! Мразя те за всичко, което си ми причинил и сега не говоря за Кейлъб! — Доближавам лице плътно до неговото и прошепвам: — Може да не те застрелям лично, но няма да си мръдна пръста, ако някой друг се опита да те убие. Затова се моли да не попаднем в подобна ситуация.

Той впира равнодушен поглед в мен. Пускам го и продължавам към стълбището, Кристина ме следва по петите, а Маркърс върви на няколко крачки след нас.

— Къде отиваме? — пита тя.

— Според Кейлъб онова, което търсим, не е в общодостъпните компютри. Трябва да е в някой личен компютър. Доколкото ми е известно, Джанийн има два — единият е в кабинета ѝ, а другият — в лабораторията — отвърщам.

— Къде ще отидем най-напред?

— Тори ми каза, че в лабораторията на Джанийн има драконовски мерки за сигурност — отговарям. — Била съм в кабинета ѝ — обикновена стая.

— Значи... отиваме в лабораторията.

— На последния етаж.

Стигаме вратата към аварийното стълбище и когато я бутам, се натъкваме на група Ерудити, сред тях и деца, които тичат надолу по стълбите. Вкопчвам се в парапета и започвам с лакти да си проправям път между тях. Не ги поглеждам в очите, сякаш са просто безлика тълпа, която трябва да преодолея.

Очаквам скоро напливът да оредее, но от следващия етаж прииждат нови и нови талази — пълноводна река от облечени в синьо Ерудити; под мъждивата светлина на аварийното стълбище бялото на очите им се откроява най-ярко. Ужасените им стенания се отразяват стократно в бетонните стени на тясното пространство, подобно писъци на демони със святкащи очи.

На площадката на седмия етаж тълпата орediaва и постепенно изчезва. Прокарвам длани по ръцете си, за да се отърся от усещането за допир на коси, ръкави и гола кожа. От мястото си виждам къде свършва стълбището.

Виждам и тялото на един от охранителите, чиято ръка безжизнено виси в празното пространство. Над него се е изправил някакъв безкастов с превръзка на окото.

Едуард.

— Я гледай кой бил тук! — възкликва Едуард. Стои на най-горното от последната група стъпала — само седем на брой. Аз съм на първото. Между нас е трупът на изменника на Безстрашните, очите му са изцъклени, а тъмното петно върху гърдите показва къде точно е бил прострелян, вероятно от Едуард.

— Доста странна премяна за някого, който би трябвало да презира Ерудитите — продължава той. — Защо си мислех, че в момента си у дома и очакваш любимия да се завърне като герой?

— Сигурно и сам се сещаш, че такова нещо няма как да стане — казвам и се качвам на следващото стъпало.

Синята светлина хвърля сенки в деликатните извивки под скулите на Едуард. Той посяга зад себе си.

Щом той е тук, значи Тори вече е влязла. Кое то ще рече, че Джанийн най-вероятно е мъртва.

Усещам Кристина да застава плътно зад мен. Долавям дъха ѝ.

— Ще трябва да ни пуснеш — казвам, изкачвайки още едно стъпало.

— Съмнявам се — отговаря той. После сграбчва пистолета. Хвърлям се напред, газейки тялото на поваления охранител. Едуард стреля, но аз вече съм го хванала за китките и отклонявам цевта.

Ушите ми пищят и аз се опитвам да запазя равновесие върху гърба на убития охранител. Кристина замахва над главата ми. Юмрукът ѝ улучва носа на Едуард. Губя равновесие и падам на колене, забивайки нокти в китката на Едуард. Той ме мята настрани и стреля отново, уцелвайки крака на Кристина.

Тя изохква, вади пистолета си и стреля. Куршумът го прострелва някъде отстрани, той изпищява, изпуска оръжието и залита напред.

Стоварва се върху мен и блъска главата ми в едно от бетонните стъпала. Ръката на мъртвия охранител се врязва в гърба ми.

Маркърс вдига пистолета на Едуард и го насочва и към двамата.

— Ставай, Трис — нарежда. А после към Едуард: — Ти! Да не си мръднал!

Пипнешком се опирам на стъпалото и се измъквам изпод Едуард и мъртвия охранител. Едуард сядва върху трупа, сякаш е някаква възглавница и притиска раната с две ръце.

— Добре ли си? — обръщам се към Кристина.

Лицето ѝ е сгърчено.

— Оох! Да. Куршумът мина отстрани, не е засегнал костта.

Подавам ѝ ръка да се изправи.

— Беатрис — обажда се Маркърс, — трябва да я оставим тук.

— Какво искаш да кажеш с това оставим? — озъбвам се. — Не можем да я оставим! Може да ѝ се случи нещо ужасно!

Маркърс забива показалец в гърдите ми, точно във вдлъбнатината между ключиците и се надвесва над мен.

— Слушай ме сега — казва. — Джанийн Матюс сигурно се е залостила в лабораторията още при първия сигнал за атака, защото това е най-сигурното помещение в цялата сграда. Всеки момент може да реши, че Ерудитите нямат никакъв шанс и е по-добре да унищожи цялата информация, отколкото да стане известна на всички. Тогава мисията ни отива на вятъра.

А аз ще съм загубила всичко: родителите си, Кейлъб и Тобиас, който едва ли ще ми прости съюза с баща му, особено ако нямам с какво да докажа, че си е струвало.

— Затова ще оставим приятелката ти тук. — Дъхът му лъха на спарено. — Ние двамата продължаваме, освен ако не искаш да отида сам.

— Той е прав — намесва се Кристина. — Няма време за губене. Аз ще остана тук и ще се погрижа Ед да не ви преследва.

Кимвам. Маркърс дръпва пръста си, оставяйки болезнена следа върху гърдите ми. Разтривам мястото и отварям вратата на най-горната площадка. Поглеждам назад, преди да вляза. Кристина ме изпраща с болезнена усмивка, притиснала ръка към бедрото.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Стаята пред мен прилича повече на преддверие: широка и къса, а подът, стените и таванът са покрити с плочки в един и същ нюанс на синьото. Всичко блести, но не мога да открия източника на светлина.

Отначало не забелязвам никакви врати, но когато очите ми привикват с цвета, различавам правоъгълник върху стената отляво и още един — върху стената отдясно. Само две врати.

— Трябва да се разделим — казвам. — Няма достатъчно време да се дебнем един друг точно сега.

— Коя страна си избираш? — пита Маркърс.

— Дясната — казвам. — Не, чакай. Лявата.

— Добре, аз отивам надясно.

— Ако аз открия компютъра първа, какво да търся? — питам.

— Откриеш ли компютъра, значи ще намериш и Джанийн. Предполагам, че има как да я принудиш да изпълни нарежданията ти. В края на краищата тя не е свикнала на болка — отговаря той.

Кимвам. Поемаме с еднаква крачка всеки към своята врата. Само преди миг раздялата с Маркърс щеше да е облекчение за мен. Но сега, когато оставам сама, бремето върху плещите ми се удвоява. Ами ако не успея да преодолее защитата, която Джанийн със сигурност е инсталирала срещу нежелани посетители? И дори някак да се добера до компютъра, ще открия ли правилния файл?

Поставям ръка върху дръжката на вратата. Никъде не се вижда ключалка. Когато Тори разказваше за драконовските мерки за охрана, си представях, че трябва да има специален код за достъп, пароли и скенер на окото, но до момента всички врати се отварят свободно.

Защо обаче това ме тревожи?

Отварям моята врата, а Маркърс — неговата. Споглеждаме се. Аз прекрочвам през прага.

Стаята, както и преддверието отатък, е цялата синя, но тук ясно си личи източникът на светлина. Тя идва от центъра на всеки от панелите върху тавана, пода и стените.

Щом вратата се затваря зад мен, чувам тъп звук, сякаш някаква ключалка се затваря. Сграбчвам отново дръжката и я натискам с все сила, но тя не поддава. Хваната съм в капан.

Тънки пронизващи лъчи се насочват към мен от всички краища. Клепачите ми не са достатъчни да защитят очите и се налага да ги прикрия с длани.

Чувам спокоен женски глас: „Беатрис Прайър, второ поколение. Родна каста: Аскети. Избрана каста: Безстрашни. Доказан Дивергент“.

Откъде тази стая знае коя съм?

И какво означава „второ поколение“?

„Статус: нарушител.“

Дочувам прищраковане и леко разтварям пръсти, колкото да видя дали лъчите са изчезнали. Не са, но от осветителните тела на тавана излиза цветен дим. Инстинктивно притискам длан към устата си. Още няколко секунди се вирам през синята мъгла. После вече пред погледа ми няма нищо.

Сега стоя в пълен мрак, толкова плътен, че дори когато поднасям ръка пред очите си, не мога да различа очертания. Трябва да прекося стаята и да потърся врата на отсрещната страна, но ме е страх да помръдна — кой знае какво ще ме сполети, ако го направя.

После ме залива светлина и се озовавам в залата за тренировки в лагера на Безстрашните, наред ринга, където обикновено се провеждаха схватките. Това място ме изпълва с противоречиви спомени. Някои са за триумф от победата над Моли, други са натрапчиви като кошмар — Питър ме удря, докато губя съзнание. Предпазливо подушвам — въздухът все така мирише на пот и прах.

От другата страна на ринга има синя врата, но мястото ѝ не е там. Свивам вежди.

— Нарушител — обявява отново гласът. Сега прилича на Джанийн, но може и да е само плод на въображението ми. — Имаш пет минути да стигнеш синята врата, преди отровата да те повали.

— Какво?!

Но аз много добре чух. Отрова. Пет минути. Не би трябвало да съм изненадана; това е дело на Джанийн, също толкова безсъвестно,

каквато е и самата тя. Тялото ми цялото се тресе и се питам дали отровата вече не действа, дали вече не поразява мозъка ми.

„Съсредоточи се.“ Няма как да се измъкна, трябва да продължа или...

Или нищо. Просто трябва да продължа.

Тръгвам към вратата и някой се изпречва на пътя ми. Ниска и слаба фигура, с руса коса и тъмни кръгове под очите. Това съм аз.

Отражение? Махам срещу нея, за да видя дали ще повтори огледално движението ми. Не го прави.

— Здравей — казвам. Тя не отговаря. Не съм и очаквала.

Какво е това? Преглъщам мъчително, за да премахна заглъхването в ушите си, които сякаш са натъпкани с памук. Ако Джанийн го е измислила, сигурно е тест за интелигентност и логическо мислене. Значи ми трябва бистра мисъл, което налага да се успокоя. Опирам длани в гърдите си и притискам силно с надеждата натискът да ми създаде чувство за безопасност, като прегръдка.

Не се получава.

Пристъпвам крачка вдясно, за да имам по-добра видимост към вратата. Моята двойничка също отскача встрани — подметките ѝ скърцат по пода — блокирайки отново пътя ми.

Мисля, че знам какво ще стане, ако тръгна към вратата, но въпреки това трябва да опитам. Втурвам се напред в опит да се стрелна покрай нея, но тя вече е предвидила моя ход. Сграбчва раненото ми рамо и ме блъска настрани. Изпищявам толкова силно, че гърлото ме заболява. Имам чувството, че стотици кинжали се забиват все по-дълбоко в дясната ми половина. Когато се свличам на колене, тя ме ритва в корема и аз се просвам на пода, вдишвайки вдигналия се прах.

Точно това бих направила и аз на нейно място, мисля си, притисчайки корема. Ако искам да я победя, трябва да реша как да победя самата себе си. Но как да я надвия, след като тя владее същите техники и е също толкова съобразителна и умна, каквато съм и аз?

Тя отново приближава, затова се надигам и се опитвам да преодолеея болката в рамото. Сърцето ми ускорява ритъма си. Посягам да я ударя, но тя ме изпреварва. Навеждам се в последния момент, юмрукът ѝ уцелва ухото ми и аз губя равновесие.

Отстъпвам няколко крачки с надеждата, че няма да ме преследва, но тя тръгва към мен. Напада ме отново, като този път ме сграбчва за

рамото и със сила ме превива към сгънатото си коляно.

Вдигам ръце да предпазя корема си и блъскам коляното ѝ с всичка сила. Тя не го очаква; залита назад, но не пада.

Нахвърлям се срещу нея. В мига, когато решавам да я ритна, осъзнавам, че това е и нейното желание. Избягвам ритника ѝ.

Щом реша да направя някакъв ход, тя решава същото. В най-добрия случай двете бихме могли да стоим неподвижно една срещу друга. Аз обаче трябва да я поваля, за да стигна вратата. За да оцелея.

Опитвам се да обмисля действията си, но тя отново напада, сбърчила чело от напрежение. Сграбчва ръката ми, аз стискам нейната и двете се оказваме вплетени в мъртва хватка.

Едновременно вдигаме лакти и замахваме. Навеждам се в последния момент и забивам моя в зъбите ѝ.

И двете надаваме вик. Кръв шурва от устата ѝ по ръката ми. Тя стиска зъби и стене, после се нахвърля срещу мен, много по-устремно, отколкото съм очаквала.

Тежестта ѝ ме събаря. Тя ме приковава с коляно към пода и се опитва да ме удари в лицето, но аз кръстосвам ръце пред себе си. Юмруците ѝ попадат в тях, всеки се стоварва като камък отгоре.

С тежък стон сграбчвам китката ѝ и в същия момент в ъгълчетата на очите ми заиграват тъмни петна. „Отровата.“

„Съсредоточи се.“

Докато тя се опитва да се освободи, аз вдигам колене към гърдите. После я отблъсквам назад, ръмжейки от усилие, докато не опирам стъпала в корема ѝ. Ритам, а лицето ми гори.

Това е логическа загадка: в схватка между двама напълно еднакви по сила борци, кой ще победи?

Отговор: нито единият от тях.

Тя се изправя и изтрива кръвта от устните си.

Следователно не трябва да сме напълно еднакви. Каква е разликата между нас?

Тя отново тръгва към мен, но аз имам нужда от малко време, за да размисля. Затова започвам да отстъпвам при всяка нейна крачка. Стаята около мен се залюлява и се накланя в страни. Политам, опирайки длан в пода, за да запазя равновесие.

Кое е различното между нас? Имаме еднакво тегло, еднакви бойни умения, еднакъв начин на мислене...

Зървам вратата над рамото ѝ и се досещам: целта ни е различна. Аз трябва да мина през тази врата. Тя трябва да я защитава. Но дори в симулацията не е възможно да го иска толкова отчаяно като мен.

Втурвам се към края на ринга, където има маса. Само преди миг на нея нямаше нищо, но аз знам правилата, които действат при симулацията, и как да ги контролирам. В мига, в който си го пожелавам, върху масата се появява пистолет.

Блъскам се в масата, черните петна ми пречат да преценя разстоянието добре. Не усещам болката от удара. Чувствам как цялото ми лице пулсира с ритъма на сърцето, сякаш то е напуснало своето място в гърдите и пълзи към мозъка.

В другия край на стаята, на пода пред моята двойничка, се появява пистолет. И двете посягаме към оръжието.

Усещам тежестта на пистолета, неговата гладка повърхност и забравям за нея, забравям за отровата, забравям за всичко.

Гърлото ми се свива, сякаш някаква ръка ме души. Главата ми пулсира от внезапния недостиг на въздух; усещам биенето на сърцето по цялото си тяло, навсякъде.

Моята двойничка, която допреди миг стоеше между мен и вратата, сега е изчезнала. Уил е заел мястото ѝ. „Не, не.“ Това не може да е Уил. Налагам си да дишам. Отровата спира кислорода към мозъка. Той е просто халюцинация в симулацията. Издишвам със стон.

За момент отново виждам своята двойничка, която насочва пистолета. Сега обаче трепери цялата и държи оръжието възможно най-далече от тялото си. Тя е също толкова слаба, колкото съм и аз. Не, не чак толкова слаба, защото не ѝ причернява пред очите и не усеща недостиг на кислород. Но все пак почти толкова слаба, почти.

После образът на Уил отново се появява, погледът му е празен заради симулацията, косата му е рус ореол около главата. От двете му страни се издигат тухлени сгради, но зад гърба му има врата — вратата, която ме разделя от баща ми и брат ми.

Не, това е вратата, която ме разделя от Джанийн и моята цел.

Трябва да мина през тази врата. „Трябва.“

Вдигам пистолета, въпреки че от движението рамото ме боли, и го държа с двете ръце, за да е стабилен.

— Аз... — задавам се. По страните ми рукват сълзи и влизат в устата. Усещам вкуса на сол. — Съжалявам.

После правя единственото нещо, което моята двойничка не е способна да извърши, защото не е толкова отчаяна като мен.

Стелям.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

Няма да го гледам пак как умира.

Затварям очи и натискам спусъка. Когато ги отварям, между играещите пред погледа ми черни петна виждам другата Трис да лежи на пода; това съм аз.

Хвърлям пистолета и се втурвам към вратата, като едва не се разплесквам в нея. Тялото ми се блъска силно, натискам дръжката и влитам през прага. Ръцете ми са безчувствени. Затискам вратата с гръб и ги разтърсвам, за да им върна сетивността.

Тази стая е два пъти по-голяма от предходната и също е осветена със синя светлина, но по-бледа. В средата има голяма маса, а по стените са окачени снимки, диаграми и списъци.

Вдишвам дълбоко. Погледът ми постепенно се прояснява, а пулсът се нормализира. Сред снимките по стената разпознавам собственото си лице, лицето на Тобиас, на Маркърс, на Юрая. До тях е окачен дълъг списък, най-вероятно с химически вещества. Всяко от тях е задраскано с червена линия. Явно тук Джанийн е разработвала серумите за симулацията.

Някъде пред мен се разнасят гласове и аз свивам вежди. „Какви ги вършиш? Бързо!“

— Кажи името на брат ми — чувам. — Искam да чуя как го казваш.

Това е гласът на Тори.

Как е успяла да премине през симулацията? Нима и тя е Дивергент?

— Не съм го убила. — Гласът на Джанийн.

— Да не си въобразяваш, че това те оневинява? Да не си мислиш, че не заслужаваш да умреш?

Тори не крещи, а вие. Цялата й мъка се излива през устата й. Тръгвам към вратата. Явно твърде непредпазливо, защото бедрото ми се блъска в ръба на масата и аз спирам, бърчейки лице.

— Едва ли можеш да проумееш причината за моите действия — казва Джанийн. — Аз бях готова да направя тази жертва в името на много по-възвишена цел — нещо, което ти никога не си разбирала, още откакто бяхме съученички.

Куцукам към вратата, която е от монолитно матирано стъкло. Тя се плъзга пред мен и аз виждам Джанийн, опряла гръб в стената; Тори стои на няколко крачки от нея с насочен пистолет. Зад тях има стъклена маса със сребриста кутия отгоре — компютър с клавиатура. Цялата отсрещна стена представлява монитора на компютъра.

Джанийн впива очи в мен, но Тори дори не помръдва. Явно не ме е чула. Лицето ѝ пламти, набраздено от сълзите, а ръката ѝ трепери.

Не ми се вярва, че сама бих могла да открия видеофайла. Но щом Джанийн е тук, ще я накарам да ми го даде... Стига да не умре преди това.

— Не! — изкрещявам. — Тори, недей!

Пръстът ѝ обаче е вече на спусъка. Хвърлям се към нея с всичка сила и я блъскам настрани. Пистолетът стреля и аз чувам вик.

Главата ми се удря в плочките на пода. Не обръщам внимание на свитките в очите и се мятам пред Тори. Блъскам силно пистолета и той отскача далече от нас.

„Защо не го взе, идиотка такава?!“

Юмрукът на Тори се стоварва върху гърлото ми. Задавам се и тя се възползва от моментната ми слабост, за да ме отблъсне и да пропълзи към пистолета.

Джанийн се е свлякла до стената, а кръвта мокри крака ѝ. Кракът! При тази мисъл удрям силно бедрото на Тори близо до раната. Тя изкрещява, а аз скачам на крака.

Хвърлям се към пистолета на пода, но Тори е прекалено бърза. Тя се вкопчва в краката ми и силно дръпва. Коленете ми се удрят в пода, но аз съм все още над нея; забивам юмрук в ребрата ѝ.

Тя простенва, но това не я спира; докато пълзя към пистолета, тя забива зъби в ръката ми. Това е съвсем различна болка в сравнение с всички удари, които съм получавала; различна дори от раната от куршум. Изпищявам по-силно, отколкото съм очаквала, че мога, и сълзите замъгляват погледа ми.

Не съм стигнала чак дотук, за да позволя Тори да застреля Джанийн, преди да съм поучила от нея каквото ми трябва.

Издърпвам ръката си измежду зъбите ѝ, пред очите ми причернява и със залитане докопвам пистолета, стискайки здраво дръжката. Извъртам се и го насочвам срещу Тори.

Ръката ми. Цялата е в кръв. Брадичката на Тори също. Опитвам се да не гледам ръката си, за да не мисля за болката. Надигам се, без да изпускам Тори от прицел.

— Не мислех, че си изменник, Трис — казва тя и думите ѝ прозвучават като животинско ръмжение, а не като човешка реч.

— Не съм — отговарям. Примигвам, за да се търкулнат сълзите ми по бузите и да я виждам по-ясно. — Мога веднага да ти обясня, но... засега те моля да ми се довериш. Има нещо много важно, което само Джанийн знае къде се намира...

— Точно така! — обажда се Джанийн. — То е в този компютър, Беатрис, и само аз мога да го открия. Ако не ми помогнеш, ще си отиде заедно с мен.

— Тя е лъжкиня — намесва се Тори. — Лъжкиня! Ако ѝ вярваш, то освен изменник си и идиотка, Трис!

— Вярвам ѝ — казвам. — Вярвам ѝ, защото това е най-близо до логиката. Съществува дълбоко засекретена информация и тя се съхранява в този компютър, Тори! — Поемам си дълбоко въздух и понижавам глас. — Моля те да ме изслушаш. Мразя я не по-малко от теб. Нямам причини да я защитавам. Казвам ти самата истина — става дума за нещо много важно.

Тори мълчи. За момент решавам, че съм победила; че съм успяла да я убедя. Но после тя проговаря.

— Няма нищо по-важно от нейната смърт.

— Ако само към това така сляпо се стремиш — казвам, — не мога да ти помогна. Но и няма да те оставя да я убиеш.

Тори се надига на колене и изтрива кръвта ми от брадичката си. После ме поглежда в очите.

— Аз съм водач на Безстрашните — казва. — Не ти решаваш какво да правя.

И преди да съобразя...

Преди още да помисля да стрелям с пистолета, който държа...

Тя вади дълъг нож от ботуша си, хвърля се напред и го забива в корема на Джанийн.

Надавам вой. Джанийн издава ужасяващ звук — гъргорене, писък, предсмъртен хрип. Забелязвам оголените зъби на Тори. Чувам я да шепне името на брат си — Джордж У — после виждам как ножът се забива отново.

Очите на Джанийн се изцъклят.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Тори се изправя с див поглед и се обръща към мен.

Аз стоя вцепенена.

Всички усилия да се добера дотук — заговорът с Маркърс, молбата за помощ към Ерудитите, пълзенето по стълба три етажа над улицата, убийството на собственото ми аз в симулацията, както и всички направени жертви — връзката ми с Тобиас, животът на Фернандо, оставането ми при Безстрашните — са били за нищо.

За нищо.

Миг по-късно стъклената врата отново се отваря. Вътре се втурват Тобиас и Юрая, готови за битка — Юрая още се дави, вероятно от отровата — но битката е вече приключена. Джанийн е мъртва, Тори тържествува, а аз съм изменник на Безстрашните.

Тобиас замръзва напред крачка и едва не полита напред, когато ме вижда. Ококорва очи.

— Тя е изменник — казва Тори. — Едва не ме застреля, за да спаси Джанийн.

— Какво? — възкликва Юрая. — Трис, какво става?! Тя истината ли казва? И защо изобщо си тук?

Но аз гледам само Тобиас. Надежда колкото карфица ме пронизва и усещането е странно болезнено, когато се съчетава с чувството за вина, че съм го измамила. Тобиас е инатлив и горд, но все още е мой — може би поне той ще ме изслуша, може би все още има шанс всичко, направено дотук, да не е било на вятъра...

— Ти знаеш защо съм тук, нали? — казвам тихо.

Подавам му пистолета на Тори. Той пристъпва към мен неуверено, сякаш краката не го държат, и го поема.

— Открихме Маркърс, хванат от симулацията в предната стая — казва Тобиас. — Дошла си тук заедно с него.

— Така е — отговарям, а кръвта от ухапването на Тори се стича на тънка струйка по ръката ми.

— Аз ти вярвах — казва той и тялото му се тресе от ярост. — Аз ти вярвах, а ти ме заряза, за да се съюзиш с него.

— Не е така — тръскам глава. — Той обаче ми каза нещо, а всичко, чуто от брат ми и от Джанийн, докато бях в централата на Ерудитите, го потвърждава. Искях — непременно трябваше — да разбера истината.

— Истината. — Той изсумтява презрително. — И си въобразяваш, че си научила истината от един лъжец, изменник и социопат?!

— Истината ли? — намесва се Тори. — За какво говорите?!

Двамата с Тобиас се гледаме втренчено. Неговите сини очи, обикновено така вгълбени, сега гледат остро и обвинително, сякаш ме белят слой по слой и внимателно ме изучават.

— Според мен... — започвам, но трябва да спра, за да си поема дъх. Не успях да го убедя. Провалих се и това вероятно е последното, което ще ми позволят да кажа, преди да ме арестуват. — Според мен ти си лъжецът! — продължавам, а гласът ми трепери. — Ти каза, че ме обичаш, че ми вярваш и че съм ти най-близка. Но още при първия случай, когато тази близост, вяра и любов са поставени под съмнение, всичко се разпада. — Вече плача, но не се срамувам нито от сълзите, които блестят по бузите ми, нито от надебелелия си глас. — Излиза, че думите ти са били лъжа... Няма как да е другояче, защото не вярвам любовта ти да е чак толкова преходна.

Пристъпвам още по-близо. Сега ни делят само няколко сантиметра и никой друг не може да чуе какво казвам.

— Аз все още съм онази, която предпочете да загине, вместо да те убие — прошепвам, спомняйки си симулационната атака и ударите на неговото сърце под дланта ми. — Аз съм точно тази, за която ме мислиш. И в този момент ти казвам, че знам... Убедена съм, че тази информация ще промени всичко. Всичко, което сме направили досега или се каним да правим.

Гледам го толкова напрегнато, сякаш искам да му внуша истината със силата на своя поглед, но това е невъзможно. Той отмества очи и аз не съм убедена дали изобщо ме е чул.

— Достатъчно приказки — намесва се Тори. — Свали я долу. Ще бъде затворена заедно с всички останали военнопръстъпници.

Тобиас не помръдва. Юрая хваща ръката ми и ме повежда обратно през лабораторията, през светлата стая и синьото преддверие. Там към нас се присъединява Тереза от безкастовите и ме измерва любопитно с поглед.

Когато излизаме на площадката на стълбището, усещам нещо да ме побутва в ребрата. Обръщам се и виждам Юрая да ми подава топче марля. Поемам го и правя опит да му се усмихна с благодарност, но не ми се получава.

Докато слизаме по стълбите, увивам стегнато марлята около ръката си, като междувременно заобикалям мъртвите тела, без да поглеждам лицата им. Юрая ме прихваща за лакътя, за да не падна. Марлената превръзка не премахва болката от ухапването, но все пак с нея малко ми олеква. По същия начин ми действа и това, че, изглежда, поне Юрая не ме мрази.

За първи път безразличието на Безстрашните към възрастта на човек не ми изглежда благоприятна възможност. Сега май това ще е в моя вреда. Никой няма да каже: „Тя е още млада, затова е сгрешила“. Всички ще решат: „Тя е достатъчно зряла и е направила съзнателен избор“.

Аз, разбира се, ще се съглася с тях. Наистина направих своя избор. Предпочетох майка си, баща си и каузата, за която те са се борили.

Слизането по стълбите е значително по-леко от изкачването. Чак на петия етаж си давам сметка, че се спускаме към фойето.

— Дай ми пистолета си, Юрая — обажда се по някое време Тереза. — Все някой трябва да стреля, ако се появи враг от засада, докато ти я прикрепяш да не падне по стълбите.

Юрая ѝ предава пистолета си, без дума да обели. Свивам вежди — Тереза има пистолет, защо тогава ѝ трябва и неговият? Не задавам обаче гласно този въпрос. И без него си имам достатъчно грижи.

Стигаме първия етаж и прекосяваме голяма зала за събрания, пълна с хора в черно-бели дрехи. Спирам за момент да ги огледам. Някои са се струпали на малки групички и се подкрепят един друг със сълзи на очи. Други са сами — облегнати на стените или седнали по ъглите, гледат с празен поглед в някаква далечна точка.

— Трябваше да застреляме доста народ, за да влезем в сградата — промърморва Юрая и стиска ръката ми. — Нямахме избор.

— Знам — отговарям.

В дясната част на залата забелязвам майката и сестрата на Кристина, вкопчени една в друга. В лявата половина стои млад мъж с тъмна коса, която блести на люминесцентното осветление — Питър. Сложил е ръка върху рамото на жена на средна възраст, в която разпознавам майка му.

— Той какво прави тук? — питам.

— Жалкият страхливец се примъкна, когато всичко беше приключило — отговаря Юрая. — Чух, че баща му е мъртъв. Майка му обаче явно е добре.

Питър поглежда през рамо и погледът му за миг среща моя. В тази кратка секунда се опитвам да открия в себе си капка жал към човека, който ми спаси живота. Но сега, след като някогашната ми омраза към него вече я няма, не изпитвам нищо друго.

— Какво се заковахте на едно място? — обажда се Тереза. — Давайете да продължаваме!

Минаваме през залата и излизаме в главното фоайе, където навремето прегърнах Кейлъб. Огромният портрет на Джанийн лежи на парчета върху пода. Димът, който се носи из въздуха, е най-гъст при рафтовете с книги, превърнати сега в пепел. Всички компютри са разбити, а частите им — пръснати по земята.

Насред помещението, строени в редици, са Ерудитите, които не са успели да избягат, и оцелелите изменници на Безстрашните. Търся познати лица. Откривам Кейлъб най-отзад — изглежда някак отнесен. Отвръщам поглед от него.

— Трис! — дочувам. Кристина седи до Кара почти най-отпред, кракът ѝ е превързан с някакво парче плат. Тя ми махва и аз седам на пода до нея.

— Не успя ли? — пита тихо.

Поклащам глава.

Тя въздъхва и ме прегръща с една ръка. Жестът ѝ ми носи такава утеха, че едва не се разплаквам. Но двете с Кристина не сме от хората, които плачат на рамото на другия; ние сме хора, които се бият рамо до рамо. Затова преглъщам сълзите.

— Видях майка ти и сестра ти в съседната зала — казвам.

— И аз ги видях — отговаря тя. — Семейството ми е добре.

— Хубаво — казвам. — Ами кракът ти как е?

— Наред. Кара казва, че ще се оправи. Не кърви много силно. Една от медицинските сестри на Ерудитите напълнила джобовете си с болкоуспокояващи, антисептици и марли, преди да я свалят долу, и ми помогна, затова не ме боли много — отговаря Кристина. Зад нея Кара преглежда ръката на един от Ерудитите. — Къде е Маркърс?

— Представа нямам — отвърщам. — Наложил се да се разделим. Него също трябва да са го довели тук. Освен ако не са го убили, разбира се.

В помещението за кратко настъпва бъркотия — в него забързано влизат и излизат хора, охраната от безкастови си сменя местата, нови попълнения от Ерудити в синьо се настаняват сред нас — но лека-полека всичко пак се успокоява и тогава го забелязвам: Тобиас влиза през вратата откъм стълбището.

Прехапвам силно устни и се опитвам да не мисля, да не се предавам на студенината, която сковава гърдите ми, и на бремето, затиснало раменете ми. Той ме мрази. Той не ми вярва.

Кристина ме прегръща още по-здраво, когато той минава покрай нас. Наблюдавам го през рамо. Спира до Кейлъб, сграбчва ръката му и го изправя на крака. Кейлъб отначало прави опит да се съпротивлява, но не е и на половина як като Тобиас и не успява да се измъкне.

— Какво искаш? — пита панически Кейлъб.

— Искam да обезвредиш охранителната система в лабораторията на Джанийн — отговаря Тобиас, докато го влачи, без да поглежда назад към него. — Безкастовите трябва да получат достъп до компютъра ѝ.

„И да го унищожат“, мисля си и сърцето ми още повече натежава. Тобиас и Кейлъб изчезват зад вратата към стълбището. Кристина се обляга на мен, а аз — на нея и така се подкрепяме.

— Джанийн е активирала предавателите на всички Безстрашни — казва тя. — Една от групите на безкастовите попаднала на засада от контролирани от симулацията Безстрашни и пристигна последна преди около десетина минути. Предполагам, че безкастовите са победили, макар че не знам как може да се нарече победа стрелбата срещу тълпа сомнамбули.

— Така е. — Повече няма какво да се каже. Кристина явно също си дава сметка за това.

— Какво стана, след като ме простреляха? — пита тя.

Описвам ѝ синьото преддверие с двете врати и стаята със симулацията от момента, в който разпознах залата за тренировки на Безстрашните, до мига, в който застрелях самата себе си. Не ѝ казвам за халюцинацията с Уил.

— Какво? — възкликва тя. — Това е била симулация без преподавател?!

Свивам вежди. Досега не си бях дала труд да се замисля по този въпрос. Още по-малко в ситуация като тази.

— Щом като лабораторията разпознава новодошлите, сигурно има данни за всеки поотделно и създава съответстваща на кастата симулация.

Сега вече няма никакво значение на какъв принцип Джанийн е създала охранителната система на лабораторията си. Но не е зле да се занимаем с нещо смислено, да си намерим нов проблем за разрешаване, след като се провалих в най-важното.

Кристина изправя гръб. Може би и тя си мисли същото.

— Или пък отровата по някакъв начин е съдържала и преподавателя.

Не бях се замисляла върху това.

— Тогава как Тори е минала през нея? Тя не е Дивергент.

Навеждам глава.

— Не знам.

„А може би всъщност е Дивергент“, мисля си. Брат ѝ е бил Дивергент и след случилото се с него тя може би на никого не е признала за себе си. Дори сега, когато съществуването на Дивергентите се приема от повечето хора.

Вече се убедих, че всеки човек таи купища тайни. Колкото и да си въобразяваш, че познаваш и разбираш хората около себе си, те са ръководени от мотиви, които винаги остават скрити за теб, заключени в сърцата им. Човек никога не може да опознае другите, но понякога може да реши да им се довери.

— Според теб как ще постъпят с нас, когато ни признаят за виновни? — пита Кристина след няколкоминутно мълчание.

— Честно?

— Не е ли точно сега моментът да бъдем честни една с друга?

Поглеждам я с крайчеца на окоето си.

— Според мен ще ни принудят да изядем огромно количество торта, а после да се потопим в неоправдано дълга дрямка.

Тя се разсмява. Аз се опитвам да остана сериозна — разсмя ли се, ще започна и да плача.

Дочувам вой и се оглеждам в тълпата да разбера откъде идва.

— Лин! — вие Юрая. Той се втурва към вратата, през която двама Безстрашни внасят Лин на импровизирана носилка — изглежда, за целта е пригодена една от книжните лавици. Лин е бледа — прекалено бледа — а ръцете ѝ са кръстосани върху корема.

Скачам на крака и също се втурвам към нея, но пистолетите на няколко от безкастовите не ми позволяват да приближа. Вдигам ръце и оставам на място, но продължавам да наблюдавам какво става.

Юрая оглежда тълпата военнопръстърници от Ерудитите и накрая посочва сивокоса жена със сурово изражение.

— Ти! Ела тук!

Жената се изправя на крака и оправя крачолите на панталона си. После излиза с лека стърпка пред групата насядали пленници и поглежда въпросително Юрая.

— Ти си лекар, нали? — пита той.

— Да — отвърща тя.

— Тогава се погрижи за нея. — Той свива вежди. — Ранена е.

Лекарката приближава Лин и посочва на двамата Безстрашни да я оставят на земята. Те се подчиняват и тя прикляква край носилката.

— Скърпа, моля те да махнеш ръцете си от раната — казва.

— Не мога — простенва Лин. — Боли.

— Знам, че боли — продължава лекарката. — Но ако не откриеш раната, няма как да я огледам.

Юрая прикляква срещу лекарката и ѝ помага да махнат ръцете на Лин от корема. Жената вдига ризата на Лин. Раната от куршума е просто червено кръгче върху кожата, но около нея има нещо като лилав оток. Не съм виждала толкова тъмна синина.

Лекарката свива устни и аз разбирам, че Лин е на крачка от смъртта.

— Погрижи се за нея — нарежда Юрая. — Знам, че можеш да я излекуваш.

— Напротив — отвръща лекарката и го поглежда. — Вие подпалихте етажите в сградата, където се намираше болницата, и вече нищо не мога да направя.

— Има и други болници! — почти изкрещява той. — Можеш да си набавиш всичко необходимо от там и да я излекуваш!

— Положението ѝ е много сериозно — отговаря спокойно лекарката. — Ако не бяхте изпепелили всичко по пътя си, можеш и да опитам, но в момента усилията ми ще отидат нахалост.

— Ти да мълчиш! — кресва той, насочил пръст към гърдите ѝ. — Не аз съм подпалил болницата ви! Тя е мой приятел и аз... просто...

— Млъквай, Юри — обажда се Лин. — Вече е прекалено късно.

Юрая отпуска ръце, после посяга към Лин с треперещи устни.

— Аз също съм ѝ приятелка — казвам на безкастовите, които са ме взели на прицел. — Не може ли да ме държите на прицел по-близо до нея?

Те ме пропускат да мина, аз се втурвам към Лин и сграбчвам свободната ѝ ръка, която лепне от кръв. Опитвам се да не забелязвам дулата, насочени в главата ми, и се съсредоточавам върху лицето на Лин, което сега не е пребледняло, а вече жълтее.

Тя не дава знак, че ме е забелязала. Цялото ѝ внимание е насочено към Юрая.

— Доволна съм, че поне не умрях, докато съм контролирана от симулацията — произнася немощно.

— Няма да умреш — казва той.

— Не изглупявай — прекъсва го тя. — Чуй ме, Юри. Аз също я обичах, наистина.

— Кого си обичала? — пита той, но гласът му секва.

— Марлийн — отговаря Лин.

— Да, всички ние обичахме Марлийн — съгласява се той.

— Не това исках да кажа. — Тя поклаща глава. После затваря очи.

Но минават още няколко минути, преди ръката ѝ да натежи в моята. Оставям я внимателно върху гърдите, после взимам ръката, която държи Юрая, и правя същото с нея. Той попива сълзите си, преди да са потекли надолу. Погледите ни се срещат над мъртвото ѝ тяло.

— Трябва да кажеш на Шона — обръщам се към него. — И на Хектор.

— Добре. — Той подсмърча и поставя длан върху лицето на Лин. Питам се дали страните ѝ са още топли. Не ми се иска да я докосна и да открия, че са студени.

Ставам и се връщам при Кристина.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

Умът ми непрекъснато ме тегли към спомените за Лин, опитвайки се да ме убеди, че нея вече я няма. Аз обаче отказвам да повярвам и се отърсвам от поредицата картини, които се мяркат в главата ми. Някой ден ще се примиря с това, стига дотогава да не ме екзекутират като изменник или каквото решат да правят с мен новите ни лидери. Сега обаче искам да изпразня съзнанието си от всичко, да се престоря, че не съществува нищо друго, освен това помещение. Не очаквам да го постигна лесно, но става точно така. Вече знам как да блокирам скръбта.

След малко Тори и Харисън влизат във фоайето. Харисън следва Тори по петите, а тя залита към един стол — почти бях забравила за нейната рана; тя беше толкова пъргава, докато убиваше Джанийн.

След тях върви един от Безстрашните, праметнал тялото на Джанийн през рамо. Той стоварва трупа като чувал върху масата пред строените в редици Ерудити и изменници на Безстрашните.

Зад гърба си дочувам ахкане и шепот, но не и ридания. Джанийн не беше от водачите, които хората биха оплаквали.

Втрещавам се в безжизненото ѝ тяло, което смъртта сякаш е смалила. Тя е само с няколко сантиметра по-висока от мен, а косата ѝ — само няколко нюанса по-тъмна. Сега изглежда спокойна, почти умиротворена. Не мога да позная в това тяло жената без съвест.

Дори тя е била по-сложна личност, отколкото предполагах. Пазела е тайна, която е смятала за толкова ужасна, че от някакво гнусно и извратено чувство за покровителство над останалите касти не е искала да разкрие.

Във фоайето влиза Йохана Рейес, измокрена до кости от дъжда. Алените ѝ дрехи са покрити с тъмnochвени петна. Безкастовите я наобикалят, но тя сякаш не забелязва нито тях, нито пистолетите им.

— Здравейте — обръща се към Харисън и Тори. — За това ли беше всичко?

— Не съм очаквала лидер на Миротворците да се държи толкова грубо — с крива усмивка отговаря Тори. — Това не е ли в нарушение на вашия манифест?

— Ако наистина познаваше добре Миротворците, сигурно щеше да знаеш, че те нямат официален лидер — отвръща Йохана, едновременно любезно и твърдо. — Но аз така или иначе вече не представлявам Миротворците. Оттеглих се, за да дойда тук.

— Да, вече попаднах на твоята шайка умиротворители, които се пречат в краката на всички — казва Тори.

— Точно това беше нашата цел — отвръща Йохана. — Стига под пречкане да разбираш, че стоим между дулата на пистолетите и невинните хора, като спасяваме живота на много от тях.

Бузите ѝ поруменяват и аз пак осъзнавам, че Йохана Рейес все още може да бъде красива. Сега обаче си мисля, че тя може да е красива не въпреки белега, а заради него — също като Лин с бухналата коса; подобно на Тобиас, който навлича като броня жестокото изражение, наследено от баща му; като майка ми в нейните прости сиви одежди.

— След като си толкова благородна, ще отнесеш ли едно послание до Миротворците — продължава Тори.

— Не мога с леко сърце да оставя теб и твоята армия да раздавате справедливост по своите си закони — отвръща Йохана. — Но непременно ще пратя някой от хората си с вашето послание до Миротворците.

— Добре, тогава — склонява Тори. — Предай им, че съвсем скоро ще бъде наложена нова политическа система, в която няма място за тях. Това е нашето наказание, че не взеха страна в конфликта. Те, разбира се, пак ще имат задължението да произвеждат и доставят храна за града, но ще бъдат под надзора на някоя от водещите касти.

За миг очаквам Йохана да се нахвърли срещу Тори и да я хване за гърлото. Но тя само изправя рамене.

— Това ли е всичко? — пита.

— Да.

— Добре — казва Йохана. — Ще се опитам поне с нещо да бъда полезна. Защото едва ли ще допуснете да се погрижим за тези ранени.

Тори само я измерва с поглед.

— Така си и помислих — продължава Йохана. — Не забравяй обаче, че угнетените от теб хора понякога стават по-силни, отколкото би ти се искало.

После се обръща на пети и излиза от фоайето.

Нещо в думите ѝ ме жегва. Сигурна съм, че тя искаше да прозвучат като заплаха, макар и слаба, но те продължават да кънтят в ушите ми и заради друго — сякаш говореше не само за Миротворците, а и за още една група угнетени хора. Безкастовите.

Когато оглеждам помещението и се вирам поред във всеки от войниците на безкастовите и на Безстрашните, забелязвам нещо общо между тях.

— Кристина — казвам, — всички безкастови имат оръжие.

Тя също се оглежда, после намръщено извива очи към мен.

Спомням си как Тереза взе пистолета на Юрая, макар да беше вече въоръжена. Пак виждам как Тобиас свива устни, сякаш премълчава нещо, когато го попитах за нелекия съюз между Безстрашни и безкастови.

После във фоайето с царствена походка се появява Евелин, сякаш владетелката се завръща в своето кралство. Тобиас обаче не е с нея. „Къде ли може да бъде?“

Евелин застава зад масата, върху която лежи тялото на Джанийн Матюс. След нея във фоайето с куцукане влиза Едуард. Евелин вади пистолета си, насочва го към поваления на пода портрет и стреля.

В помещението настъпва мълчание. Евелин хвърля пистолета на масата, близо до главата на Джанийн.

— Благодаря ви — казва. — Знам, че всички се питате какво ще стане от тук нататък. Затова дойдох да ви обясня.

Тори изправя рамене, както седи на стола, и се накланя към Евелин, сякаш иска да вземе думата. Евелин обаче не ѝ обръща внимание.

— Кастовата система, поддържана толкова време за сметка на онеправданите човешки същества, ще бъде премахната незабавно — обявява Евелин. — Ние знаем, че такава промяна ще е трудна за вас, но...

— Ние? — прекъсва я възмутено Тори. — Какво искаш да кажеш с това премахната?

— Искам да кажа — отговаря Евелин и чак сега поглежда Тори, — че твоята каста, която само допреди няколко седмици заедно с Ерудитите надигаше вой да се ограничат храната и богатата за безкастовите и този вой доведе до унищожението на Аскетите, вече не съществува.

Евелин леко се усмихва.

— А ако се опиташ да обърнеш оръжията срещу нас — продължава, — ще ти е трудно изобщо да намериш оръжие.

Тогава виждам как всеки от безкастовите вдига пистолет. Те са равномерно разположени по края на помещението и продължават нагоре по стълбището. Заобиколени сме от всички страни.

Всичко е толкова елегантно, толкова хитроумно, че едва не се разсмивам.

— Наредих на моите войници да освободят твоите от оръжието им веднага след приключването на мисията — казва Евелин. — Сега виждам, че заповедта ми е изпълнена успешно. Съжалявам за лицемерния ход, но знам, че вие сте научени още от майките си да поддържате кастовата система и ще се нуждаете от нашата помощ, за да приемете по-лесно идването на новата ера.

— Да приемем ли? — прекъсва я Тори. После скача на крака и се хвърля към Евелин, която спокойно вади пистолета си и го насочва срещу нея.

— Не съм гладувала повече от десет години, за да се предам сега пред някаква Безстрашна с ранен крак — казва Евелин. — Ако не искаш да те застрелям, сядай на мястото си при твоите приятелчета от бившата каста.

Виждам как всяко мускулче по ръката на Евелин е готово за стрелба. Погледът ѝ не е студен като на Джанийн, а някак пресметлив, преценяващ, планиращ. Не мога да си представя как тази жена някога се е подчинявала на волята на Маркъс. Но тогава може да не е била същата жена — цялата от стомана, закалена с огън.

Тори стои срещу Евелин няколко секунди, после с куцукане тръгва назад, далече от пистолета.

— Онези, които ни помогнаха да свалим Ерудитите от власт, ще бъдат възнаградени — продължава Евелин. — Онези, които ни се опълчиха, ще бъдат съдени и наказани според провиненията си. — При

последните думи тя повишава глас и аз с изненада установявам колко ясно кънти той над главите ни.

Вратата към стълбището зад гърба на Евелин се отваря и през нея почти незабелязано влиза Тобиас, следван от Маркърс и Кейлъб. Почти, защото аз го забелязвам — с времето привикнах винаги и навсякъде да го забелязвам. Забивам поглед в обувките му, докато приближава. Те са черни кецове с метални дупки за връзките. Спират точно пред мен и той се надвесва над рамото ми.

Поглеждам го, очаквайки да срещна студентите му и непреклонни очи.

Но те не са такива.

Евелин продължава да говори, но аз вече не я чувам.

— Ти беше права — казва Тобиас, повдигайки се на пръсти. Леко се усмихва. — Отлично знам коя си. Само трябваше да ми се напомни.

Отварям уста, но нямам какво да кажа.

После всички монитори във фойето — поне тези, които не са унищожени по време на атаката — започват да трепкат, включително прожекторът на стената, който доскоро осветяваше портрета на Джанийн.

Евелин млъква наред изречението. Тобиас ме хваща за ръката и ми помага да стана.

— Какво е това? — пита Евелин.

— Това — казва Тобиас, но говори само на мен, — е информацията, която ще промени всичко.

Краката ми треперят от облекчение и страх.

— Значи успя — казвам.

— Ти успя — отвръща той. — Аз само принудих Кейлъб да ни сътрудничи.

Прегръщам го през врата и притискам устни в неговите. Той взима лицето ми в шепи и отвръща на моята целувка. Притискам се силно към него, докато между нас не остава никакво празно пространство и унищожавам — завинаги, надявам се — всички тайни и подозрения, които сме таяли един за друг.

После чувам глас.

Дръпваме се един от друг и се обръщаме към стената, където се е появил образът на жена с къса кестенява коса. Тя седи зад метално

писалище със скръстени пред себе си ръце. Не мога да разпозная мястото, защото фонът е неясен.

— Здравейте — казва тя. — Името ми е Аманда Ритър. В този запис ще ви кажа само онова, което трябва да знаете. Водач съм на организация, която се бори за мир и справедливост. През последните две десетилетия тази борба става все по-жизненоважна и следователно все по-невъзможна. Вижте защо.

Върху стената с такава скорост започват да се сменят изображения, че ми е трудно да ги проследя. Мъж на колене с опрян в челото пистолет. Някаква жена го е насочила към него с безчувствено лице.

Някъде в далечината малка човешка фигура виси от телеграфен стълб, обесена за врата.

Трап с размерите на къща, пълен с трупове.

Има и други подобни картини, но те се сменят още по-бързо и аз успявам единствено да добия впечатление за кръв, кости, смърт и жестокост, безизразни лица, бездушни очи, ужасени очи.

Когато съм доведена до предела на поносимостта и всеки момент ще закрепя, образът на жената зад писалището отново се появява върху екрана.

— Вие не помните нищо от тези събития — продължава тя. — Но ако си мислите, че те са последици от дейността на някоя терористична групировка или тоталитарен режим, сте прави само донякъде. Половината от хората, извършили тези ужасни деяния, са били ваши съседи. Ваши роднини. Ваши колеги. Борбата, която водим, не е срещу някоя определена групировка. Тя е срещу самата човешка природа — или поне онова, в което тя се е превърнала.

Ето заради какво Джанийн беше готова да поробва умове и да убива хора — за да запази това в тайна от нас. За да ни държи в невежество и безопасност вътре в оградата.

Част от мен я разбира.

— Затова вие сте ни толкова важни — продължава Аманда. — Нашата битка срещу насилието и жестокостта лекува само симптомите на болестта, но не и самата болест. Вие сте истинският лек.

Намерихме начин да ви държим далече от нас, за да бъдете в безопасност. Далече от нашите водни запаси. Далече от нашите технологии. Далече от нашия обществен ред. Създадохме вашето

общество в този вид с надеждата, че вие ще преоткриете чувството за морал, което повечето от нас са изгубили. С течение на времето се надяваме да започнете да се променяте — нещо, на което повечето от нас вече не са способни.

Оставям ви този запис, за да разберете кога е настъпило времето да ни помогнете. Ще познаете, че е дошло, когато сред вас започнат да се появяват все повече хора с лесно приспособима индивидуалност. Името, което трябва да дадете на тези хора, е Дивергенти. Щом те станат мнозинство, вашите лидери трябва да наредят на Миротворците да отворят портата на града, за да сложите край на изолацията си.

Ето, значи, какво е било желанието на моите родители: да използваме наученото от нас, за да помогнем на другите хора. Аскети до последен дъх.

— Информацията от този запис трябва да бъде достъпна единствено за членовете на правителството — казва Аманда. — Вие сте нашият бял лист. Но не ни забравяйте.

Тя леко се усмихва.

— Аз самата ще се присъединя към вас — продължава. — Както и всички останали, доброволно ще забравя името, семейството и дома си. Ще приема нова самоличност, с лъжливи спомени и подправена история. Но за да се убедите, че всичко, казано досега, е истина, ще ви съобща името, което смятам да приема.

Усмивката ѝ става още по-широка и за миг имам чувството, че я познавам отнякъде.

— Новото ми име ще бъде Едит Прайър — казва тя. — Има толкова много неща, които с радост ще забравя.

Прайър.

Записът прекъсва. Лъчът на прожекторния апарат осветява стената в синьо. Стискам ръката на Тобиас, а около нас се е възцарила тишина, сякаш всички сдържат дъха си.

После се надигат викове.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря ти, Господи, че спазваш своите обещания.

Благодаря:

На Нелсън, мой първи читател, неуморим помощник, фотограф, най-добър приятел и най-важното — съпруг... Мисля, че Beach Boys са го казали най-добре: „Един Господ знае какво щях да съм без теб“.

На Джоана Волпе, не бих могла да си пожелаая по-добър агент и приятел. На Моли О'Нийл, моя редактор-чудо, за неуморния ѝ труд върху тази книга на всички нива. На Катрин Таджън за нейната сърдечност и проникновеност, както и на целия екип на „КТ Букс“ за тяхната подкрепа.

На Сюзън Джеферс, Андреа Кърли и знаменитата Брена Францита, задето бдяха над всяка моя дума; на Джоуъл Типи и Ейми Райън, които направиха тази книга толкова красива; на Джийн Макгинли и Алфа Уонг, защото проправиха път на книгата до места, които изобщо не съм очаквала. На Джесика Берг, Сюзън Дейлиън, Барб Фитцсимънс, Лорън Флауър, Кейт Джаксън, Сюзън Катц, Алисън Лисноу, Кейси Макинтайър, Даян Наутън, Колийн О'Конъл, Обри Паркс-Фрайд, Андреа Папенхаймър, Шона Рамос, Пати Росати, Санди Ростън, Джени Шеридан, Меган Сагрю, Моли Томас и Алисън Верост, както и на всички останали в Аудио отдела, Дизайнерския отдел, Финансовия отдел, отдел „Международни продажби“; на всички от търговския, правния, редакторския, маркетинговия, рекламния, производствения екип и отдел „Продажби“, отдел „Училищно и библиотечно разпространение“, отдел „Специализирани продажби и авторски права“ в „Харпър Колинс“ за тяхната невероятна работа в света на книгите, както и в моя свят от книги.

На Лара Ерлих за изобилието от литературна и писателска мъдрост. На моите приятели по перо — ще ми трябва купища страници, за да изброя всички от писателската общност, които бяха така мили с мен, но не мога дори да мечтая за по-добри партньори.

Алис, Мери Катрин, Малъри и Даниел — какви страхотни приятели имам.

На Нанси Кофи, за нейните очи и за мъдростта ѝ. На Поя Шахбазин и Стив Янгър, моят фантастичен кино екип; на „Съмит Ентъртеймънт“, „Ред Вагън“ и Евън Дохърти за това, че приеха да живеят в създадения от мен свят.

На семейството ми: невероятната ми майка-психолог-фен, Франк-старши, Карл, Ингрид, Франк-младши, Кандис, Маккол и Дейв. Вие сте невероятни хора и съм толкова щастлива, че сте до мен.

На Бет и Дарби, които благодарение на своя чар и истинска отдаденост ми спечелиха толкова читатели, които дори не бих могла да пресметна; на Касе-баси и Ша-нени, които толкова се грижиха за нас в Румъния. А също и на Роджър, Тревър, Тейлър, Рейчъл, Фред, Били и баба, които ме приеха с отворени обятия като една от тях.

Мултумес^[1], къзсънъм^[2] на Клуж-Напока и Колошвар за вдъхновението и скъпите на сърцето ми приятели, които оставих — но не завинаги — там.

---

[1] Благодаря (рум.). — Б.пр. ↑

[2] Благодаря (унг.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.